Анастасия НОВИХ

съдбоносен кръстопът

Изконният от Шамбала

Човечеството стои на прага. И следващата стъпка зависи от доминиращия избор на повечето хора, както и на всеки един човек по отделно.

Анастасия Нових
Съдбоносен кръстопът

АНАСТАСИЯ НОВИХ

СЪДЪБОНОСЕН КРЪСТОПЪТ

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"Лотос"
Киев

Н 73 **Нових А**. - Съдоносен Кръстопът. Изконният от Шамбала. – К.: ЛОТОС, 2004.

ISBN 978-966-26863-9-8

Всички събития и персонажи са измислени от автора. Кои да е съвпадения на имена, фамилии или професии на персонажите с реалните имена на живи или починали хора, както и каквито и да било събития са абсолютно случайни и непреднамерени.

Реалната история за последните перипетии на славянските народи, която се разкрива пред хората далеч не е цялата. На **кръстопътя на хилядолетията** ще започнат да се случват удивителни събития, които сплитат в едно единно кълбо, както съдбите на обикновените хора, така и на държавните ръководители, намиращи се по високите етажи на властта. Едва ли някой ще се досети, че **в основата на** това **невидимото** кълбо от съдби, под маската на един обикновен човек **стои** скрита **легендарна Личност**, чиито действия и мисли променят не само вътрешния свят на сблъскалите се с нея хора, но и историческия ход на събитията като цяло.

©Анастасия Нових, 2004
Превод и редакция; Вита, 2015

СЪДЪРЖАНИЕ

Пролог.....4

Първа част

Глава първа. Тайното заседание.....10
Глава втора. Посвещаването на Номо.....45
Глава трета. Проблем от първостепенна важност.....70

Втора част

Глава първа. Заданието.....75
Глава втора. От къде да се намерят пари.....103
Глава трета. Илюзията на реалността.....123
Глава четвърта. "Фикс" идея.....145
Глава пета. Отмъщението на конкурентите.....181
Глава шеста. Нападението.....206
Глава седма. Тренировката по източни бойни изкуства 213
Глава осма. Репресии в "междуособните" отношения 236
Глава девета. "Капсул-детонатор" за "Олимп".....255
Глава десета. Голямото раздвижване.....277
Глава единадесета. Възмездието.....291
Глава дванадесета. Падането на империята.....313

Трета част

Глава първа. Появата на ликвидатора.....321
Глава втора. Изкуството да се скриеш от следене.....333
Глава трета. Хитрият капан.....342
Глава четвърта. Отвличането.....359
Глава пета. Единоборството.....366
Глава шеста. Лов на "стръв".....381
Глава седма. Фаталният изстрел.....396
Глава осма. Последната капка.....411

ПРОЛОГ

Юли 1979 година

След поредното си заседание Юрий Владимирович Андропов, заемащ длъжността председател на КГБ на СССР, се намираше в не много добро разположение на духа. След всичко чуто имаше сериозен повод за размисъл. Масовата корупция, подобно на червей, разяждаше държавата отвътре. И колкото да беше странно, но именно широката подготовка за предстоящата „Олимпиада 80“ в Москва, с всеки изминал ден изкарваше на бял свят все повече и повече нови факти за „тъмните“ дела на корумпираната върхушка. Той осъзна, че страната загива безвъзвратно. Трябваше да се предприеме нещо, при това много спешно.

По принцип Андропов бе забелязал подобни зачатъци и по-рано, много преди да бъде назначен на сегашната си длъжност. Но тогава не е имал точна информация за общата картина на цялата тази многопластова мозайка. Неговия Учител и покровител Отто Вилхелмович Куусинен, който бе достатъчно умен и образован човек, способстваше за предвижването на Андропов по стълбата на властта. Той с удивителна точност предсказа това стечение на обстоятелствата, при условие, че във властта остане един определен кръг от лица. За съжаление този талантлив и доста загадъчен по натура човек си отиде от живота още през 1964 година, така и не успял да види своя възпитаник на длъжността председател на КГБ. Но общуването с тази необикновена личност

бе оставило своя дълбок отпечатък върху вътрешния свят и кръгозор на Юрий Владимирович, което в последствие се отрази върху държавата като цяло.

Веднага след като Андропов зае солидната длъжност председател на КГБ на СССР, той се захвана с въплъщаването на идеята, която някога му бе споделил неговия Учител. Бе създаден Пети отдел на КГБ, който официално се занимаваше с „изучаване настроенията и процесите в обществото“, а реално със съвсем друга, специфична работа. Простичко казано, той създаде своя вътрешна разузнавателна мрежа, за да бъде винаги в крак с реалната ситуация в страната и да държи винаги ръката си на пулса на обществото, започвайки от неговите най-долни пластове, та до най-високите.

Именно форсираните събития от последните месеци слагаха на своите места последните мозайки от този многостранен пъзел, който събираше с такова усърдие вече 12 години. По точно това не бяха мозайки, а ключови фрагменти, които изкарваха на светло целия чудовищен фон на скритата картина, чиято обща панорама направо ужаси Андропов. Страната бе залята от цяла вълна престъпления по всички етажи на властта. Реално, върхушката не предприемаше абсолютно нищо, за подобряване на ситуацията, тъй като много от нейните членове и техните семейства вече бяха нагазили сериозно в калта, от която се носеше ужасна смрад на разложение. Най-обидното бе, че само Андропов не можеше да направи почти нищо, тъй като за решаването на много от наболелите въпроси той зависеше от секретарите на ЦК, тоест именно от същата тази върхушка, която управляваше страната.

„Ех, да беше тук сега моя Учител“, – с тъга си помисли Юрий Владимирович. Той ценеше по достойнство мощната подкрепа на своя наставник, когато той бе сред живите. Все едно тя не идваше от неговата личност, а от могъщата, несъкрушима сила, с която Учителят бе свързан по един тайнствен начин. Когато Андропов остана сам, той интуитивно чувстваше невидимото присъствие на тази сила (Възможно

с помощта, на която не само с лекота зае този висок пост, но и остана там цели 15 години, нещо повече, от него отиде на още по-висока длъжност). Но Андропов чувстваше тази сила именно интуитивно. Той не беше привърженик на мистицизма. Тъкмо за това отнасяше тази сила към групата хора, с които най-вероятно е бил свързан Отто. Още повече, че неговия Учител, някак между другото бе споменал за някакъв таен съюз, но видимо бе решил, че Андропов все още не е добре подготвен за срещата си с тези хора. Смъртта на Учителя беше лишила Юрий Владимирович от възможността лично да се срещне с тези хора. И дори бидейки председател на КГБ и притежавайки широки възможности, колкото и да бе странно, той така и не можеше да се свърже с тези загадъчни личности. Тъкмо сега се нуждаеше толкова много от тяхната поддръжка и ценен съвет. Та пред очите му загиваше велика държава! Какво можеше да се направи?

След заседанието Андропов практически не мигна цяла нощ. Трябваше спешно да се предприеме нещо. Но какво? Как да се намери изход от стеклата се ситуация и да се запази държавата? Как да спаси своята Родина? Той действително много я обичаше и винаги с чест и достойнство изпълняваше всички възложени му задачи. Андропов беше идеен борец, истински патриот. Но за това свое дълбоко чувство той не бе разказвал на никого. Най-красноречиво за него говореха делата му.

Юрий Владимирович не спираше да си блъска главата какво да направи. Всички негови завистници и противници вземаха на нож всяко негово поредно предложение за въвеждане на ред в страната. Злобните съскащи фрази звучащи зад гърба му се забиваха като кама между лопатките: „Този мелез отново е замислил нещо“. (Причината за тази ненавист на национално ниво бе фамилията на неговата майка Евгения Карловна Файнщейн). Всички негови противници разсъждаваха за него със своите меркантилни категории, опитвайки се да уловят в действията му някаква заплаха за своите накрадени милиарди. И макар Андропов да беше професионалист, който умело скриваше своите емо-

ции от околните, вътрешно той си оставаше обикновен човек. Тъкмо за това тези режещи думи дълбоко го задяваха, тъй като пред самия Андропов никога не е стоял въпроса за неговата националност. Лично за него такава просто не съществуваше. Имаше само една огромна страна, неговата родина СССР – и точка.

В същата тази нощ горчивите спомени отново нахлуха в неговото съзнание. В паметта му изплуваха тежките дни след смъртта на неговата майка. Баща му бе починал още по-рано, когато бе едва на 5 годинки. Така че на 13 той вече беше пълен сирак. Наложи му се сам да си пробива път в живота. Именно в тези дни негова опора бе държавата, поскоро онези чувствителни и добри хора, които бяха най-надеждните „гайки“ на този велик механизъм. Те направиха от него истински мъж, достоен гражданин на своята страна.

Андропов си спомни, че именно в своето юношество в него гореше истински патриотизъм и неутолима жажда за велики дела во благо на своето Отечество. Именно тогава той бе свободен и твърдо вярваше в по-доброто бъдеще. Тези спомени от далечното детство заостриха вниманието на председателя на КГБ. Стори му се, че именно в тях бе скрито нещо съществено и много важно към настоящия момент. Вероятно тъкмо това беше отговора, който така усърдно търсеше в последно време...

Тутакси го осени гениална идея: какво ще стане ако събере подрастващите деца от неблагополучните семейства, на възраст от 11 до 15 години, когато все още са пълни с ентусиазъм и стремежи за подвизи, обучи ги както си му е реда, и с тяхна помощ изгради специално елитно подразделение, което ще му бъде изцяло предано? И в случай, че страната започне да се задъхва, именно тях ще може да използва като мощна и в същото време тайна сила. Той виждаше голям плюс в това, че децата трудно могат да бъдат заподозрени в изпълнението на особено опасни задачи, които освен това могат да бъдат не по-малко ефективни от възрастните спец агенти на КГБ. В някои случаи дори са по-надеждни, тъй като никой, освен децата не е в състояние толкова предано

да пази тайна и да изпълнява с лекота сериозните задачи, все едно е обикновена игра.

Когато на небето се изсипа многоцветна заря, Андропов вече се бе заел с подробното обмисляне на схемата за изпълнението на своята идея. Ентусиазма на председателя на КГБ относно този проект стигаше буквално до мания. Неговите планове вървяха далече напред. Той реши да оглави държавата и да въдвори ред в нея благодарение на своята добре организирана и подготвена група от младежи, които ще може да използва абсолютно безопасно за себе си в кое да е място и време. Сега вече изобщо не го интересуваше мнението на неговите корумпирани „съпартийци“. Той бе твърд в решението си да дочака своя час и да встъпи в непримирима битка с „дяволските отроци“, като за всеки един от тях ще приготви не особено приятна изненада.

Но на кого да довери тази изключително отговорна задача? Моментално в паметта на Андропов изплува името на един генерал, когото познаваше много добре. Това беше човек, за когото думата „чест“ имаше висок нравствен смисъл, който също толкова самоотвержено служеше на своята Родина, както и самия Андропов.

Още на сутринта председателя на КГБ се обади на генерала и вече след два часа двамата обмисляха идеята. Дълго време обмисляха различни нейни аспекти, но в края на краищата стигнаха до общия знаменател: в така стеклите се обстоятелства единствения възможен шанс за борба с корумпираната върхушка – бе създаването на абсолютно ново елитно спец подразделение, което нямаше да се споменава в нито един документ, но щеше да притежава реална сила. Нещо повече, благодарение на тази структура отпадаше необходимостта от използването на вече съществуващите спец подразделения на различните родове войски, а следователно можеше да се направи опит да се стабилизира положението, без да се хвърля дори и най-малка сянка на съмнение на източника на влияние.

Когато минаваше четвъртия час от обсъждането на детайлите по дадения проект, генерала произнесе замислено:

– Добре ще е за своето обучение да бъдат събрани някъде на острова.

– Не, – отговори Андропов. – Мисля, че на острова ще ги намерят много бързо. Това подразделение трябва да се създава в градовете на малки групички. Ще ги обучим перфектно, ще ги подготвим и възпитаме. За тази цел ще използваме най-добрите специалисти, верни както на нас, така и на идеята... Това ще бъде остров в самия град, остров на пионери.

– Точно така! И ще назовем този проект „Остров Пионерия“.

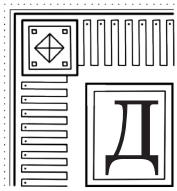
Странна е тази госпожа Съдба. Тъй загадъчен е нейния смисъл, който остава неразгадан до самата Смърт. Андропов безусловно бе изключителна личност, която така и остана в неведение защо именно в този момент, на границата на хилядолетията и глобалните промени в съдбата на човечеството го бе осенила тази идея за създаването на такава необикновена организация, защо на ум тогава му дойде само едно име...

☆ ☆ ☆

ПЪРВА ЧАСТ

Глава първа
Тайното заседание

Януари 1994 година

До генералската вила, намираща се в прегръдките на неописуемо красивия горски пейзаж спря кортеж от четири коли, воден от разкошен вишнево червен джип.

– Ето че и Александър Василевич дойде заедно с нашите гости, – произнесе генерал-полковника, домакина на имота. – Всички вече са на лице.

Собственика на вилата радушно приветства гостите и ги запозна с новите хора от вече присъстващите. Трябва да се отбележи, че за него бе голяма чест да приеме толкова важни особи, познати в изключително тесни кръгове. Повечето от тях бяха част от военния елит, хора, които достигаха до такива звания изключително благодарение на своето мъжество и героизъм, за всеки от тях думата „чест“ – бе синоним на абсолютното достойнство на Човека с голяма буква и особено вътрешно душевно състояние. След като изгубиха невидимия бой с навързаната на славяните чужда идеология, тези хора се оказаха в различни страни, намиращи се някога в една единна държава, а други от тях дори много далече отвъд нейните предели. Но дадените обстоятелства ги сплотяваха още повече в неудържим стремеж да постигнат не просто временна, но и окончателна победа на невидимия глобален фронт на различни сфери на световно влияние.

Няма да изпадаме в подробности описвайки тяхната външност, имена, фамилии, чинове, заеманите длъжности и числения им състав. Отсъствието на тази информация може

да вълнува единствено противниците на случващите се процеси, дори да предизвика в тях крайно раздразнение. Та нали за славяните е много по-важно да разберат това, за какво мислят техните неравнодушни „съплеменници“, успели да пробият във висшите ешелони на властта.

След като се успокоиха емоциите на старите приятели, започна и темата на същинския разговор.

– Нищо страшно. Най-главното е – търпението и издръжливостта. Нашите врагове не са взели предвид едно важно свойство на славянската душа: тя е непредсказуема в своите прояви. А облягайки се на една гола логика с техните наполеоновски планове и хитри разчети за нашата Родина няма да стигнат далече.

– Безспорно. Дори не си струва да се разстройваме относно тази загуба, още повече, че това стечение на обстоятелствата ни бе известно още през 1964 година, когато Межанина донесе „частицата Чинтомания“.

– Хъм, любопитно, дали този подарък от Шамбала е бил свързан със смяната на властта в страната? – попита един от новите в делегацията, славянин живеещ далече зад граница.

– Не. Просто нашия Номо тогава навърши 12 години. Присъствието на този апарат близо до нас просто бе необходимо. Относно промените в страната, а като цяло и някои тогавашни световни събития се оказаха само страничен ефект, свързан със спецификата на доставката.

– А защо го доставиха, когато Номо навърши 12 години, а не например, когато навърши пълнолетие?

– Дванадесет години – е времето на истинското пробуждане на личността, комплексна активация на определени жизнени енергии, които се отразяват на материално ниво във формата на половото съзряване. И което е най-главното, именно на 12 годишна възраст протича вътрешния процес на осъзнаване на своята същност. Макар външно, това вътрешно движение може да остане незабелязано от неговия разум, единствено е възможно да бъде фиксирано по нивото на хормоналната активност, ако естествено не се въздейства

на неговия мозък посредством определен „вълнов тласък“, – поясни импозантния мъж с професорска брадичка.

– Нима този човек е толкова важен, че заради него Шамбала ви е направила такъв безценен подарък? Та това е „частица“ от самия „Чинтомания“. Това е такава мощ! И всичко това заради Номо?! Да не се канете да направите от него световен вожд?

– Не е съвсем така, – поясни човека в цивилни дрехи. – Номо – е само едно важно звено в поредицата от възможните събития, които впоследствие ще засегнат цялото човечество. Грубо казано, Номо – е косвен субект. Но неговото присъствие на световната политическа арена може да повлияе положително на решаването на глобалния проблем, който в близко бъдеще ще обхване цялото човечество. Този проблем се нарича – оцеляване на цивилизацията. По принцип това е нашата основна тема на днешния доклад...

Участниците на събранието продължиха с дискусиите известно време, а после започна представянето на самия доклад.

– С ваше съгласие ще започнем...

Човекът в цивилни дрехи взе дебела черна папка. През това време неговия помощник раздаде на всеки от присъстващите по една такава черна папка, но с по-малко страници.

– И така, както вече споменахме, един от назряващите въпроси на днешния ден – е оцеляването на човешката цивилизация в близко бъдеще... Разделихме дадения проблем на три категории. Първата е така наречения феномен на XX век, който в научните среди е наречен „популационен фактор“. С него са свързани и всички останали проблеми засягащи жизнената дейност на хората на планетата. Човечеството неумолимо се приближава към критичната точка свързана с числеността на населението на Земята – 12 милиарда души. Това е предела! При 12 милиарда природата вече е унищожила не една цивилизация преди нас, при това с технологии много по-добри от нашите. Мнозина от вас вече се запознаха с разчетите на нашите учени матема-

тици, съответната документация, манускрипта, а също така и наследството на основателите на нашия орден, които на свой ред получили тези данни от Шамбала.

В този таен съюз хората имаха достатъчна свобода в общуването си един с друг, тъкмо за това обсъждането на настоящите въпроси се случваше обикновено по времето на обсъждане на доклада.

– Безусловно, научихме много интересни неща, – произнесе един от делегацията на славяните живеещ далече зад пределите на страната. – И да си призная това значително попълни нашите знания за истинската история, както и за Шамбала. И все пак... хората, които ще ни се наложи да убеждаваме, са много далече от тези знания. Техния мозък е свикнал да се доверява преди всичко на реалните факти от съвременността, от колкото на някакви древни манускрипти, та дори и оригинални.

– Добре ви разбирам. Обмислили сме и този въпрос. Вече има достатъчно насъбрали се факти. Пред вас се намира папка със съответната информация. Това – е чиста статистика. А статистиката, както знаете е упорито животно. Обърнете внимание върху тенденцията в ръста на световното население. В началото на нашата ера населението на земята е било с численост 230 милиона души. Към края на първото хилядолетие – 275 милиона. През 1804 година – скочило на един милиард. Просто помислете! За цялата история от съществуването на нашата цивилизация количеството на населението се приближило към един милиард! Започвайки от 1750 година и до наше време в света е отбелязан безпрецедентен ръст в числеността на населението. Буквално след 123 години, през 1927 година, – вече 2 милиарда. А сега ви моля да обърнете особено внимание. Само след 33 години (1960) – 3 милиарда. И всичко това, независимо от световните войни! След 14 години – само 14 години! – през 1974 година – 4 милиарда. А след още 13 години (1987) – 5 милиарда! Сега сме 1994 година. През 1999 (12 години след 1987) неумолимо ще достигнем 6 милиарда. С други думи, времения промеждутък рязко се свива. Според изследванията на

нашите специалисти, при съхраняване условията на този темп, прираста на населението с постоянна периодичност от минус една година, критичния маркер от 12 милиарда ще бъде достигнат вече през 2050 година. Тъкмо за това не разполагаме с почти никакво време.

– Да, времето наистина изтича много бързо, – замислено произнесе един възрастен генерал. Както казват славяните у нас, докато не падне гръм, мъжа няма да се прекръсти.

– Точно така, – кимнаха останалите.

– Но все пак „почти“ все още не означава „съвсем“, – продължи човека в цивилните дрехи. – Човечеството се намира на прага. И следващата стъпка ще зависи от доминиращия избор на всеки индивид по отделно. Тъкмо за това, колкото и банално да звучи днес, но проблема с оцеляването на цивилизацията като цяло зависи от всеки един човек на Земята, независимо от нацията, цвета на кожата или социалния му статус. Но за това малко по-късно. А сега нека да се върнем към нашата статистика. Пред вас се намира табличка с десетте държави в света, които внасят най-голяма лепта в ръста на населението. Това са Индия, Китай, Пакистан, Индонезия, Нигерия, САЩ, Бразилия, Бангладеш, Мексико, Филипините. Ако разгледаме показателите за прираста на населението, продължителността на живота и детската смъртност, ще получим детайлна картина на високия темп на прираст именно в развиващите се страни от Африка, Източна Азия и Латинска Америка. Например в Либерия, която стои на най-първо място в таблицата по прираст на населението, средния ръст на населението е 8,6 ‰. След това идва Руанда (7.9 ‰), Афганистан (5,3 ‰), Оман (4,2 ‰), Сомалия (3,9 ‰) и така нататък по списъка. Моля ви да запомните всички споменати страни, свързани с увеличението прираста на населението. Именно към тях ще се върнем, когато започнем да разглеждаме детайлно въпроса, свързан с природните катаклизми.

По преценка на нашите специалисти именно населението от Третия свят, колкото и странно да звучи, ни дава този временен промеждутък, в който да предприемем ня-

какви конкретни крачки. В противен случай, ако цялото население на Земята живееше така, както просперiращите цивилизовани страни, както и с техните темпове на разрушение на планетата, то всичко отдавна щеше да е приключило. Вместо да се стимулира търсенето на алтернативни източници на енергия, ние продължаваме интензивно да използваме природните резерви, които и без това вече са силно изтощени.

– Да, ако не бяха се съкратили онези дни, нямаше да се спаси нито една земна плът, – тихо произнесе един от присъстващите.

– За щастие съществува някаква закономерност в това отношение, – произнесе представителен мъж от задграничната делегация на славяните, обръщайки се към докладчика, – така наречения закон на Парето, който гласи, че 80% от всички приходи се падат на 20% от населението, в това число и относно разпределението на материалните блага на Земното кълбо.

– Да, но за нещастие на всички нас, ни предстои изключително сложна задача, да убедим тези 20% да променят своето безцеремонно отношение към заобикалящата ги среда и да насочим всички свои сили не само към възстановяването на Земята, но и възможно най-бързо усвояване на космическото пространство и съответно разработката на планетите, с най-близките годни условия за живот на хората. Между другото за това по-късно, – произнесе докладчика и продължи: – Нека се върнем към нашата статистика. Ако в развиващите се страни се наблюдава висок прираст, то в развитите западни страни тъкмо обратното – най-ниския прираст на населението. Както виждате в таблиците, диапазона на средния ръст на населението не е голям. Всичко е изпъстрено с минуси – от -1,1 ‰ до 0,1 ‰. Това са основно държави от постсъветския блок, страните от бившия съветски лагер, а също така Португалия, Италия, Испания, Великобритания. Но ако в капиталистическите страни това е свързано с ръста на застаряване на населението и нациите като цяло, както и с низкото ниво на раждаемост, от една

страна и подобряването на медицинското обслужване – от друга, то при славянските народи това е свързано с глобалната активност на Деструкторите. Тъй като славяните, както ви е известно, е достатъчно млад израстък от човечеството.

Тук е уместно да си спомним сведенията от манускрипта – именно на славяните от началото на тяхното зараждане като народност Шамбала отредила доминираща роля в бъдещото духовно възраждане на човечеството. Деструкторите естествено са свършили много разрушителни дела. Но кой знае, може пък подобно обрязване на младите леторасли да е за добро. Възможно е с тези свои действия да подтикнат хората към духовно обединение, тоест укрепване на основния ствол на славяните. А на тази твърда основа впоследствие може да се постигне консолидация на цялото световно съобщество в борбата за оцеляване на цивилизацията като цяло. Поне така се казва в посланието на Шамбала през 1964 година.

Докладчика направи малка пауза, за да даде възможност на всички присъстващи на този таен форум да обмислят и обсъдят чутото.

– Прав сте, – произнесе един от членовете от делегацията на братските славянски народи. – Последния избор остава на самите хора. Ако Шамбала предприеме каквито и да било действия, това ще е просто следствие от този избор.

– Безусловно. Надявам се, че всички присъстващи ще се постараят да доведат тази информация до населението поне в този вид, в който ще може да го възприеме. Тъй като това до голяма степен се отнася до всички. Но информацията трябва да се поднася внимателно. Това не трябва да шокира хората... А сега нека всички заедно да обсъдим какво можем да направим на световната сцена за решаването на гореспоменатите проблеми. Някакви предложения?

– Мисля, че е необходимо да се разработят доста по-ефективни програми за намаляване прираста на населението в страните с високи показатели. Да се направят срещи с ръководителите на тези страни, които да бъдат убедени в нало-

жителността в провеждането на такива мероприятия.

– Възможно е да се променят някакви културно социални условия.

– В края на краищата, може да се предложи на ръководителите да предприемат силови действия за решаването на този въпрос – произнесе един от генералите. – Не трябва да се рискува и да се разчита на случайността.

– Позволете да не се съглася с вашето предложение. Хората трябва да се убеждават с добро. Защото в противен случай, при масовото прилагане на тези мерки ще се предизвика изблик на голямо количество негативна енергия сред хората, което само ще влоши процеса на унищожение на цивилизацията. Това е първо. Второ, от опита с двете световни войни можем да направим извод, че насилственото унищожение при днешните ускорени темпове изобщо няма да повлияе на общата численост и прираста на населението, дори в някаква степен ще го стимулира. И трето, което е най-важното, след активацията на „частицата Чинтомания“ силовите методи все повече ще противоречат на световното обществено съзнание.

– А не може ли самия апарат да се настрои за решаването на този проблем?

– Еднозначно не. В инструкциите дадени от Шамбала ясно се споменава, че той може единствено да подбуди желанието на масите да се пробудят духовно, не повече от това. Тъй като последния избор, и това е нееднократно подчертано, остава за самите хора... Какви други предложения имате?

– Тази година в Кайро ще се проведе среща по въпросите на населението. Ще се опитам да включа нужните хора. Мисля, че е добре да се възползваме от шанса да привлечем вниманието на световната общественост...

– Добре. Моля всички присъстващи да обмислят детайлно въпросите относно нашето съвместно участие в решаването на този проблем... Моля продължете, – произнесе възрастния генерал.

Докладчика отново отвори папката:

– Така, феноменът на резкия демографски взрив – е само една част от назряващия проблем. И независимо от цялата му сложност в сравнение с другите два можем да го отнесем към средна степен на сложност. Втория проблем – приближаващите катаклизми. Те също са споменати в посланието на Шамбала от 1964 година. Позволете ми в потвърждение на гореспоменатия въпрос да ви представя някой данни. Днес вече е абсолютно очевидно действието на така наречения парников ефект. За всеобщо удобство ще използвам този термин и по-нататък, силно се надявам, че всички присъстващи са прекрасно осведомени за истинските причини на даденото явление. И тъй, температурата на Земното кълбо вече се е повишила с 1,3 °С. Предполага се, че при благополучно стечение на обстоятелствата (подчертавам, именно благоприятни) към 2005 температурата на Земята ще нарасне на 1,5 °С. Това на свой ред ще повдигне нивото на световния океан с 20 сантиметра. При тези условия много от низините са застрашени от заливане.

От промяната на климата също така ще пострада и селското стопанство. Но всичко това са само най-оптимистичните прогнози. Ако изходим от най-песимистичната – то е напълно вероятно ускорено топене на полярните шапки, разпадането на континенталните ледници, отчупването на огромни айсберги, което неминуемо ще доведе до рязкото покачване на Световните океани и съответните последствия. И на първо място – масовата миграция на населението от големите градове и мегаполиси. Бих искал на кратко да заостря вашето внимание на проблема с мегаполисите. В последните десетилетия се отчита техния интензивен ръст в целия свят. Във всеки един от тях живеят от 6 до 27 милиона души. Най-големите от тях са Токио (Япония), Мексико Сити (Мексико), Сан Пауло (Бразилия), Ню Йорк (САЩ), Бомбай (Индия), Шанхай (Китай) и т.н.

Всички разбираме прекрасно, колко е нестабилна средата на местообитание в големите градове, независимо от високия стандарт на живот. За унищожаването на града е достатъчно за седмица-две да бъде лишен от вода, а остана-

лото свършват епидемиите. В случай на големи катаклизми е неизбежна енергийната криза, а от там и отсъствието на топлина, светлина, комуникации, спирането на транспорта задвижван от електричество, комуналните услуги и др.. Така че, при съвременното развитие на ситуацията мегаполисите са – мина със забавено действие. Няма да споменавам, каква огромна вреда нанасят тези градове на околната среда, нарушавайки нейния баланс.

– Да, мегаполисите – са проблем. Но от друга страна, това са и ценни информационни центрове. Нали именно в големите градове на човешката цивилизация за голяма част от хората стават достъпни знанията. Същите тези знания достигат до периферията вече в изкривен, интерпретиран от Деструкторите вариант, основно чрез радиото, телевизията, – възрази един от присъстващите.

– Напълно сте прав. Възможно, тъкмо това да е причината за растежа броя на мегаполисите в последно време, а именно необходимостта от точна информираност на колкото се може повече хора...

Докладчика изчака, докато утихне обсъждането на този въпрос, а след това произнесе:

– Така, с ваше разрешение ще продължа с изреждането на проблемите свързани със световните катаклизми. Според статистиката за последните 12 години са се случили 35 огромни наводнения, 2 пъти е връхлитало цунами. Броя на загиналите е приблизително 183 хиляди души. Освен това 16 от тези стихии са се случили през 1991 година. Също така са отбелязани и два косвени факта. Първият: 1989 година, според световните данни е била регистрирана като най-топлата година. Вторият: през 1991 по време на стихийните бедствия са пострадали основно страни с рязък прираст на населението. В предоставената таблица се намират и данните за тропическите циклони, урагани, тайфуни, донесли сериозни разрушения и жертви. От 1980 година само в Атлантика са се случили 11... Освен това за изминалите 12 години са регистрирани 19 мощни земетресения... При това ако вземем данните от най-разрушителните земетресения

в света (от 7,5 до 8,6 по скалата на Рихтер), то по-голямата част се пада именно на двадесети век, с цикличност от 3-5 до 14 години...

Обърнете особено внимание на вулканичната активност на земята. Ако по-рано, започвайки от 1902 година, най-големите изригвания са се случвали на интервал от 10-20 години, то започвайки от 1980 година са започнали да се случват едва ли не всеки две години... Всички тези данни на природна активност, а също така и резкия ръст в числеността на населението (което между другото според законите на биологията сочи към предстоящите катаклизми) говори за това, че Земята достига своя пик, своеобразна критична точка. За съжаление хората днес не притежават информация, която би им помогнала да управляват стихиите...

По време на обсъждането думата бе взета от среден на ръст мъж със сиви умни очи и кичур побеляла коса над ухото.

– Бих искал да добавя от името на научните среди, че последното десетилетие коренно промени нашите представи за кръговрата на водите в природата. При наблюдаваните от нас явления старата схема вече не е актуална. Последното изследване показва, че общоприетата циркулация е отговорна само за някаква малка част от фоновото разпределение. Според старата схема всичко, което е възможно да се излее върху повърхността на Земята, ако бъде изчерпана цялата влага от атмосферата – е 25 милиметра на квадратен метър! Въпреки това фоновото количество на водите заедно с всички валежи е сравнително стабилно, тоест не се променя. От проведените изследвания направихме извод, че всички стихийни прояви на климата се явяват следствие на стимулиращото изхвърляне на енергия от недрата на планетата, която създава локални климатични изменения. Такива локални изменения се случват не само над моретата и океаните, но и над континентите.

– Искате да кажете, че съществува механизъм на директно преобразуване на енергията във вещество, поне в същата тази вода, или пък на водата в енергия?

– Напълно сме убедени в това. Вече имаме много свидетелства на това, как „от нищото“ се появяват кубически километри вода (циклоните и антициклоните) и по същия начин изчезват „в нищото“! Класически примери могат да се намерят практически във всички континенти. Най-феноменалния район на Земята – началото на река Байдрак Гол в Монголия е своеобразна „кухня“ на световната природа. Знаете ли как се превежда това название от алтайски? „Неизчерпаемия дълбочинен източник“. Излиза, че древните алтайци са знаели за това преобразуване на енергията във вещество. Струва ми се, че при изучаването на тези въпроси трябва най-напред да се изучат древните предания, защото независимо от своята простота, а на моменти дори и наивност, носят в себе си колосална информация.

Много от присъстващите се съгласиха с мнението на учения.

– Да, абсолютно сте прав. Има много какво да научим от древните. Нямам предвид алтайците. Алтай и Монголия са най-близо разположени до Шамбала.

– Точно, какво остава за Тибет, – с лека насмешка произнесе някой от участниците.

Всички присъстващи се засмяха.

– Макар ако се надявате да разкриете повече тайни от алтайците и монголците, то се стараете напразно, – произнесе възрастния човек. – Тези хора могат да си държат езика зад зъбите.

– Точно така.

След известно време разговора отново се върна към старото русло.

– Да, никак не и е леко в днешно време на нашата майчица Земя, – с нотка на тъга произнесе учения. – Колкото повече изучавам природните аномалии, толкова по-често стигам до извода, че Земята – е изключително сложна и обмислена до най-малките подробности саморегулираща се система, както във вътрешните, така и във външните процеси. А човечеството днес със своята дейност и най-главното с масовия изблик на крайно негативна мисловна енергия

създава своеобразен отрицателен вирус в тази система. Не е изключено към 2050 година да се задействат нейните „аварийни резерви по неутрализирането на вируса“. Знаете ли, че нашите сътрудници – математиците и физиците – изчислиха, че нашата планета е достатъчно да отдели едва една трилионна част от енергията събрана в астеносферата (най-горните 200 километра), за да повдигне за няколко часа нивото на океаните с 3 до 5 километра...

– Простичко казано да се предизвика Световен потоп?

– Да.

– Ние като военни специалисти работещи в лабораториите в областта на прогнозирането и хелиометричните изследвания също разполагаме с доста интересни данни, – произнесе един от генералите. – Ако земната ос продължи с такъв успех да се отклонява и в бъдеще, то пълното разтапяне на полярните шапки ще доведе към повишаването на Световния океан с 6 километра. Това е достатъчно, за да се потопят всички континенти.

– Да, данните не са никак розови. Всичко това за пореден път доказва, че е необходимо да се вземат мерки тук и сега. Още повече в посланието на Шамбала ясно се споменава, че Махатмите притежават необходимите знания за обуздаването на стихията и защитата на Земята от космически нееднородни тела. И техните възможности са напълно реални, както успяхме вече да се убедим при демонстрациите по обуздаването на стихиите „Дора“, „Клео“ и „Хилда“. В своето послание Махатмите посочвали точното месторазположение и време на зараждане на стихиите, а също така и времето и мястото, където ще загубят своята сила и ще изчезнат.

– Възможно ли е просто да умеят точно да прогнозират? – изказа своето съмнение един от присъстващите.

– С точност до секундата?! – с удивление произнесе генерала. – Това, което те описват в посланието, по-скоро прилича на изключително точен модел на програмист, а не на някакво мистично съвпадение. В техните разчети има такива обозначения и параметри, които все още не са известни на световната наука.

– Най-вероятно тъкмо за това ни писаха толкова откри-то, тъй като са знаели, колко зелена все още е нашата наука, – произнесе с усмивка човека в цивилните дрехи.

– Безспорен е факта, че владеят безупречно енергетика-та на Мисълта.

– Да, в сравнение с тях ние сме като червеи ровещи се в грубата материя.

– Това и имах предвид.

– Но ако Махатмите притежават такива знания и въз-можности, може би те ще помогнат на хората да преживеят тези стихийни години?

– Работата е там, че в посланието ясно е казано, че Бод-хисатвите от Шамбала ще окажат на човечеството помощ само в този случай, ако хората вдигнат нивото на своята ду-ховност, плътно се заемат с контрола на своите мисли и по-нижаване нивото на концентрация на злото и егоцентризма в обществото като цяло. В противен случай Шамбала ще остане на страна от случващите се събития, което в крайна сметка ще доведе към изчезването на нашата цивилизация.

– Да, както вече се е случвало не един път, – замислено произнесе човека в цивилните дрехи.

– Какво имате предвид? – попита един от новите членове на делегацията.

– Приготвили сме ви документи, с които да се запознае-те подробно. Също така ще отбележа, че в тях са включени нашите отчети за контактите, а също така древен манус-крипт на цивилизацията, успяла да оцелее. Този документ бе предаден заедно с апарата. Много любопитен документ, освен това тъкмо на място. Тази цивилизация, също както и нашата, достигнала до края на своя цикъл и изживяла съ-щия технологичен прогрес. И най-интересното е, че също както и ние попаднала на кръстопътя при смяната на ци-кличността на Земята и Слънцето. Но тези хора чули преду-преждението на Шамбала, намерили сили не само да въдво-рят ред в своите мисли, но и да се обединят и да променят живота на обществото като цяло. Шамбала само подкрепи-ла техния избор и предоставила съответните знания...

– Ще е интересно да погледна този манускрипт.

– Ние отново ще се върнем към този въпрос. А сега моля за вашето внимание! В нашата дискусия стигнахме до обсъждането на най-главната тема и назряващия глобален проблем – това е човека и обществото като цяло. Моля ви, – кимна възрастния генерал по посока на докладчика.

– На днешен ден нашите специалисти оценят състоянието на обществото като неудовлетворително. Постоянно расте числото на психозите. Всяка година повече от 800 000 души страдат от потиснатост на духа в такава степен, че търсят изхода от своята депресия чрез самоубийство. В медицината е регистриран ръст на хората, страдащи от фобии – немотивирани страхове пред определени предмети и обстоятелства. Днес вече са изброени над 190 вида фобии. Депресията в съвременното общество – е най-мащабната епидемия, обхванала цялото човечество. Забележете, че ако до скоро пика на заболеваемостта се е падал във възрастта между 30 и 40 години, то сега депресиите поразяват и 18 - 25 годишните. Дори и децата и юношите започват да изпитват угнетеност в живота. При това момичетата много по-често изпадат в депресии от колкото момчетата.

Както вече ви е известно, зараждането в обществото на тази масова психоза е свързано с работата на Деструкторите. Днес по всякакъв начин разпространяват своята схема за въздействие на психиката на масите чрез телевизията и средствата за масова информация, много, от които притежават лично. Със своята масова, вероятно не от всички тях осъзната обществена активност внасят сериозен принос в поразяването и негативното изменение на психиката в обществото. По този начин изпълняват своята основна задача – създаването на всевъзможни условия в света, при които човек е длъжен да съществува в система с постоянно растящи страхове, което в крайна сметка довежда до стабилна и дълбока вътрешно личностна криза, загуба на вяра в своите собствени сили,култивирането на робска психика.

Успяхме да достигнем до някои от подбудителните причини, които Деструкторите използват за стимулация на да-

дения процес. От тях най-често се използват три обстоятелства.

Първото, създават се всевъзможни ситуации (или както още ги наричаме, огнища на напрежение), в които човек започва да чувства неувереност и опасност в своето ежедневие. На тази почва в последно време изкуствено се стимулира и акцентира на следните фобии: страх от несправедливо отношение (дикефобия), страх пред нищетата (пениафобия), парите (хрометофобия), страх от неуспех (какорафобия), страх пред развитието и прогресирането на болестите (нозофобия, патофобия), страх за децата (педофобия), страх от самотата (аутофобия) и т.н.. Освен това в тази група влиза и изкуствено създадената необходимост за подчиняване на драматичните промени в социален и географски аспект и съответно, свързаните с това възникващи и формиращи се фобии.

Второ, тече постоянна свръх информираност и различни видове дразнители. На тази почва техния стремеж е да се развие най-много страха от потреса (хермефобия), страха от безпорядъка (атаксиофобия), несъвършенството (ателофобия), познанието (епистемофобия), новините (кайнофобия, неофобия, кентофобия), смъртта (танатофобия), труповете (некрофобия), извършването на грехове (пекатофобия) и други. Въздействието се случва директно чрез средствата за масова информация и което е особено важно, чрез най-достъпния за масите източник – телевизията. Следователно информацията, постъпваща през зрителния канал към системата за аналитична обработка на мозъка, се складира в подсъзнанието. С други думи, тече масов процес на „зомбиране“, където в подсъзнанието се набива крайно негативна информация. Основния код е построен на базата на животинското начало. В подсъзнанието се въвеждат думи като: „жестокост“, „зло“, „насилие“, „убивай“, „открадни“, „излъжи“ и т.н. Тези програми действат особено силно върху детската и юношеската психика, правейки ги беззащитни пред агресивната външна среда и обществото като цяло. В документите, които ви предоставяме, се дава доста по-подробен отчет.

И трето, това е създаването на всевъзможни условия за възникването на редица специфични полови проблеми. Моделирането на условия, свързани с възникването и развитието на психологически ситуации водещи до подобни проблеми, пряко свързани с двата горе споменати начина на въздействие. В последно време фиксираме мощен бум на депресии, възникващи на тази почва. При това ако до скоро жените боледуваха по често, то в последно време повечето от жертвите на депресии, предизвикани от полови разстройства се оказват мъжете. Постоянно расте числото на фобиите, свързани с дадения проблем. По своята специфика и разнообразие те са много повече от предишните два проблема взети заедно.

Всички тези данни свидетелстват за това, че в резултат на действието на Деструкторите практически всички слоеве на населението по света изпитват в една или друга степен вътрешен дискомфорт под формата на душевни страдания. Проявленията на всичко това са потиснатостта, нерадостното настроение, положително емоционалната празнота, загуба на интерес, към каквото и да било, инертността. В света се отбелязва тенденцията към увеличаване предразположеността на повечето хора към нервни разстройства, психически заболявания и съответно свързаните с това физически, икономически и социални проблеми.

Тъй като оцеляването на човешката цивилизация в много отношения зависи от индивидуалната дейност и избора на всяка личност на Земята, ние смятаме, че най-приоритетна в близките десетилетия трябва да бъде задачата по възраждането на духовната свобода на народите. За достигането на тази цел трябва в съзнанието на индивида да бъдат ликвидирани всякакъв вид фобии; да се възроди духовната му вяра, вярата в собствените съзидателни сили и да се стимулира осъзнаването и реализацията на собствените възможности. С други думи, човека да бъде подбуден да живее и твори в сферата на положителните мисли.

Във връзка с това предлагаме следната програма за нашите съвместни действия:

Първо, постепенна смяна на Деструкторите сред ръководещите постове в средствата за масова информация, особено телевизията следвана от пропаганда основана на позитивното. Смяна на шаблонните кодове с думите: „успех“, „щастие“, „здраве“, „късмет“, „радост от живота“, „процъфтяване“ и т.н.

Второ, да се разработи система за социалнопсихологическа рехабилитация на личността по самите места. За тази цел трябва да се обучат съответните специалисти в сферата на психологията и да се внедрят сред масите за работа в различните слоеве на населението.

Трето, да се даде, колкото се може повече достоверна информация на хората и най-главното – да бъдат подбудени към действия за контрол на негативните мисли и самоограничаване от деструктивния поток от информация (който влияе особено на подсъзнанието), а също така да се промени в положителна посока заобикалящата ги обстановка.

За решаването на тези задачи е нужно, както се казва, да се действа мащабно, тоест в цял свят, да се задействат не само средствата за масова информация, но и хората на изкуството, издателите, медиците, преподавателите, обществените и хуманитарни организации и фондове. Цялата изброена програма трябва да се въвежда в масите поетапно, естествено, без да се предизвиква подозрение от страна на Деструкторите, за да не се допусне явна конфронтация. А още по-добре ще е да се направи така, все едно инициативата идва от самото общество. Тогава процеса по преобразуване на негативното в позитивно ще стане неизбежен...

– Тоест, ще използваме целия арсенал от методи на Деструкторите, но ще го насочим за утвърждаване на позитивни дела в обществото?

– Абсолютно вярно.

– Но нали Деструкторите, в края на краищата също са хора! Нима не разбират, какви глобални щети нанасят на човечеството и какви ще са последствията за цялата цивилизация? – произнесе възмутено един от делегатите на събранието.

– Е, до голяма степен ги интересуват само печалбите,

личното материално благосъстояние. Техните същности са – паразитиращи. Самата Природа им е предопределила да – разрушават. Дори най-вероятно не се и замислят за това. Но е абсолютно очевидно, че каквито и революции, войни, духовни, икономически, социални и политически кризи да се случват в обществото, – зад това винаги стоят Деструкторите. И забележете, ако броят им в света превиши определена допустимата норма, Деструкторите започват да унищожават рязко себеподобните си с най-различни методи. Всичко това са закони писани не от хората. Но това естествено не означава, че с Деструкторите не е възможно да се борим. Напротив, възможно е! Те не са някакви си врагове на човечеството, а стимулатори на негативните процеси в обществото, на негативните мисли в индивида. Дейността на Деструкторите на първо място зависи от нивото на вашата и наша осъзнатост, съответно и от осъзнатостта на обществото като цяло. Та нали ние с вас лапаме стръвта, която ни подхвърлят Деструкторите, и после творим от това история. Тъкмо за това с тях, както и със собствените негативни мисли, не трябва да се борим по пътя на насилието. Те трябва просто да бъдат игнорирани, да се изтласкват колкото се може повече от властта и ръководните постове, при това във всяка ниша на обществото.

– Да, но как ще направите това във вашата страна? – искрено се удиви един от членовете на делегацията. – Та нали вие пострадахте най-много от тяхната дейност.

– Нещо повече, – влезе в разговора седящия на близо човек, – у вас властта и до сега е в ръцете на Деструкторите. Само погледнете, в обществото вече назрява синдрома на дефолта.

– Нима смятате, че именно днес е пика на кризата, за да се задейства апарата „Чинтомания“? Преди да се вземе такова решение трябва първо всичко подробно да се обмисли.

– Да, за да се вземе такова решение са нужни много сериозни основания.

– Безусловно, – произнесе човека в цивилните дрехи. – Тъкмо за това сме се събрали всички тук, за да обсъдим тази

вероятна стъпка. Позволете ми да разясня назряващата ситуация и необходимостта от горе споменатите действия.

Разбира се, че в резултат на активността на Деструкторите славяните са били подложени на жесток социалнопсихологически стрес. Ние на свой ред, знаейки за предстоящите събития от наследството на основателите на нашия орден, се опитвахме поне някак да неутрализираме, да загладим целия този техен негативизъм по време на разрушаването на Съюза. Та те почти доведоха обществото до втора гражданска война, кървави разправи и междунационални разпри. Но слава Богу, благодарение на своевременния, самоотвержен труд на нашите единомишленици, това беше избегнато.

Нещо повече, ние дори позволихме на различни религиозни течения да се разпространяват на нашата територия, за да пробудят духовността в масите, да ги откъснем поне малко от масираната атака на Деструкторите над техните мозъци.

– Смятате ли, че постъпихме правилно? Но нали всяка една религия – е само религия, не повече от това. Как след тази „детска градина“ смятате да дадете на хората истинските Знания?

– Ние смятаме, че на дадения етап религията прекрасно се справя със своята задача – подтиква по-голямата част от индивидите към вътрешно търсене. А в съчетание с интензивното развитие на науката и техниката, които разширяват глобално рамките на мирогледа за света, това дава невероятен резултат. Нашите специалисти регистрираха бум сред хората, намиращи се в постоянно движение, преминаващи от една вяра в друга, сменящи една секта с друга. Това говори, че благодарение на споменатия синтез, хората в своята маса започнаха с по-високи темпове да съзряват духовно и вътрешно да усещат недостига на изконни Знания, и което е особено важно на – времето. И ако хората изцяло се заемат със себе си, то не е далече този час, когато човечеството в своето преобладаващо мнозинство ще се научи индивидуално да „общува“ с Бога и да получава необходимите

Знания чрез сферата на собственото подсъзнание, както се казва, без „земни посредници“. По този начин, религиите ще отпаднат от само себе си, по един естествен начин, тъй като потребността в обществото от тях просто ще изчезне.

Но на дадения етап, особено на славянските територии, макар и за кратко време те са необходими. Прекалено силна е все още властта на Деструкторите и прекалено слаба е вярата на хората в себе си, в своите собствени сили. Тъкмо за това от наша страна тече интензивна стимулация и поддръжка на религиите.

– Да, но доколкото ни е известно, вие залагате именно на популяризацията на православната църква, – произнесе на развален руски език със силен прибалтийски акцент един от участниците на делегацията. – Нима я смятате за по-приоритетна?

– Този въпрос повече се отнася към сферата на разприте между религиозните политици и тяхната върхушка, тяхната борба и делене на територии и паства, но не и към нашата дейност. При нас, както знаете, отношението към всички религии е еднозначно.

Просто така са се стекли историческите обстоятелства, че на славянските територии добре се е закрепила православната църква. И основната причина за този процес виждаме в съвпадането на много от нейните възгледи с древнославянския манталитет. Нещо повече, основната слава на църквата се е крепила и до ден-днешен се крепи именно на светите хора – тези с „чисти души“, „старците“, „страдалците“, „божиите хора“, с които от древни времена е изобилствала нашата майка Земя. Славяните винаги са се славили със своето доминиращо духовно разбиране за живота. Ако разгледаме внимателно историята, то на нейните вековни скрижали може да бъде открита една обща закономерност: авторитета и общественото уважение на териториите на славянските държави е можело да се заслужи по различни начини, но не и с умението да се правят пари, което, между другото се явява една от основните отличителни черти на Деструкторите. И забележете, осигурени и заможни хора

сред славяните е имало предостатъчно, но никой от тях не се е кичил със своите богатства. Нещо повече сред народа, всичко, което е било свързано с големите пари, се е смятало за нечисто дело. Така че, у славяните по природа е развит този своеобразен имунитет срещу Деструкторите, имунитет на вътрешна духовност.

А православната църква се основава именно на тези „духовни старци и светии“, които са се отличавали със своята невероятно силна вяра и свободомислие.

– Да. Ако някъде в Англия се появи старец или някакъв поклонник решил да извърши пътешествие по „светите места“, най-вероятно ще го осъдят за безцелно шляене или пък изпратят в някоя психиатрична клиника. За Англия това явление е абсолютно неразбираемо. А по нашата майка Земя – под път и над път. Славяните вече толкова са свикнали с всичко необичайно, че ако срещнат на улицата например Архангел Гавиил, изобщо няма да се удивят.

Присъстващите се засмяха и одобрително закимаха с глави, съгласявайки се с това мнение.

– Както се казва, на земята тези знамения и чудеса не са нещо ново... Но нека се върнем към взетото от нас решение да се възползваме от „частицата Чинтамания“ именно сега. Независимо съхранилата се критична ситуация в политиката, икономиката и социалната сфера смятаме, че най-трудния етап вече е зад нас.

На днешен ден се констатира масова миграция на Деструктори към благоприятните в социално-икономическо отношение страни. Според нашата статистика, в Европа и Русия в момента живеят до 20%, в останалите високоразвити страни до 30%. А в Северна Америка се наблюдава тяхното интензивно съсредоточаване – 48%. Между другото, тези данни говорят за това, че, следващата масирана атака над човечеството следва да се очаква именно от Северна Америка. Най-вероятно ще действат по отработената схема: отначало световна агресия, прикриване с най-различни благовидни предлози, а след това и пълно разрушаване на водещата държава отвътре. Тактиката е отдавна известна...

Но нека се върнем към нашия въпрос.

И така, според нашите данни на територията на бившия Съюз Деструкторите вече са по-малко. Тези от тях, които все още се намират на върха, започват да се борят едни с други за властта и разширяване сферите на своето влияние. Ние смятаме, че именно сега е настъпил благоприятния момент да вкарваме Номо в структурите на висшата власт.

Естествено, сред някои от вас, които отсъстваха на предишните събрания възниква въпроса – кой е Номо? Тъкмо за това, преди да започнем нашата беседа бих искал кратичко да ви разкажа за този човек и за това, защо избора се пада именно върху него. Ако в последствие имате желание да се запознаете по-подробно с тази информация, то по-късно ще имате възможност да се запознаете с Номо лично, а също така да прочетете неговото досие.

Така, историята на този човек започва от предисторията, която ще послужи като първоначален тласък за неговото наблюдение още от ранно детство. В архива на нашия орден във връзка с това се намира един исторически документ. За пръв път му е обърнал внимание основателя на ордена Глеб Иванович Бокий, когато той и неговите единомишленици успели да опазят от пълно унищожение през 1939 година ценни документи от архива на НКВД.

Заедно с цялата информация там са се намирали любопитните данни за съдбата на един човек, а също така било приложено и писмено пророчество относно неговия род и свързаното с него бъдеще на Русия. По късно ще можете да се запознаете лично с тези документи. А сега ще разкажа на кратко за какво се разказва в тях.

В документите на царската охрана на Петроград бил регистриран някой си с име Спиридон, който в края на 1914 година посетил апартамент 64 на улица Горохвска, където в това време приемал Распутин. Указва се, че числото на посетителите в този ден било 345 души. Според други архивни документи на НКВД – по спомените на Надежда Константиновна Крупска и Мария Илинична Улянова, които общували със Спиридон в Горки, а също така и от протокола от

разпита на самия Спиридон следва, че той отишъл в Горки видите ли по настояване на своята жена, с цел получаване благословия от стареца за своето семейство, тъй като в неговия род твърде често още в най-ранна възраст умирали децата. Според записките на царската охрана, Спиридон, първоначално чакал своя ред сред тълпата, без да се отличава, по каквото и да е от другите. Неочаквано от апартамента излязъл Распутин, който изпращал лично някакъв беден мъж до входа. Качвайки се по стъпалата обратно до третия етаж, където се намирал неговия апартамент, той се спрял покрай чакащите хора и вперил своя поглед върху Спиридон. Дълго го гледал, а после сякаш се опомнил и го извикал със себе си. От показанията на самия Спиридон, – човекът в цивилните дрехи обърна няколко страници от своя доклад и зачете следното: „Григорий Ефимович видимо промени своето лице. Няколко минути ме гледаше в упор, без да мига, с някакъв втренчен проницателен поглед. Неговите очи блестяха с притегателна светлина. После изведнъж се осъзна, връщайки се в своето обикновено състояние и ме повика да го последвам... В кабинета, в който влязохме имаше маса, стол, кресло и диван... Той ме настани на дивана. А самият той седна на столчето до неговото бюро с думите: „Зная за какво си дошъл да ме молиш“. След това откъсна едно листче и започна да пише нещо. Аз седях мълчешком. После Распутин ми даде това листче. Благослови ме, три пъти ме кръсти, нещо промърмори под носа си и сбогувайки се ме изпрати до вратата на своя кабинет...“

След това съдбата на Спиридон се оказала доста необичайна. Независимо от този житейски епизод, той успял да се задържи доста дълго време в обслужващия персонал на новата власт. Ако пожелаете можете да се запознаете с неговата невероятна съдба самостоятелно.

А сега бих искал да отбележа най-главното. Това е текстът написан от Распутин, който бил достатъчно необичаен за неговия стил, на което и обърнал внимание Глеб Иванович Бокий. Първо, Распутин благославя в него Спиридон с името Изконен, което от само себе си е изключително в срав-

нение с всички негови ежедневни записки. Този момент, както и други в самия текст сочат към това, че Распутин бил запознат с езика на Съкровеника на Шамбала. Също така във връзка със Спиридон в текста е споменато това, че когато в потомството на отрока двама предадат силата на третия, Русия ще се възроди. В текста има едва 12 условни изречения, но са толкова загадъчни в своя смисъл, че успяхме да разтълкуваме само част от тях. При това благодарение на някои случили се събития описани в записката. В своето време, запознавайки се с този исторически документ, Глеб Иванович се разпоредил лично да се проследи съдбата на рода на Спиридон, неговите деца и внуци. Тъкмо сред последните бил и Номо. Неговите двама братя починали в ранна възраст. Номо – е третият, най-късният и единствения оцелял в семейството на сина на Спиридон. По-нататък започнахме да отделяме много по-голямо внимание на тази личност.

След това човекът в цивилните дрехи зачете по-подробна информация за Номо: за формирането на неговия характер, навици, склонности. Също така се е отбелязвало косвеното влияние на ордена за избора на житейския път на юношата, полученото образование, предвижването в службата. Особено внимание се е отделяло на информацията за натрупания всестранен опит на Номо в настоящия момент, особено в социалната, икономическата, а също така и в политическите сфери на дейност. Детайлно бил описан неговия психологически портрет като на зряла личност. Сред основните черти на неговия характер се откроявали следните: изключителен ум, развита интуиция, самообладание, самодисциплина, ерудираност, почти феноменална памет на лица, умението да общува и да се разбира с различни хора, упорство в постигането на целите.

След като участниците на заседанието изслушаха доклада, един от тях отбеляза:

– Да, но той няма почти никакъв опит в областта на голямата политика.

– Предвидили сме и това нещо. Той ще се решава паралелно с предвижването на Номо към висшия пост, – произнесе възрастния генерал.

– И какъв е вашия план относно неговото придвижване?

– През февруари Номо ще мине посвещаване, в чийто втори етап ще можете да вземете участие. В началото на март месец ще започнем активно да го придвижваме. В началото ще го сложим на поста заместник-кмет. Тази длъжност ще му отвори пътя към голямата политика. След това на Бергедорфския форум ще привлечем вниманието на световната общественост към неговата персона.

– Между другото, не дойде ли случайно от вас инициативата за провеждането на 101 Бергедорфски форум в Санкт Петербург? – попита един от членовете на делегацията.

Генералът се усмихна загадъчно и отговори уклончиво:

– За това имаше воля свише, – а след това продължи: – Така, после ще стимулираме ситуацията, ще подготвим почвата, ще се опитаме максимално да го оградим от Деструкторите. За това ще са необходими поне година-две. След това ще го направим заместник на Пал Палич.

– Това кой е?

– Управляващия президентските дела.

– Наш човек ли е?

– Под наш контрол. През 93-та специално го поставихме на това място, за да предвижим по-лесно нашия кандидат... Тогава тъкмо ще завърши мандата на Президента. Но до това време Номо явно няма да е готов. Деструкторите естествено са заинтересувани да оставят своята марионетка на втори мандат. На нас по принцип също няма да ни попречи тази малка почивка, за да укрепнем още повече. Тъкмо за това ще поддържаме настоящия. И ако всичко премине удачно, ще започнем лека-полека да предвижваме Номо понататък. Мисля година след изборите да го направим ръководител на главното контролно управление. Нека натрупа малко опит в Министерството на Отбраната, а заедно с това ще се оглежда как стоят нещата в самата кухня, какви промени са нужни в сферата на отбраната. А ние през това време плътно ще се заемем с Деструкторите. Ако тактическите ни ходове са успешни, то след година мисля, че ще можем да сложим Номо на поста първи заместник-ръково-

дител на Администрацията на Президента. За да натрупа опит трябва да работи с регионите и особено по въпросите за използването на средствата за правителствено финансиране. Смятаме това за един от фундаменталните въпроси за въдворяването на ред в страната.

– Да, вечният славянски въпрос: „Къде отидоха парите“, – произнесе с шеговит тон някой от присъстващите.

– А по-нататък ще се ориентираме спрямо политическата обстановка в страната, тъй като, най-вероятно след нашите интензивни атаки, Деструкторите ще предприемат съответните ходове. Ако обстановката се нажежи много ще сложим Номо да ръководи някое от близките ведомства, а ако всичко мине гладко, което едва ли ще се случи, веднага ще го направим заместник на Първия.

– И какво, след това планирате да издигнете неговата кандидатура за изборите? Та това е нереално. Това е прекалено кратък срок на пребиваване в голямата политика, още повече на такава закодирана личност като него.

– За тази ситуация си имаме специален замисъл. Очевидно Деструкторите не очакват такъв ход. Но позволете ни да го запазим в тайна до 2000 година.

Предвижването на Номо е само една малка част от целия ни план по въдворяването на ред в страната и подобряването на живота на обществото. Естествено, за да го осъществим ще използваме всички свои вътрешни резерви. Но... отново остава това голямо НО – а това са самите хора. На славяните трябва ясно да се каже, че Номо не е някакъв си Месия, благодарение на когото всичко за миг ще се промени към по-добро, а те не трябва да правят нищо. Трябва да им представим Номо точно такъв, какъвто е всъщност, – добросъвестен човек, усърдно работещ на своето място, при това пребиваващ на тази длъжност временно. Трябва да покажем, че хората сами трябва да променят своето отношение към живота, към самите себе си и своите възможности. Президентът няма да е в състояние да подобри обществото, ако самите хора не го поискат... Бих искал всеки от тук присъстващите да разбере: колкото и трудна и енергоемка да

е нашата работа – то тя е само стимулация на позитивната страна на процеса. Основния избор и действие остава за всеки един човек.

В посланието на Шамбала от 1964 година се подчертава, че събитията, които ще се случат през 2004-2005 година, ще накарат много хора на планетата да се замислят. Какво точно ще се случи не знаем. Но смятам, че от наша страна трябва да направим всичко възможно до тази дата, – завърши възрастния генерал.

За известно време в помещението се възцари тишина. Всеки от участниците обмисляше нещо свое. Атмосферата беше напрегната, във въздуха витаеше някаква умора от тежките глобални проблеми, които по волята на Съдбата се бяха стоварили на техните рамене. Все пак всеки човек, в каквито и висини да се намира, каквато и длъжност да заема, остава преди всичко човек, на когото паралелно с обществените ангажименти тежи и личния живот със своя спектър от индивидуални проблеми. Тъкмо за това, колкото и мащабно и трудоемко да ни звучи проблема, всеки човек съзнателно или подсъзнателно се стреми да намери в неговото решение начин за удовлетворяването на своите доминиращи потребности.

Когато завърши четенето на основния доклад, един от участниците на заседанието сподели мислите, които го вълнуваха най-много.

– Общо взето всичко е ясно по дадения проблем. Но има и още едно важно съобщение от това послание. Там се споменава, че по това време на славянските територии ще се намира самия Ригден Джаппо.

– Владиката на Шамбала? – с удивление попита един от новите членове.

– Да, при това в качеството си на Съдия. И си мисля, че ако успеем с общи усилия да Го открием, то това ще произведе грандиозен духовен подем на всички тук присъстващи!.. Та нали според старинното предание, хората, които попадат на жизнения път на Бодхисатвите от Шамбала, могат да постигнат истинската Свобода, духовно развитие на своята

душа до такава степен, че да излязат от кръга реинкарнации. И ако Бодхисатвите от Шамбала са способни на това, то представяте ли си възможностите на самия Ригден?! За нашите души такъв шанс се появява веднъж на 10 000 - 12 000 години!

Обявената информация произведе истински фурор сред присъстващите. И от чисто човешки аспект, това бе абсолютно разбираемо. Всички тези хора действаха основно от идейни подбуди. Тяхната информация се базираше на конкретни знания и всички те вече отдавна се бяха убедили в много неща, а необикновените факти, с които изобилстваше спецификата на техните професии само укрепваха тази Вяра. Доброволно взимайки върху себе си тежкия товар на глобалните проблеми, по-голямата част от тях се ръководеше именно от вътрешната потребност към достигането на тези знания, които се бяха появили внезапно и прояснявaха много неща по времето на тази тежка невидима борба. И независимо, че тази борба изглеждаше като неизбежно житейско обстоятелство, всъщност самата тя се явяваше съвкупност от ежедневния труд над себе си и личния духовен ръст. Тъкмо за това, когато бе обявен най-важния негласен мотив на тяхното заседание, всички присъстващи се оживиха и с голям ентусиазъм се захванаха с обсъждането на споделената информация.

– И как ще го намериш сред тази тълпа, сред този хаос?

– Е, нали трябва да има някакви отличителни признаци!

– Тъкмо в това е работата, тези признаци преди всичко се отнасят към нравствените основи... Според преданието на основателите на нашия орден, всеки от Бодхисатвите на Шамбала, включително и Ригден Джаппо, се раждат в човешко тяло. И това може да е всеки.

– А на мен ми се струва, че това не може да бъде всеки.

– И какво знаем за него?

– Помните ли, че в манускрипта се споменава, че душата на Бодхисатвата, както и при всички хора, влиза в тялото на осмия ден, че нейното тегло, за разлика от обикновените

човешки от 3 до 20 грама, достига до 50 грама. Това може да се фиксира при новороденото, отчитайки всичко, което влиза и излиза от него в този ден.

– Да, но Той може да се роди тук, а може и в някоя друга страна и да дойде тук, например като турист. Понятието „намира се“ е доста разтегливо.

– А аз смятам, че Той все пак трябва да се роди на наша земя. Кой в този свят е способен да разбере загадъчната славянска душа, ако не самия славянин?

– Ако приемем тази версия, тогава остава въпроса: къде именно?

– В посланието е казано: „на кръстопътя“.

– И какво може да означава това?

– Може някой град да се нарича така? – изказа своето предложение един от участниците.

– Именно на Кръстопътя, нещо не мога да си спомня. Трябва да погледна в компютъра. А например в Новгородска област има Крестци, центъра на Крестецкия район, е на 85 км. от Новгород и се намира по поречието на река Холова. Това е басейна на езерото Илмень.

– А може пък мястото да се намира някъде в района на залива? Има такъв Кръстов ръкав в Анадирския залив на Беринговo море, на южния бряг на Чукотския полуостров.

– Не, чуйте, най-вероятно това да е Крестци. Вижте кое е мястото – езеро Илмень! То е известно още от древността със своите необичайни природни явления. А и много често се споменава в летописите на древните славяни като словенското море Илмер.

– Но Крестци – не е самия „кръстопът“ в буквален смисъл.

– Защо пък не? Между другото, на нижнетверски „кръстове“ – означава кръстопът.

– Знаете ли, не знам защо, но съм убеден, че този „кръстопът“ – не е нищо друго, освен улица Крещятик в Киев.

– Е да, ако започнем да изброяваме и улиците....

– Той е прав! Вижте от къде идват славянските корени като народ – от Киевска Русь. И ако копнем по-дълбоко в

дебрите на историята, то съвсем спокойно можем да се натъкнем на този своеобразен славянски кръстопът, който в последствие са нарекли Крещятик. А кой знае какво е имало там преди познатата ни история? Може това да е някакво особено в своята енергетика място за Шамбала?

– Освен това самия Киев – е абсолютен град на загадките. Какво само струва Киево-Печорската лавра.

– Е, щом вече сме подхванали нещата от този ракурс, то позволете ми да ви отвлека малко от темата на градовете и улиците. „Кръстовете“, например във Волгоград означават икони или предния ъгъл в избата. Така че самия този „кръстопът“ може да се възприема в преносен смисъл, но несъмнено е нещо, което сочи към смисъла.

– Много правилна забележка. А какво казва историята по този въпрос?

Всички погледнаха към човека с акуратно подстригана брадичка и също толкова добре поддържаните мустаци.

– Е какво, – произнесе той, видимо готов към въпроса. – Ако говорим общо, то кръста като фетиш произлиза още от първобитния строй. С появата на религията той бил широко представен във вярванията на Древен Египет, Вавилон, Асирия, Гърция, Рим и други страни... В Римската империя, където по принцип се зародило християнството, дървено съоръжение във формата на кръст станало оръдие за осъдените на смърт роби и други лица от нисш произход. Между другото, кръста в християнската религия бил въведен едва през IV век от император Константин I. А сред ранно християнските символи, към които се отнасяла рибата, хляба, агнеца и другите символи, знака на кръста не се срещал... Е, ако погледнем глобално в съвременността то изображението на кръста се използва на знамената в много страни по света, няма какво да говорим за гербовете, монетите, ордените.

– Мащабно.

– Знаете ли, помислех си, думата „кръстопът“ може да не е свързана само с историята. Та нали Махатма – е Учение. Очевидно те са влагали в това някакъв таен смисъл, например чисто научен. Защо пък не?

– Вероятно сте прав. В генетиката има такова понятие, като „кръстосване“, или по научному „кросовър“, тоест обмяна на идентичните участъци между хроматидите на хомологичните хромозоми в профазата на първото митотично делене. Простичко казано това е процес на рекомбинация на ДНК хромозомите, прегрупиране на генетичния материал, следствие, на което се появяват нови съчетания на генетичните структури и контролируемите от тях признаци в дъщерните особи и клетки... Този процес се случва във всички живи организми и по принцип съставлява материалната основа на наследствената изменчивост.

– Искате да кажете, че „кръстопътя“ означава „нов еволюционен скок на човечеството“?

– Много прилича на това.

– Да, тук има над какво да се помисли.

– Представяте ли си, с тази своя необикновена мисъл относно генетиката ме подсетихте за физичното понятие – „кръстосана модулация“! Това явление се наблюдава при разпространението на радиовълните в йоносферата. То се изразява в това, че силното електрическо поле на мощната радиовълна, променяйки скоростта на движение на електроните в йоносферата на честотата на своята модулация, предизвиква амплитудна модулация в другите вълни, преминаващи през тази възбудена област на йоносферата. С други думи, електромагнитното поле на мощната радиовълна променя не само условията за разпространението на другите вълни във възбудената област на йоносферата, но и влияе на електромагнитните свойства на електроните в дадения участък на йоносферата. А сега прибавете към тази информация вълновата природа на самия човек, принципа на действие на апарата „Чинтомания“, възможностите и способите на краткото импулсно влияние на Шамбала над човечеството. И каква картина възниква във вашето съзнание?

– Луда работа, – изказа своето мнение един от участниците на този разговор.

Присъстващите се усмихнаха.

– Е, както се казва, от гения до безумеца има само една стъпка. Но мисълта е много интересна. Предлагам следното: детайлната формулировка на тази версия на физико-математична основа да се даде за разнищване на нашите специалисти, – произнесе човека в цивилните дрехи. – Честно казано, в тази област съм лаик. Моите мисли сега са насочени към решаването на други въпроси. Започнахте разговора за това, че Ригден Джаппо трябва да се роди „на кръстопътя“. Но както много удачно бе отбелязано в началото на разговора, той ще се появи там в своето време, а да се роди може къде ли не. Между другото Ригден Джаппо на руски звучи като Червения Конник.

– Да бе, ако започнем да свързваме мястото на неговото рождение с думата „Червен“, то ще ни се завие свят, в нашата страна я има под път и над път. Ето, моята тъща живее в село Червеногвардеец, в Червеногвардейския район на Ставрополския край. По какво Червения Конник не ви звучи съвременно?

– Точно така, задача с две неизвестни... Между другото, има и Червеногорско село в Алтайския край.

– И в Удмурти има такова... Знаете ли колко имена на градове има с думата червен, а колко села и районни центрове! Ще брадясаме докато ги изброим.

– Нека предположим, че всичко това може да се провери, но кого да търсим? Новородено, което натежало с 50 грама на осмия ден, взимайки предвид всичко, което влиза и излиза от него?!

– Чакайте, чакайте. И защо смятаме, че е новородено? Та нали ако се споменава, че ще се случат някакви събития през 2004-2005 година, това означава, че Ригден през това време трябва да е минимум на 30 години. Следователно сега вече е поне на двадесет години.

– Точно така. Трябва да го търсим сред хората на тази възраст.

– Да, но кого именно? Човек отличаващ се с високи нравствени качества? Та това е смешно! Само в нашето ведомство мога да ви изброя стотици хора с подобни качества,

какво остава за останалия свят.

– Абсолютно сте прав.

– Е, ако това е човек с лице, досущ като на всички хора, това означава, че трябва да Го търсим по други признаци и белези.

– Правилно разсъждаваш, разузнаване. Какво е това, което притежава, където го няма в другите?

– Знания, необикновени знания за света и човека.

– И най-главното – за душата, за циклите на живот извън тази илюзия.

– Точно така. А в коя среда са разпространени най-силно подобни знания?

– В религията.

– Господа, минутка! Нима искате да кажете, че следва да Го търсим сред религиозните дейци? Та това е абсурд! Бодхисатвата може да даде Учение, но не и да строи религиозна структура, още повече в този шоубизнес. Какви ги говорите?!

– Абсолютно съм съгласен. Още повече, че Ригден ще дойде именно за обективна оценка на състоянието на човечеството. А това означава, че ще е само наблюдател.

– Ето това е вече нещо! Сега ще зададем въпроса по следния начин – как и къде в нашия свят може да се получи обективна информация за състоянието на световното общество?

– Във висшите политически и военни кръгове.

– Точно така. Следователно, тази Личност трябва да се търси именно там.

Възрастния генерал се усмихна и полушеговито отбеляза:

– Като цяло изводът е ясен: отиди незнайно къде и търси неизвестно кого. Е какво пък, напълно прилична задача за нашите ведомства... И все пак, ние съдим за него с нашите обичайни категории, това не трябва да се забравя. Нещата трябва много добре да се обмислят от всички страни... В едно обаче сте прави – това действително е НАШИЯТ ШАНС.

Обсъждането на вълнуващите въпроси завърши късно след полунощ. Преди да бъде закрито заседанието всички единодушно утвърдиха кандидатурата на Номо и бяха поканени на завършващия етап на неговото посвещаване, който бе отбелязан на 7 февруари в деня на свети Григорий и Валентин, както бе посочено в записката на стареца.

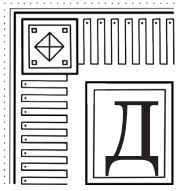
Самото посвещаване на Номо, независимо от това гръмко название, в своята същност не беше някакъв ритуал или култ. Под тази дума се подразбираха два етапа: първия – самостоятелното изучаване от Номо на особено секретни документи от архива на тайния съюз. А втория етап, който привлече този невероятен интерес дори на славяните, живеещи в страни далече отвъд руските граници, – „докосването“ на Номо към фрагмента „Чинтомания“, което се явява достатъчно рядко събитие в историята.

Самият легендарен апарат, моделиран по изкуствен начин, представляваше фрагмент от кристал с тъмнокафяв цвят, по скоро кестенов цвят (именно заради своята форма и цвят бил наречен „камъка Чинтомания“). И докосването към него само изглеждало докосване от вън. А действително ефекта от това „докосване“ качествено променял вълновата активност на главния мозък, благодарение, на което човек придобивал възможността да чувства и коригира енергията на масите. Простичко казано, човек придобивал огромна власт, както над отделния индивид, така и над тълпите хора. В древните предания за „камъка Чинтомания“, ако се изразим със съвременни думи, се казва, че апарата усилва това, което доминира в човека. До ден-днешен остава неразгадана тайната не само на самото „устройство“, кристала, но и механизма му на въздействие над човека.

☆ ☆ ☆

Глава втора

Посвещаването на Номо

ве седмици след тайното заседание човека в цивилните дрехи се спусна заедно с Номо по стълбичките, водещи в мазето на една невзрачна сграда. Двамата минаха по полуосветените коридори, които по необикновен начин водеха в различни посоки. Преминаха няколко кръстопътя. Най-накрая стигнаха до задънен коридор. Придружителя с леко движение постави ръката си на един от каменните блокове, а с другата натисна на копчето от своето дистанционно. Пред него първо се отвори една от стените на „задънения коридор“, а след това и вратите на тайния асансьор. Когато влязоха в него, придружителя отново натисна копчето на дистанционното. Спускайки се няколко етажа по-надолу, асансьора спря, вратите се отвориха и двамата попаднаха в дълъг коридор с множество врати. Стените бяха покрити с дебели метални плоскости, цялото помещение имаше еднотипен метален цвят. Мъжете се приближиха към една от вратите разменяйки шеговити реплики относно необикновената командировка на Номо. Човекът в цивилните дрехи набра кода, след това погледна в специалното устройство, което идентифицираше личността по ретината на окото. Ключалката щракна и вратата се отвори.

Вътре имаше няколко стаи, които по своето разположение напомняха на комфортен хотелски апартамент. Освен жилищни стаи, сред които се намираха две спални, имаше

и голяма баня, тоалетна, кухня. Кухненския шкаф и хладилника бяха заредени с различни храни и безалкохолни напитки. Най-обширното помещение изпълняваше функция на библиотека. Там имаше мека мебел, маса, компютър и телефон. Благодарение на отличната вентилация въздуха оставаше свеж и приятен.

– Ето ти ги царските палати, настанявай се, – с усмивка произнесе човека в цивилните дрехи.

– Виж, дори и да съм в командировка... Къде ти онези „загниващи капиталисти“ могат да се мерят с нашата екзотика, – шеговито произнесе Номо.

Двамата се засмяха.

– Надявам се, че ще почерпиш своя гост с чашка кафе?

– Разбира се, след като го намеря в този палат.

Двамата отново се засмяха. Придружителят започна да запознава своя гостенин със „забележителностите на този царски палат“. След като екскурзията завърши, мъжете седнаха на масивната дъбова маса. Отпивайки от ароматната напитка двамата завързаха непринуден разговор. След това мъжа в цивилните със собствения си ключ отключи масата, извади отвътре няколко папки и ги връчи заедно с ключа на Номо.

– Дръж се. Всичко това е за теб. Всичко, което се намира вътре в масата също е желателно да се прелисти... А с тези папки е нужно да се запознаеш подробно. Тук се намира цялата история на нашия орден. С някои от моментите вече те запознах по рано, сега дойде времето да се запознаеш и с останалото... А в тези долните папки – са всички подробности за Деструкторите и способите за борба с тях.

Номо взе папката най-отгоре и с любопитство я отвори. На първата страница се намираше портрета на човек с волево лице, високо чело и умни привличащи очи. Под снимката пишеше – Глеб Иванович Бокий.

– Предполагам, че тази личност ти е позната, – произнесе човека в цивилните дрехи, внимателно наблюдавайки реакцията на Номо.

– До колкото съм запознат с историята, – това е първия

ръководител на спецотдела ОГПУ по охрана на държавната тайна... Бокий влизал в отряда на Джерджински.

– Правилно.

Номо погледна датите на раждане и смърт.

– Но... нали бил... разстрелян през 1937, а тук пише...

– Браво, бързо се ориентираш. Реално, неговия живот – изобщо не е тази история, която ни поднасят политиците. И ти самият неведнъж си бил свидетел на това... Преди да се запознаеш с всички документи, позволи ми да ти разкажа за това, което все още не знаеш. Така да се каже, да те въведа в курса на нещата, за да може по-лесно да преминаваш от общото към частното. Ще започнем от глобалната картинка на събитията и особено тези, които са се случили в началото на XX век.

И така, в това време в световното общество започнала да се вкоренява крайно егоцентричната система на морални ценности. На на пръв поглед всичко това изглежда като нещо маловажно в нашия технологичен век! Но всъщност далеч не е така. Целенасочената психическа енергия на човека, а още повече на цялото човечество – изобщо не е шега работа. Това е мощна сила, която при определена концентрация може или да разрушава, или да създава. Ако обществото се доближи до крайно позитивния предел, то пред хората ще се отвори вратата за глобално познаване на света, в това число и вътрешната природа на човека и неговите възможности. Ако обществото се доближи до крайно негативния предел, то практически ще се самоунищожи. Шамбала – е само наблюдател на всички тези процеси. Но много рядко, като правило, преди да настъпят глобални промени на Земята или поредния съдбоносен кръстопът за човешката цивилизация, тя може косвено да повлияе на развитието на човешкото общество. Именно косвено, тъй като последният избор еднозначно остава за самото човечество.

И отново, дори косвеното влияние се осъществява посредством човешките ръце. Схемата е простичка. В света съществува определено количество хора, които имат достъп до Шамбала чрез Преддверието, общуващи непосредстве-

но с Бодхисатвите или Махатмите, както ти е удобно така наричай тези Учени. У нас в Русия, тези хора още от древността били наричани „Межане“. Тази дума е образувана от „межá“ – черта, разделяща две плоскости: граница, предел. Межаните на свой ред имат ученици – Съкровениците. Те притежават определени духовни знания, навици, вътрешно зрение и могат да посещават Преддверието на Шамбала. И така, именно Съкровениците издирват необходимите хора с голям вътрешен потенциал, които са способни да променят хода на историята. Съкровеника разкрива на този човек определени знания, обучава го и го извежда на пътя на самостоятелната вътрешна работа. Ученикът на Съкровеника става Вежа. „Вéжа“ в превод от древноруски език означава „знаещ“, „информиран“. По-късно това понятие започнало да се отнася към учеността и образоваността. Но за тези знания Вежата е длъжен да изпълни определена мисия в обществото. Като правило, в края на обучението Съкровеника учел Вежата самостоятелно да посещава Преддверието на Шамбала и се оттеглял. По нататък Вежата действал и взимал своите решения самостоятелно. По този начин се осъществявало косвеното влияние на Шамбала, както се казва посредством човешките ръце и което е най-важното, през призмата на човешкия поглед за назряващите проблеми.

А сега нека разгледаме началото на XX век. Именно през този период се случили две значими събития. Първо, Шамбала активизирала своите действия по подготовката на духовната почва към предстоящия съдбоносен кръстопът на човешката цивилизация в края на хилядолетията. В резултат на това се случил рязък научно-технически подем. В самото общество започнали да се случват сериозни промени. В началото на XX век била приета идеята за свободомислието, при това масово, в различни страни и на различни социални нива в обществата. Особено масов бил ръста сред младото поколение, което се устремило в търсене на смисъла на живота и истинската свобода. Младежта активно започнала да създава различни обединения, профсъюзи, обществени движения, партии, тайни общества, най-разнообразни кръ-

жоци, клетки и т.н... С една дума Шамбала инициирала изблик на духовно търсене в световен мащаб.

Второ, през това време Деструкторите в своята маса се концентрирали в Европа, особено в нейната централна част. Между другото в по-старите времена в Русия Деструкторите били наричани с красноречивата дума – Гнéваши, образувана от думата „гневаш“ – злобен, гневен човек... Така се случило, че именно в началото на XX век числеността на Гневашите се увеличила рязко. Развързаната от Деструкторите Първа световна война – било началото на агонията на Гневашите пред приближаващата критична точка в ръста на тяхната популация. Между другото тя достигнала своя пик през 1937-1939 години. Тъкмо за това Втората световна война, задействана със силите на Деструкторите, била неизбежно следствие за унищожението на част от своята популация. Според статистиката само в Съветския Съюз прикривайки истинските си цели по унищожаването на излишната маса от свои „събратя“ Деструкторите унищожили и 25 милиона невинни хора. Според общата статистика, от всички загинали през Втората световна война, само една шеста част били хора от тяхната популация. И за да прикрият своите истински намерения Деструкторите използвали всевъзможни уловки, в това число и прогресивни обществени идеи.

– Нима правят всичко толкова мащабно и осъзнато? Тогава може да се предположи, че имат отлична вътрешна организация.

– И да и не. Безусловно се обединяват в съюзи, но това е свързано до голяма степен с развитието на техния капитал, макар и да се опитват да удържат цялата си система с идейни похвати. Но всичко, което касае глобалните процеси на тяхната популация, техния стремеж към неограничена власт, е това, което ги обединява на подсъзнателно ниво. Тъкмо за това по време на подобни вътрешни „катаклизми“, сред Деструкторите, които притежават най-големи пълномощия и власт възникват съответните желания да унищожават своите себеподобни. И започват да търсят

сред външните обстоятелства каквито и да било обяснителни причини, за реализацията и оправдаването на своя вътрешен мотив.

Между другото, аналог на подобна подсъзнателна сила, работеща в право противоположна посока на Деструкторите, в посока духовно развитие, съществува при славяните. Тъкмо за това те са способни да се обединяват и да създават под предлога на всякакви външни мотиви, но на духовна основа. Това е тяхна вътрешна неотменна потребност.

И така, в началото на XX век именно в Русия най-силно се разпространявала духовната вълна на Шамбала, както и негативната материалистична вълна на Деструкторите. Но ако Шамбала инициирала кратко импулсен изблик с косвено влияние (и трябва да се отбележи, той получил най-широк отзвук сред обществото и до ден-днешен подбужда милиони хора към духовно търсене), то Деструкторите като пълноправни представители на човешката цивилизация излъчвали своя активен негативизъм, така да се каже, в „постоянен максимален режим“. В резултат историята получила това, което избрали хората в по-голямата си част.

И тъй като нашия орден се зародил именно с началото на този период, нека да се потопим в детайлите: защо се е случило това, което се е случило? В резултат на тези две мощни вълни залели Русия, особено в нейната Европейска част, рязко се увеличило количеството както на духовно прогресиращите хора, така и потенциалните жертви на Гневашите. Между другото, именно преди началото на февруарската буржоазна революция, голяма част от тях се концентрирала в държавния елит и „цвета“ на светското общество. Кръстопътя на събитията била тогавашната столица на руската империя Санкт Петербург.

Потенциалните жертви на Гневашите изиграли своята значителна роля в разрушаването на Русия. Нека за по голямо удобство ги наречем Гневари. Макар в старинните руски предания да се е съхранило и много по-подходящо име – „Гнилец“, тоест развален, нравствено пуст човек, „процъфтяващ“ върху злото като плесен върху влагата.

Прикривайки се с епохата на „свободното изразяване“, Гневарите активизирали своето влияние във висшето общество. Впоследствие това се отразило и на низшите слоеве в обществото. В резултат на това през 1905 година започнало народно недоволство, което преминало в анархия и хаос. Именно тогава възникнала реалната заплаха за трона и съществуващата власт. През 1905-1906 години започнало бързо преструктуриране на държавното управление. Била създадена Държавната дума, парламента, независимата от правителство преса. Фактически тъкмо това довело към открита конфронтация с висшата власт в страната от страна на различни фракции и партии, всяка, от които имала свое протеже, което било поддържано от Деструкторите. Тъкмо за това на политическата арена се случвали постоянни сблъсъци и жестока конкуренция. И ако се вземе предвид, че във висшите кръгове думите от рода на „Чест“, „Порядъчност“ били отдавна забравени и най-важното – значимостта на хората започнала да се определя не по техните лични човешки качества, а по социалния им статус, то става абсолютно ясно коя била причината за последвалите събития. Кулминацията се случила на 2-ри март 1917 година, когато Николай II подписал Манифеста за свалянето на своите властови пълномощия. В нарушение на всички норми и традиции било създадено Временно правителство, където победителите в тази невидима борба получили най-изгодните министерски постове. И кой станал министър-председател? 36 годишния Александър Фьодорович Керенски, адвокат! По-добър кандидат за безпрепятствената дейност на Деструкторите просто не било възможно да се измисли.

Дремещата в своя полулетаргичен живот Русия изведнъж се превърнала в страна, където всичко било разрешено. Всичко започнало да се променя с космическа скорост. Вече на 6-ти март 1917 година била обявена политическата програма на Временното правителство. Тя провъзгласявала пълна политическа свобода, всеобщо избирателно право, свикването на Учредително събрание. Била обявена всеобща амнистия, в резултат, на която на свобода се оказали не

само политическите затворници, но и всички престъпници. Всички лица от предишната администрация били отстранени. На 7-ми март временното правителство издало указ за ареста на Николай II и членовете на неговото семейство. Указите били написани един след друг. Но реално в самата страна настанал същински бардак и беззаконие.

Вестниците излизали с гръмки революционни новини, с откровенията на различни лица, съобщаващи, „какво щастие само изпитват, от това, че са дочакали ерата на свободата“ и били разграбвани като топъл хляб. И най-важното било, че във вестниците, независимо от разпалилата се жестока война и революционни пертурбации, все още били актуални търговските реклами от отминалия живот. Забележи, на публиката се предлагало да придобие, да си купи изгодно, да се възползва от услугите. Разрухата и беззаконието винаги са били изгодни на Деструкторите.

В началото на март Временното правителство обявило създаването на „Извънредна следствена комисия за разследването на противозаконните длъжностни действия на бившите министри и други длъжностни лица“ (ЧСК). Тази институция на „свободната Русия“ била оглавена от московския адвокат Н.К.Муравьов. В нейния състав влизали юристи, обществени дейци с кадетско есеровска ориентация. От комисията се изисквало да разкрие и огласи „истината“ за задкулисието на свалените режим. От правителството били провъзгласявани такива лозунги като „Народа е длъжен да знае цялата истина“ и други. Но всъщност това било просто една политическа поръчка за фалшификация на материалите, за да бъдат привлечени към съдебна отговорност бившите управляващи и особено установяването на вината на Николай II и Александра Фьодоровна в „държавна измяна“. Делото било заведено по член 108 от Наказателното право.

За по-голямата част от съвременниците на тази епоха падането на царската власт било прието с неописуем възторг. Всички възхвалявали „великата свобода“, дори и тези, които живеели много добре по времето на тази власт и били по един или друг начин част от елита. Такива „мекерета“,

които бързо променили своите възгледи и с охота клеветили бившата власт имало предостатъчно. Вестниците просто били обсипани с информация относно грандиозното преображение на Русия, „великата безкръвна революция“, макар, че вече били убити стотици хора. И независимо от неотдавнашната амнистия, затворите бързо се изпълнили с новите „врагове на народната свобода“. Буквално за един месец от управлението на новата власт, зад чийто гръб стояли Деструкторите, страната окончателно рухнала. Също, както до болка познатия сценарий от 1991 година!

Ето още един немаловажен факт. Малко по-късно главните „герои“ на онези февруарски събития през 1917 година, в последствие благополучно напуснали пределите на Русия, запълвайки емигрантските редици в различни западни страни. Както казват – натворили своите дела и в храстите. Но когато изучиш тяхната по-нататъшна житейска история и съдбата им като цяло, тогава ще забележиш: че с каквато алчност и деструктивизъм действали от върха на властта, по такъв начин съдбата ги натикала в десета глуха. Бидейки имигранти едни от тях се озовали в нищета, други страдали от самота и душевни мъки, трети били поразени от тежки болести.

Съветвам те не просто задълбочено да изучиш този въпрос, но и да помислиш добре над него. Човекът, който стои на върха на властта и е способен да инициира сериозни световни промени винаги се намира в центъра на вниманието не само на хората, но и което е особено важно, на Шамбала. И колкото високо впоследствие да се изкачиш по стълбата на властта, знай – абсолютна власт на Земята има само Шамбала. Ако съдбата отреди ти да заемеш президентското кресло, запомни – че тази власт е само проверка за духовността на твоята личност. Изпитанието с власт – е най-тежкото изпитание за Човека. Тъкмо за това достигайки този връх помни винаги, че това стъпало – е твоя лична вътрешна проверка за издържливост. Три пъти помисли, преди да вземеш своето окончателно решение. Президентството – е договор, договор за четири години, максимум осем, но далече не цял живот. И ако добросъвестно изпълняваш своите задължения през този срок, приложиш максимум

усилия, изпълнявайки своите неотменни задължения, тогава не само хората ще оценят това по достойнство. Ако преминеш с Чест това изпитание, пред теб ще се отворят Портите на Знанието в опознаването на своята Душа. А това е най-ценния дар. Ако пред теб се разкрие този безценен източник, то никое съкровище на този тленен свят не може да се сравни с него. Ти все още не можеш да си представиш колко важно и ценно е всичко това лично за теб, за твоята Същност. И едва, когато опознаеш тази истина, ще можеш реално да разбереш стойността на дози дар.

По принцип на всеки човек, независимо от неговото социално ниво, произход и всякакви други житейски безсмислици, няколко пъти в живота се дава такъв шанс – да се отскубне и да достигне Портите на Знанието. Но за да стъпиш на това ниво е необходимо да победиш своята империя на егоизма, алчността, омразата, завистта. С други думи, целия комплекс на Негативизма, който се намира във всеки от нас, този зорък Страж на нашето животинско начало. Външните житейски обстоятелства, ако си забелязал, все едно специално изпитват устойчивостта на твоя вътрешен Дух. И ако вътрешно останеш непоколебим и спокоен, с доминиращи положителни мисли в главата си (подчертавам, именно положителните), в крайна сметка, това вътрешно вълново поле ще създаде в теб всички необходими благоприятни външни условия. Най-главното е какво се случва вътре в теб. Всичко останало е просто илюзия, сътворена от нашата мисъл. Но ще го разбереш, когато придобиеш личен опит и вътрешно оцениш този свят.

Двамата помълчаха известно време, а след това човека в цивилните дрехи продължи:

– Нека се върнем към нашата история. Това, което се е случило през февруари 1917 година, успяло само за няколко месеца да разруши окончателно страната. И ако отчетем тогавашната обстановка в Европа, и на политическата арена не се появил Ленин, то Деструкторите непременно щяха да се възползват от ситуацията и да поробят тотално страната, или поне нейната Европейска част... Историята на Владимир Улянов започва от

това, че станал ученик на Съкровеник.

– Та нали в рода на Ленин също...

– Да. Но това говори само, колко умел и талантлив се оказал Съкровеника, който го срещнал. Та нали до голяма степен, само в нашия, човешкия свят съществуват амбиции и разделения. А хората от Шамбала съдят по признаците, които понякога чисто интуитивно усещаме в другия човек. Те съдят по степента на развитие на човешката Душа.

– Излиза, че... Владимир Илич бил ученик на Съкровеник? Някъде бях чел, че е бил ученик на Друидите.

– В Русия тези хора се наричат Съкровеници, в Англия – Друиди. Смисълът е един и същ. И така, ще ти разкажа за това, което благодарение на Деструкторите го няма в официалната история: от къде в Ленин се зародила идеята да създаде подобно общество и към какво се стремил Улянов. Във връзка с това съществували негови лични документи, но с идването на Сталин на власт, по-голямата част била унищожена. Нашият орден успял да запази някои от тях. Освен това у нас са се съхранили личните спомени на самия Глеб Бокий за беседите му с Ленин.

Владимир Улянов почерпил идеята за създаването на нов вид общество и съответно на новия човек – от Съкровеника. По принцип комунистическо общество – е прототип на обществата създавани в предишните цивилизации, които приближавали така наречения Златен период или Златен век. Шамбала пази много различни примери за установяването на такива идеални общества, когато духовното начало под формата на прогресивни знания се превръщало в доминиращ фактор на прогреса, а властта на животинското начало и нейните деструктивни стимули, били свеждани до минимум. Получавайки тази схема от Съкровеника, Ленин я пречупил през призмата на своето разбиране и съответно на своето виждане как да бъде реализиран този проект в настоящите условия. А след това, ставайки Вежа, се опитал да я въплъти в живота. Ленин станал популярен в света, именно благодарение на тази велика идея. Той бил подкрепен от милиони хора, които интуитивно чувствали и вярвали, че същността

на тази идея в много неща отговаря на техния вътрешен мироглед. Не може да отречем, че не е грешал. Естествено, че е имало и грешки, както при всеки човек, който се опитва сред непрогледния мрак да намери пътя към далечния обелиск на светлината. Но въпреки това Ленин останал Човек. Най-голямата грешка, която допуснал, за което го предупреждавал и самия Съкровеник, – било внедряването в неговия проект на Деструкторите. Всяка една революция не само привлича вниманието на Деструкторите, но и ги прави активни действащи лица и ръководители в процеса. Ленин сформирал около себе си мощен идеен отряд, в който влезли и Деструктори, които, независимо от тяхната външна дейност, преследвали основно своите собствени егоистични цели. Сталин бил един от тях. След като се качил на власт през 1922 година, той реално отстранил Ленин от управлението. А когато Ленин и Дзержински починали, то изцяло унищожил отряда, който според замисъла на Ленин трябвало да продължи започналия процес на постепенно преобразуване на обществото. Това, което се е случило, просто е трябвало да се случи. Шамбала е знаела, че създаването на подобно общество е преждевременно. Тя знаела какво ще последва след това. Но от друга страна всички тези събития били необходими. На първо място, за да се покаже на бъдещите поколения от тази цивилизация идеята за създаването на идеалното общество. А също така да се вземе поука от историята: прехода към такъв тип общество се осъществява не чрез насилие и диктатура, а благодарение на вътрешната потребност на самото общество; не чрез усредняване на масите, а чрез стимулация на индивидуалната творческа активност; създаването на такива условия на живот, че всеки човек в това общество, да може да реализира своя потенциал. В крайна сметка това ще доведе до едно цивилизовано общество, в което няма да има бедни, където всеки ще живее толкова богато, колкото му стига трудолюбието. Това е първото.

Второто, в онова време в света ситуацията била доста напрегната: зараждала се сила, на която е било необходимо мощно противостояние. Сталин, който оглавил съветския

строй, в своята същност бил тиранин-деструктор. Но в Европа по това време в своите „идеи“ съзрявал още един тиранин-деструктор – Хитлер, през 1921 година, оглавявайки фашистката националсоциалистическа партия. А имайки предвид, че приближавали и 1937–1939 години – предела на популацията на Деструкторите, сблъскването на тези тирани било неизбежно.

Но независимо от всички перипетии от съществуването на Съветската държава (това бе отбелязано и в посланието на Шамбала) и най-главното, независимо, че отсъствала религиозна идеология сред масите, много хора в този строй ставали нравствено по-чисти и по-добри. Говорейки с езика на Шамбала, техните души прогресирали в своето свободно развитие, с една дума – спасявали се. Деструктивното влияние било значително ограничено. Спомни си същите тези средства за масова информация. Та тогава по телевизията, ако изключим политиката, показваха много добри неща, нравствени. Показването на художествени филми беше ограничено. В по голямата си част в обществото се проповядваше човечността, патриотизма, добротата, честта, достойнството. Тоест, когато човек гледа телевизия, той се „зарежда“ с енергията на доброто настроение, настройвайки своя мозък на честотата на положителните мисли.

Вярно, заради останалите на власт Деструктори, един от отрицателните резултати бил, че в Съветската държава вместо една религия била създадена друга – религията на партията. Дори Ленин завещал идеята за свободно общество, без култ към личността. А религията както знаеш, в превод означава „набожност, светиня, предмет на култ“. В резултат от създаването на религията на партията хората започнали свято да вярват на своите ръководители, приемайки ги едва ли не за богове. Естествено това отнемало от тяхната лична свобода и ги вкарвало в мрака на заблужденията, което след падането на Съюза се трансформира в огромен стрес, в шок. Хората видяха, че техните богове, на които едва ли не се молеха, – били обикновени смъртни хора, както и те самите.

До голяма степен, ако съпоставим това с историята в нейния глобален мащаб, то разрушаването на Съюза, макар и да го преживяхме тежко, бе нещо необходимо. Така хората видяха това, което не можеха да видят по-рано, оцениха това, което имаха. Спомни си годините на перестройката, мнозина изпитваха изгарящо желание да променят своя живот, всички се заразиха с идеята за преобразуването, всички искаха нещо ново.

Като сняг на главите се изсипаха новите религии, секти, голяма част, от които носеха деструктивния характер и зомбираха тълпата изсмуквайки техните пари. Но хората се втурнаха на там. Защо? Защото основното блюдо на религията се поръсва с духовните знания, за да може на повърхността всичко да изглежда примамливо и апетитно, за да може човек не само да „изяде“ техния продукт, но и да разкаже на другите колко е вкусен. И като закономерно следствие след известно време тази „храна“ довежда до стомашни болки. Но подобен опит на храносмилателно разстройство също е необходим, макар и да преминава доста болезнено. Това е своеобразен урок за бъдещето.

Само погледни днешните граждани от постсъветското пространство! В по-голямата част от тях започва да тлее желанието за стабилност и най-главното – започнаха да мислят самостоятелно. Сега на основата на своя опит, могат сравнително адекватно да оценят обстановката, да помислят, струва ли си да се вярва на думите на сектантите, политиците, военните, властимащите. Какво представляват думите? Това са само колебания на въздуха, в най-добрия случай с честота от 20 кило херца, които утихват за половин секунда. Думите лесно се забравят, но ценният опит, който човек е придобил – никога. Тъкмо за това в по-голямата си част хората станаха по-разумни. Започнаха да разбират, че никой няма да промени техния живот, освен тях самите. А в настоящия кръстопът за човечеството това разбиране е много важно и ценно.

А сега нека се върнем към историята за основаването на нашия орден от – Глеб Иванович Бокий. Трябва да се

отбележи, че в края на XIX – и началото на XX век, във връзка с бума на духовните знания, който Шамбала породила, в цивилизованите страни се появили много Вежи. На всеки била отредена своя роля. От най-известните Вежи на руската политическа сцена можем да откроим Григорий Ефимович Распутин и Владимир Илич Ленин. Като цяло всеки от тях изпълнявал своята задача, независимо един от друг.

Идеите на Ленин увличали много от водещите умове на това време, намиращи се в търсене на духовна свобода. И Бокий бил един от тях. Неговото вътрешно търсене способствало за това, че в своя живот често започнал да се сблъсква с необикновени хора.

През 1924 година, след като починал Ленин, се оголили деструктивните елементи във висшите ешелони на властта, които изцяло заграбили властта. И когато започнало най-грубо потъпкване на завещанието на Улянов, много от тези водещи личности прозрели в лицето на Сталин гибелта на Революцията и отсъствието, на каквито и да е перспективи за създаването на обществото, за което говорил Ленин. За Бокий, както и за много от неговите колеги това бил период на вътрешна криза.

Именно в този период, през 1924 година, сътрудниците на Бокий от Ленинградския отдел го запознават с изключително необикновен човек – Александър Василевич Барченко, талантлив учен и писател. Барченко работил във ВСНХ като консултант на научнотехническия отдел, където се водели изследвания в областта на хелиодинамиката и изучаването на лекарствените растения. В началото на 20-те Александър Василевич сътрудничил с Института по изучаване на мозъка и психическата дейност. Между другото той бил поканен там от Бехтерьов, който оглавявал този Институт. Бехтерьов бил заинтригуван от парапсихологичните изследвания на Барченко и имал нужда от учен с познания в областта на „Древната наука на Шамбала“. В този Институт Барченко се сближил с такива видни светила на науката като Василий Павлович Кашкадамов, известен лекар хигиенист, който в своето време се опитвал да внедри в

Русия опита на индийските лекари в областта на медицината, Леонид Леонидович Василев – физиолог рефлексолог, парапсихолог, който изучавал тайнствените феномени на психиката, самия Бехтерьов и други. Барченко – бил достатъчно разностранна и интересна личност, с неговите трудове ще се запознаеш по-късно. Искам да отбележа, че с много от своите открития, които тогава нарекъл „предвиждане стъпките на утрешния ден“, той изпреварил своето време и предсказал това, което било официално „открито“ много по-късно, след неговата смърт. Например откриването на трансурановите елементи, ефекта на малца, а също така и някои наблюдения в областта на медицината. Теорията на Барченко за „Древната наука на Шамбала“ предизвикала огромен интерес в Бокия, не само защото се пресичала с някои ленински идеи, но и разширявала диапазона на познание и разбиране на самия човек, а също така и случващите се в света събития. Самия Барченко, както по-късно станало ясно, който пътешествайки по Задбайкалието в своята младост, получил тези сведения от Вежа, който бил бурятин по произход.

За да разбереш какво представлява нашия орден и от какви хора е изграден, нека да разгледаме личността на човека, който бил инициатор за създаването на ордена и негов основател. Глеб Иванович Бокий принадлежал към съвсем различно поколение чекисти, за разлика, например от: Ягода Паукер, Молчанов Гай и други. Това бил човек на Честта. Болшевик от старата гвардия. Той произлизал от древен род и интелигентни родители, получил добро възпитание. Голям музикален ценител и разбирач. Изключително умен човек с разнообразни интереси, особено в областта на научното опознаване на света.

Бокий бил член на Петроградското ВЧК, след победата на революцията – председател на ПЧК. През май 1921 година създал криптографската служба при ВЧК. Главната задача на този спецотдел била, както знаеш, – опазването на държавната тайна. За своя спецотдел Бокий организирал собствен източник на доходи, продавайки сейфове на

различни учреждения. Независимо, че този паричен фонд бил създаден по негова лична инициатива и в неговите ръце се намирали значителни финансови средства, Бокий нито веднъж не се възползвал от тях за свои користни цели.

Глеб Иванович се стараел да привлече към сътрудничество в своя отдел учени и професионални експерти от различни области на науката, които представлявали интерес за ОГПУ. От личния фонд били финансирани научноизследователски експедиции. Именно Бокий създал в своя отдел спец лаборатория, в която Барченко могъл да възобнови своите парапсихологически опити. В тази лаборатория били изследвани необикновените способности на различни хора. В нея идвали и шамани, и хипнотизатори, и народни лечители, и ясновидци – на кратко, всички феноменални хора, които умеели да използват своите скрити вътрешни психически резерви. По-късно тази секретна „спец лаборатория“ се преместила в Московския енергиен институт, а по-късно и в сградата на Всесъюзния институт по експериментална медицина (ВИЕМ), където била наречена „нервно енергийна лаборатория“.

Данните, които били получени в резултат на изследванията в тази лаборатория са наистина уникални. Когато се запознаеш с тях, сам ще се убедиш. Ето, например монографията на Барченко „Въвеждане в методиката на експерименталните въздействия на обемното енергийно поле“. Между другото, този интересен труд бил конфискуван от НКВД през 1937 година, в разгара на Деструкторската дейност. Но нашите единомишленици успели да я спасят и съхранят до наши дни. И не само нея, но и трактата за „Древната наука“, мемоарната книга „В търсене на изгубената истина“, а също така и работата на други учени, с които бил свързан Барченко. Например, мащабното изследване на професор Леонид Григориевич Данилов „Вълнова теория на климата“. В своята история дадената книга има момент, когато е била конфискувана, тайно пренесена извън страната, където пребивавала дълго време. Като цяло, когато се запознаеш с тези и други редки трудове, сам ще си изясниш много

неща. Това е много ценен материал. Не-случайно тези трудове, както и трактата „За вътрешното“, биват издирвани по цял свят. Само да осветиш някъде истинните знания и веднага се събира цяла камара желаещи да ги притежават, започвайки от хората притежаващи висша политическа власт, до върхушките на всички религии.

През 1925 година Бокий организира пътуването на Барченко до Алтай, в района Беловодие. Този район реално е разположен не далече от Преддверието на Шамбала.

– А аз предполагах, че е Тибет, – произнесе Номо.

– Този шум около Тибет, до голяма степен, сътворили самите хора. Едни рекламирали това място с идеята за печалби, другите преувеличили рекламата с различни слухове. Е, особено доверчивите и до ден-днешен влагат огромни пари в експедиции, за да намерят това, което никога не е било там.

– Та нали и в Беловодие са правени експедиции.

– Правени са. Дори не си представяш колко народ е отъпквал пътеките около Преддверието на Шамбала. И само единици успявали да го намерят. Техния пропуск бил чисти помисли и добро сърце. Ето почети в ръкописите: „... хора, свободни от привързаност към вещите, собственост, трупане на лично богатство, свободни от своя егоизъм, тоест достигнали до високо нравствено съвършенство...“

– А как намирали пътя?

– Елементарно. Тяхната пътеводна карта е заложена в тяхното подсъзнание. Сега ти е много трудно да си представиш до колко Бодхисатвите от Шамбала владеят тайните на вътрешната човешка природа и познават целия комплекс от взаимодействия и неговите вътрешни енергии. Просто сега тяхното изключително прецизно дистанционно въздействие ни се струва невероятно, а реално за тях това е просто детска игра... Така, нека се върнем към пътуването на Барченко. Той така и не успял да намери Преддверието на Шамбала, но се запознал с някои хора, които уж извършвали регулярно поклонничество в Шамбала. Едни утвърждавали, че този духовен център се намира отвъд кордона, други – че се намира дълбоко под земята, трети казват, че бил – в пеще-

рите и недостъпните планински „оазиси“. Като цяло, всеки разказвал за Шамбала изхождайки от своето въображение. Тук трябва да се отбележи, че подобни хора, правещи такива изявления можеш да срещнеш под път и над път в районите на: Алтай и особено Тибет, Монголия, Китай, Индия, Афганистан, Източен Казахстан. И тъкмо тези хора не притежават истинската информация и са в постоянно търсене на тази обител. Много от тях, отдавна пристигнали по тези места с идея да останат там завинаги, дори се случва някои от тях да станат лами. Естествено е, че през целия този период на духовно търсене успяват да съберат информация за различни легенди и слухове. Не бих казал, че всички тези легенди са плод на нечие въображение, в тях има и няколко процента истина. Но когато на пътя на тези обрулени от ветровете „търсачи“ се появява някой новобранец, много често с голямо удоволствие го „размотават“ по пълната програма. Донякъде, за да припечелят от новия „балък“, донякъде, за да получат вътрешно удовлетворение на своите вътрешни егоистични амбиции. И трябва да се отбележи, че на тази кукичка са се хващали много пътешественици и учени.

Тъкмо за това хората, които убеждавали Барченко, че пребивавали известно време в Шамбала, всъщност никога не са били там. Но сред всички тези „търсачи“, ученият намерил един скромен човек, който повече слушал, от колкото говорил. А когато говорил, казаното от него много напомняло на знанията, които в своето време Вежата споделил с Барченко. Въпреки това този човек утвърждавал, че никога не е бил в Шамбала, просто от чисто любопитство се интересувал от тази тема. Барченко интуитивно почувствал, че той знае нещо, но така и не успял да разбере повече. Александър Василевич се завърнал от експедицията с най-разнообразна и противоречива информация. И най-главната задача – да се осъществи контакт с Шамбала не била изпълнена. Впоследствие се правили опити да се организира експедиция в Тибет и Монголия, но поради едни или други обстоятелства така и не се състояли.

Любопитен е и факта, че през пролетта на същата 1924

година Барченко случайно се запознал с костромския християнин Михаил Трофимович Круглов, ученик на известния костромски старец Никитин. Подобни срещи едва ли могат да бъдат наречени случайни, това по-скоро е закономерност за хората намиращи се във вътрешно търсене. Между другото, след смъртта на стареца, сред неговите вещи били намерени записки с множество отметки за учените Махатми от Шамбала... Та костромския християнин не само се сприятелил с Барченко, но в последствие, неоднократно му идвал на гости в Ленинград, носейки със себе си различни ръкописи, необикновени изделия от дърво с най-причудливи форми, а също така и идеограми, които впоследствие били използвани в специално идеографско изследване на учените. А и самия мъж от костромските гори поразявал Барченко със своите всеобхватни, в сравнение с неговите, знания за „Древната наука“ и реалната оценка на съвременното международно положение. Именно Михаил Круглов подсказал на този учен, че Шамбала трябва да се търси в района на Беловодието в Алтай. Барченко, с помощта на своя покровител Бокия, побързал да стори това. По-късно, в каквито и научни командировки да пътувал, Барченко постоянно държал контакт с Михаил Круглов и неговите единомишленици.

Глеб Иванович Бокий му оказвал пълно съдействие, тъй като изпитвал не само вътрешна потребност от тези изследвания, но и смятал тази работа като нещо полезно за държавата като цяло. Личността и идеите на Барченко в много отношения импонирали на много водещи учени от това време, професорите като Бехтерьов, Кашкадамов, Капица, Чижевский, Василиев, проявили сериозен интерес в изучаването и постигането на „Древната наука“ и често се събирали в жилището на Барченко на беседи.

След това в Александър Василевич възникнала идеята да предаде натрупаните до това време знания на хора, намиращи се във върховете на властта. Но не успял да реализира мащабно тази идея. Сега е напълно разбираемо, защо това не се е случило. Та нали върховете на властта вече били заети от Деструкторите, чиято главна цел била не

създаването, а разрушаването на вътрешното и външното. С помощта на Глеб Иванович през 1925 година Барченко успява да организира единствено малък кръжок в средите на ОГПУ. Отначало там влизали водещите сътрудници от Спец отдела, в това число и самия Бокий. Но скоро след началото си тези занятия били прекратени. Повечето хора просто се оказали вътрешно не подготвени към възприемането на подобна информация. В по-голямата си част те били погълнати от материалния аспект на проблема, от колкото от духовния. До някъде това се стимулирало и от спецификата на тяхната професия. Бокий разбрал своята грешка и отново подновил дейността на кръжока, но вече подбирайки за него хора с нужния капацитет, в по голямата си част, негови стари другари от Минно-геоложкия университет, които по това време заемали различни длъжности в структурите на властта. Според своите идеи и убеждения всички те били хора на Честта, с прогресивен мироглед, също както и самия Бокий, които се намирали в духовно търсене. Тъкмо те станали първите членове на нашия орден. След като се запознаеш подробно със съдържанието на тези папки, ще разбереш много от тяхната история и по-нататъшна съдба. Искам да отбележа само, че най-тежките години за ордена се оказали 1937–1938 години, в самия пик на Деструкторската активност.

През това време се унищожавала цялата ленинска група от старата гвардия. И този акт на възмездие бил оглавен от Деструктора Николай Иванович Ежов, тогавашния народен комисар на вътрешния отдел. Това бил същински изрод на човешкия род. До сега остава тайна кои реално са били неговите родители, изобщо в неговия живот е пълно с тъмни петна. Обърни особено внимание на външните и вътрешните характеристики на този човек. В последствие тези знания ще са ти от голяма полза в опазването, както на теб, така и на тези около теб от подобни тръни.

Наставника извади необходимата папка и разлисти на нужните страници:

– Ето чуй, какво пише за него нашата медицинска про-

фесура: „Малко, дребно човече (с ръст от 160 см), страдащо от инфантилизъм (изостаналост в развитието, проявяваща се в зряла възраст под формата на определена физическа комплексия или различни черти в характера, свойствени за детската възраст). На свой ред, нарушението във функцията на жлезите с вътрешна секреция може да е предизвикано от вроден сифилис, туберкулоза, черепно-мозъчна травма, недохранване в ранна детска възраст или от алкохолизма на родителите“. Обикновено такива като него в Русия биват наричани „плюгави“. Дори тук има пояснение на тази странна дума: „Плюга́в – гладък, отвратителен, скверен презиран, лош. Плюгавец – нищожен човек, мерзък в своето поведение, невзрачен нехранимайко“. Така... така... ето: „Лицето е малко, кожата с нездрав жълтеникав цвят. Косите кестеново–рижави“. Така... „на бузата имал шев. Зъбите в лошо състояние“... А, ето и очите: „Очите сиво-зелени с цепки, неприятен поглед, който се впива в събеседника все едно бургия“. Общо казано, днес много лесно могат да бъдат идентифицирани привържениците на Деструкторите именно по очите, както и ръководейки се от вътрешната интуиция. Тъй като, благодарение постиженията на пластичната хирургия, тяхната външност може да изглежда доста респектиращо... Така... така... Ето още един важен момент, поясняващ от какво бил обусловен садизма на Ежов: „Чувството на собствена непълноценност и потребността за доказване предизвиквали в него особена жестокост...“ Ето още едно интересно сравнение: „...жестокост близка с недоразвито дете, намиращо се в условия на безнаказаност и способно да измъчва кое да е живо същество по-слабо от себе си“. Между другото, подобни потенциални жертви на Деструкторите, изпълнителите на кървавия терор – били хората, обидени на целия свят. И като правило, с много тежко детство... Тъкмо за това ако успееш да стигнеш до голямата власт, помни и за това, според възможностите акцентирай от време на време върху социалните програми за защита на децата от жестокостта на заобикалящата ги среда. Помни, че децата – са бъдещето на страната, при това бъдеще, което

се променя всеки 25 години.

След като прочетеш тази папка за потенциалните жертви на Деструкторите в структурите на властта, ще намериш много интересни неща. Много полезна информация. А сега ако ми позволиш бих искал да завърша разказа за основателя на нашия орден.

След ареста и разстрела на бившия народен комисар на министерството на вътрешните работи Ягода, Ежов подложил на същата участ неговите заместници и началниците на водещите отдели на ОГПУ. В това число влизал и Бокий. На 16 май 1937 година той бил арестуван като „пазител на Държавната тайна и събиращ компромати срещу съветските вождове“ и обвинен, както обикновено по това време, във всички смъртни грехове, в това число и за шпионаж в полза на враговете на народа, за опита му да установи връзка със задграничния религиозно-мистичен център „Шамбала“ и за създаването на кръжока по изучаване на мистично учение, в който влизали хора, занимаващи се със „шпионаж в полза на Англия“. Като цяло му преписали всичко, каквото могли, за да го осъдят на разстрел.

Бокий бил осъден на разстрел, назначен за 15 ноември 1937 година. Но благодарение на тайните единомишленици на Глеб Иванович, които останали на свобода в апарата на ОГПУ, разстрела бил избегнат. Вместо Бокий бил разстрелян углавен престъпник, докаран от един от затворите, който много приличал на Глеб Иванович. Бокий успял да избяга. Той променил своята външност и фамилия. Това че Бокий останал жив било известно само на тези, които организирали това бягство. Бокий бил навеки погребан за официалната история.

Отначало се криел в Кострom. От там се опитал да помогне чрез своите спасители на другарите от кръжока, в това число и Барченко да избегнат разстрела. Но серия от нови арести отстранила едно от звената в цялата схема и всичко се провалило с гръм и трясък. Освен това, на хората, които помогнали на Бокий им се наложило да залегнат „на дъното“.

Самия Глеб Иванович, за да не подлага на излишен риск хората, при които бил отседнал, бил принуден спешно да се скрие. След като не успял да спаси своите другари Бокий се насочил към Алтай. Там той намерил онзи „скромен човек“, за който бе споменал Барченко след своята експедиция през 1925 година. В спомените на Бокий, при срещата им той бил поразен от очите на този човек – привличащи, сияещи, излъчващи някаква могъща сила. Той дълго гледал Бокий, а след това без предисловия и излишни думи се представил. Оказало се, че това бил самия Межанин. Ето как се случва в живота. Барченко бил – учен, който с такова усърдие търсил Шамбала, а Межанина се разкрил на Бокий.

И цялата загадъчност на този парадокс се крие в дълбините на човешката душа и тайните помисли. Ние предполагаме, че никой, никога няма да разбере това, за което мислим и което движи нашите стремежи, а реално сме като една разтворена длан, особено за тези, които непосредствено са свързани с Шамбала. При това нашето местоположение на земното кълбо (разстоянието в качеството си на препятствие) няма никакво значение за тях.

Е, после Бокий получил това, за което дори и не смеел да мечтае. Межанина направил от него достоен Съкровеник. По-късно Глеб Иванович се свързал с останалите живи другари, в това число и неговите спасители. Обучил ги на всичко, което постигнал сам. Така се образувал нашия таен орден. Бокий доживял до 1964 година. Той лично приел от Межанина този тъй безценен подарък от Шамбала – „частицата Чинтомания“ и манускрипта с посланието. След смъртта му членове на групата постигали знанията благодарение на тези ръкописи, исторически документи, които били спасени от унищожение в стените на НКВД през 1939 година и разбира се, самите ученици на Бокий.

Трябва да отбележа, че при Глеб Иванович не само живота се оказал необикновен, но дори и смъртта. Той бил абсолютно здрав, независимо от своята преклонна възраст. След онази паметна вечер с Межанина през 1964 година, Бокий събрал всички свои приятели и казал, че в духовни-

те практики пред него се разкрило съвършено друго ниво на реалност, абсолютно несравнимо със земните понятия. Той получил достъп до него и иска да напусне това тяло. Бокий сам назначил точната дата и час на своята смърт, когато щял да спре своето сърце, на това отгоре се шегувал относно това с точността на истинските чекисти. След като се сбогувал със своите приятели, точно в 19:03, с появата на първата звезда на небето, неговото сърце спряло, точно както бе казал...

Човекът в цивилните дрехи се замисли за нещо свое, а след това все едно се опомни, произнесе:

– Това е цялото предисловие. По нататък се запознавай с материалите сам, мисли, размишлявай, прави своите изводи. Оставям те насаме с историята... Ако нещо ти е необходимо, ето го телефона с директна връзка към „диспечера“...

Е, няма да ти преча повече...

Той потупа приятелски Номо по рамото, сбогува се и тръгна към изхода. Мощната стоманена врата се затвори тежко, все едно раздели вътрешния свят на Номо с външния. Но Номо беше щастлив от тази дългоочаквана самота, когато, без да бърза за никъде, спокойно можеше да си изясни всичко, и най-вече случващото се вътре в него. А какво може да бъде по-прекрасно сред тази тишина в качеството си на събеседник, от книгите и ръкописите на необикновените и мистични хора, тайните гении на своето време...

☆ ☆ ☆

Глава трета

Проблем от първостепенна важност

Май 1994 година

Минаха четири месеца от онзи паметен ден на посвещението на Номо. Но спомените за него все още плуваха в мислите на свидетелите на това събитие. За едни това се превърна в своеобразно откровение, за други – в утвърждаване на вътрешните убеждения, за трети – мощен стимул в нелеката, ежедневна работа. Но безусловно, всеки бе преживял своите потресаващи минути, които оставиха дълбока и незабравима следа в техните души.

В не голямата стая се събраха представителите на славяните от постсъветските държави, за да могат, както се казва „в домашна обстановка“ да решат назрелите проблеми в текущите дела. Навън валеше проливен дъжд. Независимо че вече беше месец май, вън беше доста студено, но в самото помещение се разнасяше приятна топлина от горящия огън в камината, която създаваше атмосфера на домашен уют и предразполагаше към продължителна работа.

За изминалия период бе извършена доста сериозна работа. След Бергедорфския форум на Номо, както се предполагаше, меко казано бе обърнато внимание. Неговото встъпление накара дори и „акулите“ в политиката, представляващи интересите на западните държави да изтръпнат. Още с появата си започнаха да говорят за него във висшите политически кръгове на Европа и Америка. А особено далновидните политици сериозно се замислиха над тази фигу-

ра в предложената им нова „шахматна партия“. Тези проблеми, които сега възникнаха пред ордена, бяха свързани именно с ответния ход.

По време на обсъждането на засегнатите въпроси думата бе взета от генерал-полковника от „близката братска страна“.

– При нас възникна сериозен проблем, който е напълно реално да прерасне в изключително сериозен. Предишния път ви докладвах за нашия „скъпоценен“ обект (условния му прякор е – Лорда) и за появилите се данни, че Деструкторите са го подчинили. Дадената информация вече е напълно потвърдена. В последно време Лорда започна да се издига много бързо. Според данните на контраразузнаването, Деструкторите го готвят за президентското кресло в нашата страна. Ако това се случи, то Егото ще разположи своите бази у нас под носа!

– Да, това действително е сериозен проблем, – произнесе възрастния генерал. – Още повече, че тази страна е отбелязана на нашите схеми като едно от възможните места на „съдбоносния кръстопът“... Да, и за Номо подобен деструктивен натиск под носа е повече от опасен, докато не сме го поставили на власт.

– Да, Деструкторите се раздвижиха, явно усетиха, че нещо не е наред.

– Точно така!.

– Някакви предложения?

– Да го ликвидираме?

– Вече обмисляхме такъв вариант, – произнесе докладчика. – На дадения етап това може да вдигне много излишен шум. Той вече стана прекалено забележима фигура в сферите на негласното влияние.

– Може би ще е по-простичко да го купим, щом е толкова алчен и щом се е поддал на уговорките на Деструкторите?

– Не. Номера с парите също няма да мине. Той вече има ужасно много пари: добра поддръжка от страна на империята на Егото, а и свои лични финанси има предостатъчно. Той се опира на мощни криминални структури с обороти от

милиарди. Не, парите тук няма да помогнат.

За известно време във въздуха се задържа напрегната тишина, а после един от участниците предложи:

– Е, щом толкова уверено се обляга на криминалните структури, това означава, че трябва да избием тази опора изпод краката му. Рухне ли опората, ще рухнат и всички нейни пристройки. А върху руините Деструкторите просто няма какво да правят.

– Точно така. И нашите финансови магнати ще му обърнат гръб.

– Трябва не само да разрушим тази опора, но и да извадим толкова сериозен компромат, за да може не само в тази страна, но и зад граница да се откажат от услугите на Лорда.

– Това означава, че ни трябва някой, който би могъл да разруши тази структура отвътре.

– Ама че задача! Представяте ли си какъв професионалист от неземна класа ни е нужен!

– Абсолютна истина.

– Да, сега Бащините „Островитяни“ биха паснали перфектно за тази задача. По-добри специалисти просто няма от къде да се намерят.

– А къде са сега? – попита един от новите членове на ордена.

– В свободен полет... С разпадането на Съюза организацията беше разпусната.

– Ако имахме тогава наши хора във върховете на властта, нямаше и да допуснем такова безобразие.

– Не ми говори, че ми се плаче... нашата родна държава хвърли момчетата на произвола на съдбата. И това ми се наричало „единен механизъм“!

– Нищо, нищо. Затова пък сега какви орли са станали! Истински мъжаги, както се казва минаха през всички кръгове на ада.

– Да, но тези орли можеше да ги има и повече. А сега и за едно гнездо не стигат.

– Интересно, кой все пак ги издаваше?

– Деструктивната сган е навсякъде.

Участниците в обсъждането замълчаха, потапяйки се в някакви свои спомени. А останалите не смееха да нарушат тишината. Чуваше се само пукането на дървата в камината. Нейните омагьосващи пламъци неволно привличаха погледите на присъстващите.

Възрастният генерал стана от креслото и се приближи към камината. Хвърли няколко дървета и започна да наблюдава, как пламъкът ги обхваща от всички страни. Това зрелище видимо събуди в него някакви спомени. Без да откъсва очи от картината на стихийната борба между пламъка и дърветата, той тихо издекламира:

– Кървав сняг се топи под краката.
Дърво, откъснало се от листото.
Огнестрелната рана като лотос,
Разтвори своите краища...

Няколко човека, седящи не далече от камината изтръпнаха от тези думи, все едно ги удари ток. Те се спогледаха един друг. А един от тях внимателно попита:

– Нима смятате, че това е с толкова екстремна степен на важност, че е необходимо да задействаме...

Отговора на този незавършен въпрос бе самия поглед на генерала. Той погледна говорещия и продължи да декламира стиха, чийто таен смисъл бе ясен само на малцина от присъстващите. Именно сред тези хора възникна леко вълнение, едва забележимо по нервните им движения и особено тревожни погледи. То неволно се предаде и на другите. Всички погледнаха към възрастния генерал. През това време той вече беше свършил със стиха и с ням въпросителен поглед изгледа своите стари другари. Един от тях отговори:

– Щом смяташ така... Твоята интуиция още не ни е подвеждала... Аз съм – „за“... Макар че ще бъде истинска трагедия ако загубим този толкова ценен резерв. Много бих искал да го запазим за Номо, малко ли изненади ни чакат занапред.

– За всичко си има воля Божия... Но днес от решаването на този проблем зависи бъдещето на Номо. Вярно, както

ми се струва, Деструкторите се опитват с всички сили да замаскират тази зависимост. Утре, когато отгледат тази разрушителна сила може да е твърде късно, – замислено произнесе генералът. – Тъкмо затова трябва да се действа тук и сега. В настоящия момент смятам, че – този проблем е с първостепенна важност. Трябва да претеглим всичко много прецизно. И ако нямате нищо против дадената кандидатура, операцията трябва да се започне не по-късно от август...

☆ ☆ ☆

ВТОРА ЧАСТ

Глава първа
Заданието

Август 1994 година

Генералът стоеше замислено до прозореца, когато се почука на вратата.

– Разрешете другарю генерал?

– А, Александър Иванович, влизайте. Настанявайте се.

Съдейки по съсредоточения вид на своя шеф, полковникът от службата по държавна сигурност разбра, че предстои много сериозен разговор.

След като седна зад своето бюро генералът се свърза с един от своите подчинени по вътрешната система за връзка:

– Ана Петровна, донесете моля ви две чашки кафе.

– Добре, Александър Василевич, – учтиво отвърна жената с мекия глас.

Лицето на генерала бе уморено и напрегнато. Видимо, суматохата от последните събития бе казала своята дума. Но въпреки това, стабилният му поглед продължаваше да съхранява своята проницателност и сила, присъщи единствено на опитните професионалисти в най-сложните и отговорни минути на техния живот.

В кабинета влезе секретарката, миловидна жена около 40-те. Тя постави подноса на масата.

– Благодаря ви, за днес сте свободна, – произнесе генералът.

Жената излезе също толкова тихо, както и влезе. Генералът продължи да задава още около 10 минути някакви общи въпроси, свързани с рутинната, ежедневна дейност. Но полковникът, който работеше вече не една година със

своя шеф, веднага разбра, че най-важното ще бъде казано най-накрая. Накрая в стаята се разнесе звука от затварящия се сейф.

Александър Василевич помълча още малко, а после произнесе:

– А сега, най-главното.

Той взе сивата папка, която бе извадил от сейфа и извади от нея няколко листа с информация:

– Ето, запознай се...

От написаното в документа, по челото на полковника започнаха да се стичат капчици пот. Александър Иванович от време на време откъсваше своя поглед от информацията и поглеждаше с ням въпросителен поглед към своя шеф, а вторият разбирайки прекрасно неговия въпрос, мълчешком потвърждаваше написаното в документа, кимайки с глава. Разбира се, че полковника с неговия богат професионален опит бе готов на всякакви изненади. Но тази информация го потресе до дълбините на неговата душа.

През това време генералът отново се потопи в своите размисли, спомняйки си за не отдавнашния разговор с неговия приятел генерал-полковника, когото познаваше отлично вече 25 години.

– От тази операция зависи бъдещето не само на този регион... Ако не разкъсаме паяжината на растящото беззаконие, след година паяка ще оплете цялата страна. Прекрасно разбираш какво ще се случи тогава. Нашите хора ще бъдат превърнати в обикновени роби, какво остава да говорим за обикновените граждани, които в своята маса ще станат жертви на неговия безпределен бандитизъм.

– Отлично разбирам всичко... Да предположим, че успеем да разкъсаме паяжината, но самия паяк вече седи прекалено високо, просто няма как да го стигнем. Къде е гаранцията, че няма да оплете нова паяжина?

– За това ще се погрижат нашите единомишленици от съседния отдел... И запомни Саша, паякът без паяжина е като пеперуда без крила. Няма ли я паяжината, няма я и силата, а това е неговият живот и власт. – И след, като запали

цигара, генералът добави: – А относно факта, че се намира високо, просто си спомни миналото. В своята паника, паяците са се спускали бързо-бързо далеч от по-високи места, само и само да оцелеят, скривайки се в някоя дълбока дупка. Но от това страната ни ще може да живее спокойно следващите десетина години. А след това кой знае... Смятаме, че за тази операция трябва да бъде задействан „Острова“, най-добрите, от най-добрите. Не можем да си позволим да рискуваме в този момент... Посъветваха ни да се обърнем към Сенсей.

Превъртайки целия разговор, Александър Василиевич неволно изтръпна, след като в съзнанието му изплува думата „Сенсей“. Не, нито един мускул на неговото лице не трепна. Това се случи някъде дълбоко вътре. Сенсей беше много особен кадър в спец отдела на „Острова“. Особен не само по своя перфектно работещ аналитичен ум, но и по своя природен талант към неестествените за обикновения човек възможности за управление на психиката.

Погледът на този агент буквално пронизваше отвътре човека и прочиташе неговия разум и душа като отворена книга. Сенсей, както никой друг, умееше да събира уникални данни за „обекта“, включително неговото здраве и духовно състояние, което не можеха да постигнат другите, дори след дълги часове на изследвания с най-прецизната и скъпоструваща техника. Той притежаваше някакви особени хипнотични способности и можеше да мине абсолютно незабелязано покрай „обекта“, а също така поразяваше своето началство със своята логика и с далеч изпреварващата неговите години способност да разсъждава стратегически.

Освен това, Сенсей притежаваше уникално съчетание на зрителна и слухова памет. Той прекрасно се ориентираше в тъмнината благодарение на своите, понятни единствено на него, чувства. Именно благодарение на своята интуиция той намираше кой да е жив или не жив обект със затворени очи, дори без да се докосва до него. Но най-удивителното бе, че не само притежаваше тези способности, но и обучаваше своите другари на тази необикновена техника за управле-

ние на психиката, при това изключително успешно, за което получил кодово име – Сенсей.

Качествата, които разузнавача придобива с многото години опит, младия агент притежаваше свише. „Би било истински грях да не използваме такъв дар, – мислеше началството. – Все пак природата много рядко дарява света с такива хора“. И все пак не всичко бе толкова гладко. Именно тези необикновени способности тревожеха толкова много началството. Те „преровиха“ на длъж и на шир произхода на този агент, но така и не успяха да разберат „от къде се появило това, което изобщо не му е мястото тук?“ Личността на Сенсей така си остана пълна загадка.

Александър Василевич по-бащински се бе привързал към този младеж. Той изпитваше към него някаква смесица от чувства на: неестествен страх и в същото време безпределно уважение, произлизащо от дълбините на душата му. Наставника сам не можеше да разбере, какво толкова го привличаше: дали това, че този млад агент се бе оказал най-съобразителния сред останалите, дали това, че на Александър Василевич много му се искаше да си има син, а не дъщеря, която бе родила жена му. Но да се привързва, към който и да е агент не бе позволено. Тъкмо за това Александър Василевич съхраняваше тази мечта някъде дълбоко в себе си и според своите възможности се опитваше да предпази младежа от различни неприятности. Той прекрасно разбираше, че дори и това вътрешно чувство – е много опасно в тяхната работа, тъй като не бе изключено, че някой прекрасен ден на него самия можеше да му се наложи да връчи на Сенсей еднопосочния билет.

От тези свои мисли сърцето на Александър Василевич внезапно се сви. Генерала се намръщи и разтри своята гръд. Той си спомни как някога планираше да направи Сенсей свой зет. Тогава, най-вероятно би могъл да измъкне младежа от тази игра и да го включи в своите дейности, реализирайки своята стара мечта. Но играейки в чуждите игри, не забеляза как проигра своята собствена партия. Неговата дъщеря се бе влюбила в някакъв охлюв „без ръце и глава“,

за когото се и ожени. Това зачеркна всички далечни планове на Александър Василевич. Генерала се самообвини, проклинайки със злоба стоварилия се на неговата глава зет. Но веднага си спомни за очарователната внучка Сашенька, наречена в негова чест и сърцето му се сгря: „Е, все пак има някаква полза от него“.

През това време прочитайки документите, полковника произнесе:

– Да... не ни стигат нашите мъки...

– Точно така, – потвърди генерала, поставяйки документите обратно в сейфа. – Надявам се, че си разбрал, каква отговорност падна на нашите плещи. Залога е прекалено висок.

– Задачата действително е изключително сложна, – замислено произнесе полковника. – Но кого да назначим? За тази толкова тънка задача е нужен много опитен човек, професионалист, на когото можем да се доверим. Освен това трябва да е достатъчно значителна фигура, на която да имат доверие и обикновените граждани... Както разбрах, той също така не трябва да работи в официалните структури, в това число и в нашия отдел. Та нали... – полковника се спря на половината дума и след миг продължи: – Лорда, съдейки по вашите данни от контраразузнаването има свои хора навсякъде.

– Точно така. Тъкмо за това, за голямо съжаление, изпълнителя трябва да работи на свои страх и риск. От тук следва, че няма да можем да му предложим и официална помощ. Заповядано ни е да не се разкриваме. Но ще направим за него всичко, което ни е по силите.

– Да, задачата е... Тогава за тази задача действително е необходима необикновена личност и абсолютно нестандартен подход.

– Абсолютно вярно, – съгласи се с него генерала и намръщвайки се произнесе някак тежко: – Препоръчвам да се обърнеш към Сенсей.

Полковника го погледна удивено. Щом генерала реши да се обърнем към Сенсей, това означава, че работата е мно-

го по-лоша от написаното в документите. Доколкото му бе известно, той се възползваше от услугите на този човек изключително рядко, единствено в най-критичните преломни моменти в живота на държавата.

– Цялата необходима документация ще получите покъсно. Има ли още въпроси? – попита шефа.

– Не.

– Е, тогава с Бога. Желая ви успех!

– Разрешете да се оттегля?

– Вървете.

Александър Василевич стисна здраво ръката на своя заместник. И когато той излезе, генерала си помисли: „каквото беше, беше... Залозите са направени. Остана най-трудното – мъчителното чакане“.

☆ ☆ ☆

В крайпътното кафе, което се намираше между два големи областни центъра, имаше само няколко посетителя. На една от масите седеше странна двойка: млад свещеник в черно расо и млад мъж, който съдейки по напомпаната спортна фигура имаше непосредствено отношение към светските дела. На пръв поглед тези хора бяха абсолютно различни, не само според тяхната социална принадлежност, но и по тяхната външност. Свещеника беше кльощав, с бледо лице, светли коси и рядка рижава брадичка. А неговия събеседник – блондин с волево лице, коси с природно рядък златист цвят и същия цвят мустаци. При внимателно наблюдение, човек може да забележи една обща черта в тези съвършено различни хора – техните очи. Те изглеждаха бездънни, светещи с някаква притегателна сила, която ги обединяваше от някаква тайна. И колкото повече общуваха един с друг, толкова повече разкриваха своя таен облик, изникващ из-

под маската на битието.

Сенсей и Вано се познаваха още от „Острова“. Двамата бяха не само добри приятели, които неведнъж попадаха в сложни ситуации, но и отлично подготвени професионалисти, на чиято сметка стояха стотици успешно изпълнени операции. Независимо от младата си възраст, техните очи издаваха дългогодишния им опит и умората от цялата тази житейска кал, в която постоянно ги стоварваха. В редките минути на случайните срещи, приятелите винаги се опитваха да приглушат неприятните спомени от миналото с добра порция хумор. Но днешния случай беше различен. Офиса ги покани на среща. А тук не е нужно да бъдеш пророк, за да си направиш извод за поредната задача. Офиса не назначава срещи просто така. Родината отново имаше нужда от своите „невидими“ герои, за да може с тяхната помощ, за кой ли път да освободи своите крайници от тежкия товар на безжалостната корупция.

Всичко започна както обичайно, от обаждането на генерала на Сенсей. Тези, които случайно можеха да подслушват разговора, нямаше да чуят абсолютно нищо интересно. Обикновен житейски разговор, за здравето на двама познати. Но в този лежерен диалог Сенсей чу кодовите фрази, които означаваха, че трябва да се срещнат, има задача. Точно след 24 часа, след обаждането на генерала, той чакаше ново обаждане от човека, с който трябваше да се срещне лично. Предложиха му: „ела със своя приятел“. Това не предвещаваше нищо хубаво. Фразата „ела със своя приятел“ сочеше сериозността на предстоящата операция, където само Сенсей с неговата група не бе достатъчен. Задачата изискваше допълнителна подкрепа, за да се застрахова тила. Тогава Сенсей реши да вземе със себе си Вано, или отец Йоан, както вече го наричаха миряните в църквата.

Когато Сенсей пристигна със своя „Москвич“ до указаното място и започна по навик да преценя ситуацията, видя доста смешна за „посветените“ картинка. На обратната страна на пътя, до единствената по тези краища спирка, опитвайки се незабелязано да се скрие сред случайните мину-

вачи и няколкото чакащи автобуса селяни, сновеше напред-назад Вано. Човекът в расото, съблюдавайки инстинктивно всички правила на секретност, се опитваше да остане незабелязан. Но „крещящото“ расо издаваше своя притежател. Та нали предназначението му е точно такова – да откроява човека от тълпата. Забелязвайки това суетене и „борба на противоположностите“, Сенсей се усмихна и реши да „разсекрети“ положението. Успявайки да се промъкне незабелязано зад него, той тихо прошепна в ухото на своя приятел: „Конспирираме ли се отче?“ Вано с удивление се обърна и след като видя Сенсей, грейна от щастие. След като се здрависаха братски, двамата се насочиха към мястото на срещата.

Както си му е реда, приятелите незабелязано за околните провериха близката територия и кафенето. След като се увериха в безопасността на мястото, спокойно седнаха на една от масите, поръчвайки кафе и шегувайки се един с друг.

– Вие, отче, да не киснете тука още от полунощ? – иронично произнесе Сенсей.

– Полунощ не полунощ, но все пак по рано от теб, – самохвално произнесе отец Йоан, слагайки ударение, както винаги, на своето любимо „о“ в думите.

И както в старите времена добави:

– Така че аз водя. 1:0 за мен.

– Да бе, мечтай си, „водиш“ как ли пък не! Дошъл си, дошъл. А да забележиш „обекта“ не успя. Смятай, че резултата е 1:1. Още повече, че изплаши всички гарги в околността с това черно расо.

– Расото няма нищо общо, – с усмивка запротестира Вано. – Това е разход от производството.

Двамата тихо се засмяха.

– Виждам, че растеш в църковните звания, – вече с по-сериозен тон произнесе Сенсей.

– Да, тъкмо завърших семинарията, при това с отличие.

– Браво. Все пак реши да останеш в църквата?

– Да... Господ със своето милосърдие подтикна към това,

своя раб грешен и недостоен...

Сенсей въздъхна тежко и замислено произнесе:

– Сега само Бог остана наша единствена надежда и утеха.

Приятелите помълчаха известно време, а после Сенсей произнесе:

– Е, раб грешен, какво ще кажеш да си поръчаме по още една чашка кафе, че нещо съвсем измръзнах в това заведение.

– Съгласен, – произнесе отец Йоан. – Душата трябва да се стопли, че тази местност ме смрази от ушите до петите. Направо ще си лепна някой ревматизъм.

– Нищо „старче“, ще го излекуваме.

Виждайки младата сервитьорка, която донесе кафетата, отец Йоан веднага се изправи хубавичко и изпроводи момичето с недвусмислен поглед, а после попита Сенсей, заставайки в своето предишно състояние:

– А ти чадо, все така ли продължаваш да целиш телесата на чадата грешни Божии с благословените си ръце?

– Като пчеличка, – отвърна Сенсей.

– Това е добре... А някого от нашите „братя „ не си ли мяркал?

– Разбира се...

И по нататък двамата приятели продължиха да си разказват всичко, които им бе известно за техните „съплеменници“, кой и как се е уредил в този не лек живот.

– А... наскоро видях Певеца.

– Къде е сега?

– Солира при баретите. Намират се практически на края на града, близо до мен.

– Ясно.

През това време Сенсей забеляза как до кафенето спря някаква кола.

– О, ето го и полковника.

Йоан се прекръсти и полушеговито полусериозно произнесе, преминавайки отново на църковен тон.

– Е чадо, отрезвявай и мирувай, тъй като чудно и ужас-

но посещение ни се поднася в тозчас.

Сенсей се усмихна горчиво:

– Какво да се прави, каквото предстои, това е.

Към масата се приближи Александър Иванович. Едва ли някой от посетителите можеше да предположи, че този добродушен човек – е полковник от държавната сигурност. След като се здрависа с необикновената двойка и си поръча кафе, Александър Иванович провери своя джобен уред за наличието в помещението на подслушвателни устройства. Доволен от неговите данни и хвърляйки бърз поглед на опустялото заведение, той включи скрития под сакото акустичен заглушител и премина към разговора:

– Според нашите данни се е появила мощна криминална групировка, тясно преплетена с властта. В последно време е станала напълно неуправляема и твори пълни безобразия директно от две области намиращи се под неин контрол. Някой хора във властта използват тази групировка, за да вършат своите мръсни дела. Перат се огромни пари. Групировката се намира под протекцията на няколко влиятелни лица от държавните структури, на които това им е изгодно. Вашата задача е да се внедрите в бандата и с всички възможни методи да я разрушите отвътре. Трябва да спрем това безобразие сега, иначе след година това раково образувание ще обхване цялата страна и тогава ще е много по-сложно да се справим. Както самите вие разбирате, тук е невъзможно да се действа чрез официалните структури. Цялата надежда е във вас. Ще ви осигурим необходимата информация. Но за съжаление за всичко останало ще трябва да действате на свои страх и риск.

– А известно ли е към кого водят всички нишки? – попита Сенсей.

– Да, Към един опасен за държавата човек, който сега с огромна скорост набира обороти за сметка на безобразията случващи се в страната... – полковника извади от дипломатическото куфарче няколко папки, предаде ги и показа къде се намира снимката на Лорда.

Отец Йоан чак се задави:

– Охо! Гледай ти какъв „Баровец“.

– Вие лично с този обект няма да имате работа. За него ще се погрижат други хора, ако естествено вашата операция мине успешно.

Отец Йоан въздъхна с облекчение, но не се сдържа и шеговито произнесе:

– Винаги се случва така, като изскочи нещо по-прилично, веднага някой друг вече е ангажиран. А аз вече си представях как за това грешно дело ще ни „подарите“ по един завод гигант и ще ни осигурите с някой друг лимон (милион). Така да се каже за прикритие.

Полковника се усмихна:

– Нали знаеш, в нашето ведомство има само два вида лимони: железни с халкички и дървени на „пачки“ (фалшиви белязани пари). От кои искаш?

– На мен най-добре ще ми дойдат зелените гущери, – с усмивка отговори Вано.

– Което го няма, го няма, – разтвори ръце Александър Иванович.

– Да, осиромашала е държавицата, осиромашала... Сигурно скоро ще ми се наложи да се обръщам към Папа Римски за църковни принадлежности. Така да се каже за благата борба с делата преизподни, – по-попски заприказва отец Йоан, предизвиквайки всеобщ смях.

– Добре. Надявам се, че разбрахте каква огромна отговорност ви се възлага. От вас зависи отговора на въпроса: „да бъде ли, или да не бъде?“ Така че трябва да обмислите и прецените всичко много детайлно. Повтарям, целия по-нататъшен ход на събитията зависи от вашата операция. Има ли въпроси?

– Има. Кой се явява дясната ръка на Лорда в указаните области? – попита Вано.

– Добре известният ви авторитет Кронос.

– Така и подозирах, че ще ни се наложи да имаме взимане даване с фирма „Олимп“, – въздъхна Сенсей.

Полковника разказа в общи черти за негласната дейност на фирмата и нейните членове, предаде на своите приятели последната папка с допълнителна информация и се сбогува

с тях, пожелавайки им успех.

Сенсей и Вано останаха известно време в кафенето, обмисляйки и анализирайки чутото.

– Да, Лорда – е хищна птица. Това е лешояд, при това какъв. Може ли такова нещо, каква схема само е измислил, – произнесе Сенсей, изучавайки нашарения със стрелки и фамилии лист. – Неслучайно са казали, празния мозък е работилница на дявола.

– Точно така, работилница. Набутаха ни в самия пъкъл, – измърмори недоволно отец Йоан. – Ето на това му викам широк път към ада, а изхода от него тесен, тесен. Пълна ш... прости ме Господи.

Вано се прекръсти.

– Нищо, ще успеем, не ни е за първи път, – ободри го Сенсей и произнесе по някакъв особен начин: – За това пък ще направим благо дело за хората. В края на краищата наказателните ангели ще са по-страшни от наказателните демони. Не е ли така?

– Точно така. Но ние не сме ангели, а те не са демони. Всички сме хора и всички вървим под Бога, – с тъга направи своето заключение Вано.

След като се разбраха за мястото и часа на новата среща, първи си тръгна Вано, после и Сенсей. Излизайки от кафенето той забеляза какво необикновено място бе избрало тяхното бивше началство за срещата. Това беше своеобразен кръстопът между миналото и бъдещето. Пътят, който свързваше двете големи области, от едната страна свързваше Сенсей с незабравимото му минало, а от другата с напрегнатото настояще. И ако начертаем своеобразна въображаема линия то единия край водеше към мястото на секретния учебен център, където някога ги обучаваха, а другия – непосредствено към епицентъра на местната криминална активност от последните години, или към виновника за цялото „кърваво тържество“ – фирма „Олимп“. Сенсей запали цигара и с горчивина си помисли: „Интересно, дали началството е измислило специално мястото за нашата среща или това е моя житейски кръст?“

През това време лекия ветрец утихна и природата замря

в пълна тишина. На Сенсей за миг му се стори, че времето се бе спряло на този кръстопът, все едно не съществуваха нито миналото, нито бъдещето. Все едно целия този живот – е само игра на илюзии и нечия съдбоносна мисъл.

По пътя към дома Сенсей размишляваше върху новата задача. Ситуацията действително бе много сериозна. Видимо, доста пъти вече са се опитвали да я разрешат по мирен път, но без успех. Решаването на ситуацията по пътя на ликвидация на отделни лица бе неприемливо – ще се пролее прекалено много излишна кръв. А и освободилите се вакантни места бързо ще бъдат заети от други. Освен това този вариант е изключително непредсказуем, тъй като не е ясно как ще реагират останалите в тази ситуация. Не, тук трябва да се пипа много фино, тактично и сигурно. Трябва всичко да се разчете до последния детайл, да се предвиди психиката на личностите, техните действия и същите тези техни действия да се използват срещу тях самите. Тука е нужен мек стил, стил на принципа на айкидото и тайдзицюана. Както са написали древните майстори: „Движенията са малки, а измененията големи, податливото преодолява твърдото; взимайки силата на противника, те я използват; нападат внезапно, въздействат на точките“. Абсолютно резонно за дадената ситуация... „Не е за вярване, колко хилядолетия са изминали, а начините за влияние на същността на човешката природа така и не са се променили. Следователно и самия човек не се е променил“, – със съжаление си помисли Сенсей.

Основната стратегическа линия бе набелязана. Сега трябваше да се разработи подробно самата тактика. За да се стигне до самото леговище на престъпния свят, първо трябва да се привлече неговото внимание. А как може да се привлече вниманието на престъпните групировки, при това бързо? Разбира се, с големите пари, изкарани по нечестен начин, желателно непосредствено на тяхната „територия“. Тогава босовете със сигурност няма да ни накарат да чакаме. Но в този случай работата ще се ограничи в рамките на дадения град. А това е само една нишка от сложната плетеница на престъпната паяжина. Трябва да се стигне до самия

център. Втори вариант – да се тръгне по пътя на „растящия авторитет“. Тъкмо тогава има шанс да бъдем забелязани от върхушката. Това реално ще отнеме повече време, но затова пък работата ще бъде качествено изпипана.

Сенсей внимателно набеляза всички действия в своя план, подбирайки в ума си кандидатурите на необходимите хора, които можеше да бъдат използвани в тази игра. Незнайно защо, но си спомни как на „Острова“ наставниците на групата на „аналитиците“, в която влизаше и Сенсей, изискваха винаги детайлно обмисляне на всяка стъпка в плана на операцията. Те постоянно повтаряха, че по-добре е да се изразходят дни за „усърдна мозъчна дейност“, от колкото да се издъниш на първата изникнала дреболия и да изложиш на опасност не само себе си, но и цялата вярна група. А групата беше особена. Само най-добрите в своята сфера. И загубата дори на само един от тях, дори и поради прословутата случайност, се смята за най-груба грешка в работата на „аналитика“.

Тъкмо за това, за да не се допусне подобна груба грешка и още повече нежелани случайности, „аналитиците“, освен своята специфична дейност, обучаваха на всичко, каквото умееха всеки член от своята група. А основните „специалности“ в нея са няколко: „кибик“ (външно наблюдение), „ликвидатор“, „техничар“ (осигуряващ всякакъв род спец техника). Обучението се провеждаше така, че всеки член при необходимост да може да заеме мястото на някой от другите специалисти. И най-много от всички бяха юркани „аналитиците“, това до голяма степен бяха универсални специалисти. Сенсей добросъвестно изпълняваше тази своя задача на водач.

И това, че до ден-днешен, неговата група е в своя пълен състав и все още не е разсекретена, говореше само за себе си. Сенсей като никой друг ценеше живота на своите другари, тъкмо за това, винаги се стараеше да изпреварва противника с един ход. Сенсей се стараеше да не прибягва към услугите на своите колеги без основателна причина. И разбирайки това, момчетата му се отплащаха с тотално доверие и също толкова професионална и майсторски изпипана работа. Сигурно в това хармонично съчетание на

групата, работеща като един единен организъм, се криеше техния успех.

Днес задачата бе особена. Тъкмо за това, след като се прибра у дома Сенсей направи кодово обаждане на своя човек, който оглавяваше групата за външно наблюдение. Това беше особена личност в групата на Сенсей – той бе неговата застраховка, очи и уши, от които зависеха едно 50% от успеха на операцията. Неговото прозвище бе Фильор. Това не беше обикновено прозвище, а почетно звание, което му бе дадено от наставника на спец подготовката, който някога се е обучавал от истински фильор на царската охрана. Учителя разказваше с гордост: „В царска Русия фильор се е наричал високопрофесионалния разузнавач. Издръжката на такъв офицер за държавата е излизала два пъти по скъпо от обичайното. Защо? Защото фильорите са били хора притежаващи ценна информация за противника, а във всяка игра побеждава онзи, който има повече информация за противника. Фильорите – са необикновени хора, които притежават всички необходими качества на индивидуалния разузнавач. Днес в разузнаването е много по-лесно, защото е въведена на въоръжение спец техника. А по-рано всичко това не го е имало. Разузнавачите са общували с помощта на специални мимики и жестове, които от една страна били естествени за заобикалящите ги хора, а от друга – са се явявали цял поток от информация за своите хора. Тези хора съвместявали качествата на гениалния актьор, психолога и аналитика. Тъкмо за това целия престъпен свят се е боял не от тези, които носели пагони, а от невидимите за тях“.

На „Острова“ обучаваха на външно наблюдение по изключително необичаен начин, съчетавайки старите методи с новите. Тъкмо за това званието Фильор от целия поток обучаващи се, получавали само единици, тези, които успявали успешно да усвоят този много странен, психологически сложен, напрегнат труд. Усилията на отличниците не били напразни. Както показва практиката, именно групите с Фильор оцеляваха и най-често от всички излизаха „сухи“ от операциите. Тъкмо за това Сенсей бе спокоен за добросъвестната работа на своя фильор. Това даваше възможност

да се отдели повече внимание на непосредствената разработка на тактическите действия.

☆ ☆ ☆

И така, като начало трябваше да се създаде база, тоест фирма, от която щели да се родят дъщерните фирми. За това нещо Сенсей разполагаше с достатъчно средства. Като вертеброревитолог той имаше не лоши доходи в собствения медицински център по заболявания на опорно-двигателния апарат. Благодарение на получените в своето време съответни навици в Офиса, когато преминаваше медицинския курс. Естествено този курс съдържаше в себе си най-добрите и ефективни знания от военната медицина и по никакъв начин не можеше да се сравнява с обучението в медицински я университет. Като добавим към това и природните дарби, с които Сенсей безпогрешно диагностицираше заболяванията, то всичко това го бе прославило като специалист чекръкчия далече отвъд пределите на областта, в която живееше. Всичко това до някаква степен се оказа хитро прикритие за настоящата мисия, тъй като негови пациенти бяха различни хора. Та нали болестта не избира човека по неговия социален статус. Тя, без да чука, си влиза в къщата на всеки. Тъкмо за това при чекръкчията идваха със своите болки както бедните, така и богатите, както бандитите, така и оперативните работници, както депутатите, така и домашните прислужници. И оголвайки пред доктора своя болен гръб, всички до някаква степен ставаха равни – просто хора със своята беда. Сенсей не отказваше на никого. Той приемаше до последния пациент, дори това да излизаше извън рамките на работното му време.

Затова отварянето на нова фирма за него не представляваше никакъв проблем. Освен това имаше и солидни връзки. Оставаше само да осигури необходимите кадри. А този въпрос бе особен. Защото фирмите, които тези хора щяха да

управляват още от своето създаване бяха обречени на провал. Това бе своеобразна комбинация в глобалната шахматна партия, вследствие, на която щеше да се наложи дадените фирми да бъдат пожертвани като пешки. Следователно за управители на тези фирми трябваше вместо опитни специалисти да се намерят млади и зелени момчета, за да може играта им да изглежда по-естествена. Та нали опитния човек, познаващ работата на фирмата като петте си пръста, можеше бързо да стопли как стоят нещата. А от тук щяха да изникнат съответните въпроси. Посвещавайки този човек в тънкостите на голямата игра означаваше самия той да бъде подложен на излишен риск и опасност като носител на дадената информация. Това е първото. Второто е, че знаейки за това, той щеше да започне да *играе* ролята на ръководител на дадената фиктивна фирма, а не да *бъде*. Това фалшиво усърдие щеше да се вижда от километри за опитния противник, който с лекота щеше да разкрие плановете на Сенсей по-рано, от колкото той можеше да предприеме, каквото и да било. Тъкмо за това, предвиждайки подобно стечение на обстоятелствата, той реши да вземе за ръководители на фиктивните фирми младежи, със съответните за тази цел характер и начин на мислене. Амбициите на младостта и липсата на опит в бизнес делата щяха да направят ситуацията доста по естествена, което бе немаловажно за успеха в играта. Да, и за момчетата това щеше да се превърне в безценен опит, който щеше да им помогне да се разделят с илюзиите на детството и да разберат, какво представлява живота, в който нищо не се прави или дава просто така.

Пресмятайки и анализирайки още веднъж психологическите характеристики на необходимите участници, Сенсей се разрови в паметта си за най-подходящите кандидатури. В школата по източни бойни изкуства, която водеше имаше подходяща групичка момчета. Те бяха истински „деца на своето време“ и живееха с амбициите да се докажат, те отдавна се стремяха да станат значими личности в колектива на Сенсей, опитвайки да се включат в по-старата група. Работата бе в това, че Сенсей вече имаше добре сработена група, хората, в

която бяха привлечени не само от бойните изкуства, но и от вътрешните духовни практики. Те бяха прекрасно обучени и поразяваха околните със своята работоспособност, мълниеносна скорост на ударите и технически съвършени спаринги. Тъкмо за това мнозина от тренiращите в школата, наблюдаваха с удивление техния майсторлък и естествено, самите те мечтаеха да постигнат такива резултати. Тази групичка от младежи не беше изключение. Но да се мечтае е лесно, а да се работи добросъвестно над себе си – тежко. А в спортната зала веднага се вижда кой какъв е. Така че всички желания и мечти на тези „деца на своето време“ се четяха като отворена книга – за тях всичко трябваше да се случва като в приказките, с много вълшебство и без особено усърдие. И макар да бяха от 23 до 26 години, те си оставаха далеч не зрели хора. Тъкмо за това Сенсей реши да ги задейства в своята игра, за да донесат поне някаква полза на обществото, а и да посъберат малко ум и разум.

В първата тренировка Сенсей ги допусна по-близо до себе си, разбра кой с какво се занимава и кой какво образование има. И дори остана удивен, че няколко от тях бяха завършили висше образование. Както предполагаше Сенсей, момчетата основно живееха на издръжка на своите родители, а понякога си докарваха по някой лев търгувайки с автомобилни части в различни ъгълчета на пазара. След тренировката всички имаха общ разговор.

– Може би е време да престанете да живеете като търгаши, – използвайки техния жаргон, произнесе Сенсей. – Време е сами да изказвате реални мангизи.

– Би било добре, – отговори Макс, що годе най-съобразителният сред останалите.

– Но как? Аз например търгувам по цели дни с автомобилни части и отново съм до шия в дългове. Плати за място, плати на яките момчета от пазара, за бензин, за стока. Едваедва свързвам двата края. А ако се заблееш и ти отпънтят нещо, направо секира. Как да спечелиш в тези условия?

– Точно така. Макар ако сравним това, което изкарва Макс с моята заплата в завода, той си е истински милионер, – добави Саня, къдрав пич, не висок на ръст с прякор Еврея.

Приятелите го наричайки така не само, защото е на половина еврей, но и защото е истинска невестулка.

– За какво изобщо учих в университета? – въздъхна Саня.

– Та нали и без това нищо не правиш на работа, – жегна го дългия Андрей. – Седиш си в офиса и плюеш в тавана.

– Нима мислиш, че за тази заплата е много лесно да плюеш в тавана? – отговори той.

Всички се разсмяха.

– Да, на държавна заплатка няма как да бъдеш сит. – продължи Андрей. – Аз например мъкнех гири в завода като диване цял месец. А после, след като ми платиха жълти стотинки се само уволних. И за какво блъсках толкова?! На пазара с Макс за две седмици изкарах същите пари, при това, без да се напрягам. Но дори и така, нима това са пари?

– Безусловно, – съгласи се Сенсей. – Хубави пари в наше време се изкарват само в частните фирми.

– Точно така!

– Ех, ако можех сам да си направя една фирмичка, – замечтано произнесе Валера.

– Ти първо ни върни дълга за бирата, – полушеговито го заплаши Андрей. – Че преди да си успял да отвориш своята чудна фирма, ще ти се стовари рекет на главата във вид на нас със Саня.

– Добре де, нали ви казах, че ще ги върна.

Сенсей се усмихна, слушайки подобен разговор и някак между другото предложи:

– Момчета, а ако говорим сериозно, Искате ли действително да отворим истинска фирма. Например за търговия с автомобилни бои. Освен това Макс и Андрей вече имат опит в тази област.

Всички се напрегнаха.

– Кво, това си е реална идея! – вдъхновено произнесе Андрей.

– А от къде ще вземем пари? – внимателно попита Еврея. – Аз например нямам такива.

– Ако всички кихнем по някаква сума, та дори с моите спестявания от пазара, – започна да разсъждава Макс, – все

едно няма да ни стигнат за закупуване на стока, какво да говорим за останалото.

– Аз ще ви дам пари, това не е проблем, – лаконично произнесе Сенсей. – Най-главното е да се оформят документите и да се намери помещение.

Известно време момчетата седяха като онемели. Когато до тяхното съзнание достигна информацията и осъзнаха, че това не е просто блъф, всички започнаха бурно да обсъждат идеята. Очите им заблестяха от отварящата се перспектива. Но напрежението се увеличаваше още повече, когато започнаха да избират директора, тъй като Сенсей веднага се отказа от тази длъжност визирайки своята силна заетост.

– За тази работа е нужен умен човек, който може да предвиди всичко, – неспирно повтаряше Еврея.

– И да се посвещава ден и нощ на работата, – добави Валера, който не работеше никъде.

– Който познава отлично продукцията, – произнесе Андрей.

– Та това са лесно решими въпроси. Най-важното е да се намери пазар, – вкара здрава мисъл Макс.

В края на краищата след дълги дебати, с леката ръка на Сенсей, Андрей стана директор, Макс – заместник-директор по пазара, Валера – заместник-директор по доставката, а Еврея – счетоводител. И според думите на Сенсей, при добра работа, всеки от тях го очакваше по една фирма.

– Най-важното е да се стартира успешно, – добави той.

Тези думи още повече сплотиха новосформирания колектив. Останалите момчета, които не участваха активно в разговора, но проявяващи интерес да изкарат по нещо бяха включени като помощници.

След като новоизпечената „администрация“ напусна залата, към Сенсей се приближиха момчетата от старшата група.

– Сенсей, ние можем ли да ти помогнем с нещо? – попита Володя, яко момче на възраст около 30-те, не много висок с военна стойка.

– Не, благодаря ви.

– Е, ако има нещо ще ни кажеш, – слагайки ръка на сърцето, с усмивка проговори неуморимия шут Жеката, – Само нашия Володя цена няма с неговия околосветски стаж по „горещите точки“! А и лично аз, така да се каже „монаха“, който не напуска своята обетована земя, щом така е тръгнало, ще се жертвам за благото на телесния комфорт. Адреналина с такава сила ще блика, че всяка трудност ще е като детска игра... Хъм, вие какво си помислихте? Имам предвид доброто настроение, мускулния тонус, дори и окосмяването по някои места... Но те най-вече от изненадите.

Момчетата отново се заляха от смях.

– Не, реално, Сенсей, нали знаеш, ако имаш нужда, ще бъдем за теб като планина, – отговори вместо всички Стас.

– Момчета, благодаря ви. За сега няма нужда.

– Както кажеш, – сви рамене Володя. – Ако има нещо, наблизо сме.

– Добре.

С това и завърши целия разговор. За едно от най-големите достойнства на Сенсей, момчетата смятаха неговата дискретност, това че никога не говореше нищо излишно и не проявяваше излишно любопитство в отношенията на другите. Тъкмо за това се стараеха да отвръщат със същата деликатност в отношението си към него. А и до голяма степен техния основен интерес бе духовната страна на тази необикновена личност, отколкото неговия живот в сферата на материалното битие. С него те познаваха такива неща, които не бе възможно да се вместят в никоя книга и с лекота разбираха това, над което си биели главите Мъдреците на човечеството. За самия Сенсей този не голям колектив беше своеобразен отдушник от мирската суета. Тяхната дружба се крепеше изключително върху духовната основа – най-здравия фундамент на човешките отношения.

☆ ☆ ☆

На следващия ден Сенсей, както и обеща предостави необходимата сума на сияещата „администрация“ на новоизлюпената фирма. Андрей и Валера моментално хукнаха да оформят документите. Но още в първи кабинет им зададоха следния въпрос: „Как ще се нарича вашата фирма?“ В следващите две седмици момчетата мъдруваха над името на новата фирма Андрей като най-отговорно лице прерови „купчината“ от литература намираща се у дома и накрая успя да се натъкне на думата „Касандра“. Името му се стори доста поетично. От завладялото го вдъхновение той моментално измисли рекламно стихче от цикъла „Всичко за вашия автомобил“:

„Касандра – това са бои,
Касандра – това е цвят.
Елате при нас в Касандра,
И ще получите...

„Не, – помисли си той, – нещо не се връзва“. Още около час мислеше над римуването на стиха, на ум му идваха само псувни. В края на краищата плю на тази неблагодарна работа и хукна със своята гениална идея към момчетата, дори без да прочете и един ред коя е тази Касандра. А според гръцката митология Касандра, била дъщеря на Приам, последния цар на Троя. Тя получила пророчески дар от Аполон. Отначало всички се смеели над нейните трагични пророчества, но след това се сбъднали, погубили нейното семейство и разрушили Троя. Само такива „зелени“ ентусиасти можеха да кръстят по този начин своята фирма. Сенсей едва не падна от стола, когато чу името, което бяха измъдрили.

Втория път, когато влязоха в злополучния кабинет и подковани с цял ферман инструкции, едрата жена, прочитайки името на фирмата погледна през вежди на доволните Андрей и Валера и с подозрение попита:

– А какъв е адреса на вашата фирма?

Псувайки наред, двамата излетяха от административната сграда. Но тази неприятност не можеше да охлади техния ентусиазъм. Със същия размах, с който нарекоха фирмата, намериха и помещение. При това не къде, а в центъра на об-

ластния град. Сенсей едва успя да обуздае техните страсти, благодарение, на който сигурно още една година щяха да търсят единно решение.

Всичко бе решено много лесно, така, както и бе планирал Сенсей. До това време той вече няколко пъти бе изучил и анализирал всички детайли по операцията, включването на необходимите хора, както и събирането на допълнителна информация. Когато разпредели задачите и се включи към пишман предприемачите, всичко тръгна като по масло за радост на последните. Сенсей им помогна да наемат помещение в сградата, където се намираше неговия медицински център. Само той заемаше целия първи етаж, а „Касандра“ заемаше втория. След като наеха помещението, дойде ремонтната бригада и направи баровски ремонт. Сенсей специално покани няколко групи от строители. Първо, работата вървеше много по-бързо и второ в тази тълпа от непознати хора се включи и неговата група от „техничари“, които изкусно и незабелязано наблъскаха помещението с подслушвателни устройства и видеонаблюдение. Изкараха един монитор в личния кабинет на Сенсей на първия етаж и го замаскираха. И когато офиса засия в своята луксозна премяна, Сенсей внесе последните щрихи, слагайки за всеки случай допълнителни „бръмбари“. Той винаги се застраховаше допълнително.

След няколко обаждания на свои стари пациенти, той уреди и работата с документите. Така че Андрей, Валера и Макс бяха приети в администрацията едва ли не с разтворени обятия. В рекордно кратки срокове бяха получени всички необходими документи и лиценз за търговия. Купиха стока. И отново с леката ръка на Сенсей направиха добра реклама. Авторитета на Сенсей, който момчетата наричаха не как да е, а „шефе“, израсна в техните очи многократно. Освен това, преди официалното откриване на фирмата техния „кръстник“ заведе цялата „оръфана“ администрация в магазин за дрехи и облече всеки един от тях с последния „писък“ на модата – сака в малинов цвят. За някакви си два месеца момчетата станаха, според техните критерии, „истински тузари“.

„Касандра“ започна да работи на пълна мощност. След четири месеца работа бяха закупени западни автомобили. Вярно втора ръка, но все пак добре запазени западни коли... Забелязвайки този шеметен растеж, към момчетата започнаха да се подмазват различни техни съученици и познати. Сред този невероятен интерес „Пичовете с малиновите сака“ започнаха да се смятат за покровители и благодетели на чуждите съдби.

Скоро след това, щата на фирма „Касандра“ значително се разрасна. Сенсей чакаше точно това, след което постепенно формира своята бригада. Сенсей бавно, но уверено градеше славата на реален „авторитет. А за „авторитет“ сред местните се приемаше този, който имаше по-голяма и по-организирана банда. Тъкмо за това, за Сенсей този ръст на персонала беше повече от добре дошъл. И за да не се размотават неговите директори без работа, всявайки смут сред народа, той им предложи да отворят дъщерни фирми. Така на бял свят се появи фирма „Логос“ занимаваща се с печене на хляб и изработката на полуфабрикати, която оглави Еврея, спортен клуб „Купидон“ под ръководството на Макс и билярден клуб „Валера“ с едноименния директор. Момчетата просто сияеха от радост. Тяхната мечта стана реалност: все едно с вълшебна пръчица, само за половин година, станаха директори на своите собствени предприятия.

Не може да се каже, че техните предприятия бяха супер печеливши. Не. Сенсей планомерно създаваше лъжливата илюзия, пускайки съответните слухове за големите дивиденти на предприятията. Всъщност, печалбите стигаха единствено за покриването на разходите. Но при постоянното наливане на средства от страна на Сенсей това не се забелязваше. Почти всички момчета, потопени до уши в океана на своето щастие не обръщаха никакво внимание на този факт. Само Еврея никак не можеше да схване, защо всеки път печалбата се разминава с разходите, което го караше да гризе своите нокти от вълнение. Но поредната порция шумолящи банкноти, получени от шефа, го караха бързо да забрави за всичко на света, естествено, до следващия отчет.

☆ ☆ ☆

Фильора също не си губеше напразно времето. Той и неговите момчета усилено обхождаха фирма „Олимп“, подобно на гладна котка вртяща се около парче месо. Те се опитваха да се приближат ту от една страна, ту от друга. Създаваше се такова впечатление, че стопанина предварително бе предвидил всички навици на „чуждите домашни натрапници“ и бе взел всички мерки за защита. Но Фильора бе уникално упорита личност в постигането на своите цели. Трудностите само разпалваха в него хазарта на играч и търсенето на нестандартен подход. Още от учебниците знаеше, че не съществува идеална защита. Хората винаги си остават хора със своите слабости и недостатъци, А техниката – си е просто техника, която не е трудно да бъде премоделирана и блокирана. Най-главното – е да не се ограничава съзнанието със заповедта „Това не е възможно!“ Всичко е възможно ако се помисли добре. Просто трябва самия мозък да се понапрегне и човек да се въоръжи с търпение.

Фильора започна от простото към сложното. Той започна с обслужващия персонал на „Олимп“. Та нали персонала само на работното си място е толкова страшен, само там спазва дисциплина и обет за мълчание. А в личния живот, това са обикновени хора със своите проблеми, комплекси, слабости, семейни неуредици и любопитни съседи. Те имат свои приятели и съпруги, които между другото, също има с кого да споделят новите събития и впечатления. Естествено към тази група трябва да включим и родините, които са винаги отлично осведомени. Персонала все пак не е от стомана и обича от време на време да споделя различни пикантни неща с близките хора. Така че, само на пръв поглед изглеждаше, че служителите са недостъпни и никой не знае подробности за тяхната дейност. Реално, при добра работа

и качествена обработка на информацията може да се разберат много интересни неща, както за дейността, така и за защитата на „Олимп“. Пипкава и продължителна работа, но възможна. И както се казва, бавно, но славно. А уволнените кадри изобщо са „безценна находка за шпионина“. Тези хора в своя порив на непростима обида ще предоставят и най-пикантните сведения при правилен подход, ще излеят най-отвратителните подробности за своето началство, за да предизвикат нужното съчувствие в събеседника относно своята оскърбена до дълбините на душата личност.

Паралелно с тези дейности Фильора бе организирал и истинска „обсада“ на „Олимп“. След като се срещна за пореден път със Сенсей, той разгърна пред него подробен чертеж с внимателно изработен план на цялата местност.

– Хитро са се уредили. Мястото, което са си избрали е идеално. Ето тук има поле. Наоколо няма никакви жилищни сгради. Зад самата сграда, на разстояние около 200 метра има малка горичка... Тука е пътя, а това е отбивката, която води към тях. Ето тук има не голяма площадка за кацане. А тук на разстояние около 800 метра има завод... Сградата им е дълга, двуетажна. Изобщо подобни сгради в Съюза са се строили с функцията на крайпътен мотел. Основните прозорци сочат към полето и са с плътно спуснати щори дори през деня. На покрива има няколко спътникови антени, а в двора, когато отваряха портите, момчетата забелязаха замаскирана вентилационна шахта. Най-вероятно под самата сграда има жилищни помещения... Целия периметър е заграден с триметрова бетонна стена, върху която в няколко реда е навита бодлива тел. През нощта пускат ток по нея. Идващите автомобили се паркират в голям вътрешен паркинг. Между другото колите излизат на скорост от обекта, ускорявайки в самия двор. Денонощно 8 пазача с кучета облечени в черни камуфлажи обикалят вътрешния периметър. Пазачите очевидно са с бронирани жилетки и без никакви отличителни знаци. По още един охранител се намира на всяка една от 12-те вишки, – указа Фильора на плана. – Въоръжени са с пистолети. Не се съмнявам, че имат

официално разрешение за това, съдейки как демонстративно го носят... Така... А, ето още. На покрива на „Олимп“, ето тук и тук забелязах два замаскирани наблюдателни пункта...

Сега идва реда на интересните подробности относно горичката. Ето тук има борчета, а тук има хлътнатина преминаваща в клисура. Тук преминава черния път към близкото село. А тук има възвишение... Сега най-интересното. В тази група от борове забелязахме дърво с повредена кора. Изглежда някой наскоро се е качвал на него и се е опитвал да се установи. Очевидно е, че след своя престой се е постарал да замаскира много внимателно своите следи. Всичко наоколо е просто идеално. Нито следи, нито отпечатъци от автомобилни гуми в района. Все едно горския призрак е минал от там.

– Смяташ, че там се е намирал снайпер? – попита озадачено Сенсей.

– Най-вероятно. Много прилича на място за дебнене.

– Но чие? „Олимповско“?

– Не знам. Но мисля, че не е тяхно. Разбираш ли, тези борчета са заобиколени от хлътнатина. А тя е натъпкана с всякакви дребно пакостни устройства. Тука явно се е потрудил специалист на „Олимп“. Една грешна стъпка – и такъв фойерверк ще гръмне, че ще събуди половината окръг. Естествено безвреден, но изключително оглушителен. Самите ние едва не се натъкнахме на тези „джаджи“. Веднага се вижда почерка на професионалист. И изобщо няма да се учудя, ако целите тези 200 метра имат своите малки безобидни изненади... Та така. Тъй като стратегическите подстъпи към сградата са наблъскани с всякакви мъдри „джаджи“, няма смисъл да поставят и свои снайпери. Следователно е бил някой друг. Съдейки по организацията на бърлогата и начина на избягване на скритите „джаджи“ – то това е бил професионалист... Излиза, че още някой е тръгнал на лов за нашите „божковци“.

– Да-а-а... Ето това е изненада! Като нищо ще ни провалят цялата игра... Добре. Опитай внимателно да разбереш

кои са тези наши „конкуренти“. И си отваряйте очите на четири! Не се приближавайте близо до „Олимп“... Къде сте отседнали?

– В този завод.

– Чудесничко... Не се мяркайте излишно... Какви са близките ви планове относно „Олимп“?

– Нашите „техничари“ предлагат една такава работа. Решили са да конструират аналог на „Френската тръба“ с насочено действие. Прекрасно улавя разговор на разстояние 600–800 метра. С нейна помощ ще се опитаме да подслушаме разговорите на охраната на вишките. В стеклата се ситуация това е най-безопасното. Можем да оборудваме още два мобилни трансформатора и да подслушваме разговорите по мобилните телефони. Е и обичайното външно наблюдение на обектите извън стените на „Олимп“.

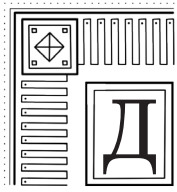
– Ясно. Бих ви посъветвал да изчакате с мобилните трансформатори... Струва ми се, че тук има уловка... Не си струва да рискуваме още в самото начало.

– Добре. Ще се ограничим със старите изпитани методи.

☆ ☆ ☆

Глава втора

От къде да се намерят пари?

ойде пролетта. Сенсей продължаваше да влага средства в разрастващите се дъщерни фирми. Но с такива „умни“ помощник-ръководители парите просто не стигаха. Поддържането на мита за доходоносността на фирмите ставаше все по-трудно. А за да се привлече вниманието на нужните лица от страна на бандитите трябваха сериозни капиталовложения.

Сенсей се срещна с Вано в уречения час и място – градския парк на областния град, истински природен оазис сред тежката градска атмосфера. Двамата души, водещи непринуден разговор, на външен вид не предизвикваха никакви особени подозрения. Съвсем обикновен млад свещеник в расо и книжка, притисната до сърцето разговаряше със съвсем приличен бизнесмен, очевидно за нещо вечно и нетленно. Принципно, подобни разсъждения на страничния наблюдател не бяха никак далече от истината. Обсъждането на баналните житейски проблеми – са вечната тема на почти всеки човек.

– Изглежда нашата куха каруца започва силно да дрънчи по калдъръма.

– Ами да, дий по равното в полето, та забрави за дерето, – кимна с глава отец Йоан. – Нашето предишно началство бе свикнало да дава ЦУ: „Върти се, мъчи се както искаш, а след това положи и кръгом марш“.

Двамата вървяха, без да бързат в едно нормално темпо по

една от алеите навътре в парка, отдалечена от градския шум и суета. Вече се смрачаваше. Розовите и червени лъчи на залеза си пробиваха път през облаците, обливайки ги с поток от слънчева светлина. Двамата приятели излязоха на малка полянка сред дърветата и храстите, от където се отваряше неописуема гледка на залеза. Известно време наблюдаваха играта на светлината, а след това отново продължиха своя път.

– Да, – произнесе отец Йоан, все още намирайки се под впечатлението на великолепната природна картина, – щом има пушек и житието е една пара, та пепел. – Той въздъхна шумно. – Какво да се прави. Кръстът е тежък, но трябва да се носи. Какво ще правим?

– Ще мислим. Какво друго ни остава? Както казват: „Щом няма пари, трябва да се мисли“.

Известно време двамата вървяха мълчешком. Асфалтираната пътечка се виеше в своеобразен зигзаг, разкривайки на пътниците най-различни тайни ъгълчета. На един от завоите посред храстите се намираше пейка. На нея седяха някакви младежи със спортно телосложение и еднакво обръснати глави с техните приятелки, весели провокативни персони. Едни пиеха бира, другите наблюдаваха, как двама от групичка правиха лицеви опори под отброяването на приятелите и поддръжката на момичетата. Когато обаче на алеята се появиха свещеника и добре облечения млад мъж, пичовете бързо прекъснаха своето съревнование и мълчешком им отстъпиха път, наблюдавайки с нескрито любопитство тези необикновени посетители на парка.

Алеята водеше пътниците към поредния тайнствен завой. Какви ли не хора можеше да срещне човек в тези затънтени места. Съвсем близо до първата групичка, върху масивни паднали дънери седеше друга група от седем човека, които на външен вид драстично се отличаваха от първите. Тези мъже бяха облечени в черни кожени дрехи и от ушите до петите бяха накичени с най-различни вериги. На ръцете и вратовете им висяха гривни с шипове. Някои от тях си придаваха внушителен вид въртейки в ръцете си боксове. И цялата тази екзотична група от кожа и метал тъпо мяташе

глави в такт с тежкия метъл, който гърмеше на пълна мощност от касетофона.

Когато на алеята се появиха двамата странни минувачи, вървящи съвсем спокойно и потънали в своите мисли, това предизвика голямо удивление сред метълската банда. Но техните погледи бяха привлечени не от двамата разхождащи се, а от техните вещи: блестящия камък от сребърния кръст на кльощавия свещеник и изкушаващата дебела гривна на ръката на „бизнесмена“. След като двамата влязоха навътре в парка, продължавайки тъпо да набиват в такт, пичовете се спогледаха, подскочиха и тръгнаха на тумба след двамата мъже, ритмично ускорявайки своята крачка.

Вано със Сенсей веднага забелязаха, че след тях се бе устремила цяла тълпа поклонници на кожата и „вторичните суровини“, как трима от тях хукнаха през гората да ги изпреварват. Но двамата приятели дори не отдадоха никакво внимание на този факт, те все така продължаваха да си вървят мирно и кротко, търсейки в своите умове различни варианти за изкарване на пари.

На среща им от дърветата изскочиха тримата мъже, които подобно на лешояди не сваляха очи от своите набелязани жертви. Разстоянието неумолимо се скъсяваше. И когато Сенсей и Вано се приближиха съвсем близо, тройката демонстративно им препречи пътя. През това време, другите четири приятелчета настигнаха Сенсей и Вано отзад, дрънкайки със своите вериги. Двамата се спряха, прекъсвайки своя размисъл и погледнаха въпросително стоящите пред тях пичове.

– Ей, мъжки, дай огънче, – произнесе единия от тях, леко задъхан от горския спринт.

– Да бяха измислили нещо по-оригинално, – спокойно произнесе Сенсей, обръщайки се дали към Вано, дали към мъжа, който зададе въпроса.

Разнесе се свистящ звук на верига цепеща въздуха. Вероятно настигналата ги четворка нямаше намерения да се церемони с „бизнесмена“, опитвайки се да го обездвижи още с първия удар с масивна верига по дясното рамо, както вече

бяха правили много пъти с други минувачи. Но това, което се случи в следващите секунди очевидно не бе очаквал никой.

Веднага, след като във въздуха се чу характерното свистене, Сенсей се премести на половин оборот в ляво. Докато веригата пореше пустотата той с ловко движение хвана ръката на нейния притежател, рязко я дръпна напред и моментално назад, премятайки атакуващия през глава. Пича дори не разбра какво стана. Внезапно неговото тяло накичено с „вторични суровини“, с невероятна лекота направи кълбо във въздуха и гръмко се размаза на асфалта пред краката на своите „единомишленици“. Последното, което чу, преди да загуби съзнание от ужасната болка бе звука на падащата до него собствена верига.

Сенсей, без да губи време, когато още първия нападател правеше своето салто, завъртайки се нанесе мощен удар с крак „Маваши“ в областта на черния дроб на най-близкия противник, който се опита да отскочи назад. И без да се интересува от неговия последвал свободен полет, моментално приклекна в стойката „Зенкутсу-Дачи“ и произведе класическо „Цки“ в слънчевия сплит на „лешояда“ стоящ от неговата дясна страна и крещящ с пълно гърло закани и псувни по адрес на майките. Кожено-металния субект се сгъна на две по-бързо, от колкото можеше да му мине мисълта да натисне копчето на сгъваемия си нож, който успя да извади от джоба си в началото на атаката. И очевидно за да не възникне отново подобна пакостна мисъл у този тип, като минимум в близките 40 минути, Сенсей моментално след „Цки-то“ нанесе съкрушаващ „Мае“ с крак в лицето. След серията от удари в този скоротечен бой, дори без да изпуска малката чантичка в лявата си ръка, Сенсей с невъзмутим вид се отдръпна на страни, наблюдавайки как отец Йоан завършваше убедителните „наставления“ на своя фланг.

И ако още в самото начало, тази така жадуваща чуждото добро компания разчиташе на съпротива от страна на „бизнесмена“, то никой от тях не очакваше такава реакция от кльощавото отче. Практически едновременно с началото на

атаката на Сенсей, отец Йоан измести леко своята глава, продължи да притиска свещената книжка към сърцето си, както се полага за един свещеник, с другата ръка ловко повдигна расото и нанесе с левия крак „Ура Маваши“ в челюстта на намиращия се зад него здрав мъжага. Удара на крехкото отче бе толкова мощен, че тялото отлетя поне на три метра. При това мозъка на мъжагата не издържа мощното сътресение и още по време на полета изключи временно всички функции на тялото, потапяйки съзнанието в непрогледен мрак. Без да спуска своя крак, отец Йоан нанесе със същата сила едно „Мае Гери“ в лицето на стоящия пред него мъж. И докато поредното тяло изпитваше безтегловността, се случи нещо много интересно: Вано рязко смени краката и с вртеливо движение нанесе удар с петата на десния крак в главата на втория стоящ пред него мъж, същия, който искаше огънче. Това, че след мощния класически удар, този екзотичен екземпляр, в продължение поне на половин година щеше да изгуби всякакво желание не само да моли за огънче, но и да си отваря устата, бе очевидно. През това време Сенсей вече стоеше настрани скучаейки. А Вано демонстративно, с грациозен скок, изящно описвайки дъга с левия си крак, вкара едно мощно „Тоби Маваши Гери“ в последния от предната троица. На този субект от нападналата ги глутница му провървя най-много. Наблюдавайки как неговите съратници летяха в различни страни, в него сработи инстинкта за самосъхранение и пича се накани да бяга в близките храсти. Но през това време крака на отец Йоан, като божий бич го настигна и го фрасна по тила. Пича моментално се изключи и тялото му се приземи благополучно на лежащия, потънал в дълбок сън съратник, който в началото реши да нанесе удар с верига. Отец Йоан спокойно изтупа своето расо, намести кръста и се присъедини към чакащия го Сенсей, продължавайки да притиска книжката към сърцето си.

Боя беше толкова светкавичен, а движенията на атакуващите толкова мълниеносни, че от страни битката изглеждаше много странно. Създаваше се впечатлението, че тълпата, която бе заобиколила двамата мъже, по непонятни причини сама се бе разлетяла във всички посоки, все едно

точно попадение в кеглите.

След като отец Йоан и Сенсей направиха няколко крачки, отзад отново се чу силен тропот. Двамата приятели едновременно се огледаха. От дърветата изскочиха същите тези бръснати момчета със спортно телосложение, които до преди няколко минути се забавляваха със своите момичета. Изскачайки на мястото на боя, те застанаха като полезни изкопаеми и без да вярват на своите очи поглеждаха ту двамата минувачи, ту разпръснатите тела. Очевидно зрелището не само произведе силно впечатление в тях, но и ги накара да загубят ума и дума. Тогава отец Йоан поде инициатива:

– Момчета, на вас какво ви трябва? – попита той със своя любим попски тон.

– Ние просто...

– Това...

– Разбираш ли...

– Искахме само...

– Да помогнем... – Последния от петимата, най-накрая изясни причината на тази внезапна визита.

Отец Йоан, все така съхранявайки своя неповторим замислен облик, произнесе с удивление:

– Да помогнете?! На кого?! На тях?! – и кимна към разпръснатите тела.

– Не, не, – плахо произнесе един от бръснатите глави. – На вас... Мислехме си... тези. А... какво се е случило тук?

– Един Бог знае, – сви с рамене отчето и с озадачен вид се огледа наоколо. – Ние самите едва пристигнахме.

Завъртайки се, двамата продължиха своята спокойна разходка навътре в парка, оставяйки удивените пичове в пълно недоумение и съзерцание на невероятната картина. След като се отдалечиха на достатъчно разстояние от мястото на битката, отец Йоан замислено произнесе:

– Ама че работа, какво странно поколение: едни се занимават със спорт, а другите накичени с вериги като каторжници.

– Какво искаш? Спорта усилва не само кръвообращение-

то. Той помага на човека да стане силна, мислеща личност... А онези тъкмо за това са целите оковани във вериги. Защото и съзнанието им е оковано. Чу ли само каква музика слушаха? Та това е същински „ОЗ“.

– „ОЗ“? – с удивление възкликна отец Йоан. – В смисъл?

– Отровни звуци. Те биват използвани активно от заинтересованите лица, при това, без да обявяват война на една или друга държава, за разлика от отровните вещества. Та нали подобна музика, „тежкия метъл“, – представлява своеобразни акустични удари, насочени към максимално увеличаване разрушителната сила на резонансните колебания на организма. Добави към това и ефекта на информационната вълна породена от самия текст. Ето ти го двойния удар – и безпрепятствено проникване на кодираната информация в подсъзнанието на човека. А после всички се чудят, от къде има толкова много дебили, самоубийства, алкохолици и наркомани.

– Е не, да предположим, че дебилите са по рождение такива. Знаеш ли какво се случва в нашия век на генетични мутации, ей го Чернобил...

– Дебили се раждат едва един-два процента, а 90% стават такива вследствие на всякакви експериментални програми използващи психотропни оръжия и масово зомбиране. Хората биват превръщани в стадо овце, защото овцете са глупави и лесно управляеми. Само погледни Америка, какви хора е отгледала със своята „демокрация“ и мнима „свобода“, която реално никога не е съществувала. Тъпи егоисти с крайно ограничени духовни потребности. На масите, благодарение на различни програми им се внушавало, че са свободна нация. А действително, манипулирайки идеята за свободата, оковали съзнанието им във вериги и определили идола – парите, на които се молят и робски се кланят и до ден-днешен... От къде е тръгнала модата на рокмузиката, тежкия рок? Отново от тази „свободна“ страна, където този род въздействие върху масите е вече идеално тестван. И работата дори не е в самата Америка или някоя друга страна, а в тази шепа деструктивни хора, намиращи се на върха на властта, които внедряват подобни отрицателни програми.

– Да, тотално унищожаване на човешката личност – това ще има по страшен ефект и от ядрена война. – И след като помълчаха малко, отец Йоан добави: – Спомена, че тази музика има разрушителен характер за човешкия организъм, какво точно имаше предвид?

– Е, ако погледнем на грубо физическо ниво, то това ще изглежда по следния начин. Всеки звук се дели на честоти, обертонове и шумове. Човешкия организъм на свой ред – е сложна акустична система, където всеки орган работи със своя собствена честота. И при резонанс, тоест при съвпадение честотата на музикалната композиция и честотата на организма се получава разрушаване на тъканта. Ако в композицията присъстват дисонанси, рязък шум, тогава това предизвиква увеличение честотата на сърдечните съкращения и съответно, увеличаване на артериалното налягане. За хипертониците подобно въздействие може да се окаже смъртоносно. Дори и при тези, които се смятат за абсолютно здрави се нарушава рефлекторната реакция, влошава се работоспособността, тоест човек постепенно умствено деградира и в крайна сметка губи контрол над себе си. А ако честотата на звуковите колебания съвпада поне с една от честотите на мозъка и съответно с централната нервна система, то това въобще може да доведе до сложни психически разстройства, неконтролируемо поведение и дори до самоубийство.

– В общи линии е ясно. А конкретен пример?

– Ти какво, да не си решил да провеждаш научно изследване за влиянието на звуковите колебания на човешкия организъм? – шеговито попита Сенсей.

– Защо пък не, – в същия дух му отвърна отец Йоан, а после добави сериозно, правейки ударение на своето любимо „о“: – Просто си мисля, че тази тема ще е много интересна и актуална за много от миряните. И е напълно възможно да помогне на чадата да намерят правилния път в тъмата на заблудите.

– Е, щом е за чадата, – добродушно произнесе Сенсей. – Искаш пример. – Той помисли известно време и произнесе.

– Добре. Няма да ходим далече. Ще вземем известните на цял свят композиции на не толкова агресивните образци на рока и поп музиката. Да речем, групата „Deep Purple“, и тяхната знаменита песен „Smoke on the water“. Честотата на основния ритъм на тази композиция варира от 2 до 4 херца. При определена сила на звука от 45 децибела, създадените вибрации предизвикват прекомерна възбуда, дори до временна загуба на самоконтрол, а също така и агресия, било то към заобикалящите хора или пък към себе си, пораждайки вълна от негативни вътрешни емоции. Нещо повече, при тези, които са предразположени към нервни разтройства (в това число и подрастващите, които преживяват дълбоко емоционалния потрес на своята възраст), както и тези, които вече страдат от психични заболявания, след многократно прослушване на дадената композиция започва нервно изостряне, стигащо до пълен срив. Особено остро нервната система реагира на шумовите при звуци и нехармоничните обертонове. Тоест ръцете на човека започват да треперят, губи се остротата на слуха, зрението. В кръвта рязко се увеличава количеството на отделяните хормони, както и други вещества.

Или например, да вземем композицията на група Битълс „Helter Skelter“. – При тези думи на Сенсей Вано изтръпна така, все едно посегнаха на нещо сакрално за него. – Дори и в тази музика, която несъмнено на пръв поглед изглежда приятна и благозвучна, честотата на основния ритъм е 6,4 херца. А подобна честота на вибрациите е не по-малко опасна, тъй като може да влезе в резонанс с честотата на гръдния кош и коремната кухина. Тогава се нарушава пълноценното им функциониране. Образно казано, тъканите започват да „боледуват“. – Отец Йоан с удивление повдигна вежди. – Нещо повече, тъй като този ритъм на произведението е близък до честотата 7 херца, тоест един от ритмите на главния мозък, то съществува напълно реална заплаха за резонансно съвпадение на тези честоти. А от това следват – определени функционални нарушения на самия мозък с частично разрушаване на тъканите, тоест, формира се предразположеност към клинична шизофрения.

При тези думи отец Йоан дори се спря, гледайки в упор Сенсей. А той, виждайки неговия ступор се засмя.

– Това е шега, нали? – попита Вано.

– Защо да е шега? Това е самата истина! Ако не вярваш сам се разрови в изследванията на акустиците.

– Гавриш се с мен, нали? Шизофрения? Нали отлично знаеш, че „Битълсите“ – са моята любима група, и специално направи на пух и прах тяхната песен! Изверг!

Двамата се разсмяха.

– Е, какво да направя, ако това е чист факт, – разтвори ръце Сенсей.

– Е не, може ли такова нещо, клинична шизофрения, – никак не можеше да се успокои Йоан.

– Приведох този пример единствено, защото си решил да навлезеш в същността на въпроса, това ще ти помогне да вземеш предвид всички нюанси на музикалните вибрации. При това безпристрастно, без емоции, без да се фокусираш на това, че подобна музика ти харесва. Ако искаш да познаеш истината – стани обективен учен.

– Да ме удивиш с нещо е доста сложно. Но ти тотално ме заинтригува със своята „безпристрастност“.

Сенсей отново се усмихна тайнствено.

– Добре. А какво ще кажеш по въпроса на църковното пеене на хора в храма? Не е нужно да бъдеш учен, за да видиш нагледно, как тези звуци усилват благотворното въздействие на молещите се.

– Безусловно. Забелязал си абсолютно правилно. Тези звуци усилват въздействието. Това е същата тази форма на въздействие върху подсъзнанието, само че използвана в името на доброто, а не на злото. Тя естествено действа благотворно и успокояващо на хората, които са настроени на тази вълна, тъй като създава слаби резонансни колебания, които стимулират мозъчната активност, „масажирайки“ различни мозъчни центрове. Това се отнася към коя да е форма на молитва, независимо от вярата, естествено ако тази молитва съдържа в себе си искрено обръщение към Бога, с истинска любов.

– Да не би да е възможен и обратния ефект?

– За съжаление. Особено сега. Прекрасно знаеш в последно време колко много различни новоизлюпени секти и религии са се пръкнали. А онези от тях, които съблюдават конкретни програми по психотропно въздействие, вкарват в текста на молитвите определени кодови думи, които възбуждат в човека материалното начало, трансформират самата мелодия в определени звукови колебания, предизвикващи блокиране на определени зони в главния мозък. Ето ти ги и робите, – и след малка пауза, Сенсей произнесе с тъга: – Да, все същия препъникамък. Все същата вечна, неутолима жажда за власт на отделни индивиди над тълпите...

От това замислено състояние го изкара поучителния тон на отец Йоан.

– Правилно! Тъкмо за това хората стават роби, тъй като търсят истинната вяра в новите религии, а не в традиционните. Истинските молитви и корените на истинната вяра трябва да се търсят в древността.

– Как да ти го кажа, – възрази Сенсей. – Корените на истинната вяра трябва да се търсят на първо място вътре в себе си. А относно древността и молитвите, разбираш ли, тук нещата също са двояки. Древността била описвана от историците, всеки от които я е гледал от своята „камбанария“. Същото е и с молитвите. Те били съчинявани от хора с различен вътрешен свят и съответно с различен мироглед. Тези, чиято любов към Бога била по-чиста и по-висша, при тях по-добре са се получавали звуковите вибрации на самия текст, а от тук и самата молитва била по-силна. Макар, реално молитвата да е като медитацията, – това е просто един инструмент, а чудото се сътворява от силата на вярата на самия човек, тъй като всичко в този свят, включително и самия човек, не е нищо повече от определени вълнови процеси. Изобщо цялото мироздание има една единна вълнова природа.

– Така, така, ако може за „самия човек“ по конкретно, – скорострелно произнесе отец Йоан, все едно се боеше, че Сенсей ще завърши интересната тема с това изречение.

– Моля! Човек – представлява концентрирана вълна...

– Виж сега, Не съм ти някой академик по физическите науки, обясни ми го по човешки, – прекъсна го отец Йоан. – За да може, както се казва „да стопля“, – шеговито подчерта той, натъртвайки на буквата „о“.

– Добре де. Първо. Какво представлява човешкия организъм? Това е природен механизъм за акумулиране на външни вибрации, който възприема звукови вълни от всякакъв произход. Второ. Какво представлява главния мозък? Това е своеобразно приемно-предавателно устройство, което работи на различни честоти, като приемник. Трето. Какво представлява самото човешко тяло? Това са три големи акустични зони – купола на черепната кутия, гръдния кош и коремната област, които са съединени идеално с гъвкав гръбначен стълб. Между другото, тази своеобразна човешка конструкция много наподобява музикалния инструмент лютня, – Сенсей погледна изчакващо към Вано и с лека насмешка произнесе: – Какво, стопли ли?

– Особено с образите, – с многозначителен шеговит тон произнесе втория.

– Прекрасно. Продължаваме по-нататък. Човешкия организъм, също както един своеобразен музикален оркестър, всяка една секунда изпълнява своя собствена мелодия. В него има определен ритъм на дишане, съкращения на сърцето, пулсации при ходенето, бягането, съня и т.н. Цялото това зараждане на „мелодията“ е свързано с шумовете в мозъка – биотоковете, алфа, бета, тета, и делта ритмите, а също така и собствената честота на работа на различните органи. При това за всеки орган е свойствен определен брой колебания в секунда. Периодически се сменя и основния ритъм на организма, който работи може да се каже в автономен режим. Но всяка негова „симфония“ може да бъде коригирана и да бъде зададен съответния тон („затихващ“ или „жив“) от главния диригент, музикант и композитор – в случая самия човек, или по-точно от силата на неговата вяра. Тъкмо за това, в каквото повярва човека, това и ще се отрази в симфонията на неговия организъм.

– Беше казал, че слабите резонансни колебания стимулират мозъчната активност. Защо именно слабите?

– Защото човешкия организъм възприема слабите колебания като информация, което е своеобразно ръководство към определено действие. При силните той, един вид се блокира, а от акустичните удари – „боледува“... Ето например в Китай и Япония е развито много добре изкуството на музикотерапията, което се изразява в умението да се предизвика необходимия резонансен ефект в конкретния орган с помощта на определени звуци или специално подбрана мелодия. В резултат на това, органа оздравява.

– Ама че работа! – възхитено произнесе отец Йоан.

– Нещо повече, с помощта на хармоничната музика може не само да се излекува кой да е орган, но и да се подобри общото самочувствие, да се повдигне настроението, работоспособността на организма или пък обратно, да се отпусне, да се намали болката, да се нормализира съня и много други. Между другото с подобни оздравителни свойства е надарена народната и класическата музика, която в своята основа позволява на човека да обогати своя вътрешен свят и му помага да се замисли за своята духовна същност.

– Относно народната музика... Наскоро бях чел едно изследване, мисля, че беше на български учени, че ако в дадена страна националната музика звучи по-малко от 65% от общото ефирно време, то националния манталитет започва да се размива. Дори в една Франция, такава цивилизована държава, която яростно отстоява своята национална самобитност, националната музика звучи в ефира не повече от 40%. Какво остава да говорим за нас!

– Абсолютно правилно. Отново в същата китайска натурфилософия – в книгата „Люйши джунцю“, още в III век преди н.е. е написано, че музиката се разглежда като символ на цивилизацията и реда, който се внасят в хаотичната среда с цел хармонизация на вътрешния обществен живот на социума. Според възгренията на автора, дисбаланса в обществения живот, както и в природата се предизвиква от различни аномалии в двата вида жизнени енергии: „ин: и

„ян“. Тяхната хармония се постига именно с помощта на същата тази музика, която е способна да премахне хаоса и да установи космическия порядък. А например, при ученика на Сократ, древногръцкия философ Платон, същата тази идея се разглежда под малко по-различен ъгъл: и от това, каква, с какви тонове и ритми музика звучи в държавата, пряко е свързана силата и мощта на самата държава.

– Да, трябва да препрочета Платон, че по-рано някак не бях обръщал внимание на тези моменти, – произнесе отец Йоан.

– Добре. Нещо се отвлякохме с теб от същинската тема. Хайде, слизай на земята... Какви варианти имаме още?

Отец Йоан въздъхна тежко.

– Между другото, твоята църква там не е ли богата?

– Църквата е богата. А виж моя храм, за съжаление не е... Ех, тежки са нашите дела.

Отец Йоан машинално отвори своята църковна книжка джобен формат и зачете случайно попадналите редове в слух:

– „Когато Господ те порази с тежка мъка, или болест, тогава бъди благонадежден, че ти е изпратил и утешение, и в съответствие с твоите страдания ще ти въздаде после благодат мирска, сила и радост. Тъй като Господ е щедър и милостив, благотърпелив и многомилостив, по...“, – Вано замълча на половината дума, погледа му осезаемо се оживи. – Слушай, имам един мирянин – богат бизнесмен. Неговата компания е свързана с гориво енергетическите ресурси – въглища, бензин. Свестен човек. В своето време ни помогна да построим храма и не се скъпеше на пожертвования... Така, в последно време има сериозни проблеми. Беше при мен буквално ония ден. Представяш ли си, налетял му неговия собствен „пазител“ – началника на милицията на нашия град, който вече не харесва процентите, които му дават. Куката скоро излиза в пенсия, и очевидно е решил самият той да стане господар на този бизнес. Така между другото, по своите канали установих, че това не му е първото „изпълнение“. Луксозна кола, апартамент, вила на Крим-

ския полуостров, като минимум за половин-лимон зелени, плюс яхта. Дечицата имат по един апартамент в престижни столични квартали. Всичко това не е просто така. Редовно нагостява своя кум – областният прокурор. Тежко е да бъде натиснат юридически. Мисля, че нашия бизнесмен вече са му скроили шапката... ще го разкъсат като глутница вълци. А човечеца действително е свестен. Струва си да измислим нещо стойностно. Предполагам, че няма да се скъпи за един хубав хонорар, с това ще смажем и каруцата, – отец Йоан отведе погледа си в страни и тихичко произнесе, – да, и олтара плаче за обновяване.

Гледайки в далечината Сенсей произнесе бавно:

– Олтара... трябва... да се обнови.

След малка пауза отец Йоан произнесе в своя любим църковно шеговит тон:

– Може, естествено да решим проблема без излишна житейска суета, но това няма да промени същността на техните помисли. Грехота ще е ако не се прекъснат още в своя корен, за да могат душите им грешни да прозрат многоглавата хидра греховна, празнотата на суетния свят, за да имат дълго-дълго време за размисъл и пречистване на сърцата свои от плевелите на злото...

– Разумно, – усмихна се Сенсей. – И дори се сещам как да го направим.

– Е, хайде! Приказвай, дете мое, изповядай своите помисли.

– Трябва да включим в играта Певеца, отче. Да организираме певчески хор.

Отец Йоан с удивление погледна към Сенсей.

– Баретите?! Тук, чадо, нещата стават много интересни. Хайде, бърже изповядай подробно своите помисли греховни на светия отец...

☆ ☆ ☆

В не голямата полянка, плътно скрита с хълмчета от любопитните очи, стоеше черен джип. Не далече от него се намираха два микробуса, натъпкани до козирката с бандюги. Ако не бе врявата, която вдигаха, както и работата на двигателите с техните душливи газове, то местенцето прекрасно пасваше за небрежно ангажиран живот по отглеждането на различни птици небесни, а и всякакви други живи твари. Но човек безпардонно се намесва в това прекрасно кътче на природата и нарушава неговия покой и безметежност с ненаситните желания на своята плът и егоизъм.

На далечното хълмче се появи луксозния „Мерцедес“ 600 на бизнесмена. Приближавайки полянката колата се спря на известно разстояние от джипа, съхранявайки известна дистанция. От нея излязоха трима прилично облечени мъже. По своя външен вид човек можеше да ги вземе за бизнесмени. Макар бизнесмена да бе само един. Другите двама бяха Певеца и Сенсей – които изкусно играеха своята роля. От джипа също така излязоха трима представители от поканената страна и тръгнаха към тях с нагла широка походка, подчертаваща тяхното превъзходство в дадената ситуация. По техните охранени и остригани физиономии, без излишни думи бе ясно, кого беше поканил на срещата началника на милицията. Това бяха обикновени бандити, които се чувстваха прекрасно под покровителството на вълка в милиционерски пагони. Тройките застанаха на средата на полянката все едно излизаха от американски уестърн, гледайки едни други в очите. Разговора започна главния „боец защитаващ правата на трудовия народ“

– Аре давайте, снасяйте, кфо е това ваше предложение, от което не моем се отказа?

– Ходите по произвола, момчета, – спокойно произнесе Сенсей.

– Кфо-кфо?!

– Казвам, че ходите по произвола, момчета, – повтори Сенсей, този път по-високо. – Произвола – е понятие и означава „да се излезе от пределите на нещо – от неговите граници или мярка, да се наруши порядъка, правилата,

обичаите“, – разясни за особено „надарените“. – Човекът си работи мирно и тихо, никого не закача. Храни си се от своя залък. Колко труд е вложил, за да намаже този залък с масълце, та да нахрани и своето семейство! А вие идвате, и искате да му го отнемете. Какви са тези работи?! Обяснете ми причината на вашия терор? Какво, да не е откраднал нещо ваше, да ви е излъгал? Не. И какво правите вие, заплашвате да го убиете и да се разправите с неговото семейство? Имате претенции към процъфтяващия бизнес, който сам е построил с толкова усилия? По какви правила? Правилата на по-силния ли? Тогава извинете момчета, на всеки Виджай си има свой Раджа. Какъв е този произвол, който творите тихо-тихо, нима си мислите, че това не се вижда от горе?

– Вие пък кви сте? – попита „боеца“, скланяйки своята глава небрежно в страни, без да спира да дъвче своята дъвка.

Сенсей демонстративно игнорира въпроса и продължи своята реч:

– Не можете да си представите, в какво миризливо блато сте се накиснали до ушите. Нещо повече, това нито според вашите разбирания, нито според нашите е приемливо. А сега си направихте и нови хемороиди: натресли сте се в чуждия живот, а и сте си развалили...

– Абе къв си ти бе, търгаш, че да ни четеш права?! – изплювайки се, произнесе през зъби главатаря на групичката.

Певецът, който до този момент запазваше спокойствие, произнесе цинично:

– По тихо си отваряй устата, че с твоето соло ще оакаш целия хор.

При тези свои думи той леко разтвори своето сако, показвайки пистолета, който стоеше пъхнат зад колана. Неговото движение предизвика лицемерните усмивки на бандюгите.

– Ти за какви ни мислиш бе село? А?! Да не мислиш, че се изплашихме от твоята ютия?! – и в този момент, без да се обръща, „боеца“ вдигна своята ръка. Вратите на микробусите рязко се отвориха и от там се изсипа цяла тълпа, въоръ-

жена с автомати. – Е, и какво ще правим сега, братленце? – с ехидство в гласа завърши той.

Певеца, които до този момент наблюдаваше спокойно случващото се, направи ослепителна холивудска усмивка и няколко пъти поглади главата си с ръка. След този, очевидно съвсем естествен жест, като по команда се разнесе рев на двигатели. Хълмовете се разтресоха все едно имаше силно земетресение, от всички страни „изникнаха“ въоръжени до зъби мъже в защитни камуфлажни униформи, които превъзхождаха по численост бандитите приблизително пет пъти. В завършек на целия този кошмар за отсрещната страна от хълмовете излетяха три внушителни бронетранспортьора.

Победоносните усмивки на тримата бандити потънаха в дън земя и вече шашнато започнаха да се оглеждат във всички посоки, все едно бяха наврени в ъгъла зверчета. „Боеца“ с ужас погледна в посока на горичката, където бе разположил своите стрелци, но там вече стояха мълчаливо мъже в камуфлажи, които бяха взели на прицел бандюгите, те от своя страна, без да чакат заповед от своя главатар, започнаха да хвърлят на страни оръжията. А особено сприхавите, които бяха решили да се съпротивляват, моментално полетяха с лицата към земята и извити зад гърба ръце.

„Боеца“ пребледня и, трескаво преглътна, произнасяйки с променен глас:

– Кви сте вие бе, вашата мама?!

Певеца се усмихна и театрално произнесе с ласкав глас:

– Твоя писар.

С не по-малко пребледняло от страх лице, наблюдаваше и бизнесмена, „виновника за цялото тържество“. Но когато баретите хванаха бандитите, той разцъфна в широка усмивка и дори се поизправи, пъчейки леко своите гърди. Само Сенсей и Певеца съхраняваха невъзмутимо спокойствие.

– Момчета, нали ви казах, че си направихте хемороиди, – продължи Сенсей и кимна към своя приятел.

– Така значи, – взе инициативата в разговора Певеца,

гледайки на сконфузената троица. – Сега ще отидем в едно не толкова далечно местенце и цялата ви банда ще напише чистосърдечни признания. Надявам се, че все още си спомняте как се пишат буквичките. А ако сте забравили, няма страшно. Ние имаме много добри специалисти по възстановяването на белите петна в паметта. А на теб..., приятелче, ще ти се наложи много сериозно да си напрегнеш сивото вещество относно всички далаверi на своя бос. Иначе тялото ти ще изгние в нашите подземни катакомби...

По-късно, когато операцията завърши и баретите, заедно със заловените бандити напуснаха поляната, Певеца се сбогува със своите „компаньони“. А бизнесмена, стискайки здраво ръката му, внимателно изказа своето съмнение относно продължителния престой на бандитите в ареста и съответно, края на своите проблеми. На което Певеца отговори:

– Не се притеснявай. Ние сега ще ги закараме в нашата база и ще оформим делото като предотвратяване на въоръжен грабеж в нашите складове за оръжия и боеприпаси. Още повече, че складовете се намират на близо. Ето, на една ръка разстояние до нашия полигон. Тоест, ще се разминат с гражданското дело и ще кацнат при нашите военни прокурори.

– Да, но ако документите преминат през областта...

– Вие пък. Ние ще пуснем документите по нашите си канали, директно в столицата. А там нашето ведомство вече ще се постарае да ги предаде на съответните лица. Така, че в най-скоро време „доброжелателя“ на вашия бизнес ще си има много сериозни проблеми. По-точно, – той погледна по посока на отдалечаващата се колона, – вече започнаха.

☆ ☆ ☆

След няколко дена след това незабравимо събитие, отец

Йоан дойде при Сенсей в офиса, носейки със себе си доста тежък пакет с пари.

– Ето ти за смазка, както и „големи благодарности“ от нашия бизнесмен.

– Охо, – Сенсей леко свирна и се усмихна, след като погледна в пакета и го претегли с ръка. – да, сега можем не само да смажем, но и да сменим цялата каруца. Между другото, относно олтарчето...

– Не се притеснявай, – спря го отец Йоан. – Олтарчето вече е наред.

Сенсей се усмихна и взе половината от парите.

– Е, щом олтарчето вече е наред, тогава предай това на Певеца. Нека да направи весел живота на своите момчета.

– Както кажеш, мили човече, – шеговито отговори отец Йоан.

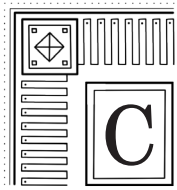
– Мирянинът доволен ли е?

– Има си хас! Такава каша се забърка, че дори и аз не очаквах. В столицата самоотвержено се хванаха за това дело, изглежда трябва спешно да се отчитат пред избирателите... Така, че на нашия бизнесмен, от стоварилото се на главата му щастие чак му секна дъха, не излиза от църквата. Винаги съм му казвал: не се надявай на купчините с пари, а на Бога, който зорко се грижи за всички Свои разумни твари и най-вече за живеещите благочестиво. Вярвай, че ръката му не ще остане оскъдна, най-вече за творящите добро, тъй като човек не може да бъде по-щедър от Бога.

☆ ☆ ☆

Глава трета

Илюзията на реалността

Смощната финансова инжекция нещата потекоха много по-ефективно. Сенсей продължаваше да следи всички разговори и срещи в офиса на „Касандра“. Той чакаше неприятности или какъвто и да било интерес от страна на бандитските групировки. Но не се случваше нищо особено. Започнаха да го терзаят съмнения: дали не бе допуснал някъде грешка? За кой ли път анализирайки цялата ситуация, той отново и отново преглеждаше всички факти по невидимите позиции на своята шахматната дъска.

И така, какво имаме? Всички знаеха, че зад тези фирми стои Сенсей. Бизнеса беше чист и според слуховете много доходоносен. Към фирмата бяха привлечени много „защитници“ от правоохранителните органи. С потеклите капитали Сенсей умело ангажира няколко високопоставени лица, които успя да заинтересува и убеди да се включат в развитието на бизнеса. „Може би те плашат бандитите? – помисли си Сенсей. – Едва ли. Такива лица има практически във всяка нормална фирма. Тогава къде е проблема?“

И тук на Сенсей му светна. Ама разбира се, бизнесът е чист! Още от древността се знае, че калта към кал се лепи. Ето къде е грешката! Трябва спешно да се организират някакви провокации сред бандитите, Да се намърдаме в техния сенчест бизнес. В краен случай, да имитираме натиск върху някои от малките фирми под тяхна закрила, все едно

искаме да ги сменим, предлагайки им нашата закрила. Дори избра няколко фирми кандидати. Но това беше най-последния вариант.

Обмисляйки прилежно дадения въпрос, Сенсей измисли по-добра комбинация. Подражавайки на бандитския принцип „да граби заграбеното“ той реши да си организира съревнование с тях в някое от големите местни предприятия: металургичния и химическия завод за кокс. Обектите бяха идеални, тъй като по продължение на десеткилометровата зона, от тези държавни предприятия се влачеше всичко каквото и колкото можеше. Освен това мащаба на кражбите бе най-различен, започвайки от дребните примитивни кражби през оградите и завършвайки с товаренето на цели влакови композиции.

Да се краде с цели вагони бе прекалено, тъй като зад това стоеше областната мафия. Сенсей трябваше първо да се внедри и да се сприятели с нея, а не да воюва. А да влачи през оградите на завода бе кокошкарска работа, а и не бе никак престижно за ролята на изграждащ се авторитет. Тъкмо за това Сенсей реши да краде с КРАЗове. Това бе идеален вариант. Защото така правеха и местните бандити. Завода се намираше на тяхната територия, и областната мафия им позволяваше да притежават по някой процент.

Предварително задействайки Фильора и неговата група, Сенсей се запозна с подробностите относно кражбата на продукция. След това изфабрикува компромат за местните началници, които имаха сметка от тези грабежи. Подробно изучи бюрократичната бумащина на предприятието, предвиди всички „подводни камъни“ на счетоводството. Анализирайки цялата събрана информация, разработи своя собствена схема, която позволяваше с минимални средства да се влачи голямо количество продукция.

На Сенсей му бяха необходими около две седмици, за да се запознае с необходимите хора, които се намираха на върха на неговата схема, така да се каже началниците на началниците. Подбирайки момента, той им предложи този гениално простичък план, където и двете страни можеха добре да се „нагушат“

без особен риск за здравето. Щедрите подаръци, които получи новия „приятел“ допълнително стимулираха началството към започването на ускорено реализиране на плана.

Веднага след като се появиха първите резултати, фирма „Касандра“ започна негласно да търгува с бензол (безцветна леснозапалима течност, която се получава след преработка на нефт). Освен това в града тръгнаха слухове, че някои представители на дъщерните и фирми започнаха да се занимават с метали. Нищо не е способно да възбуди народното любопитство така, както разговорите за нечии чужди доходи. Макар и Сенсей да не си даваше много зор с продажбите. Металът заминаваше при първия попаднал прекупвач на достатъчно ниската цена, което караше прекупвачите да изпадат в недоумение, тъй като само много богата фирма, притежаваща планини от метал, можеше да си позволи да търгува по този начин. Тези техни разсъждения бяха само от полза за Сенсей. В допълнение на всичко това той пусна из града слуха, че фирма „Касандра“ има колосални приходи и нейната чиста печалба расте не с дни, а с часове. И в потвърждение на това момчетата от неговата дружина започнаха рязко да харчат пари наляво и на дясно, понякога дори в свой ущърб. По този начин Сенсей изпълни своята задача, показвайки, че фирмата се занимава с нечисти дела. А щом има нечисти дела, това означава, че има и мръсни пари. А при мръсните пари задължително трябва да се появят и бандитите. Това е тяхно неизменно правило.

☆ ☆ ☆

Изминаха три седмици мъчително очакване. Бандюгите така и не се появяваха. Сенсей започна да се притеснява, преглеждайки отново и отново своите действия. Но когато започна четвъртата седмица от този нагъл грабеж под носа на местните бандити, той забеляза, че го следят. Тогава все

едно балсам му потече в душичката. „Еее, най-накрая!“, – помисли си той.

Сенсей тъкмо се прибираше от тренировката у дома, когато в страничното огледало забеляза „опашка“. Той врътна няколко кръгчета в близките квартали, за да се убеди, че наистина го следяха. Точно така се оказа. По всичко си личеше, че това бяха някакви „аматьори“. Тяхната „таратайка“ летеше с пълна газ, без да спазва никакви правила на секретност, опасявайки се, че може да изостане безнадеждно. „Най-накрая се събудиха, – помисли си Сенсей, въздъхвайки с облекчение. – Че ми се изчака чакалото. Не се суетете, пичове, не се суетете. Обещавам вече да карам по-бавно, за да не ме изгубите. Ще ви доведа до моя дом живи и здрави, бъдете спокойни“.

След като пристигна у дома, Сенсей паркира колата в гаража, правейки вид, че изобщо не забелязва неканените гости. „Е какво, както казва Остап Бендер: Ледът се пропука, господа съдебни заседатели“.

На следващата сутрин, през целия път го следяха два дебила, който очевидно нямаха ни най-малка представа как се провежда външно наблюдение. Двамата като два овена следваха Сенсей, без да спускат поглед от него нито за секунда. Благодаря, че поне имате някакъв акъл, та да не се мяркате пред мен, защото вече ще ми е екстремно сложно да ви игнорирам.

Цял ден „кибиците“ се бутаха в опашката от пациенти на медицинския център, ту седяха в отсрещното кафене, старателно прикривайки своите рецидивистки физиономии от пристигналите да закусват милиционери от съседната сграда на районното. Това еднообразно мотане на едни и същи лица през целия работен ден повдигна още повече настроението на Сенсей.

По всичко личеше, че към него бе проявила интерес централната градска групировка. Сенсей вече бе виждал тези физиономии в обширното досие, което му беше дал полковника. Сенсей действително не грешеше. Той имаше отлична фотографска памет. Освен това в тяхната подробна биогра-

фия в досието бе описано не само тяхното престъпно минало и настояще, но и най-малките подробности от техните навици, увлечения, слаби места, дори психологически профил с възможни реакции в различни стресови ситуации. Офиса си разбираше от работата. Попадне ли човек в тяхното полезрение, такъв профил ще му спретнат и до такива скрити подробности от неговия характер ще се докопат, за които дори той самия не е предполагал. Докато рецидивистите, със съсредоточени лица следяха Сенсей, той препрочиташе в паметта си техните досиета.

С настъпването на вечерта той пусна след своите преследвачи контра наблюдение, за да се увери, че не греши. Никак не му се искаше да прави грешки в самото начало на играта. За тази застраховка естествено нямаше основателни причини или някакви предчувствия, но Сенсей добре разбираше един урок от своя живот, който едва не стана фатален за него.

Още по времето на Съюза течеше много сериозна игра, където една-единствена грешка водеше до фатален край. Противниците на Сенсей се оказаха истински професионалисти. По това време той работеше сам, удачно внедрен в едно от предприятията на Министерството на отбраната. Изкарвайки на светло сложна схема за престъпното пласиране на продукцията на предприятието зад граница към заинтересованите лица, той практически бе свършил своята работа. Оставаха три дена до завършването на операцията. Но в продължение на два дена Сенсей не бе на себе си, усещайки вътрешен дискомфорт. Неговото шесто чувство, което наричаше просто „чуйка“ крещеше за предстоящата опасност. Тогава за пореден път анализира ситуацията. Нищо. Той добре познаваше своите „временни“ колеги в завода. Този тип хора не представляваха никаква опасност за него и Сенсей практически бе свикнал ежедневно да ги вижда около себе си. Но защо се чувстваше това силно безпокойство?

И в този момент една нелепа случайност в движенията на един от мъжете привлече вниманието на Сенсей: човека някак странно погледна своя часовник, не както го бе

правил по-рано. Това заостри неговото внимание. Сенсей започна да проверява възникналите подозрения. Следващото потвърждение на неговите смътни догадки бе, когато седеше с гръб към обекта на своето внимание. „Колегата“ разказваше на своя събеседник своя любим виц някак не така, както преди, произнасяйки съскащи звуци в думите. Сенсей много точно определи това, тъй като притежаваше отлична слухова памет.

Тогава започна внимателно да изучава дадения човек. Той много приличаше на своя реален прототип, който очевидно до скоро работеше на тази длъжност. Външността му бе едно към едно, като близнаци. И все пак това бе съвсем друг човек. Това можеше да се забележи по много признаци, които бяха несъществени за обикновения човек. Друг блясък в очите, неочаквани промени в интонацията, едва забележими неточности в някои професионални действия. Всичко това говореше, че тези „навици“ бяха усвоени съвсем наскоро, както още много други неща, достъпни единствено за очите на специалиста. Ако Сенсей не притежаваше тази уникална зрителна памет, фиксираща и най, малките дреболии, то живота му щеше да бъде доста кратък. Сенсей разкри професионалния убиец буквално няколко часа до своята ликвидация, което предопредели съдбата на последния.

От тогава нататък Сенсей започна доста по-бдително да застрахова своя тил, проявявайки понякога излишно внимание и прецизност. Но всяка информация за обекта, каквато и да бе тя, никога не бе излишна, особено ако бъде използвана умно.

През нощта Сенсей извади от своя прилежно замаскиран домашен тайник папките с документите за дадената групировка. Главатаря на тази банда бе небезизвестният за него Булба. Сенсей отново взе да разлиства книжата. В биографията на този бандит се споменаваха дори такива пикантности, като това как е получил своя прякор. Пред местната банда Булба се представяше като чистокръвен украинец, голям ценител на пържените картофи (без дори да

се досеща, че думата „Булба“, което означаваше „картоф“ – е беларуско). Първо, той бе на половина украинец, на половина руснак, с примеси на полска и циганска кръв в рода. Второ, своя прякор бе получил, излежавайки първата си присъда за глупава кражба на чувал картофи, които на това отгоре се оказаха наполовина изгнили. Манията му за величие и желанието му да скрие истината прозираха във всяко негово действие. Разчетите на Сенсей се оправдаха. Именно групировката на Булба се бе заинтересувала първа от неговата дейност. Това съкращаваше значително сроковете за подготвителната операция, тъй като Булба, за разлика от другите главатари, бе свързан директно с областната мафия.

И в следващите дни Сенсей си имаше „опашка“. Той развеждаше като екскурзовод своите мили гости, показвайки само това, което трябваше да видят. След цяла седмица обикаляне сред забележителностите на своя бизнес, той им поднесе дългоочакваната изненада, разкривайки пред очите им великата „тайна“ на своето голямо състояние – извозването на цветни метали от завода с КРАЗове. Не е нужно човек да бъде психолог, за да види какво впечатление бе направил последния акт от тази „пиеса“ върху тези „тревопасни“, на снимките, предоставени по-късно от Фильора. Техните лица се бяха изкривили в страшни гримаси, очевидно предизвикани от мислите за „зверската несправедливост“ от този нагъл грабеж на тяхното „законно“ имущество, намиращо се на тяхната „територия“.

Именно в самия пик, на бушуващите в съзнанието им чувства, псувайки всичко свято и хуквайки към скритата зад една купчина от шлаки кола, с цел снасяне на покъртителната новина на Господаря по възможно най-бързия начин, пред тях изскочи някакъв пиян бездомник, молещ за цигарка. С явно ожесточение те пребиха попадналия пред очите им нещастник, все едно той бе единствения виновник за всички грехове. Но на пияния мъж невероятно му вървеше. Благодарение на постоянното гадене от изпитото, пияницата някак естествено успяваше да избегне силните удари. Той постоянно хълцаше и говореше, без да спира

да мига със своите невинни очи: „Братлета, ама вие защо?! Хлъц... Братлета... защо така?!“ Най-накрая единия от бандюгите го ритна със засилка в корема и бездомника повърна цялото съдържание от своя стомах, оливайки се от главата до петите с повърня.

– Блях, твойта мамица..., – двамата нападатели отскочиха от погнуса.

След като се изхрачи, Сивия хукна към колата. А неговите братлета, Лоса и Пъпеша, все още стояха в пълно недоумение: да тупат ли, или да не тупат пияния още. Сивия извика в движение:

– Вие кво, нямате ли си друга работа, ами се занимавате с тази фъшкия?!

Палейки бързо колата, той подаде своята глава от прозореца и заплаши мотащите се бандюги:

– Абе вие чухте ли какво ви казах, кухи лейки такива! Само още един път да пипнете тази „смрад“..., и после ще лижете с език цялата кола!

След този железен аргумент, Пъпеша и Лоса скочиха в колата и тя се понесе в тъмнината.

След известно време, до стенещия в опитите си да се изправи бездомник се спря друга кола. Отвори се вратата и се чу нечий глас:

– Ваня, ставай. „Товара“ вече е изпратен с „куриера“.

Пияницата скочи на крака, все едно не е имало нищо, свали внимателно омазаните дрехи, сложи ги в един плик и ги хвърли в багажника. После извади чисти дрехи, преоблече се и седна в колата, изтривайки в движение своя грим.

– Е, как е? Цял ли си? – попита същия глас.

– Къде ще се дяна? Голямо благодаря на Сенсей, че ме обучи на стила „Пияният Майстор“. Иначе щях здравата да го отнеса.

– Закачи ли „бръмбарчета“?

– Обиждаш ме... Сега дори и майките им няма да намерят в дрехите тези малки „пакостници“. В своята злоба ми разкриха своите най-хубави местенца, все едно бяха изгарящи от страст девици, направо загубих ума и дума, не зна-

ейки кого от тях първо да задоволя за тази тъй неочаквана проявена щедрост.

В колата се разнесе тих смях. Вратата се затвори и колата тихо се скри в тъмнината.

☆ ☆ ☆

Сенсей седеше в своя „Московец“ на уреченото място в очакване на Фильора. След показателното шоу започна най-интересната част. Най-накрая той видя приближаващия се познат автомобил. Фильора светна с фарове в определена последователност, която означаваше: чисто е, можеш да дойдеш. Сенсей се премести в колата на Фильора, а двама от „техничарите“ мълчешком се преместиха от колата на Фильора в колата на Сенсей.

– Е, какво стана?.. – попита Сенсей.

– По добре не можеше и да се получи. Отиваме да слушаме опера, – весело отговори Фильора и изведе колата на асфалтовия път.

По пътя той разказа на Сенсей за „подвизите“ на своите момчета. След като колата спря недалече от леговището на Булба, Фильора включи апаратурата. Не се наложи да чакат дълго. Веднага след като си сложиха слушалките, зазвучаха цветисти псувни.

– ...*(дълго нецензурно встъпление)*. Ама че е тъпак този катаджия, – започна да се възмущава Сивия. – От къде се взе, просто не мога да проумея. Така бързаме, а на тази твар все и е малко!

– С една дума... *(още едно встъпление)* – суфлираше Лоса. – Всички са... *(много дълго нецензурно встъпление)*.

– Козел! Струваше ни цял кашон с водка. Измекяр! – не можеше да се успокои Сивия.

– Всички куки са малоумници! Колкото е по-яка колата, толкова повече скубят, – съчувстваше им бръснатия Пъпеш.

– А ако попаднеш в някаква кофти ситуация, жив ще те одерат. Ето, например миналата година Въглена го гепиха да кара пиян, наложи му се да им плати с колата си...

Колата спря. Вратите се затвориха с трясък.

– Ченгета гнусни! Може ли такова нещо, цял кашон...

Сенсей и Фильора, слушайки този целия речитатив на „унижените и обидените“ се погледнаха с усмивки.

– Прелюдието свърши, – с усмивка произнесе Фильора, – започва ораторията...

Сенсей се концентрира. През това време бандюгите влетяха с гръм и трясък в задимената билярдна, където на една от масите играеше техния Господар.

– Булба, копеуе, в града реално цари пълна анархия. Куките тотално са озверели! На всеки ъгъл катаджия. Направо са ни спрели тока...

– Аз кво, да не съм те пратил да проверяваш постовете на ченгетата? – изръмжа в отговор Булба.

– Не, просто... Отпънтиха ми цял кашон водка! Бати, изродите...

– Трябваше да те накажат с цял кашон коняк. Колко пъти съм ти пял в кухата кратуна, когато чепкаш не настъпвай педала. Ще прецакаш цялата работа още в самото начало!

Сивия виновно спусна поглед.

– И въобще не ме занимавай с твоите глупости ами снасяй конкретно по задачата... Защо ми светиш тука по-рано от планираното?

– Ние идваме тъкмо от „метала“...

Булба повдигна своята глава с интерес, прекъсвайки играта. Виждайки това внимание от страна на своя бос, Сивия отново започна да излива насъбраните емоции.

– Слушай, Булба, Лекаря го е ударил през просото! Граби повече от нас! Гребе в нашата паница като за последно, при това най-вероятно вече доста дълго време.

– Сив, слез от педала и разкажи нормално, не ми раздувай от мухата слон.

– Да пукна ако лъжа! Всичко видяхме със собствените си очи, а после го сварихме на портала с нашия пазач, кой-

то тъпчеше на входа на „метала“. Документите му са чисти като сълза, всичко е уредено като държавна поръчка. Нареждането идва от високо. Стопляш ли?! Как е възможно просто така под носа ни Лекаря да гепи преработката на „цветния“?! Сигурно има връзки и го предава на вторични... Краде измекяра с копринени ръкавици! Ако не бяхме го изчепкали, едва ли щяхме да разберем. Сигурно влачи вече половин година, ако не и повече. Главата ме боли като си представя колко наши кинти е гепил!

– От къде пък знаеш, че е половин година?

– Сред „металистите“ е тръгнал слуха, че Лекаря продава цветния по ниски тарифи. Един търгаш вика, че така може да прави само този, който има много метал или има постоянна хранилка. Иначе какъв е келепира от цялата работа? Значи Лекаря вече дълго тупа чувала...

– Разпита ли пазача?

– Да. Но той не отговаря за тази далавера. Там редовно се изпълняват държавни поръчки.

– Ах да му се не види! – със злоба изръмжа Булба. – Така... Трябва спешно да съобщя на Кронос, че в областта се е появил наглец. Щото после нас ще сгънат, все едно ние тайно си въртим далавери...

– Точно така! – Кронос е умен мъж, бързо ще реши проблема.

Още известно време течеше бурно обсъждане, колко пари е могъл да изкара Лекаря, преди да се усетят. При това в своите разчети се опираха на снесените данни от „чепкачите“, които значително преувеличиха видяното и чутото в последно време. Цялото това нагнетяване на алчните страсти бе съпроводено с най-цветущи псувни, наливайки още повече масло в огъня.

– Това е, – произнесе Фильора. – По нататък започват медните и дървените духови и ударни инструменти на симфоничния оркестър на „Козела, Магарето, Мишката и Макака“. Още дълго ще концертират. Може да направим малък антракт...

Той извади термоса и предложи на Сенсей:

– Искаш ли кафе?

– Налей ми малко.

„Музикалното произведение“ за „хора“ на Булба, „солистите и вокалистите“ Сивия, Лоса и Пъпеша под акомпанимента на останалите участници от „оркестъра“, великолепно изпълняващи своята „оратория“ по написания от Сенсей драматичен сюжет, завърши далече след полунощ.

– Отлично, – произнесе доволно автора. Всичко мина като по ноти. Дори по-добре от колкото си мислих. Доста ни облекчиха работата! Сега трябва да се чака отговора от областта... Ех, ако можехме и на тях да им лепнем по някои дребен „вредител“! Но... за сега не трябва да рискуваме.

– Вече помислих за това. Само дай някакъв срок... ще бъде сложно, но напълно възможно. Естествено, началника на охраната на Кронос – е цяла легенда. В неговия обект и мишка не може да влезе.

– Да, това си е така, – усмихна се Сенсей и добави сериозно: – Минокс не е кой да е. Макар и бивш, но все пак началник на контраразузнаването, полковник от държавната безопасност.

– Изключително опитен специалист. До колкото знам зад гърба си има сериозен брой успешно проведени операции... Е, какво пък, толкова ще е по интересна играта.

– Много внимавай с този огън...

– Да, помня, помня го Михалков:

„Една от първите мерки за безопасност е –
Сравнявай желанията с възможностите си“

– Точно така.

– Интересно, защо са му дали този прякор? Да не е имал някаква история, свързана с този разузнавателен фотоапарат?

– Не. Просто притежава фотографска памет, освен това прецизно фиксира всички събития. Главата му е като архив. Бившето началство много ценеше това негово качество. Тъкмо за това го нарекоха така.

– Хъм, а при новия господар е Минос... Ама че имена са

си измислили: Кронос, Минос, фирма „Олимп“! Направо цялата гръцка митология.

– Все още не е ясно кой е истинския господар на „Олимп“... Минокс се е постарал с имената. Любител на прозата... А Кронос кой е? Престъпник. Той едва ли щеше да се сети за такова име в своя живот. За такава личност, това не е толкова важно. Ако искаш наречи го и гърне, само в пещта не го слагай. Най-главното за него са – парите. И ако може повече, повече.

– Направо като във вица: „Докторе имате ли хапче за алчност?“ – „Имам“. – „Дайте ми повече, повече“.

– Абсолютно вярно, – с усмивка произнесе Сенсей. – Добре. Какво имаме в близко бъдеще?.. „Олимп“. „Конкурентите“ остават в сила. Между другото, за „конкурентите“. Успяхте ли да изясните още нещо?

– Тези кадри – са истински „Минокс 2“. Умни и много внимателни. Но вече имаме туй-онуй. Информацията ще ти бъде предоставена, след като се уверя напълно.

– Добре.

– А с тези безгръбначни какво ще правим? Може би си струва да усилим контранаблюдението?

– Не, не е нужно. Ако тази сган наистина искаше да проучи качествено въпроса, тогава нямаше да минем без него. Но с техните способности това не е толкова страшно... Не... Сега ще хукнат да се жалват на Кронос. А Кронос е мъж с глава. Отначало ще се опита да реши въпроса по мирен начин. Още повече ако успее ще гушне добър процент. Това трябва да го заинтригува. Следователно в най-скоро време ще изпрати парламентьори, било то Булба, било то негови хора. Но мисля, че на първо време няма да иска да изкарва на светло своите хора, това означава, че ще ни се наложи да си имаме взимане даване с тези безгръбначни. Е какво, ще разиграем картата както си му е реда... Така, че нека контранаблюдението остане в своя нормален режим. По-добре да отделим повече внимание на нашите основни обекти.

– Разбрах.

☆ ☆ ☆

„Безгръбначните“ на Булба не караха Сенсей да чака дълго. Буквално след три дена при него дойдоха двама познати бизнесмена, един вид да проверят своя гръб, а и да поговорят за живота насъщен. За това как тези бизнесмени бяха свързани с Булба в различни нелегални дейности, знаеше само определен кръг от хора в престъпните среди. Независимо, че Сенсей не влизаше в този кръг от „просветени“, той имаше своята информация. Сравнявайки своята информация със събраните данни от терена, където Булба с тънки намеци даваше съответните разпореждания след визитите си в областта, Сенсей разбра за какви „състезатели“ става въпрос.

Изобщо, след престоя си на „Олимп“, Булба и неговите подчинени започнаха много по-внимателно да водят своите разговори. Тук се чувстваха наставленията на Минос. Естествено, бандюгите в по-голямата си част бяха пълни профани в областта на словесната конспирология. И това че Булба даде заповед да „не се плямпа излишно“, не означаваше, че всички като с вълшебна пръчица затвориха своите усти. Тяхното мълчание траеше само до вечерта, когато, следвайки своя неизменен навик се изсипаха в любимото кафене и наслаждавайки се на огнените напитки изливаха по мъжки насъбралите се емоции. И естествено, за да придадат на своите натури вид на „корави бандюги“, без никакви притеснения се хвалеха едни на други относно делата в тяхната бригада, украсявайки със своето лично мнение на неповторими разбирачи случващите се в бандитския свят събития. И макар върхушката на бандата да постигна истински рекорд – цели 4 дена си говореха с намеци, Фильора без проблеми успя още на първия ден да разбере реалния ход на събитията по частичните им разговори. А смисълът бе простичък: в областта на Булба добре са му нашокали кратуната за това, че не е в течение на случващите

се събития на своята собствена територия; заповядаха му да проучи из основи новопоявилата се бригада на Лекаря и да ги държи в течение. И на последно място го посъветваха да си „затваря плямпалника и да не говори нищо излишно“. Очевидно в „Олимп“ вече знаеха за новопоявилият се конкурент, който така умело надхитри Булба, по-рано, от колкото „обидения“ доприпкал да докладва на Кронос. Когато Сенсей бе навестен не от някакви си малоумници от бандата на Булба, а от „прилични“ бизнесмени, той веднага разбра, че областта е проявила силен интерес към него. Сега оставаше да изиграе умело тази партия. Бизнесмените определено бяха подбрани с вкус. Първо, Сенсей ги познаваше, макар и повърхностно, но лично. Второ, занимаваха се със съответния за стеклите се обстоятелства бизнес – внос на коли от чужбина, които обновяваха, ремонтираха и продаваха. Тъкмо за това Булба ги наричаше „състезатели“. Именно с помощта на тези бизнесмени можеше да се осъществи тясно сътрудничество с фирмата за автомобилни бои „Касандра“.

В първия ден бизнесмените много тактично и не натрапчиво разучаваха Сенсей.

– Чухме, че си се захванал със сериозен бизнес? Може би имаш някакви нерешими въпроси, за които с радост ще ти помогнем.

– Може и да си партнираме.

– Да, защо не, – произнесе Сенсей, играейки ролята на доверчив слушател.

– С какво още търгувате?

– Ами... С боички, хляб...

Бизнесмените изчакаха паузата, но така и не чуха нищо друго.

– Прекрасно... Това е печеливш бизнес. Можем дори да „осребрим“ туй-онуй ако имаш нужда, – намекна единия от тях.

Сенсей произнесе със същата добродушна усмивка:

– За сега избягвам мътните води.

– Ние също! – произнесе първия, и се усмихна. – Всички

сега гледат да са чисти.

– Аха, – потвърди втория. – А и кой в наше време гази в мътните води? Само дребните крадци?! Милицията отдавна е преизпълнила своя план. Ако четеш отчетите на правителството, нашата страна вече не е разграден двор, а процъфтяваща държава. Шик, блясък, красота!

– Точно така, – кимна Сенсей.

– В наше време имаш ли малко мозък, то обезателно ще успееш да припечелиш... Ето, помниш ли Вася?

– Кого?

– Онзи, които преди пътуваше с нас.

– А-а-а... Да.

– И познай какво направи! Заминал за Сибир. Оженил се. Почнал работа във фабриката по дървообработка. И както е положено за един новобранец, му поръчали да въведе малко ред на територията на предприятието. А територията била огромна, цялата затрупана с дървени отпадъци, дънери, клони, които се трупали с десетилетия. Вася не мислил дълго и създал своя фирма с трима души персонал, където влизали той, жена му и тъста. След това благодарение на тъста се свързал с японска компания за преработка на дървесина. А при японците, както сам знаеш тертипа е съвсем друг – те няма да изхвърлят и една игличка, клонче или парче кора, а ще направят от тях някое лекарство, строително изделие, или всякакъв род ширпотреба. С две думи всичко се използва рационално. И така, Вася сключил договор с тях и им продал всичкия този „боклук“ от своя завод на много добра цена. Сумата била достатъчна да си направи собствено заводче... В цялата работа Васето и пръста си не мръднал. Дошли корейските работници, наети от японците и натоварили всичко до последната треска със своята си техника. И най-смешното бе, че когато си тръгнали, Васето получил и премия от своя комбинат за това дългоочаквано почистване на „боклука“. Ето какви неща се случват... Така че, в наше време най-главното е главата да е на мястото си и гънките да шават с нужната скорост.

– Между другото, – предложи, някак между другото вто-

рия бизнесмен, – При нас се появи надежден канал, може добре да се припечели от метал, организирайки едно преработвателно предприятийце. Имаме възможност да доставим и оборудване. Ако решиш да се занимаваш с това, знаеш къде да ни намериш, ще бутнем едно рамо.

– Добре, – уклончиво отговори Сенсей.

С тези думи си казаха довиждане. След като бизнесмените си тръгнаха Сенсей направи анализ на разговора. Всичко бе разиграно много точно. Той не им каза нищо конкретно, но и със своите отговори показа, че не е против да си сътрудничат, ако прецени, че има нужда. Влизайки в глобално сътрудничество с тях не влизаше в неговите планове, тъй като това означаваше да попадне в сериозна зависимост от фирма „Олимп“. Да, тези момчета умееха да правят печеливш бизнес, „доста одрани кожи имат зад гърба си“. Ако се върже на тяхната игра после ще му е много трудно да стигне до самия връх на „Олимп“ или поне да се сприятели с неговите „верни поданици“, така да се каже с цвета на империята. Та нали в тези кръгове с „черноработниците“, тоест тези, които работят за техните „работници“, никой не се съобразява. Тъкмо за това на всяка цена трябваше да запази образа на издигащ се независим авторитет.

След 5 дена бизнесмените отново дойдоха при Сенсей, но вече с конкретно предложение към фирма „Касандра“ относно закупуването на голяма партида емайллакове. Очевидно бяха решили да се намушат в делата на Лекаря чрез дългосрочно сътрудничество. Но разбирайки това, Сенсей ги ограничи само с информацията относно дейността си относно боите и лаковете, така че закупувайки солидна партида, бизнесмените така си и останаха без най-главното – дългоочакваното предложение и чистата откровеност от страна на Сенсей.

☆ ☆ ☆

При Фильора също настанаха горещи дни. Той успя плътно да се залепи за „конкурентите“. Това естествено му струваше не малко труд. Но в сравнение с титаничните усилия по изясняването образа на „призраците“, които се въртяха около „Олимп“, това изглеждаше като детска игра.

Полуразрушения и забравен от държавата завод бе отлично място за наблюдение на „Олимп“. Само една малка част от завода бе оборудвана от някакъв предприемач като мебелен цех и реално функционираше. Всичко останало беше на системи. Предприятието практически не работеше. Персонала, който беше останал на щат, по цели дни пиеше водка и безделничеше, оглеждайки се за някоя подходяща вещ за дома. Работниците отдавна не бяха получавали заплати, тъкмо за това съвестта им изобщо не ги мъчеше, когато влачеха каквото им хареса.

Момчетата на Фильора се смесиха с тази тълпа под прикритието на стажанти, притежаващи всички необходими документи, естествено идеално фалшифицирани. Но никой не прояви интерес към документите, ограничавайки се само с приказките на самите „стажанти“. На фона на тоталния разпад и липса на работа, тяхното присъствие практически оставаше незабелязано. През това време новото попълнение, успешно имитирайки безделничене, успя да оборудва едно таванско помещение като перфектен наблюдателен пункт. Слава Богу там бе затрупано с боклуци и прахоляк, отлична маскировка за професионалния разузнавач. Първо, едва ли някой ще изгаря от желание да влезе в подобно помещение, още повече, че там вече не е останало нищо ценно. Както се казва, „всичко е откраднато много преди нас“. И второ, боклука служи като прекрасни „маркери“. На едно място оставяш парченца омаслена хартия, на друго счупени стъкла с определена подредба, на трето посипваш малко пепел, а на входа оставяш няколко нишки. Запомняйки местата или пък поставяйки маркерите по своя схема, винаги може да се разбере дали в помещението са влизали неканени гости или само свои хора. На пръв поглед всичко това са само дреболии, но историята изобилства от примери, когато такива

дреболии спасявали неведнъж живота на разузнавача. Групата на Фильора оборудва таванското помещение по всички правила на занаята, поставяйки колкото им душа сака маркери, съхранявайки пълна секретност и закотвяйки се на това място, наблюдавайки „Олимп“.

Всичко течеше нормално, но се появиха „конкурентите“, които имаха не по-малко желание да разберат за дейността на тази фирма от местните вестници. Първоначално действаха стихийно: появяваха се внезапно, проверяваха какво е положението и се покриваха за две-три седмици, та дори и месец. След това историята се повтаряше. Така, че на Фильора му се падаха само „трохичките“ от това „временно пребиваване“ на неизвестните личности: следи по дървета, леко смачкана тревичка, леко скършена клонка. Всички тези знаци той фиксираше на изключително удобните позиции за наблюдение на „Олимп“.

Самия Фильор много пъти дежуреше по тези места, очаквайки идването на своите „гости“, маскирайки се така, че бе абсолютно невъзможно да бъде отличен от околната среда. Но напразно. „Гостите“ или не идваха, или следяха „Олимп“ избирайки друга позиция за наблюдение. Общо взето добре се измъчи с тях. Хубавото беше, че Фильора имаше силно развито вътрешно чувство. Иначе не би открил и тези незначителни следи от пребиваването на тези „конкуренти“.

Но когато започна да наближава пролетта, техния график рязко се смени и премина в стандартен режим на денонощно външно наблюдение. Започнаха да следят „Олимп“ от 20-то до 30-то число всеки месец. Именно по това време във фирмата цареше оживление и се въртяха големи пари. Фильора дори си помисли дали неговите конкуренти не са решили да „бомбят“ „Олимп“. Графика им беше прекалено стриктен и доста явно фиксираха движението във фирмата в този промеждутък от време.

„Но защо наблюдението се извършваше от такива професионалисти? – помисли си Фильора. – Никак не приличат на бандити. На милиционерски служители също. Тогава кои

са? Държавна сигурност? Ако това бе операция на службата за Държавна сигурност, тогава щяха да имат повече хора в смените, щяха да бъдат по-добре екипирани с различна спец техника и транспорт. „Конкурентите“ се държаха много скромно и странно, нямаха необходимата им техника и работеха в ограничен постоянен състав, опирайки се единствено на своя опит и висок професионализъм. Но точния график на дежурствата, смените и тяхното поведение говориха за това, че тези хора очевидно бяха от системата.

Фильора веднага ги прецени, след като „заседнаха“ в типичен интензивен режим на наблюдение. Оказаха се 4 човека. Всяка двойка караше дежурство по 12 часа. Шофьора на транспорта, който понякога ги взимаше и връщаше, спирайки на места намиращи се далече от мястото за наблюдение бе петия човек. Във всяка двойка имаше старши и помощник. Помощниците не представляваха особена сложност, а старшите се оказаха много печени и на Фильора му се наложи добре да се позанимава с тях.

Веднага, след като „призраците“ придобиха за Фильора някакви ясни очертания, той реши да осъществи контра наблюдение. Единия от старшите кръсти с прякора Каня, тъй като се занимаваше основно с изследване на местността около „Олимп“ и често сменяше своите позиции. А втория кръсти – Гарван, който изглеждаше доста солидно и винаги много мъдро избираше своите позиции, в които залягаше за дълго, без да се движи.

Първия, който попадна в полезрението на Фильора бе Канята. Намирайки се под „похлупака“ на контранаблюдението, той дълго кръжеше без видима причина из града, търкайки без жал подметките на своите обувки. Очевидно нещо го притесняваше. И това не бе никак учудващо. Всеки човек, който е работил дълго време в системата, изработва свой собствен имунитет срещу грозящите го опасности, своеобразно сигнално „звънче“, което по време на опасност не спира да звъни. В този момент се изострят всички рецептори в организма на човека.

Канята усещайки, че нещо не е наред реши да не се огра-

ничава само с града. Той пътува до голямо областно градче и още около 2 часа се мотаеше там. Момчетата на Фильора проляха доста пот, преследвайки своята цел, съблюдавайки най-главната заповед на разузнавачите. А Последната гласи: „Не се откроявай от заобикалящата те среда. Във всяка ситуация изглеждай естествено и непринудено.“. Така че момчетата едва успяваха да тичат до колата и да се дегизират, сменяйки не само дрехите и грима, но и обувките – този видимо незабележим, но изключително важен за опитния разузнавач детайл. Най-накрая успяха да приспят бдителността на Канята. В резултат на, което уморилият се „призрак“ ги заведе до своето „гнездо“.

С Гарвана нещата се оказаха много по-сложни. Едва третия път успяха да фиксират неговото местообитание. Поведението му бе изключително хитро и ловко! Няколко пъти сменяше маршрутките, движейки се към града „зигзагообразно“ ту в едната, ту в другата посока. В градската среда бързо изчезваше сред тълпата, сменяйки отличителните белези на дрехите. Няколко пъти извършваше лъжливи маневри в градския транспорт – ту се тъпчеше в някой препълнен автобус, ту рязко изскачаше от него, малко преди да се затворят вратите. Дълго обикаляше по града сливайки се с градския поток или пък изчакваше в някои затънтени ъгълчета. Ходеше като съвсем обикновен пешеходец, без да се суети и да се оглежда на страни. Понякога завързваше връзката на някоя от обувките си, заглеждаше се в магазините, с любопитство надничаше през витрините или пък купуваше нещо дребно в някоя сергия. Понякога свиваше в някой подлез, все едно е на зор. Влизаше в асансьорите на някоя сграда и тихичко слизаше по стълбите. Всички тези мерки за безопасност говориха на Фильора, че пред себе си има не някакъв аматьор, а истински професионалист. И ако е военен, то съдейки по изтънчените му навици и отработени движения, беше най-малкото подполковник.

Омотавайки няколко пъти хората на Фильора, той им показа, както по-късно се изясни, своето фалшиво местообитание. При това, хората, при които влизаше като у дома

си, го виждаха за първи път в живота си. Той ловко проникна в апартамента и тихо се представи за местния оперативен работник, показвайки някакъв непонятен документ. Разговаряйки със стопанина Гарвана влезе в кухнята и седна на един стол, показвайки, че предстои дълъг разговор. Той действително дълго разпитваше стопаните на жилището, които имаха престъпно минало. В неговата практика се случваше да влиза и в други жилища под най-различни предлози, очевидно ориентирайки се по обстановката и по човека, който му отваря вратата. Факта, че безпрепятствено пускаха Гарвана в жилищата и дори му позволяваха да седи там с часове, говореше за неговия многостранен талант за общуване с различни хора и в различни ситуации. От самата сграда се изниза през покрива, при това с напълно променен външен вид. На сутринта се оказваше, че „обекта“ не е излизал от там. Малко по-късно се изясни, че на дадения адрес не съществува такъв човек. И в крайна сметка следите му отново изчезваха. Изпълнението е прекрасно, давай отново...

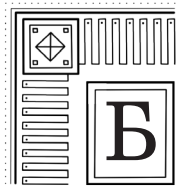
След всички перипетии, Фильора реши да се заеме лично с Гарвана. Той също умееше да играе красиво и най-главното – търпеливо да чака. Това беше един от най-тежките и изморителни моменти в тяхната професия. Но умението да се изчаква неминуемо носеше своите плодове. Фильора чувстваше със своето шесто чувство кога и къде трябва да се действа. Тъкмо за това имаше такъв успех на „Острова“. Благодарение на това свое вътрешно чувство, успяваше да надиграе дори своите учители – асове, какво оставаше за специалистите от другите ведомства.

След няколко дена изморително следене и една камара хитри трикове, Фильора все пак успя да установи истинското местообитание на Гарвана. А после, както се казва всичко е въпрос на техника. Упоритя му многомесечен труд не бе напразен. Установените личности действително надхвърлиха всички очаквания.

☆ ☆ ☆

Глава четвърта

„Фикс“ идея

Булба усилено пуфтеше над новия си план за обработка на Лекаря. Номера със „състезателите“ не мина. А толкова много му се искаше да блесне пред „Олимп“ с някоя своя оригинална идея! В своя напън да снесе нещо гениално бе сменил десетки пози, започвайки от велик мислител, та до скучаещ двойкаджия, но така и не се сети нищо. Пред него продължаваше да стои все същия празен лист. Той бе видял тази мода в „Олимп“. И сега подобно на респектиращ управител, държеше на своето бюро този полезен атрибут, макар и невинаги да го използваше по предназначение.

Булба вече дълго време си чукаше главата и единственото, което успя да роди в своите мозъчни гънки бе – старателно изписаната точка едно. На хартията пишеше: „1. Да се ковне среща. Мартинича и биковете да се изпратят на пазара. Нека ги понатиснат“. Булба повтори няколко пъти последната фраза с химикалката, представяйки си как неговите момчета ги спукват. След дълбок транс на листа, под формата на точка две, се появи силно удебелена стрелка сочеща към точка едно. „Добре, – махна с ръка Булба и завърши с писането. – Щом Лекаря не стопля с кого се мери, ще му обясним по другия начин“. Това и бе неговото крайно решение.

В разбиранията на Булба биковете бяха бивши спортистчета, оглавявани от треньор по карате, когото всички

наричаха Мартинич. Той ръководеше своите занятия в едно от помещенията на спортния клуб, който принадлежеше на Булба. Мартинич бе свестен човек. В своето време бе станал много добър специалист. Но разпадането на Съюза се отрази изключително болезнено на неговата съдба. Спорта практически се оказа никому ненужен. Мартинич газеше в цялата тази мътилка, изпитвайки нетърпима горчивина и унижение. Заслужилия и уважаван в миналото майстор на спорта, сега едва свързваше двата края. С всеки изминал ден в него растеше злобата към обществото, правителството и въобще срещу всеки, който не реагираше адекватно спрямо настоящото му положение. И за да свърже двата края и най-главното да си върне изгубения някога престиж, Мртинич се поддаде на негативната вълна, характерна за това време. За да се задържи на гребена на вълната, той не успя да измисли нищо друго от това, да събере своите стари приятели спортисти и да организира своя групировка, която вследствие влезе в структурата на градската банда. Така Мартинич попадна под дебелата подметка на Булба.

Булба абсолютно безцеремонно използваше спортистите на Мартинич в своите мръсни дела като главно сплашващо средство за местното население. Но в дадения случай ситуацията бе изключително пикантна. На всички им бе ясно, че самият Сенсей е майстор по източни бойни изкуства, при това с уникален черен пояс извезан със златни букви, за който се носеха цели легенди. Така че, едва ли заплахите щяха да постигнат някакъв успех. Булба знаеше това много добре, тъкмо за това не използваше срещу него обикновените изпитани методи, които само щяха да влошат ситуацията... Той реши да спретне своеобразно единоборство между треньорите за званието „Който е по-корав, той отговаря за пазара“. А заедно с това да премери силите му с неговите бандюги, тъй като на срещата щяха да дойдат малко от тях, останалите щяха да чакат в спортната зала при Мартинич. Идеята на Булба бе да му покаже своята мощна групировка в целия си блясък, нищо че половината бяха абсолютни пишман бойци. Но това не бе толкова важно, в криминал-

ния свят на Булба, много повече се ценеше количеството, а не качеството.

На следващата сутрин в кабинета на Лекаря дойде куриер на Булба, за да го покани на среща. В назначения ден, в спортна зала кипеше трескава подготовка в очакване, както обикновено на идването на Лекаря с група бойци. Всички много добре знаеха, че той има много ученици, плюс отлична бригада, която набираше сили и за която говореше не само града, но и цялата област. Тъкмо за това Мартинич се готвеше изключително отговорно към събитието. Той разположи умно бойците си от вън, във вестибюла, на стълбището в залата и дори в своя кабинет. Първо, да покаже мощта на своята група. И второ, да има сериозно превъзходство при евентуална схватка. Разпредели ролите между своите хора. Няколко пъти репетира заедно със спортистите и бандюгите на Булба различни варианти на атака от страна на гостите. И след, като се убеди, че всичко необходимо за дадената среща е организирано, седна да чака посетителите.

Но когато Сенсей дойде, всички загубиха ума и дума. Въпреки бандитската логика, той дойде съвсем самичък. Това наруши плановете на Мартинич и до голяма степен де организира бойците.

На входа в сградата Сенсей бе посрещнат от посланик, който бързо изстреля заучената фраза „Очакват ви в кабинета“, и вместо да заведе своя гост до офиса, избяга навън при своите момчета, гледайки настрани от страх. Сенсей спокойно наблюдаваше действията на момъка и след, като не дочака неговото връщане сам тръгна по познатите коридори на спортния клуб, където някога водеше занятия.

Сенсей отбеляза за себе си отличната работа на Мартинич, правилната стратегическа подредба и психологическата атака, предвидена за предполагаемите го спътници. Във вестибюла в два реда бяха наредени бойци, все едно извадени от конкурс по културизъм, които демонстрираха своите напомпани бицепси. Играейки отредената им роля, те се пъчиха и подсмиваха, имитирайки поведение на победители. Разбира се, момчетата изглеждаха прилично за спортисти,

но актьорските им способности хич ги нямаше. Когато някои от тях видяха Сенсей, то се опитаха да покажат презрение, но веднага след това израженията на лицата им преминаваха в удивление и напълно разбираемо разочарование. Наблюдавайки тази комична трансформация на доскорошните „зли бойци“, Сенсей едва успяваше да сдържи своята усмивка. А на един от пичовете, когото природата бе дарила с изключително глупав вид, направо му увисна ченето. Колкото и да се стараеше, Сенсей не успя да сдържи своя смях. И за да не обиди и без това вече обидения от самата природа момък, той тутакси се здрависа с него, грейвайки с широка усмивка все едно бяха стари приятели. Това действие на Сенсей тотално смая човечеца, който съвсем неочаквано за него самия отвърна със същия доброжелателен жест.

В този момент Сенсей си спомни откъс от наставленията на „великите комбинатори“, които обучаваха бъдещите агенти на „Острова“ в тънкостите на психологията: „Никога не проявявайте непланирани емоции в разиграваните ситуации, дори и да ви се иска много. Самоконтрол и още веднъж самоконтрол! Не трябва да има непредвидени ситуации... Но ако се случат такива не изпадайте в паника. Бързо импровизирайте в съответствие с вашите емоции сцена характерна за дадената обстановка. Вкарайте в недоумение човека за известно време с нещо необичайно, за да не прояви пръв инициатива. И бързо си плюйте на петите ако поставената пред човека дилема е бързо разрешима“. Непонятно защо Сенсей се сети за тези думи и се усмихна. „ Да, психологията е тънка наука, но вечна. Времената се променят, но методите си остават същите“.

Посланикът, препъвайки се по пътя, бързо претича със смутено лице пред Сенсей, който се спусна по стълбището, на което стояха в шахматен ред спортистите. След това премина през залата. Там тренираще цяла тълпа, по-голямата част, от която не му бе позната и приличаше повече на рецидивисти, от колкото на спортисти. Когато Сенсей влезе в кабинета и видя треньора, когото познаваше още от времената на Съюза разбра, че посланикът вече му бе съобщил не-

очакваната новина и заедно с това бе внесъл излишен смут. В кабинета, освен Мартинич имаше още осем приближени. Всички бяха облечени в кимона и разположени на добри стратегически позиции за атака на мястото, където се намираше стола, предназначен за Сенсей, също както и дивана, предназначен за неговата предполагаема охрана. Някои от тях държаха нунджако, с което си играеха демонстративно, показвайки дребни „фокуси“. Сенсей познаваше мнозина от присъстващите по физиономия, тъй като бяха от бившите заслужили спортисти. А мъжа, който стоеше от дясно на треньора виждаше за първи път. Съдейки по степента на уважение, която му оказваше Мартинич, това бе човека на Булба.

След като се здрависаха, Мартинич покани Сенсей да седне на стола. Внезапно на необикновената джаджа, която Лекаря държеше в ръцете си започна да мига червена лампичка. Собственика на непонятния прибор спокойно натисна зеленото копче. Червената лампичка спря да мига, но пръста му остана върху съседното червено копче. Това поведение предизвика смут сред всички присъстващи. Мартинич прецени тези негови действия посвоему. След като Лекаря е дошъл самичък с тази „играчка“, това означава, че ако натисне проклетото червено копче, ще се случат събития, които Мартинич не бе предвидил. „А може съвсем наблизо да ни готвят засада, напълно възможно е цялата сграда да е заобиколена от негови бойци, които ни превъзхождат по количество, а може... Не го предвидих!!!“ Това усилваше страха в треньора. Ситуацията излизаше извън контрол и беше доста странна и необикновена. Той почувства вътрешен дискомфорт, независимо от привидната му невъзмутимост и реши за всеки случай да проведе разговора по-меко, от планираното, без да допуска грубости, но с определена нотка на патос. Намръщвайки своите вежди и облягайки се важно на стола той започна:

– Поканихме те със следната идея... нещата стоят така... Тук при мен има майстори на спорта. Ето както виждаш тук се намира шампиона на страната по карате... И много други момчета, – кимна по посока на момчетата, – които са спече-

лили много титли в междуобластните състезания... А самата сграда виждаш в какво състояние е. Трябва и основен ремонт. Гледай, покрива съвсем е сдал багажа. Никак не отива на тези солидни бойци да тренират в такава дупка. Всички бизнесмени от града ни помагат. Както се казва, който, с каквото може... Ремонта е по-страшно нещо и от пожара... Какво ти говоря, самият ти си преподавал тук, много добре знаеш каква е ситуацията...

Слушайки внимателно тази тиха психо атака, Сенсей размишляваше за нещо свое. Наоколо стояха обикновени момчета, които той „виждаше“ отвътре като бял ден. На тях цялото това бандитско насилие им бе чуждо. В тях се виждаха повече Душите им, а не животинската им същност. Нямаше я тази глупост и идиотщина, привична за безобразниците. Вътре в себе си оставаха същите спортисти, с присъщата им чест и съблюдаване на правилата на играта, уважение към противника, с чувство за достойнство в победа и в загуба. Отдавайки се на спорта, тези момчета практически не са имали възможност да отделят време за изграждането на навици свойствени за друг род дейности. И когато дойдоха тежките времена, бяха принудени да се организират в групички и да вървят срещу своята съвест просто за да оцелеят някак.

Сенсей четеше в очите им, как тази „работа“ ги тормозеше вътрешно. Чисто по човешки му стана жал за тях. Макар съчувствието да е качество, несвойствено за специалиста. В хората от тази професия то бе изкоренено още на „Острова“. Но Сенсей бе особен кадър. Изпълнявайки своите задачи той винаги отстояваше своето мнение. Сенсей имаше свои възгледи за човешката същност и притежаваше необикновено виждане за света. При това човек само можеше да му завиди за неговата гранитна вяра в своите възгледи и възможности. Тъкмо за това, след като началството се поизмъчи прилично над недостъпните нива на неговото подсъзнание, реши да го остави намира. За тях най-важното бе неговия професионализъм.

Докато Мартинича се опитваше да изпълни своите ангажименти, изпълнявайки навързаната му роля без особен

ентусиазъм, Сенсей си мислеше за нещо друго: „Нормални момчета! И за какво ви е всичко това?! Самите вие не можете да си представите в какви неприятности се забърквате, играейки ролята на бандити. Ще ви накарат да правите неща, за които ще съжалявате цял живот. Греха, който ще си навлечете, обиждайки другия човек, винаги ще ви тежи. Тези ваши действия няма да ви дадат покой! И ще гризат от подсъзнанието като червеи вашия мозък. В крайна сметка на едни това ще провали съдбата, на други ще докара някоя болест, а трети ще вкара в гроба самоубийството. Нима на вашата Душа й е нужна цялата тази мръсотия?! Жал ми е за вас. Вътрешно сте много по-добри, от колкото се опитвате да покажете чрез своята външна обвивка... Добре, приятели... Ще ви дам шанс да се опомните от това безумие. Хващайте го, ако имате разум в главите“.

Червената лампичка на джаджата отново замига, карайки Мартинич да изтръпне. Сенсей отново я изключи със спокойно движение, заобиколен от тръпнещите погледи на присъстващите. Треньорът се изкашля и продължи:

– Работата ти сега върви много добре. Бизнеса ти спори, дори дъщерни фирми си наотварял... А и пред клиниката ти вечно се вият опашки, както в Съюза пред Мавзолея. И школата ти посещават 58 души... Щом нещата ти вървят добре не е ли правилно да се помага и на ближния. Все пак сме спортисти, едно семейство... За какво сме те поканили? Може да ни помогнеш някак си? И да си призная всяка помощ ще е добре дошла. И ремонта трябва да завършим, да запушим всички дупки, да закупим тренажори и всякакви други приспособления. Та дори изпращането на момчета на различни състезания постоянно изисква средства...

Сенсей слушаше внимателно, докато треньора се изказа напълно, а после отговори спокойно:

– Никакви проблеми...

Мартинича чак въздъхна от облекчение. Дори намиращите се наоколо спортисти се отпуснаха от тези думи след дългото напрежение. Но Сенсей не бързаше да си тръгва. Играейки със своята хитроумна джаджа, която всички при-

съществащи следиха с повишено внимание, той продължи да говори методично...

– ...Никакви проблеми. Виждам, че тук са се събрали свестни момчета. И мнозина от тях наистина са добри спортисти. Спомням си техните съревнования още от времената на Съюза. Много ми е жал, че живота ви е натикал в такава дупка, в такива нехигиенични условия...

В същия момент по светещия от скорошния ремонт под премина, неизвестно от къде, едра мазна хлебарка.

– ...Но да ви кажа честно, гледате на проблема от неправилната му страна. Хайде да започнем от това, че трябва да се изкарват средства, а не да молите подаяния.

– Ние не молим подаяния, – възрази треньорът. – На нас просто ни помагат... добри хора. Кой знае какво може да им се случи в бъдеще! Всичко се случва. Виж само колко са злобни днешните хулигани, могат и магазинчето да орезилят и офиса да разгромят! Наясно си какви са времената... А ние, просто така за благодарност оказваме различни услуги. Техния живот и имущество естествено са под наша охрана. И хулиганите вече нямат желание да бродят по чуждата територия.

– Е, момчета, – усмихна се Сенсей, – ако нещата стоят по този начин, ще ви успокоя, има кой да ме охранява. Умеем отлично да махаме с крака, а пък и да стреляме умеем. Тъкмо за това нямаме никакви проблеми... А чисто по човешки, така да се каже от уважение към вашето спортно минало, може естествено да ви съдействам...

Сенсей влезе в ролята на набиращ сила авторитет и премина на жаргон:

– Но вие имате добър поглед... Едно е да молиш подаяния... Подчертавам тази дума. А друго е да изкарваш честно срдствата.

– Е, ти сега искаш да ни кажеш, че нечестно печелим своите кинти, – встъпи в разговора помощникът на треньора.

– Аз не ви говоря с недомлъвки пичове. Говоря ви ясно и коректно. Едно е да правите чупки в кръста пред някои хора и да сплашвате търгашите. А съвсем друго, да си изкарвате

нормално кинтите и да спите спокойно в къщи.

– И какво, предлагаш ние също да започнем търговийка с хляб и лакчета? – присмя се треньора, предизвиквайки лека вълна от подхилквания.

– Не, от къде ти хрумна? За стабилни пичове като вас търговийката никак не приляга, – със същата ирония в гласа произнесе Сенсей. – Може например да спрете да се занимавате с глупости, докато все още не са ви изловили и не са ви нашокали главите, и да отворите охранителна фирма. Така ще осъществявате същите охранителни услуги, но вече на солидна законова основа. Стопляте ли разликата? Не просто отишли и предупредили някого си, един вид ние сме вашия покрив, а да сложите там свои момчета. И без това по цял ден стоят без работа. А така сутринта ще спортуват, а вечерта ще дежурят. Ще бъде много по весело! И какво, нима това ще им натежи? Не... Но в този случай съвсем реално ще защитите хората от случайни хулигански прояви, ще си изкарате честно кинтите и ще получите реално уважение от хората в града. Ще сложите на магазинчето своята емблема, един вид обектът е под ваша защита. И всички ще знаят за вас, но вече ще се отнасят по съвсем друг начин, по човешки... Тогава и престъпниците няма да ви закачат. За какво сте им такива чистички? Нали не им пресичате пътя. Както са си джобили мръсни „кинти“, така и ще продължават да джобят. Да не мислите, че споделят с вас своя келепир, – произнесе Сенсей, обръщайки се към Мартинич. – Това, което ви плащат сега – са просто жълти стотинки, за да може търгаши като вас да набиват канчетата на хората и да всяват страх в целия град. Нима не е така?

– Разбира се, че не е. Ние не всяваме страх, просто се изправяме на крака.

– Изправяте? Ха, с такъв бандитски покрив никога няма да се изправите! Защото при тях има кой да гребе с черпака. А вас с чаена лъжичка ще ви хранят с отпадъците! Помислете сами... Та вие сте съвсем нормални пичове! Сред никого от вас не виждам непробиваемо чело. Нали всички искате да живеете, да имате семейства. А ти Мартинич вече внуци ще

гледаш и на крака ще трябва да ги вдигаш. Нима не искаш спокойно да се разхождаш с тях по града, да обикаляш по пазара с чанта в ръка, без да се притесняваш, че ще ти счупят ръцете или ще ти начукат кофата?

Треньорът помълча известно време и въздишайки тежко, произнесе:

– Иска ми се, как да не ми се иска... А ако възникнат сериозни проблеми? Ако ни налети някой? Така поне сме под покрива на Булба.

– Ако някой сериозно ви налети ще помогнем, – с желязна интонация в гласа произнесе Сенсей. – Ако започнете нормален живот и някой посмее да ви пипне, аз ще съм първия, който ще ви удари мощно рамо!

Мартинич внимателно погледна Сенсей в очите. В тях светеше такава съкрушителна сила, такава твърда увереност, че го полазиха тръпки. Мартинич се облегна в креслото и така се сви вътрешно, че започна да клепа на парцали, извъртайки погледа си в страни. Такъв съкрушаващ поглед той виждаше за втори път в своя живот. Първият път го разтресе така, когато преди 12 години пътува със своя отбор в Москва. Тогава на трибуната за особено важни гости забеляза човек, около когото всички се суетяха някак неестествено, опитвайки се да му угодят всячески. Очевидно това беше доста влиятелна фигура. Мартинич го гледаше като хипнотизиран. Внезапно човекът се обърна и го погледна така, все едно го пронизва целия. От този съкрушителен поглед треньорът едва не изгуби съзнание. След тази запомняща се среща той не бе чувал повече нищо за този човек, нито по телевизията, нито във вестниците. Най-вероятно това е бил един от онези, които притежават огромна тайна власт над страната. За втори път в живота си сърцето му слезе в петите, макар и пред него да се намираше стар познат. Подобен негов поглед той виждаше за първи път. „Кой знае? – опитваше се да си изясни нещата Мартинич. – Всичко в този свят се смени така рязко, че вече не можеш да разбереш кой, кой е. Щом е толкова убеден, най-вероятно си има огромен покрив над главата. А и погледът му... може самият той

да е един от тях“. И след като се поуспокои, попита много внимателно:

– Сигурно имаш много солиден покрив?

Сенсей промени своя поглед. Отпусна се и облягайки се на стола, произнесе с нормален глас:

– Естествено. При това много сериозен.

След тези думи Мартинич се заинтригува още повече:

– И кой е ако не е тайна?

“Кой, кой? Какво се хвана за думата“ – Сенсей си помисли, смеейки се. Непонятно защо, но си спомни един персонаж от наскоро показан по телевизията анимационен филм. Просто в този момент абсолютно нищо не му идваше на ум. Тогава той произнесе:

– Мутабор...

И за да не прихне от смях, моментално произнесе със сериозен тон:

– ...от Владивосток. Притежава много мини. Нима не си чувал за него?

Последните думи Сенсей произнесе с такъв безапелационен тон, който не позволи на неговия събеседник да изрази каквито и да било възражения пред своите момчета. Всичко бе много точно. На Мартинич не му оставаше нищо друго, освен да потвърди казаното от Сенсей, тъй като всяка друга реакция би го злепоставила пред неговите хора като глава на групировката. Проявата на незнание относно подобни мощни авторитети, притежаващи множество мини е равносилно на проява на неуважение към целия престъпен свят. Тъкмо за това треньорът, плувайки в мътната, непривична за него среда, произнесе с делови тон и със същата увереност:

– Естествено, че съм чувал! Как да не съм! Но не го познавам лично. Както се казва не съм в течение на нещата...

– Ти, кво, майтапиш ли се, – доля масло в огъня Сенсей, смущавайки още повече треньора с неговите „задълбочени“ познания. – Мутабор държи множество мини, обработката на алуминий. Всичко живо шава само с негово позволение! Всичко расте от него. Та това е най-богатия и уважаван чо-

век! Той още по времето на Съюза държеше всичко в ръцете си. И сега продължава, просто малцина знаят за него...

„Наблюдателят“ на Булба, видимо също толкова „осведомен“ както и Мартинич, кимаше с глава подобно на ненадминат разбирач, съгласявайки се с Лекаря.

– А аз работя директно с него.

Сенсей изрече това някак между другото. Един вид, трябва да знае кои са силните на деня! След тези думи треньора съвсем се сконфузи и за да не се опозори тотално пред колектива, смени темата. Омекотявайки своя тон, Мартинич, премина към обсъждането на предложението на Сенсей. От този момент нататък разговорът тръгна в съвсем друга посока, както се казва в топла, приятелска атмосфера.

– Идеята, която ни даваш е много прилична. Но как да организираме самата фирма? Та за това, сигурно ще ни трябват цели планини от документи? А и клиенти не е ясно от къде да вземем.

– Всичко това се прави елементарно...

Буквално след три минути, Мартинич и неговите момчета вече слушаха Лекаря с пълно внимание, който обясняваше подробно всеки етап от стартирането на бизнеса, започвайки от оформянето на документите и завършвайки с намирането на солидни клиенти. Завърза се оживена дискусия. Никой от присъстващите – нито треньора, нито шампиона, нито майсторите, нито победителите в многобройните състезания, нито дори „наблюдателя“ – не се притесняваха да питат Сенсей за подробностите на този бизнес. Маските на „корави бандити“, които се опитваха да поддържат момчетата тотално изчезнаха от техните лица, оголвайки истинските им същности на свестни момчета, които откриваха за себе си нова възможност за изкарване на средства. Напускайки своите „стратегически места“, всички присъстващи се скупчиха около масата и с ентусиазъм обсъждаха завладялата мислите им идея. В очите им вече светеше надежда. Това действително беше ТЕХНИЯ ШАНС!

Намирайки се в центъра на дискусията, Сенсей им разказа всичко в най-малки подробности:

– ...По този начин, още в самото начало ще покажете, че сте нормален, спортен клуб. За тази цел трябва да се привлекат журналисти. Аз ще ви помогна с тях. Познавам няколко талантливи момчета. Ще напишат някоя друга хубава статия за вас, ще заснемат и видео. Ще станете известни. После, както вече казах опирайки се на тази популярност, първо, ще привлечете нови кадри. Второ, много по-лесно ще отворите охранителна фирма. И трето, ще спечелите солидни клиенти. Впоследствие ще създадете и застрахователно дружество, за да окажете пълен пакет от услуги. Едновременно ще охранявате и застраховате обектите. Това също ще ви създаде допълнителни доходи... Реално ще правите абсолютно същото, което сте правили и преди, само че този път, без да се правите на бандити, като нормални мъже, каквито винаги сте си били...

Идеята на Лекаря много им хареса. За това решиха веднага да се заемат с нейната реализация и определиха дата за среща с журналистите. След като се договориха, всички тръгнаха на тумба да изпращат Сенсей до колата, удивлявайки намиращия се в залата и умиращ от скука народ. По пътя Сенсей отново изключи мигащата червена лампичка към, която треньора поглеждаше от време на време, очевидно все още притеснявайки се, че събитията могат да потекат в друга посока. Макар че това, което днес се бе случило, само по себе си бе изключително необикновено явление. Когато Сенсей реши да влиза в колата, Мартинич с дълбоко чувство на уважение стисна здраво неговата ръка.

След тази среща треньора още дълго обсъждаше темата със своите момчета. След това потегли към Булба и разказа за случилото се, вярно, вече не с такъв патос, както преди. За първи път от много мъчителни години на „земетресения“ в своя живот и съвест, Мартинич почувства под себе си стабилна почва. Неговия поглед се оживи, а в гласа му се появи отдавна забравената увереност. Всички наоколо усетиха много добре тази промяна, в това число и Булба. Но ако бившите му ученици умираха от радост, че техния учител бе върнал предишния си образ, то в Булба това предизвикваше

само раздразнение. Той бе свикнал да управлява изгубилите се личности. Главатаря на бандата никак не искаше да се примири с минаващите му в ума мисли, че ако нещата вървят в тази посока, то в близко бъдеще ще се лиши от своята най-голяма сила, която така изкусно поддържа страха сред хората единствено със своята външност. И с какво ще остане тогава? И за всичко това е виновен този проклет Лекар! Той размъти цялата вода! Колко неприятности вече бе стоварил на главата на Булба! А колко ли още предстои да се стовари? Булба се мяташе като риба на сухо в своите мисли. Но новата информация за солидния покрив бързо охлади страстите му, подобно на кофа ледена вода.

– Лекаря има много сериозен покрив, – докладва треньора.

– И кой е той? – ехидно попита Булба.

– Наричат го... ъ-ъ-ъ... прякора му е доста страшен... Но, не е руски... Още по времената на Съюза съм чувал за него... Както тогава „държеше“ всички, така и продължава сега...

– Бандит от глобален мащаб, – с уважение и многозначителен тон произнесе „наблюдателят“, така, за всеки случай. А ако утре изведнъж се смени местната власт? Интуицията му подсказваше, че в такива пикантни ситуации е по добре да се отдаде дължимото уважение на „птиците реещи се високо в облаците“.

– Да, да, – потвърди треньора. – А Лекаря работи директно с него... Оказа се изключително сериозен мъж. Ние за него сме като слънчогледови семки. Дори дойде съвсем сам на срещата. Като се замисля, какво може да го изплаши, щом има такъв покрив, – нареждаше възхитено Мартинич.

Треньора уверено представи пред Булба могъществото на Лекаря, изхождайки от чутото и видяното на днешната среща. Естествено, той правеше това в интерес на своите тайни користни интереси, заразен от идеята за собствена фирма. Но най-удивителното бе, че „наблюдателя“ потвърждаваше всичко.

И с общи усилия двамата нарисуваха портрета на всесилния Лекар, намиращ се под протекцията на някакъв си Мутабор от самите върхове на престъпния свят, за които

Булба с неговите дребни хулигански игрички никога не бе чувал. Но щом „наблюдателя“ кима, а той е много опитен мъж, това означава, че знае... А щом знае за Мутабор, то работата съвсем намирисва на пържено. Шегичките с бандитите излизат много солено. Кой ти знае, какви игри се играят във върховете?! Напълно вероятно е Кронос да е просто едно малко звено в златната верига на Мутабор и да не му е угодил в нещо? Или му пуска тънка проверка? А може да му изпраща помощ? Дори дявола може да си счупи краката в техните игри! Във всеки случай на Булба му стана кристално ясно едно: ако нещо се случи, именно той ще бъде изкупителната жертва. Мисли внимателно, да снасям ли на Коронос за Мутабор или не? Да ускоря или да забавя своето превъплъщение в новия рогат и смрадлив облик... Не, не, по добре да си държа езика зад зъбите. Ще се възползвам от съвета на Кронос.

Дори и нещата да не са толкова зле, както предполага, то на Кронос, до голяма степен му е все едно кой ще управлява града, само и само да текат солидни доходи. В последната им среща му бе намекнато: „Във вълчата глутница оцеляват най-силните. Ако вълка е слаб, просто ще му прегризат гърлото. На кого е нужен щом е изгубил своя нюх?!“ Спомняйки си тези думи Булба стисна силно със зъби своята устна от злоба... Трябваше да се предприема нещо много спешно, за да успее да премине невредим през кръстосания огън. Главатаря на бандата разбра, че ако в най-скоро време не успее да привлече Лекаря на своя страна и да го включи в своите игри, то ще загуби не само своя авторитет, но няма да може да спаси и собствената си кожа.

☆ ☆ ☆

Сенсей правеше кръгчета из града, автоматично поглеждайки в огледалото за обратно виждане. Той анализираше събитията от срещата, очевидно е, че и този път успя

да реализира своя сценарий. Успешно прецени психологията на тези хора и техните възможни неадекватни реакции, лекия смут от появата си без каквито и да било придружители и играта със странната джаджа, която привличаше вниманието на околните. Макар това да бе просто една невинна играчка, която му бе подарил един от неговите пациенти, пътувайки в чужбина. Но целия смисъл от тази играчка бе в паническия страх, който предизвика в съзнанието на участниците в този спектакъл. Сенсей просто опъна правилните психологически струни.

Колкото и да е силен физически един човек, най-уязвимото му място винаги си остава съзнанието. В своето време на „Острова“ асовете постоянно им набиваха подобни умения за манипулиране на човешката психика. „Най-главното е човека да бъде настроен на необходимата вълна, да се изключи източника на информация и да се добави малко кураж. И бъдете уверени, че фантазията ще свърши своята работа незабавно. Въображението така ще дорисува външните страхове, както не би могъл да го направи и най-добрия сценарист на ужаси в света... Закона за човешката природа гласи: отсъствието на знания поражда страх, а страха активизира индивидуалното въображение“.

Сенсей бе предвидил кулминационния момент и възможните реакции на противника. Единствено с Мутабор нещата станаха съвсем спонтанно, но за това пък точно на място. Макар тази случайност да нямаше такова важно значение за това ниско ниво на играта... И все пак... А всичко останало си бе виртуозно изпълнение под аплодисментите на единствения зрител – той самия. Сенсей се усмихна с горчивина: „Ама че живот, неговата... Сам си бе сценарист, режисьор, актьор, критик и зрител“. Отново си спомни неедноктатно повтаряните думи на неговите наставници: „Върти се както искаш, играй както искаш. Ако щеш умри, но изпълни задачата!“

Сенсей направи още няколко кръгчета из кварталите и потегли към офиса. Той отново се улови да управлява автоматично автомобила, гледайки в огледалото за задно виж-

дане. След като се възмути тихичко си помисли: „И това ми се нарича живот?! Абсолютна игра на илюзии. Целият човешки живот е просто – игра на интриги... както е било в дълбока древност, така е и останало. Просто в края на хилядолетията човек надява повече маски и проявява все същата глупост. Съвсем се е изгубил в тази дяволска игра на своя разум. Мисли си, че ей сега като надене някоя красива маска и ще получи дългоочакваното щастие. И не забелязва, колко уродлива изглежда маската от страни. Не вижда своето отражение. Та нали неговото истинско огледало се крие в душата. А къде в него се намира тази душа, самият той не знае. Ако знаеше, нямаше да страда толкова, нямаше да изхвърля старите маски и да си търси нови.

Тъкмо за това хората с хилядолетия се мъчат и не могат да намерят покой, не могат да проумеят, че не съществуват красиви маски. Тъй като истинският човек е човека свързан със своята душа – човек без маски. Този, който възроди в своя разум царството на Любовта, не ще тъгува по царството на илюзиите, тъй като в него се събужда Мъдростта на живота. Който е в Любовта, той е в Бога и Бог е в него, тъй като Бог е Любов...

Всяка маска – е уродливо възвеличаване на чувствата пораждани от звяра в човека. Той не спира да го плаши със своите подли мисли, тихо-тихо да гради империята на злото в неговия разум, да блокира всички подстъпи към душата и нейната сила – Любовта, за да направи от човека злобно животно, ненавиждащо целия свят. Простичко казано – нечовек... Ех хора, хора... Само ако можехте да се видите от страни какви дела творите подстрекавани от неговите желания, с какви мисли моделирате своите маски... Много жалко, че само пред облика на смъртта изплува заветното огледало. Но тогава е вече късно. Много късно...“

Пролетта бе във вихъра си. За кой ли път идваше в света, разтваряйки своите вълнуващи обятия. За кой ли път се връщаха прелетните птици от далечните кътчета на света, весело оповестявайки всичко живо за своето присъствие. И сякаш този удивителен свят си съществуваше сам за себе си, привличайки със своята красота само онези, в чиито сърца растеше като нежно цвете Любовта към всичко заобикалящо. Но повечето хора не забелязваха този блажен рай и намусено минаваха покрай него, потопени в процеса на постоянно моделиране на своите тежки мисли.

Само малките деца бяха истински щастливи в своята горда самота. По принцип за тях самотата не съществуваше като такава. Наоколо бе този огромен и неизследван свят. Те искрено се радваха на всичко, което виждаха... Ето, малчугана цопва с краче в локвата и наоколо се разливат хиляди пръски, множество малки светещи звездички... И няма страшно, че панталона се е измокрил, затова пък колко щастие му е донесъл този миг...

Всичко в природата е гениално просто, а в света на хората – сложно до глупост. Казват, че децата били по-близо до Бога. И са прави. Та те виждат и се наслаждават на естествената, ежеминутна красота. А възрастните? Те живеят в своето минало и надежди за бъдещето. А какво е миналото? Илюзия на отдавна отминали дни. А какво е бъдещето? Илюзия на призрачни мисли. Какво тогава е самия живот? Мига на настоящето, в който човек живее тук и сега. Но как да използва този миг?! Възрастните виждат много трудно, те са слепи. Възрастните отдавна живеят в някаква своя ограничена виртуална среда. И всичко, което считат за важно, – е илюзорния свят, който са създали благодарение на своите мисли и в който самите те страдат. Естествено не всички, но огромна част от тях. Игра, игра, игра... Тягостна игра не на живот, а на смърт...

☆ ☆ ☆

Отново се налагаше да се играе на това фалшиво поприще на интриги. Нямаше никакво желание за това, но трябваше. Сенсей се готвеше към поредната сцена от действието с име „Срещата с журналистите“. Той разбираше, че за новосъздадения образ на авторитет, настъпи времето за показването на „мускули“. Трябваше да се подхрани онази илюзия, която вече придобиваше напълно реални очертания в главите на доскорошните опоненти. Например, не бе никакъв проблем да покаже мощта на своята групировка идвайки с натъпкани до козирката с бойци коли. Този път не бе никак солидно да идва сам-самичък с журналистите. Трябва да се поднесе черешката на тортата, която да порази въображението на бандитите. Тогава на Сенсей му хрумна идеята да вземе със себе си Макс.

Макс бе висок едър мъж с акуратно подстригана брадичка и мустаци. В черен плащ изглеждаше достатъчно внушително, направо като правителствен супер агент от филмите. Общо взето на външен вид изглеждаше като истински професионалист. Тренирайки източни бойни изкуства, от чиста глупост си бе изпочупил кокалчетата на китките. Този немаловажен допълнителен детайл му предаваше доста заплашителен вид. Но все пак нещо не му достигаше... Ама разбира се! Най-важната бандитска принадлежност – оръжието.

Сенсей не искаше момчетата му да свикват с оръжията, макар и да имаше такива. Той се чудеше как да постъпи в тази ситуация. И тук дойде следната идея. Сенсей се оказа голям хуморист. Без да мисли дълго взе една метла, отчупи от нея едно парче и го напъха под плаща на Макс. Сега той изглеждаше така, сякаш има като минимум автомат „УЗИ“. И какво? Нали никой няма да му наднича под плаща. Това и така е ясно. Макс бързо направи страшна физиономия и всички момчета от неговата компания паднаха от смях.

За момчетата тази шега бе идеален урок. Сенсей бе майстор на подобен род схеми и техните съответни философски уроци. Смеейки се заедно с тях, той тутакси направи следното заключение:

– Ето така момчета... Целия свят – е една илюзия, която често приемаме за реалност. Сами си рисуваме страховете, а после самите се плашим от тях. Ако вземеш на сериозно шегата – няма да разбереш, как се е превърнала в реалност. Всяка мисъл братлета, се ражда в материалния мозък и носи същите материални свойства. Така че с тази капризна госпожа човек трябва много да внимава...

Макс изглеждаше толкова впечатляващо и правдоподобно, че на всички присъстващи много им хареса тази негова нова „илюзорна роля“. Завършвайки с Макс, Сенсей обясни на водачите на трите коли къде да се срещнат и как най-добре да се подредят пред входа на спортната зала. Когато всичко беше готово, Макс и Сенсей тръгнаха да вземат Журналистите.

☆ ☆ ☆

Групата от посрещащи тръпнеше в очакване пред входа на спортната зала. В точно определеното време зад ъгъла се появиха като на парад няколко западни коли, които демонстративно спряха на различни позиции. Всички бяха натъпкани до козирката с бойците на Сенсей, които така и не се потрудиха да слязат от колите.

Сенсей тържествено спря своята кола пред самия вход на залата. Мартинич, който оглавяваше делегацията по посрещането първи побърза да стисне ръката на Лекаря. Тогава хвърли преценящ поглед на Макс и неговия покъртителен черен плащ. Макс следваше Сенсей подобно на огромна скала с невъзмутимо и сериозно лице.

Всички влязоха в сградата. Сенсей запозна журналистите с Мартинич, който побърза да ги разведе из своите владения. Спортната зала бе тотално преобразена и светеше от чистота. Трениращите в нея спортисти, облечени в снежнобели изгладени кимона посрещаха своите гости с приветствени усмивки. Момчетата тренираха с максимална

концентрация и раздаване, смущавайки се леко от камерата. Журналистите направиха всичко както си му е реда. Направиха репортаж, разговаряха с шампионите, майсторите и персонално с треньора. Когато основната задача бе завършена, Мартинич, който сияеше от щастие покани всички гости на трапезата, която бе старателно аранжирана в неговия кабинет. С вид на познавач треньора се приближи към Макс.

– Вие също се присъединявайте. Можете да съблечете своята дреха ето там, – и тихо, както се и полага в такива случай добави с лек жест: – Оръжието можете да оставите в моя сейф.

Сенсей, който стоеше на близо забеляза как очите на Макс заблестяха от напиращия смях. Добре, че брадата му скриваше устните му, които едва се сдържаха. Поглеждайки го, „Шефа“, който също едва не се разсмя, бързо произнесе:

– Не, всичко е нормално. Той ще изчака отвън.

Макс кимна с глава и мълчешком бързо излезе навън, за да не развали цялата работа още в самото начало. След като вдиша няколко пъти от свежия въздух, той се успокои. Но в същия момент видя, как два бика, които Мартинич бе поставил на входа се пулеха на неговото парче метла. Макс се обърна демонстративно, за да не се разсмее и започна важноважно да крачи като гъсок под зоркия поглед на „пазачите“. Хубаво бе, че около спортния клуб имаше много затънтени местенца, където Макс успяваше да охлади напиращите го емоции.

Трапезата бе успешно решение. С леката ръка на Сенсей бяха разрешени много трудни за Мартинич въпроси. Когато изясниха всички моменти, новоизпечените познати се разделиха с най-добри приятелски чувства. Церемонията завърши. Тълпата се разотиде. Сенсей и Макс изпратиха журналистите до техните домове. А след това се спукаха от смях спомняйки си разиграната се сцена. Най-главното бе, че всички повярваха!

☆ ☆ ☆

Последните събития накараха Булба да се замисли сериозно. Наоколо се случваше непонятно движение. Той все повече губеше ориентация. Лекарят пореше като танкер, а главатаря на „централната“ банда така и не знаеше нищичко за него. Неговите „чепкачи“ не бяха изяснявали нищо повече от деня, когато успешно фиксираха извозването на метала от металургичния завод. Нещо повече, когато им се налагаше да следят Лекаря, те винаги го губеха. А след като разбра за Мутабор, Булба изобщо отмени следенето, стоейки по далече от греха.

Всички тези обстоятелства много го плашиха, а и трябваше да докладва нещо в областта. Но какво? Как се провалиха „състезателите“? Или как Мартинич „налетя“ неудачно на Лекаря? При това не е ясно кой на кого налетя. Все още оставаха неясни и схемите, по които Лекаря точи завода. Какво може да се каже повече, работата е просто кирка! От къде се взе изобщо този Лекар на неговата глава! Колко години нещата вървяха тихо и кротко. Булба бе чувал за него това, което знаеха и всички останали, че е специалист по гръбначния стълб. И изведнъж, гръм от ясно небе! Оказва се, че има и мощен покрив, необикновен талант в организационните дейности, камари пари с неизяснен произход! И най-главното – всичко е толкова добре обмислено, че просто няма на къде.

Може да се каже, че Булба вече ненавиждаше този човек, защото правеше всичко много по-добре от него. С всеки изминал ден тази мисъл го гнетеше все повече и повече. Подобно на примка, го душеше бавно и го караше да се задъхва от злоба. А и от „Олимп“ му дадоха да се разбере, че в глутницата не може да има два водача. Все едно целия свят се бе обърнал срещу него. „Какво ще се случи с мен?“ – с отчаяние разсъждаваше Булба и тутакси добави: – Ще ме разкъсат и окото им няма да мигне, ще ме разкъсат. Вълко-

дави недни...“ От тези свои мисли Булба не издържа и започна да псува всичко свято, да хвърля и преобръща всичко в своя офис. Всички бандити избягаха на вън, тъй като много добре знаеха, че в това състояние е по-добре не само да не го закачат, но и да не му се мяркат пред очите. Добре ще е ако просто нашока нечия кофа, тъй като за едното нищо може и да застреля някого от злоба.

След като дойде на себе си от този пристъп на агресия, Булба отново седна зад бюрото. Псувай не псувай, все ще трябва да се извърта някак си. Трябваше спешно да се измисли нещо, при това играейки на двата фронта: и на нашия и на вашия. Може пък да успее тогава да излезе сух от водата. Трябваше с всички сили и средства да се сприятели с Лекаря, без да обръща внимание на личните си амбиции и неприязън. Но как? Лекарят не допускаше никого от новите до себе си, а познатите държеше на разстояние от своите дела. Това означава, че...

В този момент от вратата внимателно се подаде огромната глава на Пъпеша.

– Слушай, Булба, дошъл ти е на гости стария другар Каубоя, със себе си носи сухото. Да го поканя ли или да отложа пазара за утре?

Булба удивено погледна на Пъпеша, чието лице бе покрито със ситни капчици пот, и изведнъж грейна от щастие:

– Дебил! Кани го бързо!... Само че в друга стая.

Пъпеша въздъхна с облекчение и хукна с радост да изпълни заповедта на своя бос. Бедничкия бе станал вир-вода от вълнение, докато чакаше пред дяволската врата на кабинета му.

През това време Булба бе осенен от гениална идея: „Стар приятел!!! Ето кого трябва да пратя при Лекаря. А с какво се е занимавал по-рано? Спорт. Следователно...“

Разпитвайки бившите спортисти, включвайки и Мартинич с неговите дебели връзки, Булба най-накрая намери липсващата част в своя план. При това каква част – чисто злато, естествено по негово мнение. Той не бързаше да докладва за своята гениална идея на „Олимп“, също както и за

предишните си неуспехи. Неговото самолюбие гореше със син пламък от недоволство относно несправедливото отношение към него след последното му посещение при Кронос. Тъкмо за това реши да действа на своя глава, все пак се смяташе за достатъчно умен човек.

☆ ☆ ☆

За тази цел бе извикан Николай Томов от Москва с прякор Тома. Някога двамата с Лекаря се занимаваха с източни бойни изкуства. Сметките на Булба се оказаха простички, точно както в израза: „Стария приятел е по-добър от двама нови“. Бандюгите така шумяха относно идването на Томата от Москва, че хората на Фильора с лекота фиксираха датата на неговото идване.

Слушайки техните тържествени изблици относно това събитие, помощника на Фильора се усмихна и каза на своя партньор:

– Ама че панаир! Както се казва, никой не знае, освен мен и целия град. Поръчаха на четирима тихичко и без излишен шум да го срещнат, че то целия град вече знае: кой, кога и къде.

– Това е, защото са четирима, – с ирония произнесе партньора.

– А ако бяха трима, тогава тайната щеше да се съхрани в пределите на масата.

– Аха, ще се съхрани, как ли пък не... Знаеш ли кога трима могат наистина да запазят една тайна?

– Кога?

– Когато двама от тях са мъртви.

– Сам ли измисли този черен хумор?

– Франклин трябва да се чете.

– Кой? Този, който е нарисуван на сто доларовата банкнота ли?

– Същия.

– Ама че зрение имаш, – добави партньора. – с каква лупа трябва да се пулиш, че да прочетеш и за мъртвите!

В колата се разнесе тих смях. През това време от бара се изсипа тълпа пийнали бандюги.

– Така! Внимание...

☆ ☆ ☆

Вечерта, в деня на самото идване на Томата, Фильора занесе на Сенсей фотографии заснети с микро фотоапарат „Аякс–12“.

– Тука се вижда госта от Москва, Тома.

– Това жена ли е?

– Не бе, мъж е, – и слагайки снимката на масата добави: – Очевидно се кани да ти дойде на гости. Погледни!

Сенсей погледна към снимката.

– Ба, всички са ми познати! Та това е Николай Томов. Как така, помня. Да, добре се е оял в тази Москва!

– За сега ни е известно, че идва при нас от московската групировка. Идва по молба на Булба... Ето тук са фиксирани неговите срещи и адреса, където е отседнал. В момента установяват другите лица, с които се е срещал днес.

Фильора подаде изписания лист.

– Да продължаваме ли да го наблюдаваме?

– Няма нужда. Това е напълно достатъчно... Ето това е изненада! Очевидно Булба вече е затънал до уши в нашия сос, щом вика Томов от Москва.

☆ ☆ ☆

След два дена Томата дойде с разкошен мерцедес до офиса на Лекаря. Сенсей изобрази на своето лице невероятно удивление от внезапната поява на своя стар приятел. До ня-

къде това удивление си бе истинско. Сенсей си спомняше за Николай като за добър спортист и човек, който се стремеше да направи нещо добро за града. Още по онези времена той и неговите момчета организираха първите клубове по културизъм. Със собствени сили оборудва изоставени мазета. Благодарение на това много подрастващи намериха занимание по душа и заедно с това поддържаха отлична физическа форма преди армията. Сенсей си спомняше за увлекателната целеустременост на Николай и неговото искрено желание да помогне на другите.

Но сега пред него стоеше съвсем друг човек. Надменен поглед, едва забележима усмивка. Целия му облик излъчваше превъзходство. Всичко в него се бе променило, все едно го бяха обърнали на опаки. И всичко негативно, което някога бе потискано от добрите пориви, изведнъж изникна на повърхността. Във всички негови думи и действия прозираше поведението на един егоцентрик. Най-вероятно желанието му да стане голям авторитет в криминалните среди се бе превърнало във фикс идея. Дори произнасяше думите някак разтеглено, правейки акцент на съскащите звуци. Направо като дон Корлеоне. Гледайки го, Сенсей си помисли: „И този се е запътил към същото място... Сигурно образа на този гангстер действително го е завладял. Нагледал се е на филми и е решил да си поиграе на гангстер. Нима вече му е омръзнал живота?.. Възможно е не всичко да е толкова зле. Сега ще разберем“.

Сенсей покани своя гост в офиса на „Касандра“. На една от вратите сред дългия коридор висеше следния надпис: „Тръгвайки си, си спомни за какво си дошъл“.

Тома се усмихна:

– Това да не е стая за „зайци“?

– Не. Просто момчетата се бъзикат един с друг. Всяка седмица сменят декорацията.

– А-а-а...

Двамата влязоха в кабинета „за особено важни персони“. Сенсей покани госта да седне в един от фотьойлите, а той се запъти към хладилника. Тома си помисли, че сега ще

го почерпят с една водчица или коняк, но очакванията му не се оправдаха. Сенсей извади от хладилника няколко бутилчици „кока-кола“. Отвори ги и поднесе една на Томата.

– Извини ме, продължавам да не употребявам алкохол.

– Виждам, че не си сменил навиците си.

– Разбира се, за разлика от някои други хора, – със смях произнесе Сенсей и се настани в своя любим фотьойл, в чиито подлакътници бяха монтирани мизерни микрофони.

– Е, дон Тома, как е столичния живот?

Това обръщение много му хареса. Томата разцъфна в широка усмивка и започна да се хвали със своите постижения. От този момент нататък Сенсей само кимаше, внимателно слушаше своя събеседник и от време на време задаваше уточняващи въпроси. Това бе един от психологическите трикове, който преподаваха на „Острова“. В самото начало на разговора въпроса трябва така да се постави, че да привлече интереса на събеседника или да се играе с неговите слабости. А после да се слуша внимателно. Смисълът на този трик е следния: ако искаш да благоразположиш човека към себе си, трябва да го слушаш, без да го прекъсваш.

Всеки човек е – своеобразен информационен носител на някакви знания, идеи емоции, впечатления. Получавайки някаква информация в човек възниква потребността да я предаде. Но именно последното е доста проблематично, поради липсата на добри слушатели. Защо се получава така? Защото повечето хора са заети с търсенето на своя слушател, без да обръщат внимание на чуждите идеи и мисли. Това е парадокса на „страдащия“ индивид – никой не иска да го изслуша. А това на свой ред създава дефицит на приятели. Неслучайно е казано: „Най-добрия приятел е този, който слуша, без да прекъсва своя събеседник“.

Томата разказваше на Сенсей как бе попаднал в Москва, как се опитваше да се занимава със спорт, как се запозна с бандюгите и се бе издигнал до бригадир. Естествено, че за всичко разказваше повърхностно, без да влиза в подробности от своя криминален живот. Но на Сенсей и това му беше абсолютно достатъчно. Той разбра, че не бе сгрешил

в своите първоначални прогнози. Томов безусловно бе много умен човек, но не до толкова, че да контролира своите емоции и мисли. Неговата същност бе завладяна от гнусни помисли – ненаситна жажда за власт и пълно превъзходство над другите. В това бе неговата единствена надежда да постигне своето щастие. В разказите му често се усещаше завистта към живота на престъпните авторитети. И не бе никак трудно да се разбере, че Томата се стремеше към подобна власт с всички средства.

Докато госта се хвалеше със своите постижения, Сенсей успя да го „прочете“ отвътре и дори да измисли отлична комбинация, свързана именно с такъв тип хора. Но зад прикритието на своя разговор Томата мислеше за нещо свое. Той бе дошъл не само заради общото минало. Той имаше свои планове свързани със срещата. И след като доразказа на длъж и на шир за своето минало, той постепенно премина към настоящето:

– Колкото и да е добре в Москва, у дома си остава у дома. Все пак това е моя роден град! Гледам, че ситуацията е пълен бардак, всеки сам си е шеф. Няма добра, организирана структура. Ето например в Москва, там престъпния синдикат държи всичко изкъсо.

– Е, много ясно, това е Москва...

– Аз си мисля, че и тук няма проблем да стане така. Бая опит съм натрупал, а за този град авторитета ще ми е достатъчен... Тъкмо за това смятам, че няма да е проблем да въдворя ред! Да стегна редиците... Че съвсем са се разгащили!!!

Сенсей леко се засмя, слушайки речта на Тома. Колкото и да се опитваше да подаква културно на Корлеоне, все пак, от време на време, изскачаше жаргона от спортното минало. „Да, – помисли си Сенсей. – Човек трябва да се занимава с бойните изкуства внимателно, с особена акуратност. Че при някои индивиди, които често ги бият по кратуната кръгозора съвсем се свива“. Тогава произнесе:

– Естествено, че може да се въдвори ред. Но това са излишни разходи.

– Какви ти разходи? Пълно е с наши момчета. За нула

време ще притиснем всички.

– Ето виждаш ли... „Ще притиснем всички“. Тъкмо това са излишните разходи: за джобни на братлетата, за патрони и всякакви дреболии... Всичко това може да се направи много красиво, класически.

– В смисъл?

– Е, в смисъл... Да вземем и да създадем една асоциация. Ще поканим сериозните бизнесмени. Първо, това ще им е изгодно, защото обединявайки се ще избегнат разприте помежду си и ще координират своите действия. И второ, на нас също ще ни е изгодно, тъй като всеки, който влезе доброволно в асоциацията, автоматично попада под наш контрол. Ето ти го и дон Тома, едновременно контрол и просперитет. Забележи, всичко е чисто и без бандитизъм.

– Мда-а-а... Интересно.

– По този начин, бизнеса в града ще се събере в тази асоциация. А всички, които са извън нея ще са...

– Срещу нас, – добави Тома своето любимо изказване.

– Е, защо да са срещу нас? Ако всичко се поднесе правилно и акуратно, то хората сами ще разберат. Кой ще се откаже да работи спокойно и нормално, без постоянни главоболия?! А за тези, които остават извън асоциацията и отстъпките ще са други, и данъчните ще ги навестяват често. При така стеклите се обстоятелства кой ще иска да плува сам зад борда...

– Сенсей си помисли: „...на „Титаник“, но произнесе: – на асоциацията...

Сенсей много точно напипа слабото място на Тома. Дадената идея не само, че много се хареса на събеседника, но и го увлече със своите „необятни“ перспективи за тотална власт.

– Идеята реално е яка! – с възхищение размишляваше Тома. – При това напълно реализуема... Дори зная от кого трябва да се започне. Да, ще имаме такава асоциация! Така ще я организираме, че... Разделяй и владей... А Булба ще бъде нашия телохранител... Какъв ти град! Можем да обхванем съседните градове. Защо пък не?! Когато асоциацията укрепне, и областта няма къде да се дене...

Колкото повече Тома се потапяше в темата, толкова повече се разпалваше блясъка в очите му. Завладяха го емоциите. Все повече и повече се потапяше в своите сладки мечти. Плановете му започнаха да се разрастват като гигантски октопод на цялата страна.

Сенсей отдавна не слушаше тези простотии. В ума си той обмисляше по-нататъшните действия и абсолютно не се съмняваше, че Тома ще нагълта стръвта като шаран. Дори не му се наложи да аргументира по-стабилно своята идея. А това означаваше, че в противниковите редици в най-скоро време ще започнат разпри, защото познаваше много добре психиката на този тип хора. Няма да мине и седмица, когато за лидерския пост ще започнат да си прегризват гърлата един на друг. Още повече, че идеята действително бе много привлекателна. Но Сенсей разбираше колко е утопична отвътре, тъй като се основаваше на модела на комуната. А идеята на комуната е абсолютно неприложима в бизнеса, тъй като всеки бизнес е основан по законите на джунглата. Жестоката конкуренция – е неговия основен двигател. Оцелява само най-силния, всеки е на лов за този дивеч, за който има сила и смелост. И ако не успееш да налапаш някого и да укрепнеш в защита, тогава ти самия ще бъдеш излапан. В тази безжалостна борба всички живеят на свой страх и риск. Естествено, понякога се случва и плъховете да се обединят в групи. Но да се съберат на едно място всички „зверове“ (и лъвовете, и зайците, и вълците) още повече да бъдат накарани съвместно да си сътрудничат бе абсолютно нереално. Тогава като нищо ще започнат да се гризат. Тъкмо за това на подобна идея могат да клъвнат само тези хора, които си нямат хал хабер от икономика, воденето и планирането на бизнес. Сенсей бе наясно, че сред главните участници на тази игра нямаше подобни специалисти. А такива хора като Тома, които взимаха всичко в живота със сила, с пяна на уста, и с глупави наполеоновски идеи са способни единствено да вдигнат много шум и паралелно с това да дезориентират за известно време хората, които Сенсей бе взел на мушка. Тъкмо на тази шумотевица и разчиташе, об-

лягайки се на народната мъдрост: „Който вдига много шум, той не прави нищо“.

☆ ☆ ☆

Окрилен от новата идея, Тома се разбра със своя „партньор“ относно тяхното ново начинание и побърза да се сбогува. Сенсей го изпрати до колата, а Николай, стискайки неговата ръка, произнесе:

– Добре приятелю, до нови срещи.

– Всичко хубаво.

Когато Тома си тръгна, Сенсей си помисли с тъга: „Приятел... Колко нелепо звучи тази дума от неговата уста... Нарича ме приятел и в същото време си мисли как да ме извози. Странни са хората... Думата „приятел“ за всеки е относително нещо, тъй като влагат в нея своя смисъл, съгласно степента на вътрешния процес на очовечаване...“

За Сенсей думата „приятел“ имаше особено значение. Може би защото, независимо от голямото количество познати, истинските приятели в неговия живот бяха единици. Заедно с един от тях той измина доста тежък път на борба с корупцията. С други се бе запознал в сравнително мирна обстановка. Но и едните и другите ги обединяваше едно нещо – тяхната вътрешна същност. Сенсей виждаше тяхната човечност отвътре. Такива хора бяха единици. Бе много лесно да ги изброи на пръстите на ръцете си. Това бяха истински хора, които се открояваха от тълпата със своята уникалност и неповторима хармония на вътрешния свят. Останалите, колкото и да се натискаха да бъдат приятели, само си оставаха познати.

Различните хора имат различен житейски опит и съответно различни понятия за приятелство. Седейки в своя „мерджан“, Тома си мислеше за същото, но посвоему. И ако се махнеха грубите псувни, то неговите мисли изглеждаха по следния начин: „Да... Хъм, приятел... На време ти дой-

де тази идея... Макар и аз самия си мислех да създам нещо подобно. Винаги съм те смятал за умен. Ти обаче не схвана една съществена разлика между нас двамата – умния се различава от гениалния по това, че умния работи за гениалния“. Тома се усмихна самодоволно и продължи да си разсъждава: „Затова ще бачкаш за мен като работна пчеличка!... По принцип приятелите са точно за това, да те подкрепят в нужната минута, но се случва и да ти досадят, като бълхи. Особено когато постигаш някакви висоти“. Той си се представи като солиден човек, глава на огромна корпорация. „Да, тогава всички ще се натискат да ми станат приятели... Тогава ще си мислят със своите въшливи мозъци: щом е станал човек, тогава ще влачи и нас. Да бе, чакайте! Тъкмо за това лъва е цар на животните, защото ума му няма нищо общо с този на бълхата. Тъкмо за това е – цар, а те – бълхи, които седят в неговата грива и пискат: „Ти и аз – сме една кръв“. Блях! Колко противно! Тези нищожни създания дори не се досещат, че се хранят с „неговите“ идеи докато не Му омръзнат. И където и да отиде, там ще подскачат и те... Така, трябва да напрегна Булба. Още един „приятел“ на моята глава... Мисли си, че ще танцувам по неговата свирка. Ето, започвам! Изобщо не се досеща какъв удобен трамплин ще си направя от него. Трябва да го накарам да ме запознае лично с Кронос. А след това и тази гнида ще отиде под нокътя...“

Ето такива мисли, премесени с изкривените разбирания за някои източни притчи от източната философия бълбукаха в главата на Тома. Той си мислеше, че никой в света не може да чуе неговите мисли, тъкмо за това без никакво притеснение ги редеше както му харесва, наслаждавайки се на собствената си горделивост. А напразно...

Независимо от своята потайност мислите са – много мощна сила, главното оръдие на човешкия прогрес или регрес, при това, както външния, така и вътрешния. Няма нищо удивително в тази двойственост. Силата – си е сила. А кой ще я управлява – това е друг въпрос. В огромната част от хората мисълта се разхожда абсолютно безконтролно. Тъкмо за това само си струва да се поддаде на външната

провокация и да допусне в съзнанието си негативен оттенък, когато мисълта приема това за моментална заповед и увеличава многократно със своята сила този негативен изблик. Тогава идва и неизбежния резултат: хилядократно нарасналата негативна мисъл поразява не само околните, материализирайки се чрез думите, но и изпепелява отвътре своя създател.

Колкото и да е странно, но последвалите прищевки на Съдбата изникват тъкмо от тези вътрешни перипетии. Ето ви го и истинския източник на всички житейски беди и съкрушени съдби. И с окото си няма да мигнеш, когато ще се окажеш изхвърлен от „седлото“ на Фортуна: тогава не ти ще управляваш своята Съдба, а тя ще те влачи на своята каишка по чукарите на живота... Какво пък, кой както си го направи. Отрицателното поражда отрицателно. Положителното формира положително. Очевидно е, че Бог се е разпоредил така. Всеки е свободен да избира този път, който започва в собствените му размишления, и да свива по тези пътечки, които изкусно са проправени от неговата мисъл.

☆ ☆ ☆

На следващия ден, след като обмисли много внимателно своя план за действие Томата отиде при Булба.

– Фасулска работа, – тръгна да му разказва той, облягайки се във фотьойла. – Просто не си успял да напипаш правилния подход... Човекът се отвори и започна да мисли мащабно. За това му трябваше солидна идея, а не твоите фокуси с биковете... Предложих му да направим асоциация на бизнесмените. И той с удоволствие клъвна на моята идея.

– Каква асоциация? – с удивление попита Булба, все още, без да вярва в неговия успех.

– О, това е много яка врътка! Пазих я тъкмо за подобен случай... Мисля, че и на Кронос ще му хареса моята идея, – многозначително добави той.

Тогава Тома, запалвайки цигара, без да бърза и с подобаваща лежерност започна да разказва за „своята“ великолепна идея. Той взе да обяснява на дълго и на широко, изпитвайки огромно удоволствие от вниманието на Булба, който го слушаше в захлас. В тези минути Тома чувстваше своето безапелационно превъзходство и самолюбието му нарасна до гигантски размери. Но колкото и да бе тъжно, всичко хубаво си има край.

– Ето ти едновременен контрол и просперитет! И забележи, всичко е чисто, без бандитизъм.

– Да, изкушаващо, – произнесе с ентусиазъм Булба, който не по малко от Тома се запали от идеята. – Никак не е лоша тази идея... И какво, Лекаря също ли се съгласи?

– Още как! Той е умен мъж. Сграбчи я с двете си ръце. Така, че Лекаря в тази асоциация ще е плътно под мен.

– Нима?! – възкликна Булба. – А ти?

Тома се смути и се замисли:

– Е, аз... един вид ще бъда твой наблюдател. Да, – Тома бързо преведе този пипкав разговор в друго русло, – аз, както ме помоли, ненатрапчиво обещах, че ще го срещна с теб. Но му споменах, че си много ангажиран човек.

– Много правилно си казал, – надменно произнесе Булба, и смекчи тона.

– Ето, това е целия план. Така че Лекаря, без да се усети ще се паркира под нашия „покрив“...

Булба се усмихна от тази наивност на Тома, но си замълча. Още известно време течеше обсъждането на подробностите относно тази грандиозна идея, естествено, само тези, които Тома научи от Сенсей. И когато темата се изчерпа, Булба Завърши:

– Хубаво, идейката става. Давам своето позволение! Изчезвай да я реализираш...

„Хъм, – със злоба си помисли Тома, – да не се мисли за пъпа на света, „дава ми своето позволение“! Само ме запознай с Кронос, той ще оцени идеята ми по достойнство. Тогава ще видим кой на кого ще дава позволение“.

☆ ☆ ☆

След като Тома напусна офиса, Булба се намираше в превъзходно настроение и състояние на духа. Най-накрая имаше с какво да се появи в областта! Без да дочака следващия ден, звънкайки предварително на Кронос, той моментално тръгна на среща с него. Само след час Булба описваше в най-красиви тонове „своята“ грандиозна идея за създаването на асоциацията, която той „самостоятелно бе измислил и разработил“.

– ...и получаваме едновременно контрол и просперитет! Всичко чисто като сълза... Вече съм напрегнал момчетата, заповядах им да действат. Между другото навестиха и Лекаря, той също клъвна на идеята като шаран! Така че вече има желаещи да влязат доброволно в нашата асоциация...

Проекта се хареса и на Кронос. Той похвали Булба за добрата му идея и произнесе:

– Ето, виждаш ли, че можеш, само да поискаш... Хайде, организирайте.

Булба се върна от срещата си с Кронос сияещ от щастие. Най-накрая успя да си върне някогашното уважение и доверие, И най-важното бе, че всичко вървеше като по ноти! С един замах реши проблема с Лекаря, бизнеса и със собствената горделивост.

Внезапно звънна телефона. Това бе Тома.

– Идвах при теб в офиса. Казаха ми, че си при Кронос?

– Да.

– По въпроса за асоциацията?

– Да.

– И какво, Кронос одобри ли идеята за асоциацията?

– Да. Нашата идея му хареса.

– Интересуваха ли го детайлите?

– Нали ти казах, даде своето позволение, – избяга от отговора Булба, не желаейки да споделя подробности. – Така че започвай да работиш на пълна мощност. А, и не забравяй

да включиш онзи бизнесмен...

Но Тома вече не го слушаше. В него изведнъж закипя цял океан от злоба, той намрази Булба, проклинайки го в своите мисли. „Нашата? Нашата идея? Ах ти копеле! Нима си представил тази идея като своя?! Ама че гнида!“ Тома подбираше в ума си най-цветущите псувни, които знаеше. И ако Булба бе видял в този момент неговите очи, в който се отразяваше целия текст, който произлизаше от дълбините на неговите животински чувства, то щеше да изтръпне от тази ярост и злоба. Но за голямо щастие Булба не виждаше този „бичи“ поглед, тъкмо за това продължаваше да дава ценни наставления.

– Хубаво, – студено отговори Тома и затвори.

Как само го мразеше в този момент! Мозъка му трескаво измисляше най-различни зверства, които Тома извършваше над Булба в своето въображение. След като се наслади на кървавото зрелище, Тома заговорнически изшипя:

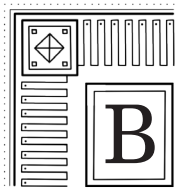
– Нищо, нищо... Без мен и стъпка не можеш да направиш по асоциацията! Ще те накарам да ме запознаеш с Кронос! Ще ти покажа как се крадат чужди идеи...

До такава степен бе приел тази идея за своя, че дори не се потруди да си спомни, че само преди един ден Лекаря му я бе споделил. Прекалено близо бе неговата заветна мечта, че да си припомня такива „дреболии“.

☆ ☆ ☆

Глава пета

Отмъщението на конкурентите

В същата тази вечер Сенсей се срещна с Фильора.

– Как е положението? Да не би „кибиците“ да имат проблеми?

– Фильора се засмя:

– Естествено. „Кибиците“ винаги имат два проблема: бабичките и кучетата. Първите пречат на работата със своето неутолимо любопитство, а вторите привличат вниманието със своя силен лай... Ех, ако бях президент, щях да изпратя всички бабички не на пенсия, а в разузнаването! Тогава щяхме да изловим всички шпиони за един месец. Живота ни щеше да стане истинска приказка... на кокоши крачета.

Сенсей се усмихна:

– Точно! Бабетата – са най-точните кадри. Ден и нощ бдят съвестно, така да се каже от душа и с любов.

Двамата се разсмяха.

– Е, какви са новините? – попита Сенсей.

– Има две новини: хубава и лоша. Коя да ти кажа първо?

– Давай хубавата.

– Добре, Всичко заработи, както предполагаше. Тома отиде на следващия ден при Булба. А двадесет минути след техния разговор, Булба хукна в „Олимп“. И съдейки по неговото настроение, идеята е минала на „ура“.

– Прекрасно, – Сенсей скръсти ръце на гърдите си, – всичко върви по план. А лошата новина?

– Принципа на сандвича, – произнесе Фильора, цъкайки с език.

– Не разбрах...

– Е, това е когато нещата вървят толкова добре и вече се каниш да сложиш това апетитно нещо в устата, когато съвсем неочаквано го изтърваш, при това с маслото надолу.

– Какво искаш да кажеш с това?

– Ще ти разкажа – няма да повярваш. Все пак успях да изчисля нашите „конкуренти“. Ето досиетата им... Всичките са бивши сътрудници на различните спец служби. В своето време някои от тях са работили в съюзното КГБ, други – в специалните подразделения на МВД. Един дори е от ГРУ. Били са много добри специалисти. Само че с разпадането на Съюза останали извън борда. Някои се пенсионирали, други били съкратени. Като цяло сега работят кой където може: кой като шофьор, кой като охранител, кой като бодигард. Според характеристиките на техните бивши места мога да кажа, че са свестни момчета. Честни, умни, волеви. Добросъвестно са изпълнявали своите задължения. Никакви забележки...

Сенсей разлисти досиетата.

– Нали каза, че са петима. А тук като гледам има цяла мини организация.

– Точно така. Организация. И се нарича „Бялата стрела“

Сенсей с удивление повдигна вежди.

– Шегуваш се? „Бялата стрела“?

– Да, да, правилно си разбрал! Аз също си мислех, че този призрак на възмездието е измислица на заинтересуваните лица. Оказа се, че не е така. Пред теб се намира „Бялата стрела“ от плът и кръв. И съдейки по професионалистите, които влизат в нея, вече съм готов да повярвам във всички истории за нейните подвизи.

– Кой знае, може първо да са се появили тези истории, а после и участниците на тези подвизи... какъв е интереса им към „Олимп“?

– Сандвичен, до голяма степен за нас. При това с масло-

то на долу.

Сенсей отново погледна въпросително към Фильора.

– Представяш ли си, вчера през нощта са гепили две базуки от складовете на кавказката групировка в съседната област.

Сенсей се усмихна.

– Сериозно?!

– Абсолютно. Така извъртяха нещата, че едва ли скоро някой ще разбере за липсите. Ако не водехме денонощно наблюдение над Гарвана, едва ли щяхме да разберем. Чувствах, че нещо трябва да се случи.

– Мда-а, дела... Чевръсти момчета.

– Браво на тях. Но ако предположим, че „конкурентите" са пасли „Олимп" не по-лошо от нас и в крайна сметка са изчислили маршрута на Кронос... Тогава се очертават два варианта. Или ще думнат с базуките по „Олимп", което е малко вероятно, или по колите... Ако се вярва на слуховете, „Бялата стрела" винаги ликвидира конкретната цел, без излишни невинни жертви. Това означава, че целта е колата на Кронос. Още повече, че в последно време доста се задържаха на тези позиции, от което намирисва на атентат.

– Да, точно с маслото на долу. Със своите базуки ще разбият всичките ни планове на пух и прах!

– Тъкмо за това и говорех! Мисля, че ще действат възможно най-скоро. Ако бях на тяхно място, щях да постъпя точно така. Когато лъсне липсата на оръжията, ефекта вече няма да е същия.

Сенсей обмисляше нещо и след няколко минути произнесе:

Надявам се, че си проследил къде са скрили базуките?

– Обиждаш ме! Разбира се. В момента се намират в един гараж. В досието е указан собственика и адреса. Пазим ги като зениците си, не сваляме поглед от тях. Мисля, че имаме време до утре. Сложили са обикновено наблюдение. Но утре... Утре, ако се има предвид графика на Кронос, към осем часа вечерта тъкмо ще минава през зададените координати.

– Значи утре... Добре. Но и днес не губете своята бдителност.

– Разбира се. Аз след малко отивам на този пост.

– Нали знаеш, кротко и тихо! Ако забележиш нещо нередно веднага ми се обади. Аз сам ще се оправя по-нататък. Не шавай много.

– Ясно, ясно... Слушай, какво ще кажеш да им гепим базуките и нещата да приключат?

– Не. Само ще създадем излишен шум и няма да решим въпроса из основи. Така, по тихи от водата, по ниски от тревата, наблюдавате акуратно, това е. Организирай двойно контранаблюдение. По добре да се застраховаме, от колкото някой да получи куршум в тила, при това от своите „колеги“. Тези момчета няма да му мислят много. И без това нервите им са пределно опънати преди началото на операцията.

– Ясно.

– Така, дай ми плана на местността, къде са отбелязали главни постове на „Олимп“... Чакай да ти се обадя, ако не е сега вечерта, то ще е утре сутринта. Кода си остава същия.

– Добре.

– Е, това е.

Двамата си стиснаха ръцете, седнаха в своите коли и потеглиха в различни посоки.

☆ ☆ ☆

На Сенсей му предстоеше весела нощ. След целия натоварен ден – приема на повече от 100 пациента, три бизнес срещи в офиса на „Касандра“, секретната среща с Фильора – му предстоеше още да реши и задачата, от която зависеше развитието на по-нататъшните събития в региона. Практически не бе останало никакво време за обмисляне на нещата. Сенсей просто не можеше да си позволи грешки в своите прогнози и разчети. Прекалено много бе поставено на една карта. Затова, пристигайки у дома разнебитен от натовare-

ния ден, той реши да отдели най-сериозно внимание... на своите ежедневни медитации, тъй като бе изключително важно да приведе в добро състояние своето тяло и мозък, и най-главното – да активира своето подсъзнание на пълна мощност възможно най-бързо. Освен усъвършенстването на духовните навици, този цикъл на медитации му помагаше бързо и ефективно да възстанови работоспособността на своето тяло и мозък.

Самото състояние на медитация е парадоксално. В него се съчетават, на пръв поглед напълно несъчетаеми в обикновения живот неща: покой, пълно отпускане и в същото време концентрация на вниманието към обемното възприятие на информацията и към готовността моментално да се реагира на който и да било сигнал. В обикновеното състояние на съзнанието в човека като цяло преобладава или активността на лявото полукълбо, или на дясното, тоест или разсъждава логически, или образно – интуитивно. Във всеки случай индивида възприема информацията частично, взимайки от целия обем информация само една малка „любима“ част. В състоянието на медитация, човек се избавя от този автоматизъм. В това уникално състояние на съзнанието преобладава равномерната активност на двете полукълба на мозъка. По този начин медитиращия получава цялостна картина на възприятие. Между другото този вид възприятие е свойствен и за децата. Но с възрастта тази дарба се загубва.

Цялостното възприемане на информацията – е само една от стъпките, водеща към истинските върхове в изкуството на медитацията, където се опознава богатия вътрешен свят, неизчерпаемите възможности на подсъзнанието и загадъчната душа. Корените на този ефективен начин на самопознание идват от Древния Изток – люлката на човешката цивилизация. Тези, които достигали подобни върхове, както свидетелстват преданията, виждали света под съвсем друг ъгъл на реалността и познавали великата тайна на вечната Душа и тленното Тяло.

Сенсей практикуваше изкуството на медитацията от

доста дълго време, при това много сериозно. Феноменалното управление на своето тяло бе отдавна преминат етап, макар да използваше тези знания и до сега в своята многостранна ежедневна дейност, в това число и екстремно – бойната. Например, когато неговите колеги от „Острова“ взимаха стимулиращи вещества, за да могат да минат без храна и сън две денонощия, то Сенсей се ограничаваше с медитациите на древното изкуство „Беляо Дзъ“, което, както нееднократно доказваше практиката, бе многократно по-ефективно. Та нали човешкия организъм – е най-съвършения химичен завод. В него се намират всички необходими вещества за всеки един процес. За съвременната медицина все още остават загадка въпроси като: „Как? Какво? Кога? Къде?“ Но изглежда, че древните са знаели много повече за човешката природа, щом са успели да въплътят в медитациите такива потресаващи ефекти за човешкия организъм... Не може да се отрече, че началството не се интересуваше от тези феномени. Но от къде един юноша, чието детство не е излизало от рамките на промишления град, можеше да знае за тънкостите на работа с подсъзнанието на едно от най-древните източни изкуства. Този въпрос така и остана за тях една голяма загадка.

Завършвайки серията от медитации, Сенсей почувства, че е влязъл в добра форма. Той си взе един душ и за финал изпълни няколко специфични дихателни упражнения, за да придаде на мускулите си нужния тонус. Привеждайки своето тяло и разум в желаното състояние, Сенсей седна във фотьойла и започна да изучава новите досиета. След известно време извади от тайника няколко видеокасети и намери необходимите кадри. След това извади още няколко папки и продължи с четенето на досиетата. Личностите, за които четеше действително бяха уникални, както по своите характеристики, така и по отслужен опит.

Положението беше изключително сериозно. Изглеждаше, че „Бялата стрела“ бе решила на всяка цена да ликвидира Кронос. В последно време се забелязваше целенасочено премахване на подобни „авторитети“, особено в съседните области. Но физическото отстраняване на Кронос никак не

влизаше в плановете на Сенсей. Кронос бе само царица в шахматната партия, а трябваше да се достигне до краля. И не само да се стигне до него, но и да му се обяви шах и мат. Сенсей реално бе разработил гениална комбинация как да се разруши криминалната дейност на „Олимп“ без нито един изстрел. Още в древнокитайския трактат за изкуството на войната бе написано: „Най-добрия начин за победа над врага – е неговото унищожаване отвътре“ Този постулат реално е безсмъртен, тъй като се основава на вътрешните принципи и закони на човешката психика.

Плана на Сенсей бе едновременно и прост и сложен. Той трябваше да проникне от най-ниското ниво в сърцевината на организацията на Кронос, да изясни реалната ситуация и да напипа слабите и места. Чак след това можеше да планира своите следващи действия по манипулиране на престъпните босове насъсквайки ги един срещу друг. Сложността в дадената ситуация беше, че всичко се градеше върху прословутия човешки фактор. Трябваше много тънко да се предвиди психиката на тези хора, за да може, стъпвайки на тази крехка повърхност, да се избере най-правилния подход към тях, както и възможните варианти за развитие на бъдещите събития. Но... Благодарение на това умело „ръководство“ от невидимата позиция на „долните нива“, криминалните структури със сигурност щяха да претърпят крах. И както най-често се случва в подобни ситуации, всеки започва да спасява собствената си кожа и да подхвърля компромати срещу своя доскорошен партньор. В този „потъващ кораб“ със сигурност щяха да изплуват и мръсните дела на Лорда и на неговата власт щеше да се сложи кръст.

Но ако „Бялата стрела“ реализира своите планове, тогава вместо ликвидирания Кронос, Лорда щеше да сложи друга фигура. Последния веднага ще проведе реорганизация и ще укрепи позициите на своите хора. Тогава на Сенсей и неговата група, като минимум ще им се наложи да поработят плътно още една годинка, за да съберат и „конструират“ това, което е направено до сега. А кой може да предвиди какво ще се случи през това „загубено“ време? Абсолютно всичко, започвайки

от гибелта на стотици невинни хора и завършвайки с тотален разпад на държавата! Не. Прекалено са високи залозите. Следователно „конкурентите“ трябва да бъдат обезвредени. Но как? Естествено, ако имаше повече време, щяха да бъдат отстранени от играта красиво, така да се каже, класически. Но време нямаше, и Сенсей реши да действа грубо. Двете базуки указваха за тактиката на конкурентите, това означава, че трябва да се действа едновременно от две позиции и да се отстранят бързо и тихо. За да подсигури успеха, Сенсей реши да вземе със себе си своя верен приятел Вано, обаждайки му се в 3 часа през нощта с тази „радостна“ вест.

На разсъмване Сенсей скри всички документи и видеокасети в тайника, изгори всички листчета със своите „ребуси“, стри пепелта и внимателно я събра в един хартиен плик. След това излезе навън и потегли с колата извън града съблюдавайки всички мерки за безопасност. По пътя разпръсквaше пепелта на различни места, следвайки своя стар навик да съблюдава всички дребни детайли.

След като влезе в гората, Сенсей излезе от колата и тръгна пеша. Местността му бе много добре позната, тук се намираше неговия втори тайник, който приличаше на мини бункер, натъпкан до козирката с всякакви тайни „изненади“. Някога на „Острова“ ги обучаваха да съоръжават и такива убежища. Отначало ги гонеха с цели месеци из горите като вълци, с цел изграждане на навици за ориентиране в различни местности и водене на бойни действия. Обучаваха ги как да се маскират, да оцеляват в екстремни условия, да съоръжават бункери, да си осигуряват храна и да изработват различни оръжия.

Тайника бе много прецизно замаскиран и не се отличаваше от една обичайна издутина на земната повърхност. От последното посещение бе минало доста време, но основните маркери бяха недокоснати. Сенсей сглоби хитър ключ от четири части и отвори скрития катинар. Много внимателно слезе по стълбите по известните само на него опорни точки (една грешна стъпка и всичко щеше да полети във въздуха). Той огледа помещението, всичко се намираше на пре-

дишните си места. Сега трябваше да реши какво да вземе за мисията. Арсенала изобилстваше от най-различни оръжия. Имаше скорострелно „УЗИ“, снайперска карабина с лазерно насочване и „Олимпийски“ патрони за високоточна стрелба на големи разстояния, автомат Калашников „АКМС“ със заглушител (ПБС) и прибор за нощно виждане (НСП-3), ръчен гранатомет „РГ-6“ и дори унифициран автомат на базата на „АКС-74у“ за подводна стрелба. Също така няколко пистолета: картечен пистолет „АЕК-919К“ („Каштан“), пистолет „ТТ“ със заглушител, автоматичен пистолет Стечкин (АПС) и безшумен пистолет „П-8“. Целия този арсенал бе подсигурен със съответната пълна комплектовка и муниции. Всички оръжия бяха завити в омаслена хартия и се намираха в идеално състояние. Сенсей провери “УЗИ“-то, няколко пистолета и ги сложи обратно на местата им.

На земята стоеше голям дървен сандък натъпкан с различни видове хладни оръжия – от обикновени ками и специални ножове до шурикени. Поглеждайки в сандъка той взе три шурикена и ги притегли в ръката си. Помисли малко и потърси с поглед дъсчицата, която някога му служеше за мишена. След като се качи на повърхността той я постави на същия изсъхнал дънер, както преди много години, отдалечи се на около двадесет метра и рязко метна звездичките от различни положения. Стоманените звезди се забиха със свистящ звук под различни ъгли в „десетката“, образувайки триъгълник. Сенсей хъмна и доволен от резултата си помисли: „Да, ръката все още не е забравила как се хвърля, ето това се нарича телесна памет! Навиците вкарани в подсъзнанието никога не се забравят. Това е също както карането на колело. Веднъж научил се да кара, човек запомня това умение за цял живот“. След като се върна в бункера той постави мишената на своето място, хвърли звездичките обратно в сандъка и затвори капака.

Освен цялото това въоръжение в бункера имаше и няколко звукови и ослепителни гранати, пластичен експлозив, взривове с насочено действие, а също така и сълзлив газ. Общо взето цялото това „благо“, с което някога начал-

ството на „Острова“ бе снабдило Сенсей, можеше да стигне за една минивойна.

Сенсей погледна с презрение на целия арсенал и въздъхна тежко. Макар и да стреляше много точно, не по лошо от олимпийските шампиони, и да боравеше перфектно с цялата тази екипировка, Сенсей не обичаше оръжията. Да се кичи като коледна елха за него бе пълна глупост. Човекът, който държи в ръцете си оръжие се отпуска, става уязвим, тъй като се надява на него. Предварително отхвърля своите подсъзнателни възможности, разчитайки на един механизъм. И ако изведнъж се лиши от тази своя „последна надежда“, тогава изпада в паника. А паническия страх се равнява на поражение без съпротива и съответно на глупава смърт.

Сенсей хвърли един поглед към спец оборудването. Повъртя в ръцете си уреда за нощно виждане, поразсъждава малко и махайки с ръка го върна на мястото му. Независимо от разнообразния арсенал, той имаше доверие повече на своите природни дарби, от колкото на тази военна играчка. Обхождайки всички тези музейни експонати, Сенсей взе както винаги спец облеклото и маскировъчното покритие. „Поне да измислят нещо смислено“, – помисли си той. Материята, от която бе ушито спец облеклото не отразяваше никаква светлина и се сливаше с коя да е сянка дори през деня, а през нощта, правеше човека абсолютно невидим. Цвета му бе черен и приличаше на облекло на нинджа, освен това притежаваше различни индивидуални особености. Сенсей грабна и специалните леки обувки с мека подметка, в чиято конструкция бе нанесъл леки корекции за по-голямо удобство, помисли малко и все пак взе едно малко ножче.

Доволен от направения избор, Сенсей тръгна да излиза, но преди изхода, вниманието му бе привлечено от малко куфарче. Той въведе кода, ключалките леко щракнаха и куфарчето се отвори. Сенсей погледна вътре. Прилежно наредени, там се намираха различни ампули, спринцовки, пакетчета и кутийки с прахове и церове, в това число и крема ММП, който заличаваше отпечатъците на пръстите, Всичко беше херметически опаковано. Сенсей взе една от

кутийките и извади от нея малко пликче с прах. След като затвори „жълтото куфарче на Ох боли“, както се шегуваха на „Острова“, той набра кода и го върна на мястото. Макар и цвета му да бе черен, а съдържанието му да се използваше не за лечение, а тъкмо за обратното.

Сенсей излезе от бункера, стъпвайки внимателно по стъпалата. След това замаскира катинара, поставяйки обратно маркерите и поръси мястото с прахчето, което бе враг на всяко душещо животно. Макар тази предпазливост да бе напълно излишна.

Мястото, което някога си бе избрал Сенсей се отличаваше с някаква особена енергетика. Той усещаше това много добре. Дори зверовете го заобикаляха в радиус на 20 метра, какво остава за хората, които ако случайно попаднат в тази зона биха почувствали дискомфорт, отпадналост и дори необясним страх. Сенсей усещаше това по самия себе си. Когато за първи път почувства тези симптоми, той реши, че мястото е много подходящо. Всеки друг би избягал от тези неприятни чувства. Но не и Сенсей. По натура той проявяваше сериозно любопитство към подобни природни явления и вместо страх, в него се зараждаше желание за изследване. Сенсей проведе на това място няколко дена в медитации, които му позволиха да се настрои към неговата аномална енергетика. След това спокойно можеше да се намира там без вреда за своето здраве.

Сенсей стигна до колата, сложи екипировката в багажника и потегли обратно. Когато се прибра, слънцето вече бе изгряло. След като си взе един душ, той се захвана да звъни на необходимите му хора. Малко по-късно провери още веднъж спец облеклото, взе го със себе си и тръгна на работа. Това му позволяваше в случай на екстремно повикване от Фильора, максимално бързо да пристигне на уреченото място.

☆ ☆ ☆

Работния ден бе много напрегнат, но без особени проблеми. Свършвайки работа по-рано, Сенсей потегли към срещата с отец Йоан. Колата му вече чакаше на уреченото място. Водача на автомобила бе много трудно да бъде разпознат като отец Йоан. Външния му вид наподобяваше елегантен преуспяващ бизнесмен. Той бе облечен в строг костюм, косата му бе прилежно сресана и зализана назад, брадичката бе стилно подстригана. И независимо от прекараната безсънна нощ и целодневна служба в храма, отчето изглеждаше абсолютно свеж. „Форда“ в който седеше Вано, също говореше за своя собственик, който спокойно можеше да бъде взет за човек от деловите бизнес среди, отколкото за духовник. Така можеше да си помисли всеки страничен човек. Но реално това бе просто необходима маскировка.

Приближавайки колата на отец Йоан, поглеждайки на тази бутафория, Сенсей се усмихна и произнесе през отворения прозорец на своята кола:

– По колко върви опиума за народа?

Отец Йоан се усмихна и правейки ударение на любимата си буква „о“, произнесе шеговито:

– Със светия юмрук, по врата окаян твой. Не знаеш какво глаголиш чадо, не прибързвай със заключенията.

– Да бе, – разсмя се Сенсей. – За да стане свят живеещия в изобилие, първо трябва да загуби своето положение.

Паркирайки своята кола, той влезе при Вано. Приятелите стиснаха топло своите ръце.

– Какво, такива коли ли взеха да ви дават за сметка на заплатите от пожертвованията?

– Не богохулствай, сине мой. Завистта е грях – хвърлящ в мрак душата... Трябва не да се греши, а да се изпълняват Божиите заповеди...

– ...най-вече в наше време, когато животинското в съзнанието доминира над всичко, – завърши Сенсей любимата фраза на отец Йоан.

– Правилно глаголиш, – произнесе с усмивка Вано. – Е, раб божий, за какво ме извика? Решил си да се изповядаш, да ти отпусна греховете на 101 километър? Дори за всеки

случай взех светото причастие. Отец Йоан кимна към багажника.

– Светото причастие казваш? Много добре. Тук има едни хора, които силно се нуждаят от него. Трябва да получат причастие докато не са взели грях на душите свои.

– Тежък ли е греха?

– Убийство.

– Това е сериозно... Това не са ли тези „миряни“ които очакват своята участ в размисли за съдбата своя?

– Не. Това са техните „очи и уши“.

– А-а-а, ясно. – И преминавайки към нормалната реч, Вано уточни: – Така, каква конкретно е задачата?

– Така... Имаме си „конкуренти“, които могат сериозно да ни объркат плановете. Хората са свестни. По рано са работили в системата. Служили са добросъвестно. Дори един от предполагаемите участници...

Сенсей разказа на кратко някои свръх секретни сведения за условния „противник“, които Фильора успя да изкопае.

– Затова по далече от греха, – с усмивка произнесе Сенсей в края на разказа, – не трябва нито да се убиват, нито да се травмират. Само да се обезвредят. Желателно е да се обездвижат за известно време, но без странични последствия. – Той разгъна картата. – Предполагаемите места на засадата са тук и тук.

– С какво оръжие ще са?

– Дреболии. Само две базуки, – с усмивка произнесе Сенсей.

– Егати! Гледам, че държат ниво, съответно с настаналите времена, да не и по-високо.

– Възможно е, следвайки стария навик на диверсанта да носят със себе си автомати и спец ножове, – вече сериозно произнесе Сенсей.

– Е, това е сигурно.

– Аз взимам първия. Ти – втория. Твоята задача е да го обезвредиш и да го преместиш в точка А, тоест при първия. Задачата ясна ли е?

– Абсолютно. По просто не може и да бъде. Обезвреждам, Изключвам. Премествам.

– Е, тогава напред! За благото на народа.

– О Господи, греховете ми тежки... – въздъхна отец Йоан и с усмивка добави: – Е, какво да се прави, щом е за народа.

Сенсей се прехвърли в своята кола и двамата потеглиха, свивайки от асфалтовия по черния път. След като оставиха своите автомобили на значително разстояние от указаното място, те ги замаскираха. Преоблякоха се в своето спец облекло и потеглиха към предполагаемата засада. Двамата се предвижваха практически безшумно на известно разстояние един от друг. Стъпваха с мека походка като диви котки, ту прокрадвайки се, ту замирайки на място. Телата им подобно на призраци се мяркаха между дърветата, разтваряйки се в сенчестите пространства на гората. Когато достигнаха обектите на своя интерес, двамата си обмениха едва забележими жестове.

През това време наблюдателите се готвеха към смяна на позициите, от което тяхното настроение се повдигна. Все пак да седиш 12 часа в напрежение не е цвете за мирисане. Само на пръв поглед работата на наблюдателя изглежда лесна. Един вид, кое му е сложното, седи и гледа! Но така изморява психически, че хората с такива професии често се пренапрягат и дори получават нервни сривове.

След 40 минути, когато започна да се смрачава, на наблюдателите им бе съобщено по радиостанциите, да се връщат към „Нула първи“, тоест към колата, която ще ги вземе. Смяната им отне около 20 минути. Това бе напълно достатъчно за Сенсей и Вано да заемат удобни позиции в местата на предполагаемата засада на „конкурентите“. Задачата за определяне на позицията на Сенсей бе по-простичка, тъй като наблюдателите се намираха на позицията, която бе възможно най-удобното място за извършването на диверсия. А на Вано му се наложи да се поизмъчи, надявайки се на своята интуиция и професионална подготовка. Все пак ако „конкурентите“ имаха намерение да действат с две базуки, това означаваше, че разстоянието между тях трябваше

да бъде около 15-20 метра. Първия изстрел по бронирания джип едва ли щеше да го унищожи, по-скоро щеше да направи множество пукнатини, а след това, изстрела от втората базука, благодарение на наличните пукнатини, щеше да унищожи колата окончателно. Взимайки предвид тази информация, Вано измери приблизително 20 метра от първия стрелец (по-добре повече, тъй като е много по-лесно да влезе в гръб) и си хареса позиция, от която се виждаше пътя. Възползвайки се от смяната, той ловко и безшумно се покатери на дървото, намиращо се по средата на тази миниатюрна полянка. Природната кльощавост на Вано му позволяваше да се слее в едно единно цяло с дървото.

За разлика от Вано, Сенсей знаеше много добре къде да застане. Сложността се криеше в маскировката. Чувстваше се, че тук работят професионалисти, които бяха наслагали наоколо множество „маркери“. Все пак действаха не далече от леговището на своя враг, тъкмо за това се бяха застраховали по пълна програма. Сенсей запомни разположението на горския боклук по земята и започна да се предвижва към избраната позиция много внимателно, за да не наруши целостта на някои от маркерите. В този момент забеляза разхвърлени изгнили парчета дървесна кора, близо до входа на позицията. Това бе един от най-добрите варианти за маркери в гората, тъй като стъпвайки върху нея, човек я стрива на малки парченца. Сенсей реши да се устрои точно на това място. Увереността в маркера означаваше по-малко бдителност, а и самата природа бе създала много подходящо укритие във формата на хлътнатина в земята. След като отсече странично на прохода повърхностния земен слой между две от дърветата, заедно с лежащата отгоре кора, Сенсей изрови не много дълбока дупка. После се настани в нея, сложи маскировката и накрая се покри с пласт земя. Повърхностния слой бе сравнително хомогенен, което улесни задачата му допълнително. Сенсей се прикри просто перфектно, позицията му позволяваше прекрасен поглед върху ситуацията, буквално изпод земята.

Каквото и да е, но на „Острова“ гонеха много здраво в

отношение на добрата маскировка. Всеки следващ път усложняваха все повече релефа на местността, предполагаемия обект, маскировката и дори наличието (съответно и реакцията) на различните животни и птици. Но винаги най-трудното беше да се предвиди психологията на условния противник, тъй като самите „противници“ бяха учителите, истински асове в занаята.

Сенсей замръзна в очакване. Неговата сила се изразяваше в неговата неподвижност. Пълната неподвижност – е надежден спътник на внезапността. Неслучайно в природата много животни и насекоми замират преди нападението. Техните окраски се сливат с околната среда, все едно са една хомогенна частица от огромния природен масив. Тяхното вцепенение е тяхната победа, дори преди още да са нападнали. По същия начин действат и самите „жертви“, замръзвайки на място пред опасността. Това е свързано с инстинкта за самосъхранение (един вид „врага“ може случайно да не ги забележи). И в единия и в другия случай неподвижността е инстинкт, изработен благодарение на способността за оцеляване. Природната формула е много простичка: неподвижността е равна на илюзорното отсъствие. И тя отдавна е влязла на въоръжение при хората.

След известно време се появиха и главните „герои“, които влачиха на гърбовете си две базуки. Бойците бяха трима, двама, от тях, съдейки по техните досиета, бяха истински специалисти по диверсиите. Всички носиха на гърбовете си и по едно „УЗИ“. Третия бе Гарвана. Тримата вървяха тихо, без да разговарят. Когато стигнаха мястото, полковника от ГРУ извади своя пистолет със заглушител, провери го още веднъж и го мушна зад колана. След това внимателно огледа наблюдателния пункт. Минавайки много близо покрай Сенсей той извади своето фенерче с тясно насочена светлина и освети мястото, където се намираха корите, после провери и останалите маркери. Без да забележи нищо подозрително, с точни военни жестове и без никакви звуци, показа позициите на своите подчинени. Единият от бойците носещ базука тръгна да си проправя път през храстите към Вано. Втория

започна да настройва базуката, избирайки най-оптималната позиция. Старшият взе бинокъла и започна да оглежда местността и пътя. Най-накрая всички замряха в очакване.

Наблюдавайки ситуацията, Сенсей започна бавно да излиза от своето укритие. Движенията му бяха много бавни. Дори свръхбавни. Подобно движение остава практически незабелязано, дори ако се гледа в упор. Човешкото зрение е устроено по такъв начин, че реагира най-вече на резките движения, от колкото на бавните. Ако вземем например едно цвете или цветна пъпка, човек може да забележи тяхното разтваряне единствено по очевидните признаци, макар и този процес да е постоянен и много бавен. Или да вземем проблясванията в тъмното, или изгрева, който фиксираме основно по косвените признаци като промяната на осветеността, цветовете и т.н. Тъкмо за това подобно свръх бавно движение може да се фиксира от човешкото око единствено на ускорен каданс.

Заемайки стартова позиция, Сенсей се приготви за атака. Вече съвсем се бе стъмнило. Старшият извади прибор за нощно виждане и след около 15 минути произнесе тихо с напрегнат глас: „Внимание...“ На пътя се появи разкошен джип „Мицубиши Паджеро“, последен писък на модата съпровождан от две „БМВ“-та. Помощника зае позиция и приведе базуката в бойна готовност. Взе обекта на мушка. „Готови!“ – разнесе се тиха команда. Щракна предпазителя. Едновременно с него, с един-единствен скок, Сенсей излетя от своето укритие. Помощникът успя само да чуе тихо шумолене, все едно от храстите излетя нощна птица и заповедта: „Огън!“ Неговият мозък изпрати командата към мускулите, но...

Помощникът почувства внезапно лек болезнен натиск в задната част на врата. Пред очите му блесна мощна жълтеникаво-розова светлина, все едно някой бе включил мощен прожектор. Тялото му моментално се скова. Човекът с ужас започна да усеща как всички мускули, подобно на един общ механизъм се свиха в болезнен спазъм против неговата воля. Мощна треска завладя цялото тяло. И най-странното

бе това, че пръста, намиращ се на спусъка, вместо да се свие, започна с огромни усилия да се отпуска. Напрежението в тялото нарастваше с всяка изминала секунда и по никакъв начин не можеше да бъде спряно. Мускулите се свиваха с такава сила, че гръбнака му започна да пука. Следвайки до съвършенство отработените някога в КГБ правила, той се опита да усили непоносимата болка, за да загуби съзнание. Но съзнанието бе блокирано. Удивителното беше, че независимо от всички метаморфози на тялото и разума, той виждаше и чуваше всичко, което се случваше прекрасно. Целта спокойно продължи да се движи по своя маршрут. Но това вече изобщо не вълнуваше помощника. Цялото му внимание се съсредоточи върху скованото му тяло. Това състояние предизвика в него шок, тъй като не бе изпитвал нищо подобно в своя живот.

През това време, Старшият почувства инстинктивно опасността. Той машинално, следвайки перфектно отработените в своята многогодишна практика движения, хвърли прибора за нощно виждане към мярналата се сянка. Според всички правила на военната наука, ако към човека се хвърли рязко някакъв предмет, то той задължително ще вдигне ръце и ще остави незащитен своя корпус за някаква част от секундата. Тъкмо за това, след като хвърли прибора по предполагаемия противник, Старшия моментално нанесе къс ритник „Маваши“ в областта на слънчевия сплит. Във всички случаи, подобен мощен удар предизвиква или масирано счупване на ребра или разкъсване на дробовете, което неминуемо води до фатален край. Но този път, закаления с духа на войната полковник за първи път в своя живот сгреши. Това дори не можеше да се нарече и грешка, а по-скоро нещо извън логиката... Прибора за нощно виждане премина през сянката, а крака с шум разсече пустотата.

Почти едновременно със своите действия, полковника получи удар в сърдечната област. Той владееше много удари, в това число и такива, насочени срещу този уязвим орган. Неведнъж ги бе изпитвал върху собствената си кожа, различавайки отлично техните характерни симптоми, свързани с

нарушението дейността на сърцето. Но този странен удар му бе абсолютно неизвестен. Сърцето му се сви, все едно някаква невидима ръка го бе стиснала и след като направи няколко удара спря. Полковникът почувства целия този процес толкова реално, все едно нямаше нито кожа, нито мускули и кости, а единствено вътрешни леснодостъпни органи. След спирането на сърцето кръвообращението започна да се нарушава и полковника разбра, че губи съзнание. Но вместо да рухне с цялата си тежест на земята, той почувства как тялото му се спуска плавно, все едно потъваше в пух. В този момент той си спомни как в своето далечно детство падаше по същия начин, улавян от грижовните родителски ръце. Последното, което му дойде на ум, бе мисълта: „Колко глупаво се получи всичко... целия свят е една глупост...“

Около полковника се стелеше пълна тъмнина. Черната бездна го засмукваше с голяма сила. Пред него се понесоха шумно картините на любими хора, умиращи приятели, съкрушени врагове... Стон, плач, стържене. И... болка, непоносима болка, свръх силна болка, все едно душата му изпитваше нечовешки страдания. Всичко това бе нетърпимо, на предела на неговите усилия. Внезапно в далечината се появи мека привлекателна светлина. Полковникът разбра интуитивно, че ако успее да стигне до тази светлина, в миг ще се избави от непоносимите мъки, които му причиняваха преминаващите пред него лица и сенки. Цялата му същност неистово се стремеше към този ослепителен миг на вечността. Но колкото повече се приближаваше, толкова по-бавни ставаха неговите движения, толкова по-плътно го омотаваха сенките, подобно на плътни въжета с мощни тежести в своите краища. И колкото повече се опитваше да се освободи от тях, толкова по-силно го стягаха. Най-накрая направи с последните си сили финално усилие... Ето я дългоочакваната Свобода! Неговото тяло, подобно на каменна статуя, остана далеч зад него. Скоростта на движение бе стремителна... И когато оставаше съвсем мъничко до светлината, той видя в нея две очи... очи изпълнени с Любов и в същото време Строгост. Той гледаше директно в тях. В тех-

ните зеници се отразяваше Безкрая.

Бликна ярка светлина... Полковникът отново се озова в своето тяло, което този път, му напомняше повече на ръждясал скафандър. Той почувства ударите на своето сърце и движението на кръвта във вените. Чувството, което изпита, намирайки се отново в този скафандър бе изключително неприятно, все едно бе натикан в много тясно пространство. Същността му се стремеше с всички усилия към далечната светлина. Но уви... Дочу се приятен мелодичен глас, все едно някой пееше, а не говореше: „Не ти е време да умираш, не ти е време...“ След това последва побутване от вън.

Полковникът се свести. Струваше му се, че бе минала цяла вечност, която се бе събрала буквално в няколко секунди. Колко променлива величина е времето, особено когато става въпрос за сферите на подсъзнанието. Границите му изчезнаха: реално и нереално, минало и бъдеще, вечност и секунди. Всичко се смеси, всичко се преобърна.... Всичко съществуваше по някакви свои закони, превръщайки битието в илюзия, важното в пусто, смъртта в нов живот. Той видя пред себе си същите добри очи. От тях излизаше приятна светлина. На душата му стана някак приятно и спокойно. Никога все още не бе изпитвал подобно състояние. Постепенно, размазаните около него петна придобиха конкретни очертания.

„Е, свести ли се, боец?“ – отнякъде се раздаде все същия мелодичен глас. Без да разбира добре къде е реалността и къде е илюзията, полковника попита с тих глас: „Кой си ти?“ Той попита така, все едно очакваше да получи еднозначен отговор, свързан с онази прекрасна реалност, в която се намираше доскоро. „Сега е важно да разбереш КОЙ ВСЪЩНОСТ СИ ТИ“, – отговори все същия мелодичен глас. „Аз?“ – удиви се полковника. :Действително, КОЙ СЪМ АЗ?“ – помисли си той.

Най-накрая последната нишка, която го свързваше с далечния, но изключително роден свят, изчезна окончателно. Съзнанието му изцяло бе завладяло военния му мозък. Започна да се заражда нещо зло. Той видя приведен над себе си човек в черна униформа, с повдигната нагоре лицева мас-

кировка. В неговите очи се отразяваше светлината от търкалящото се наблизо джобно фенерче.

– Твоята мамица..., тихо изпсува полковника и се опита да се изправи, но не успя дори да се помръдне, тъй като цялото му тяло бе сковано.

– Ето че всичко е наред. Щом взе да псуваш, следователно си дошъл на себе си, – с добрина в гласа произнесе седящия на близо човек.

Полковника се вбеси:

– Ах ти... Какъв си ти бе?.. ... ... Какво гледаш, довършвай ме, гадино... ... ... Какво ме мъчиш... Слабак... мразя те... Изроди!!!

– Защо си хабиш въздуха? – спокойно произнесе Сенсей. Той се наклони много близко до ухото му и произнесе истинското му име и фамилия.

Гнева на полковника моментално утихна, лицето изразяваше удивление. Преди тридесет години, работейки в ГРУ, му се наложи да смени своето име, инсценирайки смъртта си и изкарвайки известно време в гроба по време на погребението. Това бе свързано с опасен за държавата инцидент. Много години живееше с чуждо име и външен вид. Неговото истинско име знаеха само двама генерали, единия от които бе починал наскоро.

– Как разб... – полковника се спря по средата на думата, очите му се разтвориха от обзелия го ужас.

– Спокойно, спокойно...

Сенсей отново се наклони над ухото на полковника, за да не го чуе вкаменената „статуя“ с базуката и тихо произнесе истинското му месторождение, името на родителите, номера на досието, личния номер по време на службата в разузнаването, фамилиите на хората фигуриращи в онзи инцидент, заради който се случи този неочакван обрат в съдбата на полковника.

– Стига ли ти или да продължавам?

– Стига, – с примирение произнесе той.

През това време в храстите се чу леко шумолене. От там изникна Вано, мъкнейки на гърба си тежък товар – втория

наблюдател заедно с базуката. До ухото на Сенсей прозвуча тихото мърморене на отец Йоан: „...казано е „не убивай“, „не възненавиждай ако се случи беда“... Господи, колко си тежък, чадо Божие, заедно с греховете свои...“ След като се приближи, той постави своя товар на земята и замръзна, все едно никога не го е имало.

– Кои сте вие? – попита полковника.

– Е, във всеки случай не сме нито МВД, КГБ, или ГРУ. Да го кажем така, тук имаме свой интерес...

Докато Сенсей говореше всичко това, полковника трескаво изчисляваше кои могат да бъдат тези момчета. Версията за бандитите бе моментално отхвърлена, тъй като всичко бе изпипано изключително професионално. Униформата им говореше за принадлежност към спец подразделенията. Нямаха оръжие, но владееха до съвършенство техники, които дори на него му бяха неизвестни. И най-важното – информацията, с която разполагаха, говореше за това, че тези момчета принадлежаха към висшия военен елит на бившия СССР. А с тях шегичките са много лоши. Като нищо можеха да принадлежат към личната охрана на Президента... Но защо този мъж позволи да му погледнат в очите? Защо?! От тази мисъл по тялото на полковника преминаха студени тръпки.

– Имаме си свой интерес, – повтори Сенсей. – А вие момчета, със своите базуки разваляте глобалната игра. Искате да ликвидирате Кронос...

След като бе споменато името Кронос, полковника се оживи:

– Изобщо не ни трябва този Кронос! Той е бандит. Можете да си го вземете целия. Трябва ни само Минокс. Тази гадина ни предаде... Клел се е... Прекрачи всички закони на офицерската Чест и Съвест! Минокс предаде хората, които някога делиха с него последното парче хляб! Превърнал се е в гадина. Само погледнете какви ги върши! Всичко, на което някога са го учили с цел защита на родината този двуличник използва за свое собствено забогатяване, в полза на криминалните структури, за унищожаването на същата тази Родина, която някога се кле да защитава. Такъв подлец

няма място сред живите!...

По време на своята емоционална реч, полковника бе обхванат от безумна ярост и гняв. Ако Минокс сега му се бе мярнал пред очите, то със сигурност щеше да го разкъса със зъби на малки парченца.

– Твар! Все едно няма да се скрие от нашето възмездие! Сенсей въздъхна, гледайки на тази кипяща ненавист и произнесе:

– Залозите са много по-високи. Кронос и Минокс – са просто необходими фигури. Така че и да кипиш и да не кипиш, все едно ще ти се наложи да охладиш страстите.

– Разбирам прекрасно абсолютно всичко. Но разбери и нас! Минокс все едно ще умре, каквото и да ни струва това, дори и смъртта му да отнесе с него животите на всички ни! Това е въпрос на Чест, разбираш ли? Чест!!!

Сенсей поклати глава:

– Да, момчета, хубава игра ни спретнахте... Добре, ще направим така. Щом вашите стремежи са толкова необратими, нека да се разберем, че преди завършването на нашата операция няма да пипате Минокс... Може пък след това да размислите и да не си слагате излишен грях на душата.

– Не, – твърдо заяви полковника, – няма да премислим. Как ще разберем, че вашата операция е завършила?

Гласа му стана равен и спокоен. Той разбра много добре, че никой от присъстващите не смята да убива никого.

– Да речем, че в деня на завършване на операцията в твоя кабинет ще намериш букет от яркочервени рози. А после сам ще решиш: да го подариш на любимата си жена или да го сложиш на гроба на своя враг.

Полковника се усмихна и си помисли: „Колко обичат романтиката тези момчета“.

– Съгласен съм.

– Нали няма да ни подведеш?

– Честна дума.

– Добре тогава... А сега, братко, трябва да изчезваме. Естествено никога не сте ни виждали. Смятайте, че това е бил глас от небесата.

Сенсей натисна някаква точка в тялото на полковника. При това толкова бързо, че втория не видя дори движението на ръката му. Същото нещо Сенсей направи и с вкаменения помощник с базуката, но преди това премести на страни указателния му пръст от спусъка на базуката.

– За своето здраве не се притеснявайте, приятели. Ти ще се оправиш напълно след 14 минути, а твоя помощник – след 15. А този, – Сенсей посочи към човека в безсъзнание, след 25 минути. Това е всичко, сбогом. И не забравяй за своето обещание.

Двете сенки преминаха пред очите на полковника и се разтвориха в тъмнината. Той остана насаме със своите мисли. Това, което се случи с него бе предизвикало цяла верижна реакция от емоции и мисли, засягайки някакъв вътрешен смисъл на неговото съществуване. Но тази буря започна постепенно да утихва. В края на краищата нещо прещрака в съзнанието на полковника. Злобата изчезна. Лекотата и блаженството отново завладяха неговия разум. Той спокойно погледна на обсипаното със звезди небе. „Колко са красиви, тези далечни светове, колко са многобройни... И във всеки от тях пулсира безкраен живот, който по нищо не прилича на нашия, човешкия. Какво сме ние в сравнение с тези светила? Нищожества, прах на прахта...“ Полковникът си спомни за една забавна книга по астрономия, която бе прочел много отдавна в своята младост. Нейните странички го поразиха със своята „вселенска“ философия. В нея се разказваше за това, че ако на човека се гледа от космоса, то от гледната точка на еволюцията на планетите, в пълния смисъл на думата той е едно „нищо“. Размерите му са толкова малки в сравнение с „мегаполисите“, галактиките, вселените, че дори не може да бъде сравнен с прахта. Просто едно НИЩО!

И неговия живот в мащабите на глобалния космос – не е дори частица от секундата. Също едно НИЩО. „Тогава защо съществува човек? Защо му е дадено това време в това кътче на Слънчевата система, в огромните пространства на глобалния Космос с неговите милиарди звезди? За какво?! Кой

съм аз?... Кой съм всъщност?..“

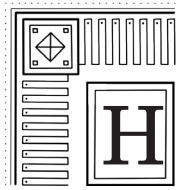
Полковникът за първи път в живота се бе замислил над тези въпроси, и защо чак сега, в тази нощ и на това място. Странна е все пак тази госпожица Съдбата, как неочаквано налага своя отпечатък на „кръстопътя“ именно тук, в това време... В съзнанието на полковника изплуваха някакви смътни спомени, които го тревожиха така, все едно не бяха от този свят. Решавайки да ги разнищи, следвайки своя обичайна логика и да разплете всичко до край, когато тялото му бе пронизано от хиляди иглички. Усещането беше все едно цялото му тяло бе изтръпнало. Полковникът започна тихичко да псува, свивайки и отпускайки пръстите на „оживелите“ ръце и крака. Неговото съзнание отново бе завладяно от ненавист и приятните чувства тутакси изчезнаха. Това го накара да се ядоса още повече.

След една минута и неговия помощник се размърда. И първото движение, което изпълни неговия указателен пръст на дясната ръка бе – инстинктивно да се свие и отпусне. Най-накрая командата изпратена от мозъка към тези мускули бе изпълнена.

☆ ☆ ☆

Глава шеста

Нападението

Няколко дена след това изключително важно и абсолютно незабележимо за околните събитие, на Сенсей му предстоеше среща с Булба. Той отново се вживя в своята стара роля, макар и да му бе безкрайно противна. С велико удоволствие би предпочел да седне в поза „лотос“ някъде по върховете на старите Алтайски планини, от колкото отново да облича камуфлажа от златни дрънкулки и скъпи вещи, играейки ролята на железен авторитет, който умело заобикаля подводните камъни по пътя към своята власт.

Колко е загадъчен света на човешките желания. Всеки в него се стреми към своите висоти. На бедните не им достига богатство, на богатите – щастие, на щастливите – покой. И най-любопитното е, че този кръговрат на безкрайните желания постоянно присъства в невидимите сфери на човешкото общество. Хората се намират в постоянно търсене. На всички постоянно не им достига нещо, за да постигнат пълното щастие. Именно тази вътрешна неудовлетвореност ги кара отново и отново да се потапят в мочурището на новите изпитания.

Тома, който трябваше да запознае Сенсей с Булба, бе решил да отмъсти на бандитския бос, сваляйки го от „трона“ и съответно да заеме неговото място. Да излъже лъжеца за него бе двойно удоволствие, това го подтикваше да действа тайно и хитро. Тома интензивно търсеше начини за запоз-

нанство с Кронос, за да може впоследствие с наслада да подкопае репутацията на Булба. Неговия главен коз в тази игра бе асоциацията.

Първото запознанство на Сенсей с Булба, естествено с помощта на Тома, се оказа доста сухо. А и самия Булба играеше ролята на прекалено зает човек. Около него постоянно бягаха и се суетяха някакви хора. Дори не „някакви“, а напълно познати. Работата е там, че още по време на пристигането си в бандитското „леговище“, Сенсей по навик запомни лицата на бандитите, които се размотаваха без работа. Тъкмо тези момчета правеха вятър, създавайки впечатлението за интензивна дейност, влизайки един след друг в кабинета на Булба и показвайки колко е важен техния бос. Сенсей се усмихна незабележимо и си помисли: „Да, умеят да хвърлят прах в очите. Сигурно им е в кръвта – да се размотават и да се правят на много заети“.

Тъй като Булба бе „Много зает“, отдели само минутка на поредния влязъл в кабинета. Тома представи Сенсей като свой приятел, с когото ще правят съвместен бизнес. Булба изрази своето съгласие и не забрави да отбележи:

– Ако има някакви проблеми, идвайте, ще ги решим. Самия Кронос даде разрешение... А ако някой от бизнесмените се опъва – ще го принудим. Това понякога е необходимо. Нали организирате всичко това не от свое име, а от името на големите хора, така че можете да работите смело...

„Каква велика чест“, – с усмивка си помисли Сенсей. Това изречение бе коронния номер на Булба. Тъй като в престъпните среди „работата от името на големите хора“ предполага постоянен паричен данък, който се налага върху човека. Схемата е проста: „Ползваш ли нечие име – плащай“.

В оставащата „кратка“ напътствена реч със съответните ценни указания (ЦУ), Сенсей едва не заспа. Той умираше от скука от тази нескопосана игра от най-ниско ниво. Но етапа трябваше да бъде минат. Прозявай се колкото искаш, но всичко трябва... Най-накрая Булба завърши с ЦУ и побърза да изпрати своите гости, акцентирайки на своята

„екстремна заетост“.

В следващите дни Тома започна да работи активно с бизнесмените, опитвайки се да ги убеди да си сътрудничат, а Сенсей му помагаше. Тъкмо тук Сенсей напрегна целия си потенциал. В общия шум и външното прикритие, той намираше такива хора, чийто бизнес бе свързан с притока на капитали към Кронос. Тъкмо от този етап започна основната игра. Сенсей не само завързваше с тях близки запознанства, но и незабележимо им създаваше психологически профил, изучаваше техните навици и слабости. Чрез тях той стигаше до най-богатите хора в областта, на които се крепеше империята на Кронос, а също така си изясняваше схемата на взаимозависимостите и „дружбата“. Това бе много тънка и сложна задача, но и изключително важна. Свършвайки своята работа в медицинския център, Сенсей се заемаше със своите нелегални дейности, а през нощите анализираше получения материал. Естествено, това отнемаше много сили и време, но какво можеше да се направи, щом бе необходимо. Преди да натисне спусъка за ликвидация на престъпната организация, трябваше надлежно да се изучат всички нейни вътрешни и външни схеми и чак тогава, анализирайки цялата информация, да се изпрати един точен импулс, който безотказно ще разруши целия механизъм.

☆ ☆ ☆

Дойде лятото. Живота течеше в своя нормален ритъм. Не се забелязваха никакви сериозни промени във върховете на криминалния свят. Булба все по смело показваше своята истинска властолюбива същност. Вече съжаляваше, че позволи на Мартинич така лесно да се откачи от неговата банда. Нещо повече, дори престана да го удовлетворява, че Лекаря просто сътрудничеше с Томата. Булба се смущаваше от самостоятелността му. Алчния мозък жадуваше за още. На главатаря му се искаше да вкара Лекаря в силна зависи-

мост към себе си, към своя покрив, с идеята целия капитал да тече директно в джоба на Булба.

Той сподели, с помощта на намеци, тези свои мисли с Тома. А той лавирайки между „нашите‘ и „вашите“, опитвайки да достигне своите собствени цели, помисли малко и предложи:

– Лекаря има търговски обекти на областния пазар, където Вовка „Нинджата“ зарежда. Искаш ли с Вовката да се договорим, един вид да организира нападение от страна на „шефовете“. А ние като негови „приятели“, ще помогнем на Лекаря да реши това свое главоболие.

Тома даде идея за една стара като света тактика. Смисъла и е прост. Когато във владенията на една криминална структура се появява подходящ бизнесмен, тогава кръстника чрез свои подставени лица се опитва не само да се запознае с него, но и да му наложи своя собствен покрив. Естествено, в бизнесмените възникват съмнения за необходимостта от подобна „помощ“ и съответно въпроса: „за какво да им плащам? Работя си спокойно... Притрябвал ми е този „помагач““. През това време главатаря на бандата, за да накара своя „доен клиент“ да повярва в необходимостта от неговия покрив, се договаряше с друга банда да налети върху дадения бизнесмен, а после всичко тече като на кино. Едната банда налита, а покрива съвсем навреме защитава. Кавга, сбиване, стрелба във въздуха. А клиента от целия този „кървав сблъсък“ започва да се тресе от страх. Подобен „скандал“ застрашаващи неговата сигурност и бизнес не е виждал през живота си. И след приключването на театралните действия, дъха му секва от щастие, ръцете треперят, на устата грее блажена усмивка, а в главата циркулира една-единствена мисъл: „Какъв късметлия съм, че се запознах с тези момчета! Живота с тях е истинска приказка!“ И от този ден нататък клиентът започва да уважава своя покрив и чистосърдечно да плаща непосилна лепта за своето щастливо „освобождение и охрана“. Ето така изглежда през погледа на бандитите „добре организирания бизнес“, изразявайки се с техния език: – „чиста проба измама“. Така при-

близително изглеждат техните действия. Случайни набези не се случват. А от нападенията на прелетните „гастрольори“, покрива все още не е успял да спаси никого.

Сенсей прекрасно разбираше как стоят нещата. Твърде добре познаваше бандитския манталитет. И когато Тома, скривайки своя поглед, започна да намеква: „Ако стане нещо, веднага се обаждай...“, на Сенсей веднага му стана ясно, как искат да го изпързалят. Единственото, което не знаеше, – бе от коя страна да очаква неканените гости. Сенсей предупреди своите пишман „предприемачи“ за възможно „нападение“, инструктира ги да си отварят очите на четири и започна да чака.

☆ ☆ ☆

Денят бе събота. Андрей и Валера се стягаха да отидат на автомобилния пазар, за да съберат оборота от продажбата на бои. Игнорирайки предупреждението на Сенсей, Андрей реши да не взима със себе си допълнително хора. „Излишни разходи за бензин... Колко може да ги развеждам напред-назад за онзи що духа?“ – помисли си той. Директора на „Касандра“ се издокара със своето неотразимо малиново сако, макар и навън да бе жегичка. Обу модерен панталон, които бе купил преди един ден и изтупвайки последните прашинки, придирчиво се погледна в огледалото. „Великолепно!“ – произнесе той, цъкайки с език.

Андрей се запъти важно-важно към своето ‚Ауди“, където го чакаше Валера, който също не изоставаше от модата, но в сравнение с Андрей изглеждаше по-скромно. Това сравнение погали самодоволството на директора на фирма „Касандра“.

Пристигайки на пазара момчетата направиха важен вид и започнаха да събират оборота от „точките“... Увлечени от своето важно занимание, не забелязаха как сред навалицата се появиха 15 души, основно от кавказки произ-

ход. Петима се приближиха към двамата и без да обясняват каквото и да било започнаха да ги лупат. И ако Валера успяваше някак да се съпротивлява, то Андрей летеше като футболна топка, забравяйки от страх всички свои „навици“ в бойните изкуства. Той дори не стопли веднага за какво иде реч. Но когато един от нападателите изля цяла кутия боя на главата му, унищожавайки скъпоструващите дрехи и унижавайки го пред целия пазар, ето тогава стопли какво реално се случва. „Точките“ бяха направени на пух и прах. А Андрей подсмърчайки жално и забърсвайки своя разбит нос се опита да измърмори нещо за официалната договорка със стопаните на пазара.

– Какви договорки? Какви стопани? – Какъв покрив? – злобно и със силен акцент произнесе бригадира на нападателите. – Какво ми фъфлиш, Буратино... Сега ще те вържем с краката на горе и гледайки как се гърчиш ще почакаме да видим кога ще дойде твоя покрив.

Но не тръгна да изпълнява своята закана, а само заплаши:

– Ако утре в десет часа не си тук със своя покрив, по-добре не ми се мяркай пред очите, чу ли Буратино.

Прибирайки целия оборот и наритваки за последно „неудачниците“, нападателите си тръгнаха гордо от мястото на побоя, съпровождани от любопитните погледи на зяпачите.

Андрей се опитваше нервно да почисти автомобилната боя и проклинаше деня, в който отвори новите сергии на пазара. Валера заедно с продавачите започнаха да събират остатъците от стоката. Унижените и оскърбени пишман „предприемачи“ побързаха да се оттеглят от злополучния пазар, насочвайки се директно към офиса. След като пристигнаха, започнаха да изливат своите „души“, размахвайки емоционално с ръце. Андрей бе особено усърден в своя разказ, увеличавайки десетократно своите „подвизи“, разказвайки как се е съпротивлявал на бандитите. По негови думи силите бяха несравними.

– Бяха около двадесет! И като ни се нахвърлиха...

Сенсей иронично изслуша речта на „обиденото момчен-

це“ с наплютото малиновото сако, а след това произнесе:

– Добре момчета, прибирайте се. Почистете се. А вечерта идвайте на тренировка, ще измислим нещо... Искат покрив – ще получат покрив!

Всички тези досадни разпри, досущ като нагли комари, пречеха на Сенсей да върши своята основна работа. Тъкмо за това, бе недопустимо да се бавят с ответната реакция и да позволят конфликта да се разрасне. Ситуацията трябваше да се реши с един замах, възможно най-скоро.

☆ ☆ ☆

Глава седма

Тренировката по източни бойни изкуства

Клубът, който ръководеше Сенсей, вече толкова много години, се ползваше с огромно уважение не само в града, но и в цялата област. Всяка негова тренировка бе уникална и неповторима, заради неговите необикновени качества като ръководител, знанията му за бойните изкуства, житейските и философски истини, които толкова ясно и естествено разказваше на многобройната тълпа. Никак не бе учудващо, че по време на тренировките групата му достигаше 60 души и многократно надвишаваше нормата за спортната зала. Нещо повече, на занятията идваха хора от най-различни възрасти. Видимо, всеки намираше в Учителя нещо за себе си: младежта – информация за тялото, по-възрастните – информация за душата. Удивителна бе и атмосферата на самите занятия. Повечето от присъстващите добросъвестно работиха над своите тела, увличайки със своя ентусиазъм новодошлите. В залата цареше дисциплина, която никой не смяташе да нарушава, а също така и взаимоуважение между този различен по възраст колектив.

На занятието този път бяха дошли много нови хора, очевидно това бе резултат от предишната тренировка, където Сенсей демонстрира някои физически възможности на човека, които мнозина сметнаха за невероятни. След интензивната разгрявка и базовите упражнения, Учителят даде възможност на групата да си почине малко. И докато разго-

рещения колектив отмаряше, Сенсей организира своеобразна тренировка за ума. Той проведе непринудена дружеска беседа, по времето на която всеки можеше да го попита това, което го вълнуваше. Естествено първия коронен въпрос, от страна на новобранците бе:

– Какво лежи в основата на човешките феноменални възможности?

Попита млад мъж, около 20-те.

– Силата на вярата. Още в дълбока древност хората, стремящи се към самоусъвършенстване, знаели, че само настройката на съзнанието, абсолютната увереност в достигането на поставената цел и вътрешната самодисциплина са спусъка за изключителния биохимичен режим на нашия организъм.

– А какво се случва в организма? И как именно се проявяват феноменалните способности в човека: спонтанно или осъзнато? – попита младо момиче.

– Съществуват различни прояви – и спонтанни, и волеви, и такива, натрупани с помощта на специални духовни тренировки. Например, в поведението на обикновения човек можем да наблюдаваме спонтанни прояви породени от силен стрес в екстремална обстановка. При повечето хора се усилва многократно емоционалната възбуда, където силата на вярата заема позицията „оцелявай и побеждавай“. Тази мисловна заповед в мозъка се превръща в съответна команда към централната нервна система, която на свой ред изпраща своите команди под формата на нервни импулси към всички точки на човешкото тяло. Това води до повишено отделяне от надбъбречната жлеза на норипенифрин и адреналин в кръвта. Тези хормони активно мобилизират енергийния ресурс на организма, а също така вземат участие в регулирането на неговите процеси, неговия главен „мотор“ – сърцето, а също така и дихателната система...

– А какво означава „мобилизация на енергийния ресурс на организма“? – попита мъж на около 40 години.

– Ами, например, активното действие на адреналина довежда до използването на гликогенния резерв на мускулите в

качеството си на източник на енергия, а също така осигурява увеличаване притока на глюкоза от черния дроб в кръвта. А глюкозата се явява един от видовете въглехидрати, които използват скелетните мускули в енергийния метаболизъм, простичко казано – химическите реакции, в резултат, на които се отделя енергия за жизнеспособността на организма.

Между другото, относно скелетните мускули. Ако в обикновени условия отделните групи мускулни влакна се включват в дейността последователно, то в стресовите ситуации, при положителна настройка на съзнанието могат да се включат едновременно. Дори блокирайки, спирачната мускулна активност при настъпила умора. Но искам да подчертая още веднъж, това се случва само при положителна настройка, при абсолютна вяра в това, че ще оцелеете. Съществуват безброй примери, както във военно време, така и в мирно, когато попадайки в екстремална стресова ситуация, хората оцелявали именно благодарение на своята вяра и воля, благодарение на своите положителни мисли.

Ако обаче допуснете в съзнанието си негативни мисли и им позволите да надделеят над силата на вашата вяра, тогава в екстремалната ситуация вашата нервно-психическа възбуда ще доведе до паника с всички произлизащи от това последствия. При доминацията на негативната сила на вярата, вашата психика ще повиши нивото на тревожност и ще активира съответните реакции в организма. В резултат на това способността за обективно възприятие на заобикалящата среда ще спадне драстично. Ще се свие фокуса на вниманието, което няма да позволи да се реагира обективно на появяващите се дразнители. Ще се наруши координацията и точността на движенията. Ще възникне рефлексно напрежение в редица мускулни групи, на първо място – сред антагонистите на мускулните групи. Това означава, че организма трябва да изразходи допълнително количество енергия и усилия, за да преодолее съпротивата на тези мускули антагонисти. Това ще доведе до бързо изразходване на енергийните запаси на организма, моментална физическа умора и естествено до пренасищането му с неизразходвана-

та глюкоза, което може да доведе до сериозни усложнения, включително и диабет.

Така че, организма може да е или ваш верен помощник, или да ви убие. Всичко зависи от това каква мисловна команда му зададете и съответно, каква сила на вярата вложите – положителна или отрицателна. Та нали нашето съзнание – е само една десета част от нас, а девет десети се падат на – подсъзнанието, който паралелно с всички свои функции регулира и автономния режим на нашия организъм. Подсъзнанието не прави разлика между положителна или негативна мисъл. То възприема единствено дадената от вас мисловна заповед. Подсъзнанието – е като компютър: каквато информация му подавате, такъв е и неговия отговор. Затова, вашите мисловни заповеди не само формират вашия вътрешен свят, но и изграждат стабилна защита от външния. Тъкмо затова е толкова важно да се научите да контролирате ежедневния поток от мисли, за да не попадате после в глупави ситуации.

– А ако например, след корабокрушение си се оказал в ледената вода? – моделираше въображаемата ситуация младеж на около 18 години, очевидно нагледал се на страшни филми. – как ще се спасиш само с помощта на гола мисъл, ако тялото замръзва буквално за броени минути?

– В историята има много случаи, когато различни хора са престоявали в ледените води от 3 до 5 часа без последици за тяхното здраве. Независимо, че светилата в науката утвърждават, че човек може да престои във вода с температура 8 градуса максимум 10-20 минути. Но факта си е факт. И този феномен е свързан с определена настройка на съзнанието.

– Ето, ето, разкажете му! Че ме измъчи с неговите страхове, – шеговито произнесе приятеля на момчето, който седеше до него. – По време на военната комисия ни обещаха да ни вземат във Военноморския флот, от там и започна всичко.

– Военноморския флот? Та това е супер! Тъкмо обратното, трябва да се гордеете, там не взимат кого да е. – каза Сенсей.

– А и няма от какво да се страхувате. Настройте своето съзнание на положителната вълна и нищо лошо няма да ви се случи. Убий своя страх със знание, с добра физическа подготовка. Чети книги. Известни са множество феноменални случаи, нека например да вземем Великата Отечествена война, когато хората благодарение на мъжеството и самообладанието правили, на пръв поглед, невероятни подвизи. Ти също ще се удивиш, когато разбереш с какви възможности разполага волевия човек. А волята трябва да се калява с вяра!

– Извинете, ако се върнем към гореспоменатото от Вас... Какво се случва в организма, ако човек осъзнато управлява своите феноменални възможности? – попита момичето.

– Задейства се същия този вътрешен механизъм, както и при стресовата ситуация. Само че човек я създава по изкуствен начин, активирайки силата на своята воля и вяра, и подлага своето тяло на физически изпитания. Това е своеобразна тренировка на ума и тялото. Ако тренирания човек някога действително попадне в екстремална стресова ситуация, той няма да се паникьоса и няма да се парализира от страх. Защо? Защото моментално ще превключи своето съзнание към отработената вълна и ще вземе всички необходими адекватни мерки за преодоляването на тази опасност.

– А как може конкретно да се тренира така тялото? – попита някой от новите.

– Е, съществуват много различни начини, както вече казах и волеви и такива, които се тренират с помощта на духовни практики. Най-елементарния пример за волева тренировка е, когато човек преодолява чисто психологическата бариера на своето съзнание, сега много хора демонстрират подобни способности: ходенето по въглени, по счупени стъкла... Или пък лягат на дъска с множество стърчащи пирони, пробождат си кожата на много места, без това да предизвика каквато и да е болка. Тоест при даденото действие не се променя пулса, кръвното налягане дори рефлексното свиване на зениците, което се явява верен показател за прикрита болка.

– И как ходят по въглените, без да се изгарят? – удиви се

някой от младите присъстващи.

– Те изобщо не мислят, че могат да се изгорят. Тези хора се мобилизират вътрешно, фокусират се върху положителните мисли и спокойно си ходят. Те са напълно уверени в себе си. Освен това тяхната увереност е подкрепена със знания от физиката. Тъй като първо, пепелта намираща се по върховете на въглените притежава низка топлопроводимост. Второ, още през XVIII век, на медицината и е бил известен така наречения ефект на охлаждане. Според тази теория, която обяснява дадения случай, потта на табаните предпазва ходещия по въглените от изгаряния. Физиката си е физика, но най-феноменалното е, че по въглените може да мине само този, който успява да пребори себе си и правилно да настрои своето съзнание.

– А как лежат върху дъски с пирони? – попита същия младежки глас.

– Отново същата физика! Всичко е много просто: колкото повече пирони има, толкова по-малко тегло се пада на всеки пирон, а от там е и по-малък шанса да се нарани кожата. Между другото леглото от гвоздеи е било измислено в древна Индия и се използвало не само за демонстрация на човешките възможности, но и в качеството си на своеобразни сеанси по лечебна акупунктура. И отново, най-главното в този феномен – е волевата настройка на съзнанието.

Но всичко това са дреболии в сравнение с това, което действително може да постигне човек със силата на своята вяра, ръководейки се от различни психологически и духовни техники и практики. За целия период от нашата цивилизация е натрупан огромен опит в тази сфера. Особената настройка на съзнанието е била основата в ритуалите на аборигените, които били абсолютно уверени в поддръжката от всички свои предци или асоцииращи се с мощните стихии, животни, и в религиозните ритуали на различните вярвания, и в системата на подготовката на индийските факири, постигането на дълбоко вътрешно състояние при йогите. И накрая самите майстори на бойни изкуства. Защо дадените психологически техники и духовни практики съществуват

в толкова много разновидности и реално никога не са били скривани от хората, жадуващи да се самоопознаят? Защото всички те, независимо от проявените феноменални възможности, се явяват на първо място, просто различни инструменти за въдворяването на ред в самите себе си и контрол на негативните мисли. И в крайна сметка за натрупване на вътрешна сила на Вярата и Любовта, което се явява една от най-важните задачи на всеки човек в неговия живот. Когато човек се захване сериозно с вътрешната работа, изхвърли всичкия „боклук“ от главата си и построи в своето тяло великолепен храм за душата, той не само ще започне да вижда света от перспективата на Любовта и неговата съвършено нова интерпретация, но и ще го промени по свое желание в по-добра посока. Тъкмо тогава пред него ще се разкрият истинските феноменални способности, които в никакъв случай не могат да се сравняват с всички гореизброени фокуси на подсъзнанието. Така че, въдворете ред първо в своите мисли, тогава ще бъдете поразени от промяната около вас.

На нашите занятия ще имате възможност да се запознаете със сериозни духовни практики и психо техники. Тъкмо днес ние ще разгледаме цял комплекс от древни техники, които са били използвани не само в качеството си на обезболяващи методи, но и едновременно способстващи на вътрешното духовно саморазвитие и самоопознаване на човека. Тези техники успешно са се използвали в духовните практики на много велики майстори на бойните изкуства и техните ученици. Именно поради своята простота и ефективност те са достъпни практически за всеки човек получил това знание. Както се казва, само да имаш желание. Тъкмо затова, могат да бъдат практикувани с успех дори и тези, които днес посещават за първи път нашите занятия. Но преди да пристъпим към самите техники, нека да си изясним, какво представлява болката и как нашият мозък и организъм реагира на нея.

Болката – е осемдесет процента собствена емоция и едва двадесет процента нарушена функционалност на организма. Затова никой до ден-днешен не може обективно да из-

мери усещането за болка. Болката не може да се фиксира нито посредством кръвното налягане, нито със сканиране, нито с всевъзможни анализи и диагностични методи. Единственото, което могат да направят медиците – това е да изслушат вашите оплаквания и съответно на основата на вашите субективни усещания да поставят предварителна диагноза, да назначат допълнителни изследвания и след това да определят самото лечение.

Как самият организъм реагира на болката? По цялото ни тяло са разположени свободни нервни окончания, така наречените ноцирецептори. Те реагират на всякакви дразнители – налягане, промяна на температурата, електричество и т.н. Те присъстват във всички тъкани. Такива рецептори няма само в мозъка. Затова самият мозък е лишен от чувство към болката.

Схемата, по която се осъществява сигнала за болка е следната. След раздразнение на нервните окончания сигнала за болка преминава по нервните влакна към гръбначния мозък. От там се предава в таламуса – диспечерският пункт на мозъка. Осъществява се сортиране на входящите и изходящи сигнали. След това тези сигнали постъпват в лимбичната система, в която се формира емоционалният отговор на болката. Тъкмо това е мястото, където е заровено кучето (тези същите осемдесет процента), което лае и жалостно вие при всеки удобен случай. Тъкмо за това неведнъж сте чували моя съвет: за да успокоите силната болка, е необходимо да превключите своето съзнание на нещо друго, да се абстрахирате. Но за много от хората това волево усилие не трае дълго, особено ако болката е остра. За тази цел съществува доста ефективна психотехника.

Веднага искам да уточня, че болката може да бъде различна. Едно е просто да се ударите, друго е повърхностна рана или хроническо заболяване. Затова не е препоръчително да се увличате и ограничавате само с обезболяващия ефект на тези психотехники, които днес ще ви дам. Трябва винаги да се знае, че коя да е болка – на първо място е сигнал на организма за някакви сериозни проблеми. Блокирай-

ки болката в своето съзнание вие отстранявате следствието, а не причината. Затова ако вашата болка е свързана с някакъв сериозен проблем в организма, задължително трябва да се обърнете към лекар. Ако това са незначителни рани, с които можете да се справите и без намесата на лекар, то задължително е необходимо да изпълните целия комплекс от техники, за които говорихме на тренировките. Имам предвид указването на първа медицинска помощ. Тоест да се спре кървенето, да се почисти и дезинфекцира раната от вторично замърсяване и да се бинтова. А вече след това смело да се обезболява с конкретните психотехники.

И така, комплекса от древни техники се състои от три стъпки или, изразявайки се на съвременен език, три етапа. Първият етап – това е изпълнението на най-обикновена психо техника. Тя се явява своеобразна волева тренировка на съзнанието, подготовка за втория етап – медитацията. Тука не са необходими някакви особени навици или специално дишане. Всеки един човек може да постигне резултат, в това число и да изключи болката. Тук, за разлика от известния ви начин, е важно да се научите не само да се отвличате, а да пренасочвате съзнанието от своето физическо тяло към духовното такова, или както го наричате, енергийно или както ви е удобно. Можете да извършвате всякакви упражнения във всяка позиция на тялото. Да предположим, че човек седи с отпуснати върху коленете си ръце. Той се опитва мислено, без да повдига своята физическа ръка да повдигне астралната такава и да докосне върхчето на носа си или пък да изпълни други движения: да постави астралните си ръце една върху друга, да ги повдига и т.н. След това може да се усложни: лежейки в леглото на гърба си, да повдигне физическата ръка пред себе си с дланта нагоре. Ето така. След това да съсредоточи цялото си внимание върху астралната ръка и да я постави на леглото или под главата си, както му е удобно. Най-важното е – да се концентрирате до толкова върху астралната си ръка, че да забравите за физическата. Ако искате можете да настроите своя вътрешен хронометър да речем на 5 минути, после на 20 минути, на час и т.н. По къс-

но можете да оставите физическата ръка в такава позиция за цяла нощ. При това сутринта няма да усетите ни най-малка умора във физическата ръка.

– А ако изведнъж изтръпне и кръвоснабдяването в нея се наруши? – прояви своето съмнение пълничък мъж около петдесетте.

– Това няма да се случи, ако изпълнявате всичко, така, както ви казвам. Защото енергийното тяло ще се намира в естествено състояние. А физическото тяло, без астралното – това е просто робот, който можете да програмирате със своите мисли за далеч по сложни неща. Разбира се, ако незапознат човек започне да се самоизтезава, тогава той няма да издържи на такива натоварвания. Реалните физически възможности на нашето тяло все пак имат предел. А за да постигнете горе упоменатия резултат, са нужни преди всичко духовни занятия... Така, че в практическия процес на дадената психо техника излиза, че няма да чувствате своето физическо тяло, а енергийното не изпитва болка, там въобще отсъства болката, като такава, това е съвсем друга физика. Ето ви и вашата лична бърза помощ!

По-нататък, втория етап – това е изпълнението на много ефективна медитация. Където и да се намирате, каквито и проблеми да имате – физическа болка, нервно разстройство или пък някакви неприятности на работа, в училище, дома, които изискват решаване в спокойна обстановка – е нужно точно да си представяте следното. Седите на върха на скала върху много удобна позиция, било то в позата „лотос“, или както ви е удобно, та дори и спускайки краката да висят. Но вие седите върху скалата и наблюдавате своето тяло, което в даденият момент се намира под скалата, например стои върху килима в офиса на началника, или седи на лекции, или тренира в залата, или лежи в къщи на дивана... Вие не просто съзерцавате своето тяло от страни, но и мислено се съсредоточавате върху добрите си мисли. Най-добре е на върха на скалата да направите добре познатата на всички медитация „Лотосов цвят“. Това ще позволи на вашето съзнание да

се превключи на положителна вълна. При положително настроено съзнание, а и при даденото медитативно състояние добре сработва интуитивното възприятие. А то знае за света много повече, от колкото вашето ограничено логическо съзнание, тъкмо за това ще ви подскаже най-правилното и оптимално решение на кой да е ваш проблем.

Нещо повече, наблюдавайки физическото тяло от скалата, ще чувате всичко, което говорят на вашето тяло, няма да виждате с физическите си очи и техния ограничен ъгъл на видимост, а обемна, цялостна картина на всички страни. Ще можете да си избирате кое да е място в пространството, да застанете зад раменете на своето тяло или до своите приятели, отгоре, от долу, от страни, изобщо както ви харесва. И кое е най-важното – получавайки от вас такава обемна информация, тялото ще бъде много по мъдро. Защото неговите глупави мисли няма да са активни. Защото тялото – това е само тяло. Ако не бъде контролирано, то инстинктите на Животинското начало ще вземат контрола над него. По този начин, също, както в предходната психо техника, където премествахте своята астрална ръка, в дадената медитация вече се учите да разделяте физическото от астралното тяло. Вашата главна задача е да се научите да усещате себе си върху скалата и да съзерцавате своето тяло отстрани.

И най-накрая, третият етап – същата тази медитация, но вече се учите да управлявате своето тяло намирайки се извън него. Тоест, намирайки се на скалата и наблюдавайки го, решавате да вдигнете, например дясната ръка на физическото си тяло. Вие напълно чувствате вашето астрално тяло на скалата, но не чувствате физическото тяло, което се намира под нея, само виждате как по ваша заповед се вдига ръката ви. После по същия начин учите тялото си да ходи и да изпълнява доста по-сложни движения. А след това, вашето тяло потейки се, активно ще тренира в залата, а вие спокойно ще си наблюдавате отстрани цялата обемна картина на тренировката. В крайна сметка, вашето тяло участва в боя, а вие седите върху скалата и наблюдавате боя в удобен мащаб и от всич-

ки страни. И не само наблюдавате, но и реагирате по-бързо, задавайки му съответните команди, защото виждате това, което още не са видели другите. Виждате енергийната ръка на противника, който нанася удар, а после след нея как се движи физическата ръка. Тоест предвиждате кой да е удар, нанасяйки моментално контраудар. Енергийната ръка на необучения противник е абсолютно безопасна за физическото тяло. Това е прекалено слаба сила. За физическото тяло е страшна физическата ръка. Тъкмо за това винаги ще успявате да блокирате противника, да нанесете контраудар и вашето тяло ще може да се движи много по-бързо от всеки друг човек. И всичко това нееднократно е доказано, показвал съм ви не един път, че човек намиращ се в това особено състояние е способен да твори чудеса, да реагира мълниеносно, да повдига тежести, превишаващи в пъти собственото му тегло, да се движи десетки пъти по-бързо без никаква вреда за здравето и т.н.

Целият този комплекс от древни техники е много простичък и много ефективен, единствено е нужно да не ви мързи. Това е ежедневна практика. Заедно с работата над „Лотосовия цвят“ нараствайки любовта в себе си, вие паралелно усъвършенствате своя собствен вътрешен свят и физическо тяло посредством духовните тренировки.

Тези древни практики, са полезни не само за тези, които се занимават с източни бойни изкуства, но особено на тези, които физически са лишени от способността да се предвижват – инвалиди, приковани към леглото. За тях това е реален шанс, понеже придобиват съвсем нов живот. Даже и да нямат крайници те могат да се научат да наблюдават всичко каквото поискат, да се предвижват астрално, тоест да преодоляват дори тези препятствия, които не са по силите на физическото им тяло. Нещо повече, инвалидите, парализираните хора, независимо от това, че техните нервни окончания са атрофирали и не функционират, могат да се научат да управляват мускулите си и тяхното тяло да се движи свободно. И никъде няма да се дене! Не съществува сила, която може да оспори силата на Бога или волята Божия.

Всичко зависи от вашата искрена Вяра и вътрешен духовен свят. Която и да е болест – това на първо място е резултат от вашата слаба вяра и сила на духа. Ако човек въведе ред в своя вътрешен свят, то на физическото тяло не му остава нищо друго, освен да следва духовното. И ще повторя още един път, тялото е просто тяло, транспортно средство. И ти си този, който го управлява. В твоята власт е да приведеш в ред това средство и да му укажеш тази посока, която избереш сам.

След този интензивен материал, и дадената възможност на телата да починат, а духа да се извиси, Сенсей отново поднови тренировката в динамичния ритъм на слабо познатата сред присъстващите силова дихателна техника на школата „Катедо“. Трябва да се отбележи, че Сенсей владееше множество източни бойни стилове. Уникалността на неговите тренировки се изразяваше в това, че наблюдавайки „на живо“ демонстрациите на различни стилове и пробвайки ги лично, човек в крайна сметка избира този стил, който най-много подхожда на неговата индивидуалност. А след това върви по пътя с помощта на Сенсей, едновременно разширявайки своя кръгозор и знания в областта на другите, демонстрирани от Учителя практики. Сенсей постоянно утвърждаваше, че във всички стилове на източните бойни изкуства е скрит един и същ вътрешен смисъл, просто всеки избира харесалата му външна форма.

За повечето от присъстващите тренировката отлетя неусетно. За самия Сенсей тези занятия също бяха своеобразен отдушник за душата и тялото. Но тренировката си е тренировка, а сега трябваше да се решават досадните ежедневни дела. В края на занятията Сенсей извика бойците от своята старша група.

– Приятели, струва ми се, че преди време бяхте изявили желание да ми помогнете?

– Моментално, само кажи, – с усмивка отговори вместо всички Володя.

Дори неуморимия шут Женя загуби ума и дума от това предложение на Сенсей:

– Ба! Нима заваля сняг посред лято, или нещо ми се е сторило?!

За старшата група това действително бе рядък случай, когато Сенсей ги молеше за нещо и още повече прибягваше до тяхната помощ. Тъкмо за това неговата молба предизвика такъв нескрит интерес и любопитство. Всички се събраха плътно около Сенсей и започнаха да слушат предполагаемия план, свързан с предстоящите ответни действия спрямо бандюгите от пазара. След като го изслушаха, всички се заеха тихо да обсъждат подробностите.

Трябва да се отбележи, че дори и в големия колектив Сенсей градеше приятелски отношения със своите ученици. И независимо от всички свои дълбоки познания и необикновени възможности във физически и духовен план, той никога не позволяваше на другите да го издигат в култ. При всеки такъв опит от страна на неговите ученици, той разрушаваше тази илюзия на култа към личността с житейски хумор, с което не само връщаше съзнанието на отделните индивиди в своя нормален ритъм, но и ставаше за мнозина най-добрия приятел, около който винаги бе приятно да се стои. Тъкмо за това една от характерните черти на момчетата от старшата група бе заразителния хумор и приятелско общуване със Сенсей на „ти“.

Обсъждайки плана за възможни действия, Володя, на който в своята войнска служба му се налагаше да организира не една операция, се замисли, а след това щраквайки с пръсти от обхваналото го вдъхновение, произнесе:

– Слушай, имам идея...

И усещайки се, че говори много високо, отново започна да шепти. Слушайки го, момчетата се разсмяха.

– Точно така, Володя, браво, – одобрително произнесе Сенсей. – Като дойдеш у дома, ще дам...

Андрей, който се въртеше около „могъщата групичка“ като лисица, имитирайки някакви удари, така и не разбра какво ще даде на Володя Сенсей. Той така силно се надяваше да чуе поне нещичко, което да зарадва нараненото му его, поне една дума във връзка с отмъщението, за което така

жадуваше. Но колкото и да се стараеше, така и не разбра за какво се разбраха момчетата. Дисциплината на Сенсей относно сериозните дела бе такава, че всеки знаеше толкова, колкото трябва да знае. Тъкмо за това никой не знаеше почти нищо. Единствената възможност Андрей да научи нещо бе – да подслуша.

Когато всички заедно обсъдиха плана за действие, Сенсей най-накрая извика Андрей и Валера, за да ги инструктира. По-късно избирайки около 20 желаещи да участват в плана, той обясни на всеки един своето местоположение и роля в тази игра.

След тренировката, когато си отиде основната тълпа, в това число и администрацията на „Касандра“, която сияеше от щастие, предвкусвайки утрешния реванш, започна допълнителната тренировка за старшата група на Сенсей. Момчетата работеха съвестно, с пълно себеотдаване. Но неуспели да разгреят както трябва, когато в залата влезе необикновена делегация, оглавявана от двама солидни мъже на среден ръст. Единия беше с европейски черти на лицето, а другия с азиатски. Заедно с тях влязоха и пет здрави момчета. Съдейки по външността и поведението, двама от тях бяха ученици на Европееца, а трима на – Монголеца, както тихичко ги кръстиха момчетата от старшата група. Мъжете първо се поклониха учтиво на Сенсей, а след това се здрависаха. Момчетата се поклониха с поклон на боеца. Сенсей посрещна своите гости със същите топли чувства, очевидно ги познаваше отдавна. След като мъжете се разбраха нещо с Учителя на развален руски, дадоха указания на своите ученици, всеки на своя език. Европееца говореше на език от романската група, много приличащ на испански или италиански. А Монголецът, независимо от присвоеното му тайно прозвище, говореше на език от тюркската група, много приличащ на алтайски. Учениците се поклониха и отидоха да се преобличат. Сенсей даде знак на своите момчета да се сместят в десния ъгъл на залата.

– Слушай, – Женя побутна своя приятел Стас в хълбока, – не ти ли се струва, че тези „пришълци“ вече са посещава-

ли нашата скромна обител? Ако не ме лъже паметта, преди около четири години. Ето този със сигурност е идвал.

Той кимна към Монгола.

– Да, – потвърди Стас, оглеждайки мъжа. – Много прилича... Но ако това е той, то сега ще има грандиозно зрелище!

– Тъкмо за това говоря и аз!

– Каква допълнителна тренировка тогава може да има?! – Шеговито се възмути старшия семпай Виктор.

– Точно така, – произнесе Володя, включвайки се в разговора.

Останалите също започнаха да кимат с глави. Момчетата се спогледаха и всички с усмивка погледнаха към Виктор.

– Е, хайде, отново аз съм на топа на устата, – с усмивка произнесе той. – Добре, така да бъде, ще отида да попитам Сенсей за разрешение да присъстваме.

– Хайде, побързай, – жегна го Женя. – Че кога още ще имаме възможност да видим подобно нещо? Случват се такива неща, но с годините все по-рядко и по-рядко. Нали така Стас?

– Какво имаш предвид?

– За онова същото, старче, за онова същото, – потупа го по рамото Женя и произведе комична гримаса на съчувствие.

– Я се разкарай...

Пет минути по-късно, когато скамейките бяха заети от новодошлите зрители, в залата дотичаха 5 боеца в странно облекло, което не приличаше на нито едно спортно облекло от познатите им школи. Момчетата бяха облечени със сиви широки панталони, приличащи много на шалвари. А отгоре нещо подобно на късо монашеско расо с широки ръкави и качулка със същия цвят. Това своеобразно „кимоно„ бе изтъкано от много груба ленена материя. Краката им бяха боси.

Мъжете им казаха нещо на своите езици, най-вероятно ги инструктираха да започнат с разгрявката, тъй като бойците се поклониха на мъжете и Сенсей, и започнаха с диха-

телните упражнения, а малко по късно и с разгрявката. В тази демонстрация на необикновена гъвкавост и виртуозно владеене на собственото тяло, момчетата съзряха върха на съвършенството, което бе истински стимул за техния собствен растеж. Бойците загряваха с невероятна скорост. Създаваше се такова впечатление, че на зрителите им прожектираха филм на ускорен каданс, където най-добрите сред най-добрите демонстрираха своите възможности.

– Как е възможно да работят толкова дълго с такава скорост, пластичност и грация? – не спираше тихо да се учудва Виктор.

– Цялата старша група изпадна в шок само от гледката на загряващите гости.

– Да, – замислено произнесе Стас, опитвайки се да следи движенията на бойците. – Само една грешка – и край, ръката ще продупчи тялото като хартия... Странна техника. Какъв стил използват?

– Не знам, – сви рамене неспирният шут Женя. – За разлика от тях аз зная, кунгфу, таекуондо, джудо, катедо и още много страшни думи. Въпреки това, не виждам никакъв смисъл да се бием. Просто ще легна на земята и ще преброя до десет!

Момчетата се засмяха от това „искрено“ признание на момъка, който, без да откъсва очи следеше невероятния пилотаж на бойците. Понякога е изключително полезно дори за толкова отдадени в бойните изкуства хора да видят, че съществува някой по-съвършен от тях, за да не изпадат в самозаблуди. Пред нашата групичка се разкриваше съвсем друго ниво на индивидуално познание. Тъкмо за това всеки от тях следеше с повишено внимание движенията на тези хора, стараейки се да запомни най-ярките моменти.

През това време Сенсей заедно с двамата мъже стояха на страни, наблюдавайки работата на бойците. Тримата тихичко обсъждаха нещо. След това Учителя одобрително кимна с глава и мъжете плеснаха с ръце, спирайки разгрявката. Докато бойците изпълняваха дихателни упражнения, привеждайки своите тела в спокойно състояние, Сенсей

отиде в съблекалнята и излезе от там с някаква сива материя в ръцете, подобна на тази, която носеха самите бойци и в движение започна да я облича. Неговата дреха приличаше на дълъг халат с пояс и широки ръкави.

– Уха! – възхитено произнесе Жеката. – Нима сега ще станем свидетели на стила „Стария лама“?!

– Онзи същия? – попита Стас новия член на тяхната група.

– Да, да, – бързо отговори той, без да откъсва очи от Учителя.

Сенсей се приближи към мъжете и произнесе:

– Добре. Нека първо да проверим физическата подготовка. Задачата е следната: провеждат своята атака в пълен контакт, по какъвто начин искат, имат пълен избор, ако искат колективно, ако искат индивидуално. Нека да видим на какво са способни.

Европееца и Монголеца се спогледаха и се засмяха от душа, все едно разбраха много повече от казаното в слух. После всеки преведе на неговия език думите на Сенсей, обяснявайки задачата на своите бойци, а последните се поклониха в знак на съгласие.

Жеката направи озадачена гримаса и произнесе:

– Сенсей да не се шегува относно колективния бой с тези „пришълци“?

– Кое предпочиташ, истината, или нещата такива, каквито са? – шеговито произнесе Стас.

– Интересно, – с усмивка произнесе Виктор. – Как ще водят колективен бой, след като не могат да се разберат един друг?

– Какво толкова има да разбират? – Произнесе с ирония Жеката. – Точно както в живота: колкото по-малко мислиш, толкова повече единомишленици. Просто трябва да разбираш, това е!

Докато зрителите си обменяха шепнешком реплики, Сенсей наметна върху себе си широката качулка и застана в необичайна поза, приличаща много на уморен пътник, който се подпираше на въображаемата си тояга. Сред зри-

телите се разнесе тих шепот на възхищение „Старият лама, Старият лама, Старият лама...“, и всички те, като едно цяло замръзнаха в очакване. Бойците, без притеснение от езиковата бариера, въпреки мнението на публиката, обкръжиха Сенсей в широк периметър, действайки все едно бяха добре координиран екип. Заели позиция, практически без страничен сигнал, започнаха едновременно да се движат в кръг. Независимо, че в тази група влизаха различни хора, техните действия бяха великолепни, досущ като един единен механизъм. Всички зрители моментално разбраха, че всички бойци владеят една и съща техника. Но каква бе тази техника, стил или школа, така и никой не разбра. Това не се вписваше в нито едно от направленията, популярните школи или стилове, които им бяха известни. Това беше нещо особено.

Бойците започнаха да се движат спираловидно, сменяйки своето положение и редувайки движенията на ръцете, все едно завиваха Сенсей в някакъв невидим свредел. Тяхната скорост се увеличи, а оборотите се усилваха в синхрон. На зрителите дори им се замъгли погледа от тези движения. Наложи се да мигат усилено, за да приведат зрението си в ред, но без успех. В крайна сметка вместо самите бойци, публиката виждаше единствено техните стремително сближаващи се силуети. Учителят както си стоеше в своята стойка, така си и остана. Неочаквано скоростта на бойците отново се увеличи рязко и спиралата моментално се сви във вихър от невидими смъртоносни удари. Тук се случи нещо необикновено. Никой от зрителите, завладени от гледката на това скоростно предвижване, не забеляза дали Сенсей направи някакви движения или не. Но в момента на сближаване стана очевидно, че бойците, независимо от тяхната сила и числено превъзходство се сблъскваха с нещо много по-мощно. Тъй като в следващия миг се разлетяха във всички посоки, все едно шрапнели от взрив. Зрителите така и не видяха какво се случи. Тяхното зрение фиксира единствено момента, когато бойците лежаха на земята, а Сенсей продължаваше да си стои във все същата поза на уморен

пътник, подпиращ се на въображаемата си тояга.

Настана тишина, наблюдателите изпаднаха в леко вцепенение. Сенсей излезе от своето дълбокомислено състояние, огледа лежащите на земята бойци и се приближи към мъжете. Започнаха тихичко да обсъждат нещо. След една минута се размърдаха и самите бойци, давайки признаци на живот. А след това си поеха дъх и потресените от видяното зрители. Независимо от мощната сила на ударите, които понесоха, момчетата доволно бързо успяха да се свестят и да се заемат с изпълнението на някакви особени дихателни техники. Трябваха им около 5 минутки, за да влязат отново във форма.

– Разбра ли нещо? – тихичко попита Женя Стас.

– Ама че въпрос, – отговори другия.

– Сега съм в състояние, наречено: „Зашлевен по дясната буза, а аз подавам и лявата – за да си наместя челюстта“.

– Точно, – потвърди Володя. – Нямам думи... Нищо Женя, с годините и ти ще се научиш на такива чудеса.

Жеката въздъхна театрално:

– С годините?! Естествено, с годините всичко става полесно: чистенето на зъбите, ресането, гледането на жената...

Момчетата се засмяха, връщайки своето съзнание в обичайния ритъм на работа. През това време Сенсей водеше дискусия с мъжете, периодически съгласявайки се с тяхното мнение. Няколко пъти той хвърли поглед към един от бойците на Монголеца.

Най-накрая, след като възстановиха своите сили, момчетата се поклониха на Учителите и Сенсей, показвайки своята готовност към следващия изпит. В този момент Монголецът отвори спортния сак и извади от там пет къси меча, завити в сива материя, които по форма много напомняха на къса турска сабя. След като разгърна внимателно оръжията, Монголецът ги раздаде на бойците. След това Сенсей кимна на мъжете и те дадоха инструкции на своите ученици. Изслушвайки инструкциите момчетата отново се поклониха и тръгнаха да заемат своите позиции заедно със Сенсей.

Учителят, облечен в своето неподражаемо облекло на странстващ монах, застана в средата на залата и отново зае

своята необикновена стойка. Бойците с мечовете застанаха около него. Всички присъстващи в залата отново затаиха дъх. Настана перфектна тишина. В този момент се случи нещо действително потресаващо, при това за броени секунди. Четирима от бойците се хвърлиха едновременно в атака, използвайки своята невероятна техника. Двама от тях изимитираха отвличащи движение, отстъпвайки леко назад, докато другите двама нанесоха удари от ниска позиция, безжалостно замахвайки със своите мечове. Моментално след тях, атакува и първата двойка. Реално не бе възможно човек да се предпази от такова кръстосано нападение.

Наблюдателите загубиха ума и дума. За няколко секунди, всички те сякаш преживяха цял един живот, с пълния му спектър от чувства: ужас, страх, тъга, безпомощност, гняв, шок, удивление, възторг, гордост, възхищение. С началото на атаката техните сърца се свиха от страх да не изгубят своя Учител, тъй като излизането от подобна смъртоносна хватка бе нереално. А секунди по-късно бяха тотално шокирани от това как множество мечове нарязаха... пустотата. За някакви милисекунди, Сенсей се превърна в сив силует, разложен хилядократно в своето движение. Всичко се случи с такава скорост, че дори халата му не успя да се развее, както се случва при нормално движение. Цялото това скоростно движение накара всички наблюдатели да мръднат с глави така, все едно тяхното възприятие и обработката на сигнала в мозъка тотално се разминаваха, създавайки две различни реалности. Когато дойдоха на себе си и върнаха своето нормално зрение, установиха с удивление, че Сенсей вече се намираше извън епицентъра на атаката, зад своеобразния кръг. От там той нанесе мълниеносна контра атака, поваляйки четиримата бойци на място и застана с гръб към петия боец, заемайки позата „Стария лама“.

Боецът още от самото начало на боя не предприемаше никакви опити за атака, независимо, че пред него се разкри много добър шанс за поразяване на целта, тъй като Сенсей се бе обърнал с гръб към него. Но вместо удар, той бързо обърна своя меч, хвана го за връхчето на острието и го под-

несе на Странника, навеждайки ниско главата си. Настана напрегната тишина. Никой от присъстващите в залата не смееше да шавне. Дори Монголеца и Европееца замръзнаха като статуи, очаквайки разрешаването на тази ситуация.

Сенсей се обърна бавно и впи своя поглед в боеца, от което той наклони своята глава още повече. Странника взе с лявата си ръка меча за дръжката и с плавно движение го скри в дясната част на своята пазва, а буквално след миг го извади и със същото плавно движение, но този път от лявата страна на пазвата с дясната си ръка. Единственото, което успяха да видят зрителите, бе необикновения блясък на дръжката на меча, който не приличаше нито на блясък от стомана, нито от сребро.

Монголецът и Европееца побързаха да се приближат. Веднага след като ученика на Монголеца хвана меча за дръжката, двамата мъже го покриха със златист брокат. Боеца с особена нежност и внимание загъна скъпоценния подарък, запазвайки неговия облик в тайна от околните. По контурите на увития брокат личеше, че вътре се намираше меч със същата форма. Боеца го притисна към себе си и направи дълбок поклон към Сенсей, Европееца и Монголеца, които му отвърнаха със същото. В този момент Сенсей започна да говори на някакъв много странен език, който по своето звучене напомняше на мелодично чуруликане на птици. Езика бе много загадъчен и не приличаше на нито един друг език. Сенсей говореше с такава лекота, все едно цял живот е говорил само на него. След неговата реч, Монголеца и Европееца също произнесоха някакво кратко „напътствие“ на същия този език. Последваха взаимни поклони. Окончателния избор очевидно бе направен.

Когато останалите четири боеца се свестиха от нанесените им удари, веднага се приведоха във форма, върнаха обратно мечовете на Монголеца и покланяйки се на Сенсей, на своите Учители и петия боец, хукнаха да се преобличат. Мъжете се събраха на групичка и започнаха да обсъждат боя. А „Избраният“ без да бърза се запъти към съблекалнята, притискайки към сърцето си безценния подарък. Едва

сега станаха явни неговите емоции, трепет и вълнение, които до скоро така умело сдържаше. В ясните му, лъчисти очи проблясваха сълзи от победата, на първо място над самия себе си. Той не забелязваше нито залата, нито публиката намираща се в нея, все едно неговите мисли бяха свързани с някаква друга реалност. Момъкът просто светеше от щастие и това негово състояние на неземен възторг неволно се предаде на публиката. А когато премина покрай нея, всички седяха, като статуи, следвайки го с поглед изпълнен възхищение. Младия боец буквално за няколко секунди не само се превърна в герой за тях, но и в жив пример за безупречността на Война.

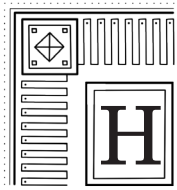
Когато си тръгнаха гостите, момчетата се опитаха да разпитат Сенсей по-подробно за случилото се в залата. Учителят никога не отказваше да обясни феномените и техниките, които демонстрираше на занятията. Но този път, след като чу въпроса: „Какво беше това?“ – той отговори:

– Момчета, не се обиждайте, независимо, че сте мои приятели, не мога да ви кажа истината, а да ви лъжа просто не искам. И без това ви направих огромна услуга, че ви позволих да видите всичко това.

☆ ☆ ☆

Глава осма

Репресии в „междуособните“ отношения

Неделния ден бе слънчев и ясен. Андрей и Валера пристигнаха на пазара по-раничко, вместо продавачите. Подредиха сергиите както обичайно, все едно нищо не се бе случило вчера. Продавачите от съседните сергии само клатиха глави, а някои от тях потъркваха ръце, предвкусвайки предстоящото зрелище. Както се казва, търговията на пазара не може да мине без „доброжелатели“, винаги се намират различни типове, изпитващи особена наслада и злорадство от чуждите проблеми.

Около 10 часа, момчетата забелязаха как същите типове, пристигнаха на пазара със своите западни автомобили... Сенсей, който трябваше да мине покрай сергията все още не се виждаше. Ето ги, приближават.. А Сенсей не се вижда. Петима от тях застанаха срещу сергията, а останалите останаха на страна.

– Мараба, Буратино! Виждам, че си тук. Къде е твоя покрив? – попита бригадира.

– Ей сега ще дойдат! Все още не е станало десет часа, – оправда се Андрей, усърдно търсейки с поглед Сенсей.

Единия от помощниците на бригадира рязко замахна с ръка по посока на Андрей, имитирайки лъжлив удар и погледна своя часовник. Андрей се дръпна инстинктивно, предизвиквайки смях сред тълпата...

– Да Буратино, имаш цели три минути...

През това време Сенсей, заедно с внушителните на вид Женя и Стас изникнаха от тълпата. Сенсей носеше в ръката си отворена кутия с боя. Той сложи кутията на масата така, все едно това бе последната капка на неговото търпение.

– Ето, гледай какво ми продаде вчера! – Сенсей започна гневно да навиква Андрей, играейки ролята на недоволен клиент. – И ти наричаш това боя? Гадина! Нима наричаш това качествена боя?! Виж само, колко пясък има на дъното!

Нападателите се засмяха, а бригадира произнесе:

– Освен всичко, излиза, че си мошеник, а Буратино? За това ще ти се наложи да плащаш двойно!

Сенсей, без да обръща внимание на бригадира продължи:

– Върни ми парите, иначе ще ти потроша цялата сергия!..

Наоколо започна да се събира тълпа от зрители.

– Какво ми каза?! И гаранция ми даде! Тази боя не става дори да се боядиса и „Запорожец“. Става само за твоята мошеническа физиономия!..

– Не е вярно, боята е отлична, – произнесе в оправдание Андрей. – Сигурно ви се е паднала кутия с некачествена боя... Веднага ще ви я заменя...

– Ще ми я замениш?! Връщай ми парите! – Сенсей го хвана за гърдите. – Така хубавичко ще те „заменя“, че и в най-големите си кошмари няма да видиш подобно нещо!..

Сенсей играеше толкова естествено, че дори самия Андрей започна да се съмнява в качеството на предлаганата от него боя. Дори взе една чиста бъркалка, за да разбърка боята и да провери.

– Ето вижте, чиста е...

– Чиста?! – Сенсей взе пръчката и бръкна по дълбоко.

На върха на пръчката действително имаше пясък. Очите на Андрей се оцъклиха от обзелия го ужас. Той си помисли, че цялата наскоро купена партида може да се окаже бракувана.

Нападателите също погледнаха с интерес в кутията.

– Може, наистина да е бракувана кутия, – в слух помисли единия от помощниците на бригадира, очевидно разби-

райки от бои. – Фирмата на етикета е солидна, а и маркировката е заводска...

– Ти какво бе, мутро, искаш да кажеш, че сам съм сложил пясък вътре?!

– Кого наричаш мутра?! Аз ли съм мутра бе? Я чупката от тука, докато не съм ти изпотрошил всички кокали!

– Гледай ти, гадина такава, на „покровител“ ли ми се правиш! Заради тези твои дебили си орезилих колата! Сега с тази боя ще ти оцветя цялата физиономия!..

Сенсей тресеше кутията пред помощника, после я прехвърли в дясната си ръка, отвличайки противника, а с лявата му нанесе удар в корема. След това кутията с боя рязко се изля върху главата на бандита. Докато Сенсей се радваше на своята тържествена „вендета“, Женя и Стас красиво изкараха извън строя „бригадира“ и останалите трима помощници. И... започна въргала.

Тълпата от кавказци скочи да защитава своите, но в този момент, все едно от дън земя изникнаха корави бойци, които заобиколиха групировката от кавказци и започнаха да ги млатят. Това едва ли можеше да се нарече обикновено сбиване, тъй като сред целия този въргал се виждаха доста професионални удари.

В цялата тази суматоха, никой не забеляза как „бригадира“ и двама от помощниците му бяха похитени. Намиращите се в безсъзнание бандити, бяха натоварени в чакащата ги кола, която отпраши в неизвестна посока.

Когато нападателите бяха прилично отупани, неизвестните яки момчета се разтвориха сред тълпата. А „покровителите“ без да му мислят много си плюха на петите. Мястото на побоя в миг опустя, а след това отново се изпълни с минувачи. Всичко завърши пределно банално.

☆ ☆ ☆

Бригадира се свести, без да разбира къде се намира.

Под краката му синееше небето, слънцето светеше в очите му. Всичко бе обърнато с краката на горе. Тялото му се поклащаше леко напред-назад. Намирайки се все още в замъглено съзнание и спомняйки си един филм на ужасите свързан с реинкарнацията, тогава си помисли на своя роден език: „А, да не би да съм станал червей?! Тялото ми се извива странно. Лицето ми рови земята. И всички хора наоколо са толкова грамадни, при това стоят обърнати с краката на горе. Как можа да се случи такава беда... ЧЕРВЕЙ?! Блях! Да бях станал всичко друго, но не и тази дребна, слузеста твар. За какво ме наказаха така? ЗА КАКВО-О-О?!!!“

През това време от уредбата на отворената кола зазвуча песен на Владимир Висоцки:

Досадно е да бъда папагал
Гадина с дълъг ве-е-е-к.
Не е ли по-добре в живота
Да бъда истински чове-е-е-к...

Бригадирът тръсна с глава, мигна няколко пъти с очи и най-накрая, връщайки се в съзнание разбра какво се случва. Тялото му бе вързано с дебело въже и закачено с краката нагоре за клон на огромно дърво на някаква поляна. Разбирайки това той въздъхна с облекчение. Според него това бе много по-поносимо, от колкото да бъде мерзка, слузеста твар. Но чувството на облекчение не трая дълго. Той изведнъж разбра, че сегашното му положение на вързан homo sapiens бе още по-лошо, от колкото един свободно предвижващ се червей. Неговите помощници също бяха увиснали не далече от него със застинали лица от ужас. Близо до тях стояха няколко яки момчета в спортно облекло, което не обещаваше нищо добро. Те си приказваха тихо заедно с онзи мъж, който налетя на бой с боята в ръка. Виждайки, че никой не го бие, не го изтезава и въобще не му обръща никакво внимание, все едно е дънер в гората, бригадира реши да се направи на „герой“ пред своите момчета:

– Ей вие... Да не ви е страх? Вързахте ни, а? Като страх-

ливци?...

Но не бе писано полемиката му да продължава дълго. Едва отворил своята уста, бригадира получи от близкия мъжага такъв точен и мощен удар, че не само му секна дъха, но и видя „звезди“ посред бял ден. Тогава стопли защо неговите помощници мълчат като риби с такива оцъклени от ужас очи. От този момент на татък в бригадира започна да расте лошо предчувствие. Пълната неизвестност бе най-страшна от всичко. В главата му започнаха да нахлуват страшни и мрачни мисли, които можеха да се зародят единствено в съзнанието на човек, който дълго време е живял в бандитска глутница от „вълци“: „Какви са тия, дявол да ги вземе? Анархисти някакви? Службите? Рекетьори? Може да са от руска мафия? Или просто някакви отрепки, които не признават никакви авторитети и „зачистват“ всички наред? И за какво смятат да ме убиват? За кутия автомобилна боя, която дори не съм докоснал?“

През това време от завоя, с бавна скорост се приближи красив „Мерджан“, който спря до другите коли. Едно от яките момчета побърза да отвори задната врата. От „Мерджана“ бавно излезе възрастен човек, на чието лице се бе отпечатал целия суров опит от мафиотската „школа“. Груби, резки черти на лицето. Страшен поглед. Мъжа бе не много висок с леко кльощаво телосложение. Гледайки на неговите дрехи, увисналата златна верига и скъпия пръстен, бригадира разбра, че бе загазил много здраво. До ухото му долетяха плахите гласове на някои от яките момчета: „Огняря... Огняря... Самият Огняр, от плът и кръв“. Дори онзи мъж от пазара се поклони и отстъпи назад, явно от дълбоко уважение към него. От колата излязоха двама огромни, добре облечени бодигарда. Най-лошите прогнози на бригадира започнаха да се сбъдват. А когато видя ръцете на този Огняр, направо загуби ума и дума. Целите бяха изписани със затворнически татуировки и различни дати от престоя му в панделата. Приближавайки се близо до бригадира, Огняря цъкна и на чисто мафиотски жаргон започна да разяснява за „оскъдното“ място в живота, на това висящо нищожество.

Бригадира дори го втресе. Нямаше ни най-малко съмнение, че пред него стоеше истинска коронована мафиотска особа. С всяка изречена дума на „кръстника“, страховете на бригадира растяха все повече и повече. В края на краищата той чу тази заплаха, от която се страхуваше най-много в своя живот: „Сега ще те режа парче по парче! Ще те разфасовам, гадино, пред очите на твоите хора...“ – тогава нервите на бригадира не издържаха:

– Кръстник, прости ми! С нищо не съм прегрешил... А на този мъж ще му подаря своята колата за тази кутия некачествена боя... Това не е нашата „точка“...

– Разбира се, че не е твоя, гадино. А моя!

Очите на бригадира едва не изскочиха от орбитите си, а косите на главата му започнаха да мърдат от страх, когато осъзна какво му казват. Разбирайки целия ужас на създалата се ситуация, той започна да хленчи още по силно.

– Кръстник, кръстник, прости ми! Кръстник, аз не съм виновен! Така ми наредиха. Не съм го сторил по своя воля. Изобщо не знаех... изобщо не знаех, че това е твое! Кръстник, за тебе цял век ще работя! Прости ми!

– Лицето? – кратко попита Огняря.

– Вовка-Нинджата. Той ме помоли, – и бързо се поправи: – Той ме накара да налетя на твоите момчета. Той е виновен! Той!

– Координатите?

– Да, да...

Бригадира бързичко си спомни домашния адрес на Нинджата, на неговия офис, дори този, на който живееше неговата любовница. Когато изричаше номерата на телефоните, Огняря се изплю сочно на страни и произнесе:

– Добре, гадино, пълзи! Но ако още веднъж, ми стъпиш на пътя, жив ще те заровя, ще те...

– Благодаря ти кръстник, благодаря ти...

Бригадирът дори се опита да достигне ръката му, свивайки своите устни в желанието си да я целуне, забравяйки, че е вързан. Този чистосърдечен жест излезе доста комично. Огняря бързо отдръпна с погнуса своята ръка:

– Изчезвай, мизерник!

– Благодаря ти кръстник, благодаря ти, – като заклинание редеше бригадира, все още, без да вярва, че ще го оставят жив.

Огнярят седна в своята кола и кимна едва забележимо към тълпата. Заедно с него седна и охраната. Колата потегли по черния път, скривайки се зад завоя.

Яките момчета се приближиха, срязаха въжетата и хвърляйки ножа на земята, произнесоха:

– Сами се оправяйте, няма да си цапаме ръцете с вас...

Всички седнаха в колите и потеглиха.

Пълзейки и гърчейки се в опитите си да се освободи от въжетата, бригадира си помисли, че не е чак толкова лошо да бъдеш червей. Гадината си живее спокойно под земята, дори тогава, когато съдбата я разкъсва жестоко на две.

☆ ☆ ☆

През това време колите на яките момчета, а именно Сенсей и момчета от неговата лична група излязоха на асфалтови път, където ги чакаше красивия „мерджан“. Сенсей и Володя бързо се прехвърлиха в него, сменяйки своите места с „охраната“.

– Е, чичо Ваня, браво, – стискайки ръката на Огняря, топло произнесе Сенсей.

– Старах се, – усмихна се той, сваляйки златните накити. – Познавам Володя ей от такава възраст. Като беше малък постоянно сновеше из нашия двор, главата му вече добре смяташе. Неслучайно стана голям началник. Така че, щом е за него, щом е важно делото – тогава винаги заповядайте...

Володя извади изпод седалката четири бутилки водка и ги подаде на Огняря:

– Както се разбрахме... Ех, чичо Ваня е мъж от класа! Колко добре изигра своята роля. Ония едва не се наака от

страх...

– Е, ако го бях натиснал още малко, със сигурност щеше да напълни гащите, – спокойно отговори чичо Ваня. – Приятно ми е да работя на свеж въздух. Че смрадта на работното ми място и така ми стига.

Всички се разсмяха, когато си спомниха плача на бригадира и опита му да целуне ръката на кръстника.

Чичо Ваня действително работеше като огняр. Така се случи, че по-голямата част от живота си изкара по затворите, основно в своите младини, както се казва от глупост. Когато Володя му предложи да изиграе ролята на „авторитет“, той веднага се съгласи. Толкова неща се бе нагледал в панделата, че няма на къде повече. А и на него му бе интересно как ли ще изглежда в ролята на „кръстник“. Тъкмо за това изигра ролята от душа. Единствения недостатък беше, че приятелите по чашка не присъстваха на тази „секретна операция“, тъй като едва ли щяха да повярват на думите му.

След като достави чичо Ваня в неговата работна „резиденция“, Сенсей моментално потегли към Вовка-Нинджата. Той познаваше лично този бивш каратист още от спорта. Нинджата отвори вратата със сънено лице, но след като видя Сенсей, възкликна приветливо:

– Ехе, какви хора! Скъпи приятелю! Колко лета, колко зими!

Вместо отговор той получи масивен удар в челюстта. Нинджата излетя на метър и половина по коридора, изтървайки в своя полет пантофките си. Този удар говореше красноречиво, че му е спукана работата. След Сенсей влязоха още няколко човека, които всяка допълнителен ужас в съзнанието на „стария приятел“. Нинджата разбра, че няма да може да стигне до пистолета, а да размахва крака и да играе на „ни чул, ни видял“ бе изключително вредно за неговото здраве. Тъкмо за това започна да говори, това, което се очакваше от него:

– Момчета, защо така?! Нима мислите, че по своя воля дадох заповед да разгромят вашите „точки“...

– Кой? – попита Сенсей, при това толкова заплашител-

но, че Нинджата неволно тръгна назад.

– Тома... Тома ме помоли. Мушна в ръцете ми пачка с „кинти“ за момчетата и каза, че така „трябва“...

Той продължаваше да снася информация за своя „поръчител“, опитвайки се да спаси своята кожа. Но Сенсей вече не слушаше:

– Така, – прекъсна го той, – Слушай внимателно... На Томата нито дума за моята визита. Ще му кажеш просто, че моите момчета са наритали задниците на твоите... Ако изпуснеш нещо излишно, сърди се на себе си. Тогава нашия следващ разговор, ще бъде твоя последен.

Нинджата закима с глава. След тази „договорка“ неканената делегация си тръгна, разваляйки настроението на Нинджата за целия ден. Той стана от земята. И когато тропота във входа стихна, изригна в изблик на емоции и заплахи, които кънтяха в стаите на жилището му. Но да размахваш с ръце след боя, както е известно, е абсолютно безполезно.

☆ ☆ ☆

Слуховете, особено криминалните се разпространяват по бързо и от вятъра. Тома още в понеделник, обливайки се в студена пот от вълнение, потегли с мръсна газ към офиса на Нинджата. Мъчеше го един-единствен въпрос, касаещ неговата лична безопасност и „кариера“: знае ли Лекаря, че това е негова поръчка? Дори, това не бе негова поръчка, а на Булба. Но Нинджата взе парите от него... От този въпрос зависеше цялото му „светло бъдеще“. Та нали най-гениалните идеи относно асоциацията, черпеше от Сенсей, идеи, които след това представяше за свои. И ако Лекаря разбере... Тогава всички негови усилия да стигне до Кронос щяха да отидат по дяволите. Казано е: не режи клона, на който седиш. „Как не го предвидих? Как можа да се случи така? Трябваше да се застраховам“, – не спираше да си блъска главата Тома.

Колкото повече се приближаваше към офиса, толкова по-голямо ставаше неговото вълнение, което се утежняваше допълнително от неспирния поток от негативни мисли. Получавайки съответните сигнали за тревога, организма на Томата безотказно активира всички свои механизми. Сложните химически реакции увеличаваха съдържанието на „хормона на стреса“ – адреналина в кръвта. Пулса му се усили значително, увеличи се артериалното налягане. В кръвта усилено постъпваше глюкоза. Психо-физиологичното напрежение нарастваше и нямаше къде да се излее. Ръцете на Тома започнаха да се тресат като на някой възрастен старец. Когато влезе в офиса на Нинджата, му се наложи да ги скрие в джобовете на своя панталон, за да не издаде своето вътрешно състояние.

– Какво се случи? – Започна директно, дори без да се поздрави.

– Какво, какво, – измърмори той, – наритаха ни задниците, ето какво...

Нинджата започна да разказва с нежелание така, както му бяха казали, а и както му подсказваше инстинкта за самосъхранение.

– Е и, – даваше му зор Томата, – по-нататък...

Томата започна да нервничи. Вътрешно изгаряше от желание да зададе най-важния въпрос, но създадения от него имидж не му позволяваше да го направи. В края на краищата Тома не издържа и попита:

– Лекарят знае ли чия е поръчката?

– Че от къде да знае? – Сви рамене Нинджата, скривайки очи. – Естествено, че не знае. Просто обикновено нападение.

Томата въздъхна с облекчение, без дори да забележи смутения вид на Нинджата. А и как можеше да забележи, когато в съзнанието му звучеше тържествения химн на победата и радостното: „Да!“ Това го накара да се отпусне. След преживяния стрес и мощна тревога, настъпи фазата на изтощението. Ръцете му се успокоиха, но психологически чувстваше такава умора, все едно бе работил цял ден като вол. След като се разплу във фотьойла, произнесе:

– Един коняк да почерпиш поне... Нищо, нищо. Поражението невинаги е поражение...

Нинджата се засуети от радост, че този така неприятен разговор приключи бързо и благополучно. Той извади скъп коняк и наля по малко в чашите.

– Нищо, – отново повтори Тома, все едно се самоуспокояваше. – Ще го изгладим този въпрос... А ти си трай, не дрънкай нищо излишно...

„Я ходете на...“, – със злоба си помисли Нинджата. Но произнесе в слух с усмивка:

– Нали ме познаваш.

Двамата чукнаха чашките и изпиха съдържанието на екс, без да се насладят на питието, както обикновено правеха. Този път предпочетоха да свалят бързо стреса, предизвикан не толкова от жизнените обстоятелства, колкото от собственото им неуморимо въображение. Двамата дори не подозираха, че тази „реалност“, които възприемаха толкова на сериозно, се явяваше изключително плод на техните размисли и фантазии. А Сенсей изкусно играеше с техните страхове, усилвайки многократно въображаемата опасност.

☆ ☆ ☆

Томата се покри за няколко дена, а после се появи при Сенсей. Изразявайки озадачена физиономия, той попита:

– Чух, че си имал проблеми на пазара. Момчетата споменаха за някакви сбивания... Трябваше да ни се обадиш. Щяхме да решим този въпрос много бързо.

Сенсей се усмихна и добродушно махна с ръка.

– За какво да тревожа големите играчи? С такава дреболия можем и сами да се справим.

Тома кимна. Все още се страхуваше, че Лекаря може да е разбрал нещо. Но виждайки това тъй дружелюбно отношение, се отпусна и се захвана с обсъждането на делата относно асоциацията.

☆ ☆ ☆

Единственото, което Булба разбра след произтеклите събития бе, че Лекаря със своята бригада, реално се явява много мощна и отлично организирана сила, далече превъзхождаща местните бандити. Как можеше да пропусне подобно нещо?! Създаваше се такова впечатление, че от деня, в който настъпиха сътресенията, свързани с появата на Лекаря, Булба, подобно на прилеп попаднал в неблагоприятни условия, бе изпаднал в дълбока летаргия. И сега, когато всичко бе привидно утихнало и нещата започнаха да влизат в своя нормален ритъм, той се бе събудил от своя дълбок „сън“. Но очевидно, тази спокойна обстановка изобщо не го радваше, тъй като бе напълно очевидно как бе проспал своята власт. А Тома, независимо, че се хвалеше на ляво и на дясно как държи Лекаря в малкия си джоб, реално изобщо не бе в час какво се случва с неговия бизнес, какво оставаше да го контролира. Тогава Булба реши да предприеме своя последен отчаян ход и да внедри в организацията на Сенсей свой доверен човек, при това тайно от Тома.

☆ ☆ ☆

В края на работния ден към Сенсей се приближи познат милиционер и започна разговора от далече. Един вид имал добър приятел, който останал без работа. Бивш комсомолски деец. Изреди и неговите положителни качества.

– След разпадането на Съюза се въртеше с някакъв авер, но се разделиха заради разминаване в мирогледа. Жалко ми е за човека, а е добър организатор. Защо не го вземеш под своето крило, нали растеш... Ще ти потрябва.

Още в самото начало на разговора Сенсей почувства, че

го пързалят. Той дълбоко се съмняваше, че на този лейтенант са му известни чувствата на съчувствие и човеколюбие. Още повече, че според ходещите слухове, човека не се гнусеше от взимането на подкупи, изнудвания, жестоки побои не само над обвиняемите, но и над свидетелите. И когато изложи причината за своето посещение, Сенсей моментално разбра на къде „духа вятъра“.

– Добре, води го.

Колко му беше омръзнал този Булба с неговите кретени! Толкова сериозни задачи имаше да се решават! Именно сега вървеше най-интензивния аналитичен процес, където не трябваше да се допускат никакви грешки в психологията на основните играчи. А Булба отново се опитваше да му навързва своите правила на играта, така да се каже да налага своя устав в чуждия манастир. „Добре, щом не разбираш от добро, ще ти организирам репресийка в „междуособните“ отношения... С твоите камъни по твоята глава. След кратък размисъл, Сенсей измисли, как да откаже Булба да се занимава с него, при това за много дълго време. „Добър организатор казваш? – С усмивка произнесе Сенсей и си помисли – Ще я видим тази работа...“

На следващия ден милиционера запозна Сенсей с Денис. След това се изясни, че дори името му е измислено, а от цялата разказана история, единственото правдиво нещо се оказа момента, когато работил в комсомолската организация. Денис бе среден на ръст със стегнато, спортно телосложение. Във всички негови движения и действия прозираха навици от престъпния живот.

Още от първия ден Сенсей го включи активно в делата на асоциацията, ограничавайки по този начин достъпа му до другите дела. Така го натовари, че новобранеца нямаше и минутка свободно време. От своя страна, за да спечели доверието на Сенсей, Денис също увеличи на максимум своите обороти.

През това време Сенсей посети „неофициално“ Нинджата. Когато му съобщиха за визитата на неканения гост, той доста се изплаши. Собственика на автомобилния пазар

излезе силно смутен, без да разбира в какво е неговото провинение.

– Здрасти, – Нинджата неуверено стисна ръката на Сенсей, спомняйки си за скорошния класически удар в своята челюст.

Когато Сенсей видя този смут, побърза да го успокои:

– Привет. Не се шашкай, идвам при теб по други дела. Нали познаваш пазара?

Нинджата възприе този въпрос посвоему, първата му мисъл бе, че Сенсей идва да делят неговото „стопанство“.

– Да, аз също исках да говоря с теб относно пазара, – започна бързо да се оправдава.

– Няма какво да говорим за пазара, – усети той на къде бие Нинджата. – Пазара си е твой, работи си! Нали никой не те гони. Само не пипай моите хора... Но сега идвам по друг въпрос... Кой от твоите търгаши работи под закрилата на „куките“?

– Е, има няколко момчета, държат няколко точки, които са под техния „покрив“. А има и такива, които плащат и на нас и на ченгетата...

– Интересува ме конкретно кой движи „под тях“?

Нинджата погледна към пазара.

– Ето там, малко по-далече по вашия ред. Те търгуват със същата боя, с каквато и вие. Седят конкретно под ОБОП. Изобщо не ги пипаме. Веднъж се опитахме, но такива проблеми ни сполетяха, че...

– Кое място?

– По вашия ред, 47 от ляво.

– Ясно... И внимавай, не сме говорили! Продължавай да си работиш. Няма претенции към теб. Само не върти с метлата.

– Никакви проблеми.

С тези думи двамата се разделиха. Независимо от неотдавнашния страх, настроението на Нинджата се подобри значително. Той си падаше точно по такива „делови отношения“, а не по подобни неочаквани визити и мощни ъперкъти за събуждане.

☆ ☆ ☆

Не бе минала и седмица от активната дейност на Денис, когато Сенсей му „довери“ отговорна самостоятелна задача.

– Ситуацията е следната... Имаме момчета, които също търгуват с боя, при това със същата, която продаваме и ние. За какво ни е такава конкуренция? Отиди и ги покани на среща. Ще поговорим относно нашето сътрудничество и как ще е най-добре за нас да го организираме. Реално какво се случва, купуваме от едно място и продаваме на едно място. Изобщо не е интересно така! Може да се договорим, едните да снабдяват, а другите да продават... Общо взето, мисля, че ще намерим общи допирни точки. Този въпрос трябва да се реши.

– Няма проблеми шефе! Утре ще отида. А кога да е срещата?

– Както им е удобно на тях. Ще намерим време. Нали все пак ние ги каним...

В отношенията на нормалните бизнесмени думата „среща“ означава сериозен бизнес разговор. Но не и за Денис, който нямаше никакво понятие от чист бизнес, а още повече от правилата на добрия тон. Сенсей знаеше това отлично. Думата „среща“ в бандитските понятия на Денис бе възприета като „стрелка“, а „делови разговор“ – „показване на мускули“. И когато му бе възложена тази отговорна задача, той сметна това за своеобразно повишение в ранг бригадир.

След наглото „гостуване“ и откровено грубото изнудване, с тържествен вид се появи Денис и разказа на шефа за резултатите от своята „работа“:

– На кратко, забиха „стрелката“ за утре в 12:00 на площад Ленин.

– Щом са рекли 12:00, така да бъде, – произнесе Сенсей, едва сдържайки своята усмивка.

Кой друг можеше да уреди среща на подобно „екзотично

място, на пъпа на града, при това не далече от главния участък на МВР? Естествено, „доброжелателите“ на тази среща.

– Сами ли ще отидем, или ще вземем със себе си бойци, един вид да се застраховаме? – започна да подхвърля своите намеци Денис. – може да включим и момчетата на Булба. Че знае ли се какво може да се случи...

– Добра идея, – отговори положително Сенсей, за удивление на Денис. – А ти отивай да организираш тяхното присъствие. А аз ще звънна на Томата, нека и той да се готви. Утре в 12:00 се събираме на мястото.

Както предположи Сенсей, така и се случи. Към 12:00 часа, на площада започна да се събира тълпа от внушителни на външен вид бабанки, голямата част от които бяха с рецидивистки физиономии, бичи вратове и остригани глави. Наблизо стоеше цял автопарк от луксозни западни коли от най-различни модели. На площада се събраха около 50 мутри.

Плахия минувач можеше да си помисли, че започва да се формира поредния митинг, посветен на някоя изборна кампания – било то за кмет, било то за депутат – местния „авторитет“. Подобни неща станаха толкова често срещано явление, че почти никой не им обръщаше внимание.

– Леле-мале, какви времена настанаха! – Възкликнаха преминаващите на близо бабички. – Всички гадове искат да станат „неприкосновени“, депутати!

– И какво, – встъпи в разговора минаващ на близо старец, – това им е изгодно. Станат ли депутати – ни можеш да ги задържиш, ни да им конфискуваш имуществото, ни да предявиш претенции към тяхното углавно минало или настояще! Глозгат костите на народа! А народа бедства...

– Точно така! Гледай ги какви мутри са издокарали, блях!...

По посока на „митингуващите“, вярно доста голяма дистанция, полетяха плюнки. И в повечето случаи от „въздух“, а не слюнка. Слюнката на този род публика (имайки предвид мизерните им пенсии) отдавна бе пресъхнала и се отделяше само през нощта, когато сънуваха хладилник пълен

до пръсване с най-различни вкуснотии. Какво да се прави? Демокрация. Такъв и е периода – стомашно-чревно отделителен, където „благосъстоянието“ на цялото общество може да се определи по индивидуално отъпканите пътечки на гражданите към своите хладилници.

На „стрелката“ пристигнаха само трима души от страна на конкурентите. Това предизвика удивление сред насъбралата се тълпа. Едва излезли от колите си, Сенсей каза на Денис:

– Върви, договори се за някое по-спокойно местенце. Ако са дошли само тримата, ще пуснем останалите да си ходят. За какво са ни, сами ще се договорим за всичко!

– Чакай, – произнесе намиращия се на близо Тома, – вземи две от моите момчета, че така не е солидно. Те са трима – следователно и ние така.

Денис започна да крачи „гордо“, придружен от две мощни момчета, към тримата чакащи мъже. Достигайки мястото, той не успя да обели и две думи, когато с писък на спирачки, спряха две коли, от които изскочиха девет мъже. Единия от тях представи документ на сътрудник от ОБОП. Изненадан от неканените гости, Денис зае защитна стойка, от което получи няколко удара с палка. Покрай „парламентьорите“, си го отнесоха и трима от момчетата на Булба, които стояха на близо. След като им сложиха белезници, обоповците хвърлиха „страшни“ погледи на смеещата се на близо тълпа, която просто си стоеше и гледаше целия екшън. Пазителите на реда с удоволствие щяха да закопчаят и останалите мутри, но за съжаление ограничения бюджет, под формата на допълнителни хора и транспорт, не позволяваше това. Дори шестимата, закопчани нямаше къде да бъдат натикани, при наличието само на две коли. Както и да се мъчиха, но никак не можеха да се намърдат в тесните пространства! Никак не им отиваше на обоповците да се прибират пеша!

Най-накрая, единия от служителите се досети да обискират задържаните за наличието на автомобилни ключове. Веднага намериха такива, след това натиснаха копчето на

алармата и блестящата на слънцето „Мазда“, намираща се сред другите луксозни коли, предателски изписука и мигна с фарове.

– Тези двама там, – без да се замисля заповяда старшия, – останалите в нашите...

Тома, който наблюдаваше цялата сцена се втрещи.

– Какво ще правим? – Объркано попита той

– Какво можем да направим? Нищо. Ще ги държат известно време и ще ги пуснат, – спокойно отговори Сенсей.

– Нали не са направили нищо... Просто отидоха на разговор.

– Принципно е точно така... Нали няма да тръгнем да пребиваме ченгетата насред самия център, – с усмивка произнесе Тома. – Макар че щеше да е много забавна гледка... Добре, нека момчетата да се вдигат... А ония мисля, че ще се извъртят някак си, не са малки.

– Както кажеш, – сви рамене Сенсей. – Момчетата са твои. Мой е само Денис. Но той е мъж с акъл в главата...

С това всички се разпръснаха.

След проведените „профилактични мероприятия“, Денис и „неговата групичка“ бяха пуснати от ареста. Бяха ги ступали доста добре, но без да оставят следи от побой. Най-много бой отнесе Денис. Очевидно обоповците бяха дали воля на своите „емоции“ от подигравателния смях и който им се наложи да изтърпят на площада. Затова, след като излязоха на свобода, не без паричната инжекция на Булба, „парламентьорите“ не бяха в състояние да вършат каквато и да било дейност поне месец.

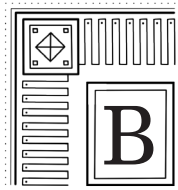
Но интересните неща не свършиха с това. Благодарение на ненатрапчивия съвет на Сенсей, Томата посъветва Булба да възстанови „справедливостта“ относно незаконно пребитите му момчета. Нали е демокрация! Кой каза, че тези момчета са бандити? Те са същите граждани, както и всички останали. Тъкмо за това държавата е длъжна да ги защити от „безобразията“ на силовите структури. Тома описа толкова красиво нещата, че Булба за първи път от толкова много години си купи книжка. При това не каква да е, а

„Конституционните права на свободния гражданин“. Дори се опита да прочете първите няколко страници. В резултат на съчетаването на „несъчетаемото“, в главата на Булба се получи синтез на криминалното мислене с постулати от гражданското право. След това, отново не без подсказката на Тома, „правилните момчета“ написаха по една жалба в съответните институции. Милицията никак не очакваше толкова нагъл ход от страна на бандитите. Началството на ОБОП получи копия от „жалбите“, изобилстващи с множество граматични грешки и с настояването (на чисто криминален жаргонен език) да бъдат спазени техните граждански права. Това бе последната капка в чашата на търпението на ОБОП, които се захванаха много сериозно с бандата на Булба, „налитайки“ им и за най-малкото нарушение, неумолимо разрушавайки тяхната структура, благодарение на трупащите се доказателства.

☆ ☆ ☆

Глава девета

„Капсул-детонатор“ за „Олимп“

Времето течеше. Сенсей интензивно изкарваше на бял свят подводните камъни на империята на Кронос. Асоциацията бе юридически регистрирана. Всички сили бяха хвърлени за събирането на общ паричен фонд. В честния бизнес това предполагаше да се събират доброволно средства от новопостъпващите членове в новата организация. Но Тома, който се занимаваше основно с делата на асоциацията, следвайки принципите на своята криминална „школа“, превърна този процес в нагло изнудване. Сенсей не се бъркаше в работите му, тъй като му бе позволил да действа по свое усмотрение. Всичко, което интересуваше Сенсей, бе конкретна информация. А Тома, който обичаше да се пъчи със своята информираност, се превърна в добър източник на информация.

Обсъждайки някакви дела във връзка с асоциацията, Тома произнесе:

– Колко хубаво щеше да е ако можехме да привлечем хора като Чика на Кронос и Люка на Тремовите!

Тремови – са двама бизнесмени с еднакви фамилии, които решили да обединят своите бизнеси в корпорация. Това са и най-богатите хора в империята на Кронос.

– И какво им е хубавото на тези хора? – равнодушно произнесе Сенсей, провокирайки Тома към продължаване на разговора.

– Как така с какво? Та това са най-свирепите килъри! Не

си ли чувал за Чика и Люка?

– Нищо конкретно, само слухове.

– О-о-о, – с наслада произнесе Тома. – Дори самия Кронос го е страх от тях.

Сенсей погледна със съмнение към своя събеседник.

– Честна дума! – закле се той. – Един от евреите така се бе оял. Мизерник! Търгаш! Че забрави кой го бе вдигнал на крака. Тогава Кронос му изпрати на гости Чика, който не пожали дори и шестмесечното им дете. Разпори го направо пред очите на родителите му и изкара всичките му вътрешности. След това се зае с жена му. Такива зверства извърши над нея, че косата на мъжа моментално побеля. А после дошъл и неговия ред... но човека вече се бе побъркал и не оказваше никаква съпротива. Чика го режеше парче по парче, за да може ония да умира бавно и в мъки. А на края му изтръгна сърцето. Кървища!... Чика засне всичко това на видео като доказателство за свършената работа, тъй като след това изгори всички трупове. Засне сърцето на едър план, как го режеше със скалпела. Казват, че след като Кронос видял видеото му станало толкова лошо, че едва на загубил съзнание.

– Хъм.. Защо са го кръстили Чика? За това, че обича да кълца тела или от името Чикатило?

Томата дори изтръпна от хладнокръвието на Сенсей. Другите, на които разказваше това се тресяха от страх. А този си седеше спокойно и си разсъждава за неговия прякор. По тялото на Тома преминаха тръпки.

– Не знам, – отговори той, скривайки своя смутен поглед. – Сигурно за това, че реже изкусно с ножа. Кронос винаги го използва като последен аргумент. Ако Чика е решил да „гостува“ на някого – това е края! По добре веднага да се застреля, поне да си спести мъките. Всички знаят това много добре.

– А Люка?

– Люка също не е много наред. Той се състезава с Чика, кой е по изкусен убиец... За какво мислиш Чика организира това кърваво шоу? Защото преди една година Люка го бе

надминал. Одрал живи някакви търгаши. Отрязал им скалповете, разбил черепите и намазал цялата стока с техните мозъци. Такива ти работи... Чика и Люка – това е несъкрушима сила. Най-красноречивата дума на Кронос. Всички се страхуват от тях, дори и куките. Всички техни дела изчезват безследно. Напълно разбираемо е, нали всички искат да доживеят до старини, – въздъхна Тома.

За Сенсей тези данни станаха „капсул-детонатора", който трябва да активира „големия взрив" и съответно търсената промяна в умовете на „кралете и придворните" на това криминално царство.

☆ ☆ ☆

Няколко дена след този разговор Сенсей имаше среща с Фильора.

– Е как е хавата? – традиционно попита той.

– Както в приказката: колкото по-далече, толкова по-страшно, – с усмивка произнесе Фильора. – Но вече имаме туй-онуй.

– Виждам, виждам, чак ти светят очите... Хайде разказвай.

Фильора предаде папката. И когато Сенсей я разтвори, не без гордост произнесе:

– Плана на „Олимп". Цялата схема на охранителната сигнализация в най-малки детайли.

Сенсей чак свирна:

– Ама че работа! Браво момчета! Как успяхте?

– Сигурно самия Бог е на наша страна... Тази сграда е бивш мотел. Когато Кронос го е купил, поканил югославски специалисти в областта на охранителните системи и сигнализация. Един от нашите интернационални братя сподели своите „впечатления" относно тяхната работа...

Сенсей за кой ли път се убеди във високия професионализъм на Фильора, благодарение на когото, намираше най-

стабилните решения в привидно неразрешимите ситуации.

– Да, много степени на защита са наслагали, – продължи Фильора, – веднага се вижда, че е пипал професионалист. Имат и видеонаблюдение и инфрачервени датчици, датчици за движение, датчици за промяна на температурата в помещението... Вратите са бронирани. Дори прозорците са поставени под специален ъгъл, за да отразяват евентуален сигнал за подслушване. Но най-интересното е, че кабелите от датчиците са изведени не само в стаята за наблюдение – ето я на първия етаж – но и се дублират в подземното помещение. Дори им се наложило да дупчат стените в тази тайна стая. Между другото, тъкмо в тази стая са налични всички степени на защита, които са разпръснати из цялата сграда. Няма прозорци. В нея води една-единствена врата, която е замаскирана много добре. От вън е облицована с плочки, стените са тухлени. Прилича на пристройка към основната сграда. Най-вероятно това е личния бункер на Минокс. Кой би дублирал и замаскирал толкова добре помещението ако не началника на охраната, още повече бивш контраразузнавач? В останалите стаи – ето на схемата – е отбелязано, каква е степента на защита. Тука е кабинета на Кронос, а тук неговите покои... А тук на Минос. Живеят с целите си семейства, направо цял клан.

Сенсей внимателно погледна плана.

– Е, а за външната защита вече знаеш. Бетонна ограда с бодлива тел. Вишки за наблюдение. В двора постоянно има от 8 до 10 въоръжени охранителя с кучета.

– Добре... Просто отлично!... Имам за теб още една важна задача. Чувал ли си за килъра на Кронос – Чика?

– Как да не съм чувал!

– Трябва ми повече информация за него, както и за Люка, който работи за Тремови. Информацията ми е нужна възможно най-скоро. Изкопай всичко, както официално, така и слухове.

– Добре

– Ами това е всичко! Още веднъж ти благодаря. До скоро!

☆ ☆ ☆

Докато Фильора копаеше нужната информация, Сенсей усилено се трудеше над разработката на ударния план. И ако данните на Фильора потвърдят неговите догадки, то в „Олимп“ в най-близко бъдеще ще се случат грандиозни събития.

Когато настъпи дългоочакваната среща, Фильора произнесе със смях:

– Ама че красавци си ми дал да разработвам, направо ми се изправиха косите!

Фильора извади две папки.

– Ето ти занимание за безсънните нощи. Според слуховете такива зверства творят, че по сравнение с тях Фреди Крюгер е едно невинно момченце. Ето на пример Чика. В своята младост е учил медицина, но бил изключен. Отличава се с изключителна жестокост при разправата със своите жертви. Кълца ги все едно е невменяем хирург. Обича да удължава мъките им.

Прякора „Чика“ получил след един инцидент. Някакъв тип го предал срещу добра сума по време на някаква тяхна съвместна сделка. Тогава Чика убил не само него, но и цялото му семейство, при това с особен цинизъм и жестокост. Кълцал телата все едно лист хартия с ножици. Естествено, че подозрението паднало върху него. И най-главното, било очевидно, че това било негово дело. Но не успели да намерят никакви преки улики или доказателства срещу него. Освен това самия Чика не признавал своята вина, и издържал на всички разпити. Делото получило широка публичност. Това се случило по времето, когато Кронос градил своя авторитет. Тогава той се застъпил за Чика, а след това го взел при себе си в противовес на Люка на Тремови. Още повече, че Чика вече бил възприеман като абсолютен изверг.

А пък Люка въобще е пълен хахо. Намирал се е на отчет

в психиатрията. Няколко пъти е лежал в психиатрична клиника. Малко преди разпадането на Съюза избягал от там. Отличава се с изключителна агресивност и непредсказуемо поведение. В неговия медицински картон е написано: „психопатична личност, губеща вменяемост при активация на комплекса за непълноценност, свързан с нивото на развитие и фрагментарните спомени от детството...“ Дори се разказва следния случай: един път прерязал на жертвата гърлото и директно пред представителите на враждуващата страна напълнил чаша със свежа кръв и демонстративно я изпил. Казват, че това зрелище им било достатъчно за целия им оставащ живот.

Според слуховете жертвите на Чика и Люка са десетки. Органите се оправдават с трудността да намерят доказателства и преки улики.

Но когато се появяват такива, делата се предават на свои следователи. Целия този процес се заплаща много щедро – от висшето началство, до следователя. Така че уликите моментално изчезват и делото влиза в задънена улица. Общо взето над тези килъри има голям покрив. И най-вероятно Кронос е само видимото звено. Тук се чувства нечия ръка от голямата политика. Иначе такова нещо просто нямаше да продължи дълго, и началството на областното МВР отдавна да ги е ликвидирало. Това е основното, всичко останало е в папката.

– Ясно. А какво е семейното им положение?

– Чика е женен, но няма деца. Проверих болничния му картон. Оказва се, че е „стерилен“. Но очевидно държи това в тайна. На всички разказва, че жена му е безплодна... Живеят в разкошен пет стаен апартамент в центъра на областния град.

– А Люка?

– Люка – този тип си е самодостатъчен. Живее сам, в голяма къща извън града близо до гората. Около нея има много допълнителни постройки подобни на хамбари. Оградата е тухлена масивна. Не общува с никого. Не се познава със съседите. Има една странност. Често купува на пазара домашни животни: овца, прасе, крава или просто някоя

птица. Винаги живи. Но съседите споделят, че не са забелязали да отглежда животни, по-скоро тъкмо обратното, най-вероятно ги убива. Веднъж съселяните дочули как говорел с някакъв мъж, който идвал при него, казват, че „ненавижда да се храни с мърша“... С една дума, със своето странно поведение създава много слухове в селото, стигащи чак до мистика. Местните наричат дома му къщата на вампира... Сред бандитите също се носят много легенди за неговите „подвизи“.

В криминалните структури Люка и Чика са смятани едва ли не за дяволи в плът и кръв. Освен това им върви много в осъществяването на своите тъмни дела. По нивото на извратеност могат да се сравняват единствено един с друг. В това са убедени както бандитите, така и милицията. Всичко това създава слухове, че над тях видите ли виси някакъв ореол на непобедимост.

Сенсей се усмихна и произнесе:

– Нима са толкова непобедими... За всеки Виджай си има Раджа.

– Какво? – попита Фильора, без да разбере добре думите на Сенсей.

– Казвам: на всяко действие има противодействие... Тези изроди също не са изключение от правилата.

– Възможно е.

– Добре. Ще се оправим... Браво! Отлична работа си свършил.

Седейки вечерта в своето кресло под светлината на нощната лампа, когато голяма част от хората вече спяха, Сенсей размишляваше над получената информация. Интервала от 24:00 до 4:00 за него се явяваше най-добрата възможност за „творческа дейност“, когато можеше изцяло да се концентрира върху задачите и да осмисли всичко спокойно, без да бърза никъде. Този режим отдавна бе станал негов навик. В по-ранните му дни това бе най-доброто време за медитации. Наоколо се стелеше тишина. Тъмнината оцветяваше всички предмети с монотонна сива окраска и ги правеше призрачно илюзорни, помагайки на Сенсей да настрои ми-

сленето си в нужната посока.

Природата го бе дарила с много по-висока чувствителност към своите тънки явления, от колкото всеки друг човек. Тъкмо за това виждаше много по-задълбочено случващите се в нея процеси, през призмата на своя духовен опит и мироглед. Мислите раждаха образи, а образите творяха действия. Сенсей разиграваше доста реални ситуации в своето съзнание, които с всеки следващ опит ставаха все по-ясни и по-ясни. В края на краищата в главата му се изгради съвършено ясна картина. Той виждаше всичко толкова ясно, както режисьор, преглеждащ своя току-що заснет филм. След като „прегледа“ няколко пъти резултата, Сенсей остана доволен. Погледната от страни, през призмата на доверчивия „зрител“, завладян от впечатленията на илюзорните кадри, картината изглеждаше напълно логично. Независимо, че всичко в нея бе изградено върху тайната на подтекста.

☆ ☆ ☆

Сенсей покани на прожекцията на своя филм от образи и своя верен приятел – отец Йоан. Срещайки се вечерта някъде извън града, Сенсей започна да му рисува цялата ситуация. Слушайки информацията относно килърите, отец Йоан се намръщи:

– Абсолютно съм съгласен с теб. Това не са хора, а някакви извращения на човешкия род.

– Относно извращенията си забелязал много добре, – съгласи се Сенсей. – Направо в целта. Двамата са абсолютни извращения на рода човешки. Вземи например Чика. Той отдавна нарушава свода на висшите закони спрямо хората, дори много преди гръмкото дело. Освен това ни е известно, че е „стерилен“. А ти сам много добре знаеш, кой бива постиган от такова Божие наказание, фактически това е мъртъв род... Чика е – натурален садист. А садизма му е предизвикан от болезнена жажда за власт, от патологичната потреб-

ност да доминира, да командва и да подчинява всички около себе си. При това не толкова физически, колкото психологически. Тъкмо за това се старае толкова да поддържа своя ореол на супер убиец, за да може да държи в страх, колкото се може повече хора. Страха на другите храни неговата болна психика с илюзията за абсолютната власт. А под „покрива“ на Кронос, пред този садист се отваря дългоочакваната перспектива за ненаситно удовлетворение на тези свои тайни потребности.

– Да съдейки по Библията, стопанина на неговата душа е – дявола, който винаги се стреми към безграничната власт.

– Точно така. Чика, по своята психика е прероден вожд. Отдавна е известно, че прероденитe вождове – са потенциални престъпници. А прероденитe престъпници – са потенциални вождове.

След лека пауза, Вано произнесе:

– Да, Чика е порядъчна гадина.

– Люка също не е цвете за мирисане.

– Както се казва, човека, който не умее да мисли е опасен само тогава, когато измисли нещо.

– Точно така... Знаеш ли, Люка не е лежал случайно в психиатрията. Той е плод на родствено кръвосмешение, при това от второ коляно. Неговият баща се оженил за дъщерята на своята братовчедка.

– Блях, гадост! Направо както родителите на Адолф Хитлер.

– Да.

– Кръвосмешението е – тежък грях. Хората не разбират, че с подобни смесени бракове подписват кръвен договор с дявола. И от къде се взима тази „любов“?

– Пълна деградация, болезнена привързаност, психическа фикция към обожаемия обект – ето ти и преувеличена болезнена любов между родните, една крачка до половата връзка.

– Хитър е дявола! Как само се прикрива зад подобни благородни човешки чувства и пориви, в крайна сметка любовта ги довежда до пълен абсурд и крайности...

– Ето го и резултата, – съгласявайки се, продължи да разсъждава Сенсей. – Наслоение на генетическите характеристики. Едни прерастват за сметка на атрофията на други. Природата не прощава подобни неща. Давайки воля на своите абсурдни мисли – човек получава плода на своето болно въображение, тогава се появяват: дегенератите, психарите, душено неуравновесените хора... В крайна сметка – се пръкват безумци, гении и идиоти. Защо ли последните са много повече, от всички останали взети заедно.

– Ето защо православната църква забранява бракове между роднини, включително до седмо коляно, – подчерта отец Йоан.

– И ми говорят, че всичко това са случайности, – замислено произнесе Сенсей, без да обръща внимание на неговите думи. – Случайности няма. Случайността просто – е закономерно следствие на неконтролируемите мисли.

– Правилно отбеляза, – съгласи се отец Йоан, и продължи с въпроса, който го тревожеше: – Знаеш ли, самият аз се удивявам какво говорят хората по време на изповед. Оставам с впечатлението, че от сутрин до вечер мислят единствено за злото, живеят с него, заобикалят се със зло и самите творят зло. Всеки естествено посвоему. Досущ като слепи котета, постоянно пищят, без да забелязват заобикалящата ги красота. Хубавото се приема като нещо по подразбиране. Лошото като – наказание. Появи ли се нещо лошо и моментално го засмукват в себе си. Разбираш ли, все едно съзнанието им е настроено на работа на отрицателни вълни. А в църквата идват, може да се каже, в самия пик на активацията им.

– Естествено. Защото в тялото на всеки човек има душа, с много редки изключения. А по време на отрицателния изблик, тя започва активно да се противопоставя на животинското начало...

Разговора отново премина в руслото на вечната човешка тематика, която отец Йоан винаги обичаше да обсъжда със Сенсей. По време на тези беседи, той винаги откриваше за себе си нещо ново, независимо, че бе добре образован и наче-

тен човек. Но подобен балсам за своята душа той не можеше да намери в никой друг човек.

След кратка пауза Сенсей премина към обсъждането на насъщната тема на сивото настояще.

– Мани, – произнесе отец Йоан, когато в разговора отново стана въпрос за килърите. – Чика и Люка са по голяма напаст от колкото плевела на изроденатa отровна пшеница.

– Безусловно. Това са паразити, които убиват не само плодовете, но и самото дърво... Какви нищожества, унищожили съдбите на толкова хора със своите зверства... Добре е, че сега поне ще послужат за нещо добро. Цял живот са живеели от страховете на хората. Мисля, че с тяхното оръжие ще ги победим.

Сенсей започна да излага подробно плана за действие, който включваше три етапа: Тайно проникване в „Олимп“ и демонстративното изчезване на някакви тайни документи от сейфовете на Кронос и Минос; отстраняване на Люка на Тремови; отстраняване на Чика на Кронос. При правилна подредба на събитията всичко ще се впише изключително точно в голямата игра и ще доведе до окончателно разпадане на цялата криминална структура на Кронос.

След като обсъдиха детайлите, приятелите се разделиха.

☆ ☆ ☆

В деня на операцията се очертаваше топла нощ, точно като по поръчка. Вано и Сенсей облякоха черните униформи, внимателно замаскираха своите коли и потеглиха към страшното съоръжение на „Олимп“, което плашеше жителите на региона вече толкова много години не толкова със своята непристъпност, колкото с абсолютната безнаказаност на неговите обитатели. Когато до комплекса оставаха около 400 метра, двете сенки се сляха със земята. Вано извади прибора за нощно виждане и започна да оглежда обекта.

– Така... Така... На вишките има по един охранител... Общо 12 човека.

– Тринадесет, – тихо, но уверено прошепна Сенсей, който лежейки до Вано, просто се вглеждаше в тъмнината.

Вано погледна още веднъж. Той прекрасно знаеше за способностите на своя приятел да „вижда“ и усеща кой да е обект, в сравнение с „обикновените смъртни“. Но гледайки в прибора така и не успя да открие нищо подозрително.

– Дванадесет.

– Тринадесет, – отново повтори Сенсей малко по настойчиво. – Тринадесетия е клекнал в най-далечната лява вишка и приказва с охраната.

След около двеминутно вглеждане, Вано успя да види мърдащото теме на тринадесетия охранител.

– Точно. А този какво дири там? – И с хитър саркастичен гласец попита: – Сигурно чуваш и за какво си говорят?

– За момичета, – безразлично отговори Сенсей.

Вано погледна към своя партньор, но така и не разбра дали се шегува или казва истината. За дългите години от тяхната съвместна работа тези две понятия така се бяха преплели, че коя да е шега можеше да се окаже истина, а истината – шега. Вано се усмихна и продължи да наблюдава обекта мълчешком. Когато завърши общия оглед, произнесе:

– И тази бодлива тел срещу децата ли са я опънали, за да не попадне някоя тяхна топка на територията ли? Каква тъпотия! И това ми се нарича охрана! Шараф Ахмедов имаше и по-яка охрана, и по-голям дворец, и пак... получиха „засечка“.

Сенсей се усмихна, спомняйки си как есента на 83-та всички вестници осъмнаха с гръмкото заглавие на челните си страници за „скоропостижната смърт на видния деец на комунистическата партия и Съветската държава, кандидат-член на Политбюро на ЦК КПСС, първия секретар на ЦК на Комунистическата партия на Узбекистан, член на Президиума на Върховния Съвет на СССР, два пъти герой на Социалистическия Труд – Ахмедов Шараф Рашидович...“.

Естествено, че некролога му бе разписан в най-благи тонове, без да има и намек за това какъв човек реално беше. Това, че Ахмедов бе създал мощна кланова система под своята лична власт, под контрола, на която се намираха цели области. Как в републиката бе установил полуфеодален режим, където местните партийни ръководители се разпореждаха с християните, все едно бяха техни роби. Малко по-късно цялата страна разбра за това и нейните необятни простори бяха потресени от сензационното разследване или така наречените „узбекско дело“ за корумпираната партийна върхушка.

– Естествено, че е дреболия, – отвърна Сенсей. – Двореца на Ахмедов също е фасулска работа в сравнение с посещението в Куба.

– А-а-а, пратката за Фидел, – многозначително произнесе Вано.

Двамата се спогледаха и се засмяха.

– Да... Тази бутилка коняк до леглото на Фидел бе най-големия куриоз в целия ми живот, – с усмивка произнесе Вано. – Знаеш ли, че на следващия ден му звъннало Татенцето, интересувал се за неговото здраве и попитал дали не е преосмислил своето „дружелюбно“ отношение към Съветската държава и новото ръководство. А после, казват, че му предложил да опита нашето коняче, своеобразен личен подарък.

– Да, чувал съм за този случай, – произнесе Сенсей. – След него, Фидел направил цялата си охрана на бъз и на коприва. Сигурно си е мислел, кой ли от тях работи за Татенцето.

– Правилно, какво друго му е оставало да си мисли? Та нали бе толкова уверен, че е защитен...

Сенсей погледна към своя часовник с подсветка.

– Четири без десет. Добре стига сме опъвали локуми. Време е...

– Чакай...

Отец Йоан дръпна Сенсей за ръката така, все едно сега ще се случи земетресение. Сенсей бързо се сви и огледа тре-

вожно. През това време отец Йоан събра своите длани и със смирен глас произнесе:

– Преди началото на такова дело трябва да се произнесе молитва.

Сенсей въздъхна.

– Ех, да му се не види..., – по-дружески тихо възропта.

– Не богохулствай, – спокойно отговори отец Йоан и започна тихичко да мърмори под носа си: – Господи, Исусе Христе, Сине Единороден на Безкрайния Твой Отец, Рекъл си ни с Твоите пречисти уста, без Мен не можете да правите нищо. Господи мой, Господи, вярвам с цялата си душа и сърце на казаното от Теб, осланям се на Твоята благост и Те моля: помогни на мен грешния в делото, което съм започнал, в името на Теб Самия извършвано, в името на Отца и Сина и Светия Дух с молитвите на Богородица и всички Твои светци. Амин.

Отец Йоан все още държеше двете си длани съединени и с очакващ поглед гледаше на Сенсей:

– Амин, амин, – с усмивка произнесе той.

– Така ще е много по-добре, – с облекчение произнесе Вано, приготвяйки се за нападението.

Всички разузнавачи по света знаят, че времето преди изгрев е най-доброто за неочаквано посещение, тогава човешкия организъм е най-отпуснат и спи дълбок сън. През това време, дори тези, които страдат от безсъница се предават на сладката дрямка. При подобна забавена активност на централната нервна система, човек става изключително уязвим към външните опасности. Макар в него да съществуват и вътрешни защитни механизми под формата на „дежурна“ парадоксална фаза на съня, която периодически, като бдителен страж, усилва чувствителността на нервните анализатори, активизира функциите на сърцето и дихателната система и задейства някои центрове от кората на главния мозък. Именно по време на тази фаза на съня възникват активните сънища, които подготвят организма към неочакваните опасности.

В доисторическите времена тази сигнална система, безусловно е работила много по-добре, когато нашия далечен

прародител е можел да бъде нападнат от всяко диво животно. Но в съвременния свят, при човека, който вече толкова векове живее извън подобна външна опасност (с изключение на глобалните войни и световните катаклизми), този защитен механизъм може да се каже, че донякъде е „атрофирал“. Дори не „атрофирал“, а по скоро се е пренастроил към вътрешните опасности в човека под формата на различни болести.

Във връзка с хората спящи на „Олимп“, ще приведем своеобразен паралел с животинския свят, където различните животни, в зависимост от тяхното отношение към заобикалящата ги среда, спят по различен начин. Хищниците, например лъвовете, които не се страхуват от никого, спят дълбоко и дълго, както се казва „с вкус“. А страхливите зайци тъкмо обратно, спят кратък повърхностен сън, оглеждайки се, за да не бъдат изненадани от никого. Общо взето, колкото е по-здрава нервната система, толкова е по-дълбок и съня.

Сенсей и Вано без особени проблеми проникнаха в спящото царство на „Олимп“. Двамата се разделиха. Сенсей се насочи към бункера на Минокс (или както го величаеха самите бандити – Минос), а Вано – към сейфа на Кронос. Високата професионална подготовка и отличното познаване на охранителните системи им позволяваха да останат незабелязани.

След като преодоля всички препятствия на своя път, Сенсей внимателно отвори сейфа на Минос. След, като се порови из папките, той грабна няколко с гриф секретно. Скъса няколко ценни документа създавайки хаос в сейфа и когато завърши с тази „задача“, неочаквано забеляза двойно дъно. Нещата станаха още по-интересни. Какво толкова можеше да пази шефа на охраната в двойното дъно, след като намиране на замаскирания сейф вече беше не лека задача? На Сенсей му се наложи да се потруди с отварянето на тайното дъно. После взе намиращите се вътре дискети, притвори леко вратичката на сейфа и го остави в очакване на своя стопанин. Взимайки със себе си всички секретни вещи, Сенсей излезе също така незабелязано, както и влезе,

преодолявайки всички хитри защити.

Той излезе на условното сборно място. Но Вано закъсняваше. Сенсей започна да се вълнува, да не би да се е случило нещо... Качвайки се в самото леговище на спящо царство „Олимп“, той тръгна да търси своя приятел. Заобикаляйки охраната и продължавайки да се предвижва незабелязано по коридора, той внезапно застина до спалнята на Кронос. Сенсей по-скоро почувства, от колкото чу, че там се случва нещо. Отваряйки внимателно вратата, той видя как Вано му хвърли един бърз поглед, който след като видя своя приятел, побърза да завърши своята „творческа“ дейност. Сенсей с усилие потисна пристъпа на смях. Отец Йоан и тук не изневери на своето неутолимо чувство за хумор. Изпълнявайки основната задача, Вано, очевидно бе решил да възпроизведе старата шега, която се практикуваше на „Острова“. Той обилно намаза всички видими части на тялото на Кронос със зъбна паста. И когато влезе Сенсей, вече обилно поръсваше ново появилото се „божество“ с пух. А самия бръснач остави внимателно на възглавницата. Завършвайки своята „работа“, Вано гордо премина покрай Сенсей, демонстрирайки резултата на своя допълнителен труд. Сенсей само поклати глава и махна безнадеждно с ръка в негова посока.

Двамата безшумно се оттеглиха от територията на „Олимп“, без да разтревожат сладкия сън на охраната. Стигайки до своите коли, двамата се освободиха от своя ценен товар, поставяйки го в специално предвидена чанта.

– У-у, колко добро сътворихме! – шеговито произнесе отец Йоан. – Вече съм спокоен за теб. По цели нощи, както правят всички нормални мъже, ще се занимаваш... с тези „красавици“.

Той с ирония изимитира целувка по папката с гриф секретно.

Сенсей се усмихна.

– Извратеняк... Между другото, през нощта всички порядъчни мъже спят.

– Добре, чадо много грешно. Тогава отпускам всички твои нощни грехове, проведени над този прах...

Докато Сенсей криеше чантата в тайника на своята седалка, отец Йоан весело мърмореше под носа си.

– ... изпълнение на всички блага... Ти, Христе мой, изпълни радостите и веселията на душата моя и ме спаси, подобава на Един Многомилостив Господ, слава Тебе...

– Какво си нашепваш? – шеговито произнесе Сенсей, и в следващите пет минути вече съжаляваше, че попита.

– Това е молитва по завършване на делото. Ако в този час не са чути молитвите наши, следователно Господ не желае, с нас да се случи това, което си пожелаваме, а да се случи това, което Той желае. В този случай Той ни пожелава и приготвя нещо по-добро, от това, което молим в нашата молитва към Него. Тъкмо за това всяка молитва трябва да бъде завършвана: да бъде Твоята воля!

– Амин, – с усмивка произнесе Сенсей.

Но отец Йоан не спираше.

– Ти, естествено си силна духовна личност. Но работейки с тези сатанински бумаги, горещо те съветвам, сега през нощта да ги осветиш със светена вода във всички посоки на света и да произнесеш: „В името на Отца и Сина и Святого Духа освещавам те с тази светена вода, за да изчезне всичко що е лукаво и уродливо. Амин“. Сутринта на гладно пий светена вода, а също така при всяка нужда, дори и да си се нахранил...

Сенсей погледна отец Йоан и отново се усмихна. А той продължаваше да поучава, правейки ударение на своето любимо „о“:

– Излизайки от дома, преди да прекрачиш прага, произнеси думите: „Отричам се от теб, сатана, от горделивостта твоя и желанието да ти служа, и се съединявам с тебе, Христе, в името на Отца и Сина и Святого Духа. Амин“. Огради се с кръстови знамения. И никога не излизай, без да произнесеш тази молитва. И тогава не ще ти навреди ни зъл човек, ни самия дявол, защото страшно е за тях твоето оръжие...

Сенсей завърши с „тайника“ и с облекчение въздъхна.

– Така, по конете, – и добави с ирония: – Слава богу, че

всеки си има своя кола.

– Нищо страшно, – с явно удоволствие отвърна отец Йоан. – Когато пътуваме в една кола ще зачета за спасението на душата твоя Евангелието на Матей, главите с Посланието, започвайки от Деянията на светите апостоли и завършвайки с Откровението на свети Йоан Богослов и няколко псалма от Псалтира.

Сенсей се усмихна:

– Благодаря ти, много ме утеши.

Двамата потеглиха по горския път към селото, където живееше Люка. Оставиха своите коли не далече от неговата къща, която бе в самия край на селото на много удобно място за двамата.

Тъмната нощ едва забележимо започна да си отива, отстъпвайки място на настъпващия ден. Предметите започнаха да придобиват видими очертания, но все още съхраняваха своята еднотипна сивота. Две сенки прелетяха през огромната ограда на Люка. Влизайки в двора двамата се разтвориха сред тъмните хамбари и огромната мрачна къща.

Независимо че бе започнало да се съмва, в дома на Люка светеше. В един от хамбарите също пробиваше тънка ивица светлина. Сенсей тръгна към хамбара, а Вано остана около къщата, контролирайки изходите. Огромния хамбар с размерите на физкултурен салон представляваше доста гнетяща гледка. По стените бяха наредени, все едно на изложба, различни брадви, мечове, боздугани, бухалки. Дори имаше и финландски и кавказки ловни ножове. Общо взето цяла колекция режещи, ударо-раздробяващи хладни оръжия. От едната страна на хамбара висяха закачени за тавана няколко вериги с куки, а на една от кулите висеше обезглавено и одрано куче. По средата на хамбара, подобно на зловещ трон стоеше огромен нож стиснат в менгеме. Наблизо се намираха абразивни инструменти. Очевидно Люка бе решил да си сътвори ново оръжие подобно на обърната гилотина. На пода се търкаляше омотано дебело въже. В хамбара имаше и огромна маса, на която бяха разхвърляни вътрешности от неотдавна живата крава и нейното избушено туловище.

Нещо повече, в района на сърцето и имаше малка възглавничка, все едно някой е спал вътре в нея. До туловището се търкаляше изцапана с кръв чаша. Във въздуха се носеше миризма на кръв. „Да, – помисли си Сенсей. – Тотално му е избила шайбата“. Той се изниза незабележимо от хамбара и се насочи към Вано.

Когато Сенсей се приближи, той му посочи със знаци прозореца на къщата. В разкошно старинно кресло, сред цяло сметище от боклуци, с разтворена книга в ръцете седеше Люка. На външен вид досущ приличаше на свиня. Върху бичия му врат се извисяваше яйцеобразна плешива глава. Лицето му, по всички свои особени белези напомняше на дебил. Люка с интерес четеше книгата, а по ъгълчетата на отворената му уста течеше слюнка. Мазното му тяло бе облечено с женски халат.

До креслото се намираше средно голям шкаф, на чиито рафтове се намираха няколко книги, съдейки по обложките им, жанра беше мистика и ужаси. На стената висяха, подобно на палеонтологичен музей, черепи на животни и човек.

Отец Йоан тихичко се засмя и прошепна на Сенсей:

– И този лигльо се смята за страшния Люка вампира?! – Гледайки колко концентрирано четеше, добави: – Ба! Какъв прогрес! Невероятно, поне в края на живота ще се научи да различава една от друга буквите.

– И кое му е хубавото на прогреса, когато е в ръцете на идиота?

– Точно. Е, започваме ли? Както е казал великия Пушкин: „Случайността е мощно, мигновено оръдие на Провидението“.

След тези думи двамата се запътиха към вратата. През това време Люка с огромен интерес четеше книгата „Дяволът в плът и кръв“. Той бе намерил в автора сродна душа и със захлас четеше за всички зверства, които главния герой извършваше по заповед на дявола. В момента, когато Люка бе навестен от своите невидими гости, вече беше стигнал кулминацията на романа, където самия дявол се яви в плът и кръв, за да унищожи своя верен слуга. Тази сцена го кара-

ше да се тресе целия от страх. По челото му се стичаха тънки струйки пот, а треперещата му ръка прелистваше страница след страница. Бе очевидно, че се страхуваше да чете по-нататък, но любопитството всеки път взимаше връх. И подобно на заек, позволяваше на чудовищната книга-змия да поглъща неговото съзнание. Люка силно съпреживяваше историята, тъй като се възприемаше в ролята на главния герой. В неговата смърт той виждаше своята собствена.

В този кулминационен момент, за зла участ, изгасна светлината! Люка откъсна поглед от книгата и боязливо започна да се оглежда на страни. Изведнъж чу някакво непонятно шумолене. В съзнанието му мълниеносно изникнаха асоциативни картини от книгата за приближаващата ужасна смърт. Люка искаше да скочи и да избяга, но тялото му се бе сковало от страх. Следващата сцена тотално го прикова към креслото. Внезапно, неизвестно от къде, светна фенерче, което безшумно започна да се движи в тъмнината. Веднага, след като разкри местоположението на Люка със своята мерзка ослепителна светлина, то се плъзна по тавана. Светлината мигом освети появилата се ужасна дяволска физиономия с рядка стърчаща във всички посоки рижава брада и кльощаво бледо лице. В разрошените коси на „демона“, Люка веднага съзря рога, които му изглеждаше, че стават все по-големи и по-големи. Той изпусна книгата от ръце, а сърцето му заби лудо. Изглежда, самия дявол от историята се бе материализирал едно към едно... Чудовището започна бавно да се приближава, деформирайки лицето си в най-ужасяващи гримаси, след това се усмихна злобно, оголвайки своите уродливи зъби. Люка издаде жалостен, безпомощен стон, изтръпна леко и се разплу безжизнено в креслото с оцъклени от паническия ужас очи. Последното, което видя в своя живот бе как дявола в плът и кръв бе дошъл за него...

Сенсей запали светлината, а Вано се наведе над Люка.

– Готов е. Сърцето му не издържа, – произнесе той.

След като помълча известно време, произнесе съкрушено:

– Нали ти казах, че е мекотело! Дори не успях да отворя

своята уста и да обясня за какво сме дошли.

– Нищо учудващо. Когато те видях за първи път на „Острова“, самия аз едва не умрях от страх, – жегна го Сенсей, вдигайки книгата „Дяволът в плът и кръв“. – Така че напълно достатъчен му беше и твоя образ.

– Нима съм виновен, че майка ми ме е родила такъв, – с усмивка отвърна Вано. – какво ще правим сега?

– Какво? Каквото сме намислили. Ще го закараме в офиса на Тремови.

– Какво, с моята кола ли?!

– Е, както се разбрахме.

Вано въздъхна театрално. И разбирайки, че все едно ще му се наложи да мъкне тази свиня в своята кола, тръгна да търси подходяща материя за пренос, мърморейки под носа си:

– Винаги се получава така... О, Господи! Защо ме наказваш да влача този чувал с грехове на своите крехки плещи... Винаги съм казвал, че неправилното и излишно възлюбване на плътта своя, нейния търбух и покой, от където изниква самолюбието, води до грехове тежки...

Докато Вано търсеше платнище, Сенсей огледа стаите, погледна съдържанието на чекмеджетата в шкафовете и масата. В едно от тях намери кутия с различни детски вещи. А на самото и дъно детска порнография, запечатала мръсните извращения на Люка и страданието на невинните дечица, на възраст от 5 до 7 години. Повечето от снимките бяха заснети на фона на стаите от неговата къща.

– Ах ти гадино! – не издържа Сенсей.

На вратата се появи Вано с огромен здрав найлон.

– Гледай само, с какво се е занимавала тази отрепка, – произнесе Сенсей, подавайки му снимките. – Излиза, че е бил и скрит педофил.

Вано погледна на снимките и рязко променяйки своята гримаса, хвърли найлона на страна.

– Ама че изверг! И детски души е изтезавал, урод! Гадина, само ако знаех по-рано, такава смърт щеше да те сполети, че ада след това щеше да ти се стори рай...

Отец Йоан сви юмруци, все едно бе събрал в тях цялата си мъка и горчивина, и започна да тресе снимките по посока на мъртвото тяло.

– ...Бъди проклет, нечовек! Дано душата ти никога не намери покой!

– Ако изобщо е имал такава, – добави Сенсей.

Вано разстла широкия целофан и с отвращение хвърли тялото на Люка от креслото, все едно бе чувал с фекалии. След като го нарита с крака в найлона, двамата го завиха и изнесоха от къщата. След това почистиха всички следи от своето присъствие и тръгнаха да го влачат към колата.

– Дано изгориш в ада, – не можеше да се спре отец Йоан, потресен от видяното.

☆ ☆ ☆

Глава десета

Голямата суматоха

Кронос се събуди от нетърпимия гъдел по носа си, кихна няколко пъти и се обърна на другата страна, не желаейки да прекъсва своя блажен сън. Но гъдела се усили още повече. Кронос с недоволство отвори очи и видя пред себе си бели пухени пера. „Какво по...?!“ – помисли си той и по навик погледна стенния часовник, който показваше 8:05. За такава супер важна особа това бе равносилно на пет часа сутринта. Виждайки този „ранен“ час той страшно се ядоса. Погледа му се спря върху леглото. Към неговия гняв се добави и невероятно удивление. Целия бе покрит с бял пух, все едно цяла нощ се е търкалял в някой развъдник за птици. На това отгоре цялото му лице, гърди, ръце и крака бяха намазани със зъбна паста. „Какви са тези идиотски шегички?“ Кронос потъна в догадки, тъй като авторитета му беше толкова голям и неприкосновен в семейството и бандитски клан, че никой дори и в мислите си не би извършил с него подобно унижение.

Давейки се от обзелата го ярост, Кронос започна да се оглежда на страни. Неочаквано видя, че съседната възглавница е разпорена във формата на кръст, а отгоре и се намира бръснач. Едва тогава стопли, каква реална заплаха е висяла над него, докато е спал. Очите му се разшириха от ужас, панически страх завладя цялото му тяло и с цяло гърло започна да вика името на своя помощник. Охраната първа откликна на неистовия вик на своя бос. Дори Минос дотича в

своя домашен халат, пантофки и с четка за зъби в ръката.

Виждайки тази гледка, всички застинаха в шок. Минос първи загря какво се е случило и бързо започна да раздава на охраната заповеди за проверка на цялата територия. Веднага след това откриха и отворения сейф на Кронос. До 11:00 вече бяха претърсени всички ъгълчета на „Олимп“ и местността около него, бе разпитана охраната и проверени всички монитори и датчици. Но никакви следи от чуждо проникване не бяха намерени.

– Как така никакви следи?! – Гневно врещеше Кронос към Минос. – Какво, искаш да ми кажеш, че сам съм се намазал с паста и посипал с пухени пера?! А после съм откраднал своите си документи?! Да не съм ти някакъв сомнамбул, твойта кожа...

– Успокой се! Гнева – е лош съветник в кое да е дело, – строго, по военному произнесе Минос своята любима фраза. – Констатирал съм предварителните данни. Когато се появят фактите, веднага ще намерим лицето отговорно за всичко това... А сега нека се охладим и вземем добре да поразсъждаваме. И така, какво имаме... Първо, демонстративния характер на самото събитие. Не са искали да те убиват, а само да те изплашат и да ти покажат, колко си уязвим и достъпен...

– И това ми го говори моя собствен началник на охраната, който ме уверяваше, че е предвидил всичко! – Размахваше ръце Кронос.

– Не е възможно да се предвиди всичко, – спокойно произнесе бившия контраразузнавач и продължи по-нататък: – между другото, на бръснача, както и на сейфа не бяха намерени отпечатъци, в това число и твои, ако това те успокоява.

– Да, да! Благодаря за оказаното доверие! – възкликна Кронос.

– По-нататък... Дързостта на действията и намека показват сила и недосегаемост...

– Естествено! Такова нещо би извършил единствено някой тотален психар!

– Мястото на нападението е – „Олимп“, в който не е ни-

как лесно да се проникне. Това означава, че е действал не някакъв си „наемник“, а професионалист – разсъждаваше полковника.

– Хъм, професионалист?! За какво тогава всеки месец хвърлям толкова пари за охрана, а оборудването, струва цяло състояние? И всичко това, за да можеш сега спокойно да ми обясняваш, че ме е посипал с пера някакъв професионалист, изрод, психар, безмозъчна отрепка? А?

Минос разбра, че разговора с Кронос е безсмислен. Кронос – е обикновен престъпник, бандит, за това неговото съзнание се ограничаваше със съответния начин на мислене. Минос отлично знаеше, че нито един наемник от бандитите и дори от редовите военни не би могъл така ловко да преодолее капаните на един контраразузнавач, тъй като просто нямаха толкова акъл за подобни изпълнения. Не, ако някой е успял да проникне в „Олимп“, то това е човек, който отлично познава спец техниката, тънкостите и хитрините на контраразузнаването.

Не някакъв си профи, а истински специалист от Системата. Нещо лошо отекна вътре в Минос и моментално породи лошо предчувствие.

– Е, какво мълчиш? – Властно произнесе Кронос. – Продължавай! Целият съм в слух.

– Чакам да се успокоиш.

– Аз?! Спокоен съм, дявол да те вземе! Целият „Олимп“ е вдигнат с краката на горе, а аз съм спокоен...

И справяйки се с преливащата ярост добави много помеко:

– Добре де, продължаваме. Какво още можеш да кажеш. Харесва ми как го правиш с такова... спокойствие.

Полковника изпсува в мислите си, но в слух продължи да говори със спокоен тон:

– Времето за нападение е 4:00 – 5:00.

„Същинско офисно време“, – помисли си той. И докато Кронос бълваше поредната безсмислица, Минос мислено анализира, че най-вероятно преди операцията, „Олимп“ е бил наблюдаван. И ако това е професионалист, то едва ли

ще намери някакви следи. Същото се отнася и за неговия транспорт. Как този профи е успял да заобиколи всички охранители, без да унищожи нито един очевидец? Всичко това говореше само за себе си. От тези свои разсъждения, Минос почувства натиск под лъжичката, а това бе знак за сериозна опасност.

– Не ме интересуват твоите разсъждения! По добре ми кажи кой е поръчителя! – Истерично крещеше Кронос.

– Поръчителя? – Със същата невъзмутимост произнесе Минос и автоматично произнесе: – Поръчителя може лесно да се намери ако се знаят мотивите.

– Не ме размотавай с твоите ченгитайски тъпотии, можеш да си ги запазиш за твоите авери-куките! Искам да знам конкретно кой, КОЙ?!

В този момент и Минос не издържа, и изля своята злоба повече върху неосъзнатата опасност, от колкото на самия Кронос:

– Питаш кой?! Който си поискаш! Какво си мислиш, че си пъпа на земята ли, някаква коронована особа? На Лорда му е все тая кой ще седи на този трон! Загубиш ли своята сила, ще те изхвърли като ръждясал болт и ще те смени с друг, без да му мигне окото. На твое място ще сложи някой конкурент, на който му сече пипето и ще може кадърно да управлява „Олимп“, сигурно същия този, който отмъкна под носа ти всички документи – и играта свърши! Всички тези пера, от които изпадаш в паника, – са просто цветенца в сравнение с това, което те чака!

Кронос загуби ума и дума от тази кратка, но до жестокост откровена реч, дори вътрешностите му се свиха. Никога до сега не бе виждал началника на своята охрана толкова ядосан и с такива горящи очи. Винаги се е плашил от него, а сега... Щом самия Минос говори за опасност, това означава, че нещата са много по-сериозни, от колкото е мислел. Гневът на Кронос моментално изчезна, отстъпвайки място на страха. От този момент нататък „господаря“ на „Олимп“ стана много по-сериозен и загрижен. След като помълча малко произнесе:

– Добре... Извинявай, не исках да те обидя. Просто гла-

вата ми пуши от тази наглост... Хайде да помислим: кой може да го е направил?

В Кабинета на Кронос се възцари тишина. Всеки размишляваше за нещо свое. Минос разбираше, че това, което сега бе казал на Кронос не е съвсем вярно. Защото дори и неговите конкуренти нямаше да могат да наемат толкова добър специалист. И работата дори не бе в парите, а в секретността и недостъпността на тези специалисти за обикновените бандити и бизнесмени.

През това време Кронос разсъждаваше посвоему. Идеята на Минос за конкурентите му се стори напълно реална. Нападението от другите области бе отхвърлено моментално. С всички бяха сключени „мирни договори", а освен това и се страхуваха от него, тъй като знаеха, каква могъща сила стои зад него. Следователно някой от неговите поданици му е ударил зъб. Изреждайки в ума си всички големи бизнесмени, на които се държеше империята му, той стигна до извода, че единствено Тремови, наричани още „Близнаците" заради своите рядко срещани идентични фамилии, могат да му точат зъби. По размах и нарастване на доходите от разширяването на своите сфери на влияние, само Тремови можеха да мерят с него сили. Нещо повече, те носеха в хазната на Кронос повече от 45% от общите приходи. „Само те имаха килър, който можеше да се сравнява с Чика. На Кронос му просветна „Люка! Точно, Люка!" Кой друг ако не този откачалник, избягал от психиатрията, можеше да ме наръси с пера и да ме намаже с паста... Той е откраднал документите по заръка на Тремови. Очите му заблестяха хищнически, и от зародилите се мощни емоции удари с юмрук по масата.

– Люка! Люка го е направил, а Близнаците са – поръчителите!

Полковникът се усмихна едва забележимо от лесно предсказуемата логика на бандита.

– Ама разбира се, кой друг може да е! – самонавиваше се Кронос.

В неговата памет изплува неотдавнашния им конфликтен разговор, в който твърдо и грубо му бяха отказали да го

подкрепят по един пипкав криминален въпрос.

– Това са те, гадини такива, те ми копаят гроба! Помниш ли последния конфликт?! Това са точно те. Ама че гниди!.. Ще ги науча...

По нататък потече цяла серия от цветисти псувни.

– ...Ще се давят в собствената си кръв, а техния психар Люка ще бъде първи!

Минос със съмнение поклати глава.

– Е какво?! Гледай ти, – възбудено продължаваше да мели Кронос. – Имаше конфликт. Изчезват документи, които представляват голям интерес за Близнаците. Пастата с пера – стопроцентово дело на Люка – този психар с педофилски наклонности. Всичко съвпада! Ще ги накълцам тези уроди на парченца!

Кронос веднага извика помощника си, който стоеше зад вратата и му заповяда:

– Спешно намери Чика!

Минос отново поклати недоверчиво глава.

– На твое място първо бих поговорил с Тремови с добро...

Нещо не се връзва.

– Безусловно ще си поговорим. И ще се удивя, ако след посещението на Чика не ми разкажат всичко до най-малката подробност.

– Съмнявам се... – полковника искаше да каже, че всичко това едва ли е дело на Люка и Тремови, но се отказа. – Добре какво преливаме от пусто в празно! Ще отида, ще се поровя в своите книжа. Може пък да изкопая нещо.

Кронос игнорира съмненията на Минос, тъй като бе твърдо уверен, че ще може да разобличи Тремови. Тогава се усмихна със зловещо ехидство и произнесе:

– Добре... Ще поканя Близнаците на чаша чай с цианид вместо захар.

Минос се запъти към своя бункер повече от озадачен. Той се надяваше да намери в своята картотека, която старателно събираше толкова години, отговорите на вълнуващите го въпроси. Дори предполагаше, че могат да се намират и в досиетата на някои от бившите му колеги. След като се

спусна в своето мини мазе, той огледа всички свои „капанчета“ и „маркери“ Всичко беше чисто. Запали светлината. Седна зад своето масивно бюро. С обичайно движение отвори чекмеджето със своя ключ и извади отвътре документите.

Полковникът обичаше да преглежда досиетата на хората, от които произлизаха всичко легални и нелегални събития в региона. Тези действия го успокояваха. Четейки документите, Минос усещаше своето превъзходство над тях. Това раздуваше неговата мания за величие и изостряше чувството му за собствена значимост. Любимия израз на Минос беше: „Човекът, който притежава информацията, притежава целия свят“. Това бе неговото тайно житейско мото. Тъкмо за това събираше информация за всички и за всичко. Той имаше компромат не само за Кронос. За него той бе просто прикритие, марионетка на истинския бос – Лорда. Именно на него снасяше важна информация, заобикаляйки Кронос и именно от него получаваше главните задачи. Тези техни отношения позволиха на Минос да събере достатъчно компромати и за Лорда. Никой не знаеше тази негова тайна. Това бе негова застраховка живот, а ако се случи нещо непредвидено, отлична пенсийка за стариите някъде в Англия или Америка. Но днешния инцидент говореше ясно, че дори и в неговия, оборудван в крак с последния писък на технологиите, не бе безопасно да държи толкова ценна информация. По принцип, Минос бе оборудвал „Олимп“ повече за безопасността на своята лична картотека, от колкото за личността на Кронос. „Съвсем скоро трябва да преместя дискетите в някоя швейцарска банка. Естествено, след като утихнат нещата, – помисли си той. – Така ще е по-сигурно“.

Минос се приближи към своя таен сейф и посегна да го отвори, но вратичката се отвори сама. В следващия миг ключовете му паднаха на земята с гръм. Сейфът бе отворен, а вътре цареше пълен хаос. Стъписания Минос замръзна като статуя. Малко след това внимателно извади ценните хартии, все едно обезвреждаше бомба, и ги погледна с недоумение. Внезапно го осени страшна мисъл, от която хвърли папките на страни. Минос започна трескаво да изхвърля на

земята съдържанието от сейфа. След като стигна до „маркера“ забеляза, че бе нарушен. С трепереща ръце, отвори двойното дъно, но там нямаше нищо. Без да вярва на очите си, Минос започна да опипва всеки сантиметър с ръце, все едно дискетите можеха да се смалят до подобни миниатюрни размери. Но всичко бе напразно. Буквално за една минута цялото му тяло прогизна от лепкавата противна пот. След като не намери НИЩО, Минос се строполи на земята, все едно се бе изпълнил с олово. Съзнанието му потъна в мъгла. „Не може да бъде“, – като някакво заклинание не спираше да повтаря той. Поглеждайки към земята, погледа му се спря върху камарата с папки и с нов импулс започна да ги рови и хвърля във всички посоки с идеята да намери дискетите.

– Това е края, – леко прошепна той. – Това е края.

Мозъкът му не можеше да се справи с шока. Съзнанието в миг бе завладяно от панически страх, безизходица и отчаяние. Той винаги срещаше безстрашно ударите на Съдбата, но за първи път в живота си се бе изплашил истински. Цял живот се разпореждаше с чуждите съдби и изобщо не очакваше, че някой с такава лекота ще се разпореди с неговата, използвайки неговата собствена информация.

Когато вцепенението премина, Минос се опита да се вземе в ръце. В действие влезе стария навик на разузнавача. Самият той много добре знаеше, че ако подобен психологически удар не се спре на време, то може да има необратими последици: нервен срив, дълбока депресия, истерия, престъпление, и дори самоубийство. Но Минос не смяташе да умира по-рано от отреденото. Само слабите духом хора се хвърлят в такива крайности, измислят си пристъпи на слабост, терзаят се от угризения на съвестта. Минос все пак се смяташе за силна натура. През цялата си кариера нито веднъж не бе измрънкал или изпаднал в нервен срив, както и никога не бе молил, когото и да било за помощ. Винаги въдворяваше ред в своята глава и в текущите дела със собствени сили. Тогава събра цялата си желязна воля в юмрук и рязко направи няколко вдишвания и издишвания, освобож-

давайки се от нежеланата емоция. Приведе се в надлежен външен вид и започна да събира разхвърлените папки. Минос си заповяда да не мисли за нищо лошо, а да се настрои единствено върху добрите спомени, които бе преживял. Но в ума му не се появяваше нито един добър спомен. Тогава Минос превключи вниманието си към физическия труд и си спомни как японците достигат хармонично спокойствие именно благодарение на ръчния труд. Те използват знанията за физиологията на човека. Връхчетата на пръстите при човека са с висока концентрация на нервни окончания и при постоянното им дразнене задействат определени зони в главния мозък и по този начин превключват вниманието, тоест доминиращото в съзнанието състояние. В паметта на Минос изплува едно смешно изказване, произнесено преди почти от 30 години от неговия наставник във връзка с превключването на съзнанието: „Ако те боли зъб, изпусни петкилограмов чук на големия пръст на крака. Тогава мигом ще забравиш за зъба“. Минос се усмихна и разбра, че вече е напълно спокоен.

След като подреди сейфа, той седна зад своето бюро и започна да въдворява ред във всички документи. Този ненатоварващ труд му помагаше да се съсредоточи и спокойно да анализира ситуацията. Сега вече бе видно, че работеше истински професионалист. Той прерови своята памет за всички свои бивши колеги, но никой от тях не бе способен на такова виртуозно дело, защото ги познаваше прекалено добре, още повече при наличието на толкова спец техника. Не, тук е пипал истински „спец“, спец от елита на спецовете. А такива могат да бъдат намерени единствено във висшите ешелони на политиката. Следователно това са хора на Лорда. Няма кой друг да е. А ако това са хора на Лорда, то на полковника му остава толкова живот, колкото време бе необходимо на хората на Лорда да разшифроват неговия личен код за достъпа до информацията на дискетите. „Трагично, но факт, – размишляваше Минос. – Изобщо какъв по дяволите факт е това! Това е само една от вероятните догадки. Единствения факт е, че ги няма дискетите. И толко-

ва“. Той отново опита да се успокои. Пред него с нова сила изникна вечния шекспиров въпрос, но този път със студен привкус на смърт: „Да бъдеш, или да не бъдеш? В края на краищата всичко на този свят някога свършва, – с тъга си помисли той. Дори и собствения живот“.

Минос реши за сега да не докладва на Лорда за този инцидент, а да изчака неговата реакция. Ако тук са били хората на Лорда, то на полковника със сигурност са му преброени дните. „А ако не са неговите?“ Тази луда мисъл въодушеви Минос, макар и да бе доста призрачна и невероятна. И все пак. Ако някой играе своя игра, това означава, че му остава малък, миниатюрен, но ШАНС. Следователно при кое да е стечение на обстоятелствата по-добре да не излиза на светло, а да поддържа болното въображение на Кронос. А после всичко ще стане ясно. С това твърдо решение той напусна своя бункер.

☆ ☆ ☆

Кронос беше силно наплашен от това дръзко покушение над неговата „недосегаема“ особа. Това го подтикна да активизира всички свои сили. Идването на Чика въоръжен до зъби (и с ножове за хвърляне, с които никога не се разделяше) предизвика паника сред охраната. Чика отдавна носеше славата на „пълен изверг“. Само споменаването на неговото име плашеше всички, какво оставаше за личното посещение на дадената персона в „Олимп“.

Кронос държеше Чика винаги до себе си, опасявайки се от ново неочаквано нападение. А когато дойдоха Тремови, той тайно го остави в съседната стая, за да може верния му пес моментално да се отзове на помощ ако има нужда. На срещата бяха повикани и „наблюдатели“, които внимателно следиха поведението на Тремови по време на разговора. Кронос започна разговора безцеремонно, нападайки Близнаците още с първите си думи. Но те бяха не просто удиве-

ни, а направо попарени от тези новини и всячески отричаха предявените им „обвинения“, отговаряйки объркано:

– Нямаме понятие за какво говориш...

Кронос усили своята словесна атака и започна да задава директно своите въпроси, при това с явно ехидство:

– Може пък на вашия Люка тотално да му е избила сачмата? Може да сте му заповядали едно, а той да е изпълнил съвсем друго?

– Какви ги говориш Кронос! За какво са ни тези проблеми?!

– Бих искал лично да си поговоря с него, – твърдо заяви владиката на „Олимп“.

Макар и да се страхуваше от Люка не по-малко от Чика. Но все пак смяташе, че Чика е по-силния, още повече, че втория се намираше постоянно до него.

– Добре, – отговориха те.

Тремови звъннаха моментално на Люка. Но никой не вдигаше. Това усили общото безпокойство. Атмосферата в кабинета на Кронос се наелектризира до пълен предел. Изморителния разпит продължаваше вече няколко часа. Тремови се обадиха на своите хора и им наредиха да намерят Люка, но той сякаш бе потънал в дън земя. Когато наближи вечерта двете страни вече бяха доста изморени от бясното напрежение и взаимните упреци, но така и не успяха да изяснят нищо.

В края на краищата Кронос пусна Тремови да си ходят и ги задължи максимум до три дена да му доведат Люка. Той предполагаше, че Чика ще успее да изтръгне от него удовлетворително признание. Кронос продължаваше да бъде убеден, че произшествието в „Олимп“ – бе дело на Люка и Близнаците. Макар неговите хора, наблюдаващи за поведението на Тремови да утвърждаваха, че или играят много добре (а двамата е почти невъзможно да импровизират така), или действително не са в течение на нещата. Но Кронос отстояваше своето мнение. Той смяташе, че подобно нещо може да сътвори само Люка и никой друг. Хората се ръководят от личния си опит, емоции и своето ограничено в

определени рамки мислене. Тъкмо за това не е никак удивително, че света, в който живеят, прелива от подобни събития и в един момент стават толкова уязвими.

☆ ☆ ☆

След интензивно и безрезултатно търсене на Люка, Тремови се добраха до своя офис едва по късни нощи. Най-накрая бяха останали сами и можеха на спокойствие да вземат адекватно решение. Но когато влязоха в своя кабинет и запалиха светлината, моментално застинаха от ужас и недоумение. Люка вече ги чакаше седейки в едно от креслата със застинало от страх лице и опулени очи. На челото му, подобно на зловеща дамга стоеше изрязана буквата Z. Подобно нещо според техните разбирания бе способен да сътвори единствено Чика. Тремови изскочиха от стаята, удържайки с усилие поривите на гадене.

Идвайки на себе си, двамата се опитаха да съберат своите мисли и да погледнат ситуацията вече от нов ъгъл. Два факта заостриха тяхното внимание. Първо, необоснованата психо атака на Кронос и измисленото от него дръзко нападение, което според тях беше абсолютна измислица. И второ, трупа на Люка в техния кабинет. Към това можеше да се добави и отсъствието на Чика по време на разпита, когото Кронос държеше винаги близо до себе си в подобни ситуации. Следователно, докато ги е държал при себе си, Чика е светил маслото на Люка. Тремови се замислиха сериозно, тъй като бяха налични всички предпоставки за началото на „военни действия“. Разбира се все още не официално, но психо атаката им бе напълно реална.

– Кой ще дръзне да извършва покушение над Кронос при това в „Олимп“! – възмути се единия от Тремови. Кой е този глупак, който ще го маже със зъбна паста и ще го поръсва с пера? Абсолютно несериозна работа! Някаква пълна идиотщина! Пречукали са Люка и сега се опитват и нас да

натиснат в своята кал. Какво, да не е ...! Мисли си, че щом е отправил Люка на онзи свят, че няма да намерим други бойци! Ей сега всичко ще му изясня!

Той хвана телефона в ръка, но другия Тремов го спря:

– Чакай. Нека първо да разберем как точно стоят нещата. Знаеш ли, че по-рано в германската армия на войниците е било позволено да подават жалби само сутринта, когато се събуждат от сън и отсъстват емоции.

– Ако все още не си забелязал аз съм руснак, а не немец, – остро отговори първия, но все пак остави телефона. – Добре, хайде да ударим по един коняк, че вече ми се пръска главата от всички тези събития. Тъкмо ще помислим как да се разберем с този урод...

☆ ☆ ☆

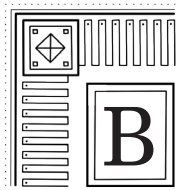
В „Олимп“ нощта се оказа безсънна. Буквално два часа след заминаването на Тремови, безследно изчезна Чика. Последния път го бе видял един от охраната, когато влизал в тоалетната, но така и не бе излязъл от нея. Все едно се бе изпарил. Кронос сериозно се изплаши, но се опита да прикрие своя страх с викове до пресипване към своите подчинени. Сега цялата му надежда се крепеше върху Минос, подир, когото търчеше навсякъде из „Олимп“, видите ли контролирайки работата му, а реално просто виждайки в негово лице своята последна надежда за защита от внезапни нападения. И макар Кронос да махаше с ръце и да тропаше с крака от гняв, но вътрешно изпитваше неописуем страх за своя живот. Това нещо не можеше да остане незабелязано от зоркия поглед на бившия контраразузнавач, на когото тази двойственост в поведението на „краля на Олимп“ му бе забавна. Положението на Минос също не бе по-розово от това на Кронос, но въпреки това той се държеше мъжки. Все пак не му бе за първи път да се среща с опасността лице в лице. Издържливостта и мъжеството в подобни ситуации за него

бяха най-главните достойнства на един истински мъж. Той много добре знаеше от своя личен опит едно: който се поддаде на паниката, умира бързо, ако не е от някой куршум, то от собствения си вътрешен страх.

☆ ☆ ☆

Глава единадесета

Възмездието

Влачейки заедно със Сенсей чувала с тялото на Чика, Вано тайничко го наритваше, произнасяйки:

– Как е възможно да е толкова тежък... Съвсем са се ояли с този бандитски разгулен живот! Не почитат Бога, не съблюдават законите, плюскат като свини. Кой след това би ги нарекъл хора? Ама че шопар!..

Заедно с тези думи той добави още няколко ритника. Независимо, че Чика не бе много голям на ръст, но бе доста по-корав и мускулест в сравнение с мазния Люка.

– Вече ме боли гърба от тези туловища... Как е възможно такова безгранично чревоугодие! Да бяхме го довършили още в тоалетната, както ти предлагах. Тогава цялата охрана щеше да се превърне в каменни статуи от ужас...

Виждайки, че Сенсей не реагира по никакъв начин на неговите думи, той продължи:

– Само си губим времето да го размотаваме напред-назад, хайде още тук да го довършим!

– По-добре не. Разбери – това е въпрос на Чест!

– Каква ти Чест?! Та той е по-гнусен дори от свиня! Какви ги говориш...

– Не говоря за него. Говоря за моята Чест.

Вано въздъхна, разбирайки, че няма да може да разубеди своя приятел и продължи да носи своята тежест, периодично наказвайки я с резки ритници, скришом от Сенсей.

Идвайки в съзнание, Чика започна да издава съответните звуци след поредния ритник.

– Не се престаравай, – произнесе Сенсей, без да се обръща и добави лукаво: – Това от удоволствие ли е или от безизходица?

– Това е аванс, – извъртя се Вано. – Представи си, че след смъртта си отново се прероди като изверг.

Стигайки до колата, двамата натикаха Чика в багажника на колата на Сенсей и тръгнаха по заобиколен път към дома на Люка.

– Как издържа подобни гадини нашата майка Земя?! – възмути се отец Йоан.

– Природата също има своите грешки, – спокойно отговори Сенсей.

– Да, обаче удивителното е, че тези „грешки“ имат своето място под слънцето.

– Мястото под слънцето – е доста спорно. Слънцето не само помага за растежа, но и унищожава.

Вано обичаше да води със Сенсей разговори на философска тематика, тъй като беседите им винаги имаха своите уникални моменти. Сенсей умееше не само да анализира фактите, но и да ги излага хронологично, давайки най-различни примери от историята на цивилизацията. Той имаше необикновено виждане за общата картина на света и смисъла на човешкия живот. Прекрасно владееше тънкостите на човешката психика. А неговата философия за живота и смъртта съсичаше всички съмнения, свързани с нещастното съществуване на индивида. Много от истините, които Сенсей казваше, предизвикваха във Вано необикновено чувство, все едно, това, което говореше, бе много близко и родно на духа, но отдавна забравено, намиращо се на самото дъно на съзнанието. Тъкмо за това, независимо, че си позволяваше да дава на Сенсей шеговити „наставления“, отец Йоан винаги го смяташе за човек, който Бог изпращаше веднъж в живота. Двамата бяха приятели още от „Острова“, но истинското разбиране за същността на този човек той получи в най-кризисния момент от своя живот. Това бе

времето, когато правителството, за което работиха с идеята за светлото бъдеще ги хвърли на произвола на съдбата. След разрухата на Съюза, тяхната вяра бе убита. В света не съществува нищо по-гнетящо за душата, от това да бъде разрушена чистата вяра. Не е ясно как щеше да завърши за Вано това опустошение на вътрешния животворен източник, ако не бе Сенсей. Сред всички на „Острова“ той беше единствения, който възприе тази трагедия с външно спокойствие и запали във Вано новата вяра, вярата в Бога – вяра, която не може да бъде отнета от нито едно правителство по света. Благодарение на тогавашния разговор със Сенсей, Вано се преобрази и неочаквано за себе си, видя света с нови очи. От тогава двамата не се бяха виждали дълго време. След като се разходи по света, Вано реши да се свърже с религията и да стане свещеник. Но дори проповядвайки вечните истини на другите, Сенсей все така оставаше истински балсам за неговата душа.

Отец Йоан погледна с уважение към Сенсей и продължи своите разсъждения:

– Колко пъти се сблъсквам със садизма, с този гнилостен елемент на човешкото разложение, но никак не мога да разбера, къде се крие неговия източник?

– Първичния източник се крие в родителите. Такъв е закона на природата: децата плащат за греховете на родителите си. Вземи например „новите руснаци“, които печелят своите средства по нечестен начин. Виж какво се случва с техните деца. Или личният им живот ще тръгне на криво, или загиват внезапно, или се разболяват от неизлечима болест. Тоест природата удря човека по най-слабото му място. И ако преди греховете са се проявявали в третото – четвъртото поколение, то сега поради все по-силното свиване на времето, наказанието на природата може да се наблюдава в рамките на едно поколение... Вземи например Чика. Това е истински представител на измиращ род. Неговият мироглед и начин на живот говорят за това, че много от неговите предци са престъпвали човешките граници, унищожавайки по този начин бъдещите си поколения. Това, което се

раждало от тях, деградирало все повече и повече, предавайки това наследство от род в род чрез хромозомите. В подобни семейства понятия като Любов не съществували, тя се превръщала или в гола животинска страст, или в студенина и извращения. А закона за трансформацията на висшите енергии, изречен с прости думи, гласи: „Който е в Любовта, той е в Бога, и Бог е в него, тъй като Бог е Любов“. Колкото по-дълбоко потъва един род в греха, толкова по-силно тази вечна формула за съединение с Бога започвала да изражда следващите поколения, простичко казано, да формира нехора. Това е своеобразна агония на измиращия род. И най-важното е, че тази адска машина на самоунищожаващото се злото е почти не възможно да бъде спряна. Натрупат ли се определено количество тежки грехове в един род, се активира механизма за самоунищожение. Това също е един от законите на природата, отнасящ се към злото, породено не само от кое да е действие, но и от всяка една негативна мисъл. Нищо не изчезва просто така, просто се преобразува от една форма на енергия в друга... Активира ли се в рода механизма на самоликвидация, заедно с него се задейства и неосъзнатия „брачен инстинкт“ – тоест започват да сключват бракове с подобни дегенерати-изроди.

– Излиза, че колкото и да храниш вълка, той постоянно ще гледа към гората, – замислено произнесе Вано.

– Точно така. Ето, погледни Чика. Това е характерен пример за последния стадий на предсмъртната агония на рода. От това, което Фильора е изкопал за него направо секва дъха. Сред неговото семейство и роднини е пълно със „бесове“. В неговия род е имало и анархисти, и нихилисти, и двулични „бесове“ инкубуси и сукубуси, които обръщат мъжете в жени и обратно, скритите “бесове“ на садизма и мазохизма... В резултат на ранните си безконтролни полови връзки, неговата майка родила дете, което умряло веднага след раждането. Второто и третото починали в своята детска възраст. Вероятно майката се е досещала по някакъв начин за дегенерацията на своя род, тъкмо за това е почнала да хитрува, опитвайки се да излъже природата. Но колкото

и да се е старала, в края на краищата се оказало, че четвъртото дете било заченато от закоравял садист, неднократно осъждан за тежки убийства. За да скрие своята бременност тя се омъжила за друг. На бял свят се появил Чика. Доведения баща на Чика бил закоравял алкохолик, на това отгоре и заразен и със сифилис. Смятало се, че на потомството се предават всички „бесовски“ качества. Бащата естествено се досещал за произхода на детето. Чика, освен, че се родил рижав, на това отгоре имал два сраснати пръста на лявата ръка. Казват, че така Бог бележел дегенератите!

– Да, аз също забелязах в него този дефект.

– Поради своята пълна импотентност и хроничен алкохолизъм, бащата озверявал все повече и повече и постоянно пребивал майката и детето. В края на краищата, когато Чика бил на 9 годинки, връщайки се от работа, майката намерила трупа на мъжа си със забит в корема нож до самата дръжка. Чика казал, че баща му сам се наръгал с ножа. Ясно е, че делото е тъмно... По-късно на мястото, където живеели, започнали да изчезват котки и кучета. Веднъж майката сварила сина си да разчленява едно от тези беззащитни животни.

Ако следваме дедуктивната психоанализа, именно тогава започва да изплува негативната наследственост на Чика, а също така да се формира комплекса на неестествената любов към смъртта. Тоест, когато човек живее цял живот изпитвайки неистово удоволствие към чуждия страх и смърт, в крайна сметка това се превръща за него като наркотик. Но паралелно с дадения комплекс се ражда и мъчителния страх пред собствената смърт, който човек носи цял живот вътре в себе си.

Когато Чика бил на 12 години, майка му се самоубила – обесила се е в тоалетната. Подобен род самоубийство отново е ярък признак за гнил род. Естествено, дадената случка не останала без последствия за психиката на детето. Той напълно се затворил в себе си. Тогава баба му, по майчина линия – половин еврейка, се заела с неговото възпитание. Благодарение на нейните старания Чика бил приет да следва

медицина. Той мечтаел да стане хирург, за да бъде по-близо до кръвта и властта над телата.

– Вълкът козината си мени, но нрава – не!

– Абсолютно вярно.

– А какво става с душата? Да не би да отсъства при подобни индивиди?

– Как така отсъства? Напротив, там си е. Естествено има и случаи, когато тялото живее без душа, но това са единици. Между другото, Люка е един от тези редки случаи. Като цяло душите са си там, просто достъпа на Личността до тях е тотално блокиран от властта на животинското начало в мислите на човека. Но въпроса тук не е дори в присъствието на душата, а много по-дълбоко. Защо именно тези души се озовават в телата на деградиращия род...

Колата силно подскочи, навлизайки в доста неравен участък от черния път. Това накара Сенсей да се концентрира известно време върху шофирането, но след като отново излязоха на сравнително равния път, той продължи:

– И така, до къде бяхме стигнали с Чика. В медицинския институт се разпалил неговия сексуален „апетит“. Това е напълно разбираемо. Във възрастта между 18 и 25 години, половия инстинкт и свързаните с него психози се проявяват най-силно. Както казват днешните учени – хормона го ударил в главата. В този период в Чика се утвърждава комплекса на садизма. Той започнал да изпитва наслада от сексуалното насилие в извратена форма, от страха на поредната „жертва“ и властта си над нея. Чика „излетял“ от университета именно заради своя сексуален садизъм. Намирайки се в екстаз от половия акт с една своя съкурсничка, той започнал да я реже с бръснарско ножче. Кръвта го опиянявала още повече. Но момичето успяло да се отскубне и да избяга. Чика така и не бил съден, тъй като неговата баба блокирала делото в съда. И много жалко! Колко хора още пострадали от него... Е, а по-нататъшния живот на Чика се заформил като постоянен цикъл от престъпления, докато не бил открит от Кронос. Както се казва своите се надушват по миризмата... До тогава Чика успял дори да се ожени. Но скоро след това

се изяснило, че никога няма да има деца. В този момент сачмата му избила окончателно. Чика намразил всички и всичко, гърчейки се в предсмъртната агония на своя род. Тогава се появил издигащия се Кронос и Чика получил това, за което мечтаел през целия си съзнателен живот, при това в явна форма: кръв, трупове, безгранична власт над своите жертви. Естествено, че след този „подарък“, той бил предан като кученце на Кронос... Но колкото и да „разделял и властвал“, колкото и да поемал „дълбоко дъх“, пред смъртта никога не можеш да се надишаш. Особено ако това е смъртта на рода.

Сенсей и Вано стигнаха селото на Люка откъм горичката и спряха на около 500 метра от къщата на Люка, след това изгаси двигателя и фаровете. Около къщата на Люка цареше оживление. Вано отиде да разузнае какво е положението, приближавайки се безшумно до сградата. Тъмнината го скриваше от глава до пети и го правеше част от невидимото було на нощта. Близо до входната врата на къщата бяха паркирани две коли. Вано припълзя близо до тях. В една от колите, сред бледата светлина на купето, седяха няколко души и играеха карти. Видимо вече доста дълго чакаха стопанина на имението. Вано поседя малко, слушайки ленивите им реплики и в момента, в който реши да си тръгва, звънна мобилния телефон на един от тях.

– Да, – произнесе мъжа и моментално промени своята интонация, – Какво?! Люка?! Ясно... Ясно... Потегляме!

Мъжа съобщи с груб каруцарски език на останалите в колата: – Твоята кожа, пречукали са Люка! Тремови токущо го намерили в своя кабинет...

Тази новина шокира всички присъстващи. В купето настана тишина. Чуваше се единствено приглушена музика от радиото.

– Какво седите! Бързо по колите, – извика същия глас.

Вано моментално се претърколи в страни. Почти едновременно от колата изскочиха трима мъже и хукнаха към втората кола. Ревящите двигатели на отдалечаващите се западни автомобили, надигнаха мощен кучешки лай след себе си. Възползвайки се от този шум, Вано бързо се предви-

жи към горичката. Сенсей го посрещна с усмивка.

– Какво, да не си имитирал разгонен котарак? – шеговито попита той.

Вано се усмихна:

– Какво се подиграваш? Да не съм аз този, който накара всички селски кучета да изпаднат в истерия... – след поредната доза шеги, Вано премина на сериозен тон и разказа всичко, което бе чул и видял.

– Отлично, – произнесе Сенсей, след като изслуша своя приятел. – Така дори е още по-добре. Сега цялото село ще потвърди как две коли са отпрашили от къщата на Люка в 2:00 часа през нощта. най-вероятно те са чакали Люка от сутринта. Следователно, някой може да запомни номерата им и да даде описание. Тези следи естествено ще водят към Тремови. И по тази логиката, на всички ще им стане ясно, че трупа на Чика е тяхно дело...

– Безусловно. Ако предположим, че бандитите разсъждават с такива логически категории, то тогава всичко си идва на местата. А онези дребни риби, който видях никой няма да седне да ги пита. Тяхното сиво мислене може да бъде интересно единствено на районното... А Минокс е сериозна работа...

– Не се притеснявай. Минос и пръста си няма да мръдне по това дело.

– Убеден ли си?

– Убеден съм. Изглежда, че сме прибрали негова много ценна информация. Трябва първо да проверим дискетите... Иначе още вчера щеше да е вдигнал на уши всички свои стари познати от контраразузнаването. А Минос не е излизал от „Олимп“ от вчера. Следователно е застинал от страх... Но не се притеснявай и на него ще подхвърлим няколко факта, сочещи към Тремови. А когато успее да разплете историята, вече ще е прекалено късно.

Двамата изчакаха докато се успокоят кучетата в селото и помъкнаха Чика в къщата на Люка. Прозорците бяха тъмни, за разлика от последния път. Цялото място бе потънало в непрогледен мрак. Двамата приятели замъкнаха чувала

в хамбара и залостиха вратата след себе си. Това ужасно място се явяваше сбъднатата мечта на Люка, който го бе построил. Стените бяха масивни, покрити със звукоизолиращ материал, за да не чуе никой какви ужасни стенания се разнасят отвътре. Сенсей развърза чувала и извади от него здраво завързания за краката и ръцете Чика, устата му бе запушена с парцал. В малките бягащи очички на доскорошния страшен убиец прозираше неописуем страх пред очакваната смърт. На дрехите му имаше няколко кървави петна. Чика винаги носеше със себе си ножовете, с който боравеше виртуозно. А сега целия бе нарязан от тях. Неговите похитители дори не си направиха труда да му ги вземат. Тъкмо за това, тресейки се в багажника, Чика се бореше за своя живот, опитвайки се да намери начин да се добере до тях и да се освободи. Но така и не успя. Той бе завързан толкова здраво и хитроумно, че всеки опит да шава бе съпровождан от затягане на възлите. Превъзмогвайки болката от опитите да се извърти, той получи няколко повърхностни разреза от своите добре наточени ножове. След тези свои безуспешни усилия, Чика посърна. Страшната смърт, от която толкова се страхуваше цял живот, неумолимо го обгръщаше със своята костелива прегръдка.

Чика изглеждаше доста жалък. Сенсей извади парцала от устата му и с променен глас произнесе:

– Това, което извърши през своя живот е напълно достатъчно, да умреш девет пъти и да бъдеш заровен жив... Много добре знаеше, колко е изгнил твоя род и неговите корени, но не направи нищо, нито с действията си, нито с мислите да измолиш от Господа прошка за своите предци... Твоята душа също няма оправдание за стореното. Помниш ли, когато беше на девет годинки, четири месеца и три дена, когато душата ти имаше частична власт над твоето тяло, какво сътвори? Господ три пъти те бе опазил от тази, решаваща бъдещата ти съдба постъпка. Първия път, когато бе завладян от гнева и реши да убиеш своя баща, помниш ли как се бе оплел в мрежата на тавана и дълго не можеше да излезеш?..

Студени тръпки преминаха по гърба на Чика, косите му се изправиха. Никой на света не знаеше това, тъй като никога не бе разказвал своята детска тайна. Тялото му започна да се тресе. А гласа зазвуча в кошмарната тъмнина с нова сила, все едно от никъде, съобщавайки на целия свят, тайните на този съдбоносен ден, които само Чика знаеше.

– Твоя гняв изчезна и успя благополучно да се освободиш от мрежата, но не отстъпи от своите черни мисли... Втория път, когато се насочи към къщата, където спеше твоя баща, при теб дойде съседско момиче. Нали смяташе Света за своя „невеста“. Именно тя дойде в тази съдбоносна минута и те повика да играете. Много искаше да отидете и да си поиграете, но мисълта за убийството бе по-силна от детската непорочна любов. Дори и третото предупреждение не успя да те спре. Помниш ли как любимата котка на майка ти – Сливка, счупи вазата, когато посягаше към кухненския нож? Ти се изплаши, тъй като в този момент баща ти се събуди. Но вместо да избягаш, грабна ножа и...

– Не-е-е!!! – Започна да вика Чика, все едно бе разярен звяр.

От очите му потекоха крокодилски сълзи.

Но Сенсей продължаваше да изброява греховете, за които не знаеше никой друг, освен Чика. Дори Вано се сви целия от страшния монолог на Сенсей и започна неволно да се кръсти, слушайки за тежките грехове на Чика. След като бе произнесена „присъдата“ с Чика започнаха да се случват странни неща. Той се строполи на земята и започна да се люлее. Неговия вик преминаваше ту в злобно ръмжене, ту в безсилен плач. Той се опитваше поне малко да заглуши този страшен глас, но напразно. Независимо, че ръцете му бяха здраво вързани, той успяваше да впие своите нокти в ръцете, раздирайки ги до кръв. В края на краищата, обезсилен от своята собствена безпомощност, Чика просто лежеше и слушаше, давейки се от собствените си сълзи. Някъде дълбоко в гърдите си почувства толкова силна болка, че не бе възможно да бъде сравнена с нито едно човешко страдание. В заключение Сенсей произнесе:

– Ти хулеше Господа за ужасния си живот, за своята стерилност, за ненаситната си жажда за власт! И нито един път не забеляза в черните облаци от своите мисли, колко много шансове, дори на такава измет като теб, Господ бе дал, за да можеше поне за миг да приближиш своята нищожна душа към Неговата светлина! Със своята ненавист и отвратителните ежесекундни мисли сам препълни чашата на злото. От днес нататък твоята душа няма място в пристана на човешкия свят! В този си живот ти се лиши от своя последен шанс да станеш Човек.

– Не-е-е!!! – Отново започна да вика Чика. – Прости ми Господи, проси ми. Не искам, не искам да умирам! Дайте ми още един шанс! Обещавам, че ще се поправя, обещавам! Господи, прости-и-и!

Чика отново се заливаше със сълзи. Сенсей и Вано мълчаха намръщени. Отец Йоан беше потресен не по-малко от Чика. Само, че за разлика от него, той видя в своя приятел съвършено друга, непозната за него страна. Когато Сенсей произнасяше своята реч, на отец Йоан му се стори дори, че около главата му се появи някакво небесно синьо сияние. Той побърза да сметне това за халюцинация, тъй като не бе спал повече от едно денонощие. Но променения глас на Сенсей достигаше дори и до неговите дълбини на душата. Отец Йоан се раздвои вътрешно. Едната, по-малката част, мислеща като професионалист, казваше, че всичко това са психологически трикове, подтикващ жертвата към самоубийство. Но втората, по-голямата част, благодарение, на която той стана отец Йоан, трепкаше от някакво непонятно вътрешно щастие и пораждаше възхитително чувство, все едно душата му, за първи път от толкова много животи „лично“ се бе сблъскала с войската Божия. Това усещане се отразяваше не само върху емоционалното, но и върху физическото състояние, под формата на лек натиск, гъделичкане и растеж на вдъхновяващата сила на вярата в района на слънчевия сплит. Вано дори леко го побиха тръпки.

Сенсей почувства объркването на отец Йоан и за да предотврати ненужните действия и въпроси го попита със своя обикновен глас:

– Имаш ли някакви въпроси към него? Изключително рядък шанс е да чуеш от един садист искрена изповед и заедно с това да достигнеш до някакво разбиране за причините на това зло.

Вано изтръпна. Гърлото му бе пресъхнало. Опита да се съсредоточи, тогава мислите му отново започнаха да работят в своя нормален ритъм, балансирайки двете части в него. Но отец Йоан успя да измисли само един-единствен въпрос към Чика:

– Какво е усещането, когато изпитваш власт нас жертвите си?

Чика се усмихна горчиво и отговори безразлично, все едно разсъждаваше сам със себе си:

– Хъм, власт... Празна дума за една изгубена душа... Не знам... Трудно е да се обясни... Някакво странно сладострастно чувство, което пронизва цялото тяло до мозъка на костите, подобно на електрически ток. Най-вероятно това се предава по някакъв начин върху... жертвата, защото цялата започва да се тресе, все едно лист от трепетлика, и да се поти обилно. Този неин страх възвеличава десетократно моята мания за величие в собствените ми очи. Вероятно ме окрилява... Все едно самият аз съм Бог... Зевс гръмовержеца. В този момент единствено в моите ръце е концентрирана цялата власт, истината и лъжата, съд и присъда. И на върха на този екстаз виждам света от другата му страна, все едно падам в нещо забранено, отвъд всички предели. Все едно поглеждам в кладенеца на мирозданието, на чието дъно се крият всички тайни на този свят...

Чика замълча за малко, а после добави усмихвайки се:

– Странно... Вчера сънувах сън. Никога не съм изпитвал подобно нещо. Присъни ми се, че паднах в една пропаст и започнах да летя надолу в същия този кладенец на мирозданието. Летях дълго, изтърпях нечовешки страх, мислех си, сега ще се разбия на малки парченца. А накрая се приземих така меко, като перце... И знаете ли, най-смешното бе, че този кладенец се оказа празен. Представяте ли си, ПУСТ! Нямаше никакви тайни, едни голи и студени стени, тъмни-

на и пустота...

Чика се разсмя някак зловещо на своите собствени мисли и се върна в своя привичен образ.

– Понякога ми се струваше, че можех да стана велик държавник или епохален реформатор. Ако това се бе случило, щях да сътворя в света такива фантастични метаморфози, събития и революции, каквито още не е имало на земята. Целия свят щеше да изтръпне! Само като си помисля, че някога стоях на този път, толкова близо до целта...

Чика хвърли зъл поглед в тъмнината, вглеждайки се в своите врагове, които смяташе за някакви луди свещеници, които бяха изкоренили всички негови велики замисли. В този момент в главата му се зароди дяволска мисъл. За да не издаде радостта си от това озарение, той помоли със смирен глас:

– Искам да се помоля, преди да умра. Развържете ме. Искам да се покая пред Господа. Дори и грешника има право на последно желание.

Отец Йоан не повярва на очите си, когато забеляза в тъмнината наведената фигура на Сенсей, който бе решил да изпълни молбата на този изверг. Вано моментално се опита да се намеси, както му се бе сторило, в тази необмислена постъпка на своя приятел.

– И така мога да му отпусна греховете...

– Това е прекалено тежък грях, – чу в отговор думите на Сенсей. – Той изисква особено уединение.

Вано разбра намека и отговори, без да възразява:

– Е, какво да се прави, делата божии са свещена тайна и както виждам свидетелите са излишни.

Произнасяйки тези думи, Вано незабележимо се отмести на страни и зае удобна стратегическа позиция, макар и да бе обещал на Сенсей да не се намесва в неговото „дело на Честта“.

Сенсей преряза въжето на ръцете на Чика и отстъпи на същото място в тъмнината. Но направи всичко това, за да може Чика да запомни неговото местоположение. Когато Чика се огледа и съедини ръце си сякаш в молитва, Сенсей

безшумно смени своята позиция.

Не бе минала и половин минута, когато два метателни ножа, със свистене разсякоха въздуха по посока на предполагаемите противници. Чика изтръпна, чувайки как ножовете се удариха в стената. Но тази неприятност не го разстрои особено. Очите му заблестяха от дългоочакваната свобода. Той бе не просто свободен, а и въоръжен до зъби, за него сега започна истинския лов, в който се смяташе за победител, тъй като си мислеше, че няма равен в хвърлянето на ножове. Неслучайно бе тренирал толкова години!

В следващия миг Чика отстъпи и опита да се превърне в единен слух. Но колкото и да се опитваше да чуе нещо, единствено което се чуваше бе неговото дишане, бясното биене на сърцето и къркоренето на червата. Наоколо се стелеше мъртва тишина, все едно в хамбара нямаше никого другиго, освен него. Чика отстъпи още няколко крачи шумолейки с дрехи и отново се прислуша. След това се обърна рязко в различни страни, метна още няколко ножа и моментално се премести. Но в отговор получи все същата звъняща тишина и безцелни удари в стената. От изкуството на водене на бой в тъмнината, Чика знаеше, че хвърляйки ножа, трябва бързо да смени своята позиция. С това и свършваха неговите познания. Той се мяташе в различни посоки все едно бе дребен гризач и се блъскаше ту в някоя маса с нещо лепкаво и смърдящо, ту в някакво огромно туловище, ту в някакви остри предмети. В крайна сметка, по тишината разбра, че се лута сам-самичък в този хамбар като пълен идиот, а неговите луди свещеници, видимо бяха избягали от страх. Чика отново прокле, изплю се цинично и се отпусна. Сега оставаше единствено да намери изхода от това помещение. Но точно в този момент, над ухото на Чика, все едно гръм от ясно небе, прозвуча рязък вик:

– Valeas!

Чика изпусна последните ножове от изненада и залелия го панически страх, а краката му се подкосиха. Той се обърна, издавайки ужасен вопъл и бързо тръгна назад, прикривайки лицето си с ръце, все едно се защитаваше от неизбеж-

ното надигащо се възмездие, но в този момент се спъна в някакво въже, изгуби равновесие и се строполи с цялата си тежест назад. В тъмнината се чу мощно падане на тяло с характерния звук на разсичаща се тъкан. Миризма на прясна кръв изпълни хамбара.

Сенсей включи светлината. Вано, който стоеше близо до него, остана изключително удивен, когато видя Сенсей именно на това място. Тъй като само преди няколко секунди вика „Valeas!“, което в превод от латински означава „Сбогом!“, прозвуча от другата страна на хамбара, близо до трупа на Чика. Отец Йоан погледна на там и това, което видя го смая. Огромния, нож, който бе изобретил Люка изигра своята фатална роля в смъртта на Чика. Неговото тяло лежеше отделно от главата. От врата му бликаше фонтан пурпурна кръв. Лицето му бе запечатало ужасната гримаса на отчаяние. Все едно самата Смърт бе поставила със своята костелива ръка печата на адските мъки и парализиращия страх... Приятелите се насочиха към центъра на хамбара, където се намираше обезглавения труп. Вано отбеляза лично за себе си разстоянието, което бе доста голямо. Шашардисан от цялото това зрелище, отец Йоан успя да произнесе единствено:

– Да... Независимо от всичко гласа Божий има съкрушителна сила.

Когато отмина първичния шок, Вано помогна на Сенсей да опаковат мъртвата глава на Чика, заличавайки всички свои следи от присъствието си в хамбара и да занесе този отвратителен товар в багажника.

Отец Йоан пътуваше в колата мълчешком, изглежда бе изпаднал в някакво дълбокомислено състояние. По-късно, когато дойде на себе си, произнесе:

– Е, не, може ли такава смърт! Направо като някакво Провидение... Така да падне върху ножа, който собственоръчно бе изобретил Люка, все едно специално за този случай. Какво го уби в края на краищата? Силно произнесената Дума? Или мислите на Люка, изобретили този нож, се бяха превърнали в реалност? А може да е било просто нещастен

случай, трагично стечение на обстоятелствата?

Отец Йоан беше силно озадачен. Той си помисли, че говорейки за Чест, Сенсей имаше намерение да убие Чика в равен бой, един на един. Но се случи нещо извън всякаква логика. Вано забеляза, че от момента, когато се оттегли от делата с помощта на Сенсей и се обърна към Бог, около него започнаха да се случват невероятни неща. Дори сега, когато трябваше да УБИЯТ, било то и някакъв нечовек, в делата им се намеси Провидението, което изпълни „присъдата“ по жесток и безжалостен начин. Странно... Люка умря внезапно от своята собствена смърт, без да даде възможност, не само да го изключат, но и да се докоснат до него. Тогава Вано си помисли, че това е случайност. Но това, което днес се случи в хамбара не е възможно дори да бъде наречено съвпадение. По-скоро някаква закономерност или проява на воля свише. От тези мисли започна да го втриса...

– Мъчиш се в своите мисли: Анушка си изля масълцето или Люка си наточи ножчето? – поглеждайки към Вано, произнесе Сенсей.

Отец Йоан изтръпна и с удивление погледна към своя приятел:

– Не, но все пак, това случайност ли е или закономерност?

– В природата няма случайности, – спокойно произнесе Сенсей. – Случайността просто – е закономерно следствие на неконтролируемите мисли.

– Да, но Люка, Чика?

– Люка, както и Чика, умряха от своите собствени страхове, които държаха в своите глави и често се опитваха да внушават на околните. Тъкмо за това тези страхове се материализираха. Просто и ясно.

– Но нали в живота и без помощта на мислите е пълно с толкова много страхове.

– Нищо подобно. Живота всъщност, както си го представят хората – е просто един мираж. Всички страхове са просто – мисли на отделни индивиди. Тези хора ги проектират в другите, което се отразява върху цялото общество. Тоест, хората раждат със своите мисли илюзия и живеят в нея.

– Кое тогава е най-главното в този живот, ако всичко – е илюзия?

– Най-главното това е Бог, Любовта. Който е в Любовта, той не знае що е страх, тъкмо за това този човек живее в съвършено друга вълна на реалността. При него всичко е различно, започвайки от вътрешния свят и завършвайки с външния. Той живее в мислите на висшата Любов, заобиколен от Божествена сила. Тъкмо за това съдбата е повече от благосклонна към него, каквито и катаклизми да се случват в обкръжаващото го общество.

– Интересна мисъл: дори катаклизмите са безсилни срещу Любовта. Помня как някога беше казал, че катаклизмите в голямата си част възникват поради огромното количество негативни мисли на хората.

– Безусловно. Разбираш ли, в природата съществува така наречения закон на огледалото. Той е валиден, както за съзнанието на отделния индивид, така и за обществото като цяло. Съгласно този закон, ако мислиш за нещо лошо или пожелаваш на някого зло, то независимо какво правиш, мислите ти ще се върнат при теб като бумеранг, при това с многократно по-голяма сила и ще ударят по най-слабото ти място, ще активират най-големия ти страх. И това не е Божие наказание. Това наказание е следствие от твоите собствени мисли и действия. Дори и да се смяташ за „прав“, но печелиш ли от чуждите страхове, в крайна сметка страховете ще се материализират и ще се въплътят в твоя живот. Така че, както и да се въртиш, но закона си остава закон. Този закон е валиден и за положителните мисли. Ако пораждаш и даряваш света с добро и любов, то това задължително ще ти се върне... Това, което очакваш, това и ще получиш.

Вано замълча за известно време, обмисляйки чутото, а после се върна към обсъждането на предишната тема:

– Все пак Люка и Чика са дребни отрепки, отровени зверчета. Дори не успяха да умрат по човешки. Просто едни страхливци! А колко страх навъдили сред хората само, все едно са някакви супер убийци. Гадост! Сапунени мехури!..

– Тъкмо за това са навъдили толкова страх, защото сами

са се страхували безумно от смъртта... А и на хората само им дай повод за разговор. Тогава въображението им такава картинка ще „нарисува“, че после ще се чудиш това истина ли е или не. А зад страха реално няма нищо. Чика и Люка подхранвали своите образи с раздутата илюзия, нагнетявайки обстановката със слухове за своята суперсила и непобедимост. А реално са били много по-страхливи от своите жертви. Но именно страха на жертвите им е давал тази сила и внушавал мисли за превъзходство... Този порок се среща сред много хора, притежаващи болезнения властови комплекс. Иди дойди ако са останали сред низките слоеве на обществото. Истинската трагедия настъпва, когато подобни дегенерати успеят да си пробият път до голямата власт. Тогава заради тези идиоти с болезнена мания за величие загиват цели народи. Във висшите ешелони на властта е трудно да бъдат разкрити. Дявола е опасен, когато е невидим. А явили се пред всички със своите маразми и страхове, смятай, че дните са му преброени...

– Да, помня, Татенцето бая поработи за разкриването на тази нечистотия. Жалко, че не му позволиха да завърши започнатото. Прекалено много се бе развъдила във висшите ешелони на властта подобна измет.

– Нищо. Ако не е човека, тогава природата ще вземе своето. Тя има едно великолепно свойство – и независимо от мнението на „елита на човечеството“ периодически се очиства от всичката тази кал и гадост. Нечовека е безсилен против нейните невидими сили.

– М-да-а... Относно рода. Още тогава исках да те попитам. Ако нивото на злото в рода все още не е достигнало своята критична маса, възможно ли е да бъде предотвратена гибелта на рода?

– Безусловно. „Всички хора са братя“ – това не е просто някакъв измислен постулат на основните световни религии. Това е просто един от законите на природата, изразен в словесна форма, за да може да бъде възприет от човека. Хората знаят за даденото явление, но все още не са го изучили достатъчно... Най-доброто лекарство срещу дегенерация на рода на

генетично ниво е – смесването със свежа кръв, когато различните народи и нации смесват своята кръв в съвместни бракове и живеят в мир и дружба. Между другото последното условие е най-важното, тъй като в мира и дружбата, тази своеобразна основа, е заложена положителната мисъл. А мисълта сама по себе си е уникално човешко явление. Тя е тънката граница между духовното и физическото ниво. Бог е дарил човека със силата на мисълта и правото на личен избор. Тези две качества отличават човека от звяра. Във всичко останало човек се явява обикновено двуного животно... И така, защо акцентирам вниманието върху мисълта? Колкото и парадоксално да звучи, но тя е способна да промени човешката генетика или заложената информация в генетическия код. Тъкмо за това ако в дегенериращия род се появява човек, а още по-добре ако това е цяла група от хора, които трупат духовна сила, то в крайна сметка тази духовна сила изкоренява негативното, правейки рода физически и умствено пълноценен.

– Е, добре... Тогава каза, че дегенерацията на рода се държи на три основни „кита“: душевните болести, половите извращения и някои физически деформации в организма.

– Вродени деформации, – уточни Сенсей.

– Да, вродени. Но какво се случва с мащабните обстоятелства? Нали по време на глобалните катаклизми или войни не всеки нормален човек може да издържи подобно напрежение. Освен това смятам, че именно обстоятелствата правят човека уязвим и ако в неговия живот и още повече в неговия род нахлуват глобални събития, тогава за целия род може да настъпи неочакван край, дори ако е бил процъфтяващ.

– Не е така, – възрази Сенсей. – Нито едно събитие не се случва против законите на природата. Кое да е събитие се заражда преди всичко в мислите на конкретните хора. А това, че се случва, видите ли против волята на дадения индивид, тогава извини ме мили човече, първо се научи да контролираш своите мисли, които залагаш в подсъзнанието. Събитието – е просто тяхно следствие... А що се касае глобалните събития засягащи здравия род, ще ти приведа

един пример с моя дядо. Той е бил лейтенант от гвардията, изкарал е цялата Велика Отечествена война от началото до края. Сражавал се е не само с немците, но и с японците. На това отгоре е командвал цял наказателен батальон. Ти самият знаеш какво означава това – всеки ден на фронта. И за цялата война не драскотина, дори настинка не е изкарал. Ето това се казва сила на рода!

– М-да...

– Така че, когато хората започнат да се отнасят към духовната сила сериозно, при тях и тяхното потомство ще изчезнат много проблеми. И не е важно към коя религия принадлежат тези хора или изобщо не принадлежат към никоя. До голяма степен, Бог е един и природните закони, свързани с мислите и силата на вярата също са едни. А структурата на религията е била измислена от предприемчивите хора на основата на една и съща информация, която в различни времена е била давана от Великите Учители.

– Може би. И все пак, относно религията и информацията не съм много съгласен и можем да поспорим,

– Няма проблеми, – с усмивка произнесе Сенсей. – Но преди това имам една малка молба към теб. Преди да спориш, освен Библията, вземи и прочети свещените книги на индуизма, джайнизма, будизма, исляма, шинтоизма, даоизма, трудовете на древните философи и мъдреци, на чиято основа е построена идеологията на съществуващите съвременни религии. И ако не съзреш във всички тези източници единното зърно на мъдростта, което се е давало в различните времена от различни хора и за различни нива на човешкото общество, то...

– Ще се окажа пълен идиот, – с усмивка произнесе Вано.

– Забележи, сам го каза. И аз нямам нищо общо с това, – шеговито произнесе Сенсей.

Приятелите се разсмяха.

– Добре, – Вано вдигна два пръста. – Тържествено се заклевам да извърша този титаничен труд. И все пак, преди да започна бих искал още веднъж да чуя от теб, какво според теб е Бог и дявола?

– Бог – това е огромната сила на мирозданието, която пронизва всичко и всички. Тази сила е уникална. Най-малката частичка „По“...

– „По“? Това е нещо новичко.

– Не е. Това е добре забравено старичко, – в тон отговори Сенсей.

– По-рано не си споменавал за нея.

– Всичко с времето си... И така, дори и най-малката частичка „По“, която се явява преходна в отношение на енергийните състояния и от която е изградено всичко, се явява носител на тази божествена сила, физическата проява на Аллата.

– В смисъл?

– Е, „По“ може да бъде както вълна, така и корпускулярна материална частица.

– Искаш да кажеш, че от тази частичка „По“ може да се зароди дори цялата вселена? – отец Йоан погледна с недоумение към Сенсей.

– При определени условия – да. Нали не е само информационен носител, а и носител на творящата божествена сила.

– Нещо като сперматозоида ли? – с удивление произнесе Вано, не успявайки да намери по-точно сравнение.

– Почти, – с усмивка изрече Сенсей. – Тази божествена сила контролира и пронизва всичко от микро до макрокосмоса. И тук няма нищо свръхестествено. Всичко е изградено по строго формулирани закони... Разбира се, днес на много хора им е трудно да разберат това, което не се вмества в тяхната ограничена представа за света. Човек е прекалено заровен в своето битие и егоистичните си мисли.

Вано го изслуша внимателно, а после попита:

– Интересно, а аз често си мисля, защо в библията се казва, че Бог не може да говори директно с човека, а използва Ангелите и Архангелите.

– Защото Бог – е енергия. А човека очаква обяснения чрез Словото... Човек може да възприеме Бога единствено чрез вътрешния си свят. Нещо като озарение.

– Да, Точно така... подобно на озарение.

И след като помълча малко, добави:

– А какво представлява дявола?

– Дяволът не е нищо друго като присъщата за всеки човек животинска същност, пораждаща негативните мисли. Дори в превод от древноеврейски, ако си спомняш, думата „сатан“, от където е тръгнало „сатана“, означава „противодействащ“. Проявата на дявола е точно това, което наблюдаваме в самите себе си, в своите лоши мисли. Просто ни се струва, че сме толкова прекрасни. А реално, само погледни, колко пъти на ден пробуждаме в своите дела и помисли животинското начало, тоест отдаваме своето внимание на дявола, а не на Бога. Колко пъти на ден в мислите си галим своето самолюбие и плът.

– Интересно, А хората си мислят, че дявола е някакво конкретно същество...

– Е, нали все пак трябва да си измислят изкупителна жертва за своите грехове, – шеговито произнесе Сенсей, а после добави сериозно: – Хората изопачили информацията за свое удобство и го представили в образа на звяр. А той реално се намира вътре в нас, явявайки се неотменна част от нашето съзнание. И ни нанася удари именно от там, от където не очакваме – от нашите мисли. И победата над дявола – не означава да се отречем от всичко на света. Победата над дявола – означава да победим своите негативни мисли, да въдворим ред в своя разум. Както са казали древните, най-великата победа на човека – е победата над самия себе си; най-голямото достижение на човека – е да убие дракона в себе си.

– Лесно е да се каже – да го победим. Но как? Случайно не са ли казали как да победим дявола? С вътрешна съсредоточена борба ли?

– Не. Приеми, че мислите – са вакуум. Как можеш да се бориш с вакуума?

– Действително... Как?

– Единствено създавайки същия вакуум. Тоест трябва да се отвлечеш от лошите мисли и да се превключиш върху добрите. Да се контролираш ежесекундно.

– Правилно...

Глава дванадесета

Падането на империята

Случи се така, че докато Провидението въздаваше своето възмездие над Чика, Тремови успяха порядъчно да разпалят своя гняв, не без помощта на лукавите алкохолни напитки. Без да дочакат сутринта, нарушавайки безбожно всички някога писани „древни канони на немската армия“, решиха да излеят всичко, което кипеше в техните души на Кронос. Първия Тремов грабна телефона и започна да го набира. Но телефона му дълго даваше зает, което все повече и повече засягаше самолюбието на господарите на огромната корпорация.

– Негово величество е много зает, – произнесе ехидно втория Тремов. – И не желае да води разговор с такъв придворен слуга като теб.

Двамата се разсмяха звънко и допиха неизвестно коя под ред чаша коняк.

– Нищо, – злобно отговори първия, продължавайки да набира упорито номера. – Рано или късно ще я докопам тази гадина!

Най-накрая отсреща се чу уморения глас на Кронос.

– Слушам.

Тремов прикри слушалката с ръка и се засмя, намигайки на своя партньор:

– Чува, той ни „чу-у-ува“.

Последната дума произнесе провлачено, все едно се гаврeше. Компаньона се усмихна хищно и побърза да се при-

ближи към селектора, за да усили звука до край.

– Слушам, повтори Кронос.

– Не, аз те слушам, – яростно започна Тремов.

– Не разбрах, Тремов – това ти ли си?

Тремов искаше да отговори "Може и да съм аз", но студения, властен тон на Кронос не му позволи да направи това. Но от друга страна до него се намираше неговия партньор и не му се искаше да показва своята слабост. Тъкмо за това Тремов просто отговори дръзко:

– Аз.

– Намерихте ли Люка? – Със заплашителен тон произнесе Кронос.

Той още не разбираше защо Чика бе изчезнал внезапно: може, да е поредното „изчаткване" на самия убиец, а може, да е дело на Люка по заповед на Тремови, което е напълно вероятно.

В същото време Тремов погледна на своя еднофамилник, в техните погледи отново се отрази ужаса на скорошните събития. Омразата с нова сила възпламени техните мисли.

– Намерихме го.

– Тогава какво ми разпъваш локуми? Ти какво, не разбра ли заповедта? – злобно започна да вика в слушалката Кронос.

– Как да ти го доставя, с ковчега ли? – с нагъл тон попита Тремов.

– Жив!

– Жив?! Твоята мамица..., – изригна Тремов. – Да не сме ти светци, че да възкресим Люка от мъртвите! Може би твоя измекяр Чика ги умее тези работи?

– Как, твоята мамица, говориш с мен бе?! – удари гневно по масата Кронос.

Той първоначално не успя да схване, но когато новината достигна до него, просто бе обезкуражен. През това време в съзнанието на Тремов се мярна мисълта да се спре и да се разберат с добро. Но тази мисъл само се мярна, съзнанието му вече бе плътно замъглено от бушуващия гняв, а самолюбието му се мяташе като риба на сухо от нанесената обида. И все пак, за да не носи сам отговорността за изречените

думи, почти крещейки произнесе.

– Какъв си ти бе, твоята кожа,... че да се гънем така пред теб?! Повече от 50 % от нашия доход формира общия капитал. И ние изискваме за това съответното уважение! Без нас си никой!...

Кронос бе тотално стъписан от тези дръзки слова. Никога до сега не бе чувал от „Близнаците“ подобно нещо. В неговите мисли изплува предупреждението на Минос.

– ...Искаш война – ще си я получиш! – врещеше Тремов.

Кронос хвърли слушалката така, все едно го бе ухапала змия. Всичко най-лошо, за което си мислеше, започна да се сбъдва. Той се втурна в кабинета на Минос. Половин час по-късно, хората на Минос, работещи в охраната на Тремови потвърдиха смъртта на Люка, който бе намерен в офиса на шефовете по домашен халат на едно от креслата с изрязана буква Z на челото. След това Минос изпрати хора в къщата на Люка.

Личния телефон в кабинета на Кронос отново зазвъня. Звъненето бе дълго и настоятелно, но Кронос не му обръщаше внимание. През това време той обсъждаше покъртителните новини в кабинета на Минос. В края на краищата тръгна към своя кабинет:

– Сигурно отново са Близнаците.

Кронос премина по натъпкания с охрана коридор и започна да се настройва мислено към разговора. Влизайки в кабинета, той се запъти към своята масивна маса и посягайки машинално към слушалката едва не седна в креслото. Тогава забеляза с периферното си зрение, че нещо не е наред в обстановката и погледна към креслото. Ръката му застина на половината път към слушалката. Телефона продължаваше да звъни, но Кронос вече бе забравил за него. В креслото седеше кървавата глава на Чика със страшна гримаса, изразяваща – ужасяващия отпечатък на неминуемата смърт.

След около минута охраната чу грохот на падащо тяло. Кронос не можа да издържи на този шок и изпадна в безсъзнание. В офиса нахлу охраната и завари ужасяваща картина: на пода, бял като платно лежеше Кронос, а в неговото кресло спокойно си седеше, все едно на трон, ужасната глава

на Чика. Двама от охранителите моментално се разделиха със съдържанието на своите стомаси. Най-накрая някой се сети да извика Минос.

Мъжете едва успяха да свестят Кронос, след това го занесоха да си легне и извикаха лекар, който го натъпка с успокоителни. До леглото му сложиха охрана.

☆ ☆ ☆

Кронос дълго не можеше да се съвземе от шока. След това потресаващо събитие му се присъни сън, който го преследваше през целия му оставащ живот. Той бягаше заедно с цяла глутница вълци, а зад тях, се вдигаше невъобразим шум, все едно ги преследваха хиляди ловци. Навсякъде свиреха куршуми и падаха с писък вълци, чиято козина се обливаше с пурпурна кръв. А той все още бе жив. ЖИВ! Жив за сметка на цялата глутница вълци, която пое всички куршуми, предназначени за него. Ставаше му все по-студено и по-студено. Обгръщаше го тих ужас. Притвори очи и започна да бяга още по силно, а когато ги отвори видя, че глутницата вече я няма. Всички вълци лежаха зад него мъртви, само той бе останал жив. Последната мишена. Тази мисъл предизвика в него силен страх. Ужасен страх. Но шума утихна внезапно, а след това въобще изчезна. Всичко беше подозрително тихо. Той се огледа... нямаше никого. Небето висеше над него със своите черни зловещи облаци. Изведнъж почувства как краката му започнаха да потъват в нещо лепкаво. Моментално погледна и видя нещо ужасно, докъдето му стигаше погледа имаше само кръв и вътрешности. Душата му бе обзета от панически страх. Кронос се стремеше с всички сили да се освободи, но кървавото блато го бе сграбчило здраво в своята ужасяваща хватка. Започна да вика, да моли за помощ, но никой не откликваше, само съскащи змии изникваха отнякъде на неговия безпомощен вик. Пълзяха покрай него, но не го пипаха, все едно тяхното ухапване е прекалено лесна смърт. Той за-

почна да вика на помощ ловците, но наоколо се стелеше само тишина, все едно никога не ги е имало.

Никой не смееше да го преследва в тези диви места. Наоколо имаше само тъмни скърбящи сенки. Той се загледа в тях и видя хора, които някога бе поръчал да бъдат убити или убиваше лично. Започна да вика с пълно гърло, но се чу само едно страшно хъркане. Вече бе потънал на половина в това страшно блато. В този момент забеляза стилно облечен човек, който спокойно си вървеше по повърхността на цялата тази гниеща слуз и плът, все едно оглежда своите владения. Кронос се загледа и видя, че това е Лорда. Зарадва се, слава Богу, накрая е спасен! Започна да маха с ръце, викайки го към себе си. Лорда го забеляза и се усмихна, все едно бе намерил това, което търсеше. Приближи се спокойно и произнесе: „Искаш да живееш? Да Живееш?!“ А после започна да се смее. Отначало лекичко, а после все по-силно и по-силно, докато не започна да се тресе от смях. Тогава Кронос видя как зъбите на Лорда започнаха да се уголемяват, а лика му се превърна в някакво не човешко същество с огромна паст и зелени очи. Тялото му се превърна в див звяр, сякаш идващ от брутално пиршество, целия облян в кръв. „Да живееш?!“ – Повтори той и нанесе мощен удар по лицето на Кронос със своята космата мощна лапа, с нокти като ножове. Пръсна струя пурпурна кръв. Адска болка прониза цялото му тяло. Малко след това той вече не чувстваше своята обвивка, а наблюдаваше, някак отгоре как огромния нечовек поглъщаше с отвратително мляскане тялото му. Не далече забеляза своята дясна ръка с часовника, чието време бе спряло. „Колко глупаво изживя своя живот... Колко смешно изглежда този кратък миг в сравнение с вечността, – все едно някой му шепнеше в съня. – Какво е човешкия живот – просто пара, появяваща се за миг и моментално изчезваща...“

Невероятните събития, които се случиха в рамките само на един ден създадоха множество слухове, които нараства-ха като снежна лавина с различни ужасяващи подробности. Това предизвика смут дори сред гвардията на „Олимп“. Ни-кой не искаше да свърши като Чика. Все пак го смятаха за най-добрия от най-добрите килъри, страшната легенда на региона. В тайните кътчета на „Олимп“ можеше да се чуе шепота: „Да изчезваме, докато не е късно?..“

Минос също знаеше за това. Още вчера си мислеше за съ-щото, но днес... Докато „Олимп“ се тресеше от страх, Минос се радваше като дете. Той прекрасно разбираше, че Лорда няма никакъв интерес в убийството на тези плашила Люка и Чика. Следователно всички събития на „Олимп“ не са дело на Лорда, а на негови конкуренти. Някой също толкова си-лен и могъщ искаше да му създаде сериозни неприятности и да разруши отвътре неговата организация. Всичко това бе напълно очевидно, взимайки предвид всички случили се съ-бития. Следователно компромата за Лорда също се намира в чужди ръце. Тъкмо тук Минос забеляза своя минимален шанс за оцеляване, при добре изиграни карти. Минос обмис-ли няколко пъти тактиката на своите действия и утвърди за себе си някакво определено решение. Докато Кронос се на-мираше в сладко забвение, началника на охраната с дълбоко чувство на облекчение тръгна да се обажда на Лорда.

☆ ☆ ☆

Както е писал Паскал, хората се делят на праведници, които се считат за грешници и грешници, които се смятат за праведници. Лорда смяташе, че се отнася към втора-та група. В мътните години на тоталната реорганизация на великата държава той живееше с убеждението, че стои по-високо от кой да е президент. Какви са тия президенти? Марионетки. Кой държи реалната власт в страната? Този, който управлява тези марионетки. В това отношение той се

смяташе за умен кукловод. Вярно, на времето този елит на елита имаше единен, обединяващ характер. Обаче с настъпването на новите времена се появиха и новите възможности за отхапване на по-голямо и по-сочно парче от общата баница. Тъкмо за това, в този елит започна да се наблюдава разделение. Всеки дърпаше чергата към себе си, показвайки на бял свят своята ненаситна егоистична натура. А за да се задържи подобна власт и могъщество, трябва да се изгради безупречна финансова империя. Тъкмо тук всеки от този елит тръгна по своя път: едни подчиняваха на своето влияние силовите ведомства, други селското стопанство, а най-дръзките посягаха към монопола над природните ресурси. Наблюдавайки хищническата борба на своите опоненти, Лорда също не смяташе да изпуска своя шанс. Той виждаше Бързото решение на своя въпрос през призмата на царящия хаос и наглото разграбване на страната. Тъкмо за това нямаше намерение да се затормозява с дългото и трудоемко изграждане на частен бизнес, който не бе ясно кога ще се оправдае и ще започне да носи приходи в тези условия. Това не бе в негов стил. Времената на бурните преврати и резки исторически промени пасваха повече на неговата вътрешна стихия. Лорда реши да се възползва моментално от ситуацията. Ориентирайки се във финансовата обстановка, той заложи на промишлеността, подкрепяйки своята власт с никнещите като гъби криминални групировки и техните авторитети. По този начин зад общата картина на пълния произвол, Лорда успя да изгради отлично синхронизирана, йерархична пирамида на своята власт. Организацията му сияеше със своя белоснежен връх, показвайки на обществото чистотата и безупречността на неговия бизнес. Но малцина се досещаха, какво крие този айсберг в дълбините на мътните води и каква опасност представляваше за обществото. Нещо повече, с всяка изминала година тази огромна планина се разрастваше от долу на горе, издигайки все повече и повече своя връх над повърхността на тъмните води.

Кронос със своята мощна империя, намираща се в най-престижната промишлена област на страната бе основната

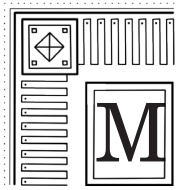
подводна част на този „айсберг“. И когато Минос съобщи на Лорда за стеклите се събития, втория разбра с ужас, че в централната част на неговия „ледник“ се бе образувала огромна пукнатина. И ако не се заеме спешно с нея, то утре вече ще е късно.

В началото, Лорда изпрати на Кронос свои хора, които имаха сериозно влияние в тези кръгове. Но никакви разговори и парламентьори не успяха да успокоят ситуацията. Между двамата бивши съюзници Кронос и Тремови все едно бе минала черна котка. И работата вече не беше в Люка и Чика. Тук започнаха да играят своята тежка роля личните амбиции на основните фигури, които подобно на стихиен пожар разрушаваха всичко, което някога градиха с общи усилия. Пукнатината се разрастваше пред очите на Лорда със страшна скорост. Вероятно все още имаше възможност положението да бъде спасено ако това бе единствения проблем. Но работата е там, че огромния „ледник“ започна да се топи едновременно от всички страни, все едно беше влязъл в топлото течение Гълфстрийм. Лорда дори почувства определен натиск от своя шеф. Проблемите изникваха един след друг. Той разбра, че някой се опитва усилено да разруши неговата империя. Но кой? Както гласи неписаното правило, поръчителя трябва да се търси чрез изпълнителя. А изпълнителят – там, където се е появил първия сериозен проблем. Съдейки от информацията на Минос, „Олимп“ бе нападнат от професионалист от изключителна класа и единствения, който можеше да открие този килър и неговите поръчители, а също така незабележимо да ги ликвидира, беше само един човек от организацията на Лорда – „Скорпиона“.

☆ ☆ ☆

Трета част

Глава първа
Появата на ликвидатора

инос стоеше на ЖП гарата в очакване на влака, с който трябваше да пристигне човека на Лорда. Първият бе дошъл на гарата без своя шофьор, това бе едно от условията на Скорпиона, който съблюдаваше всички правила на секретността. Дори Кронос не знаеше за идването на тази важна личност в неговите владения.

Минос тихичко се радваше на факта, че в цялата тази ситуация Лорда бе доверил именно на него тази своя важна фигура. Това означаваше, че Минос беше извън всяко подозрение относно случващите се наоколо събития, и най-главното, дискетите с компроматите на Лорда, все още не бяха достигнали до ушите на нежелания адрес. А и да изплуват отнякъде, кой ли щеше да разбере в цялата тази бъркотия как и от кого е била събрана информацията! Тъкмо за това Минос реши да не се меси и да не дублира с проверки дейността на Скорпиона, колкото и да му се искаше, чисто от професионално самолюбие. Той бе решил тихичко да преживее всички случващи се събития на „Олимп“. Все пак бе умен човек и знаеше, че щом се случват такива мощни разместванията сред политическата върхушка, то за такава пионка като него е по-добре да седи по-тихо от водата и по-ниско от тревата. Единствено глупаците показват своите амбиции в такива времена, опитвайки се да играят своя собствена игра, при това, без да подозират, че по този начин привличат към себе си излишно внимание и сами се обри-

чат в голямата игра на „професионалните гросмайстори“.

Обявиха, че влака е пристигнал. Минос се запъти към коловоза заедно с всички посрещачи. От седми вагон излязоха много пътници, в това число и петима мъже, с външност присъща на военни хора. Минос не познаваше Скорпиона в лице. Той трябваше да се приближи към него сам. Бившия контраразузнавач внимателно оглеждаше минувачите. Но всички минаха покрай него по перона. В този момент отзад, някой го назова по име и презиме. Минос се огледа и видя човек, който ако бе излязъл от този влак, то това не бе седми вагон.

Минос отбеляза за себе си, че той по нищо не се отличава от сивата тълпа. Лицето му нямаше никакви отличителни белези: абсолютно не запомняща се личност. Човек способен да се слее във всяка среда. Обикновено изражението на лицето отразява всичко, което се случва в главата на човек. Всички негови дребни детайли прекрасно описват начина му на мислене и емоционалното му състояние. Но това визуално правило не важеше за истинските професионалисти. Наблюдавайки това безупречно лице, полковника имаше чувството, че в главата на този човек има пълен вакуум. Никакви признаци за мисли и емоции.

След като се здрависаха, човека произнесе условната парола, името и презимето на Лорда. Двамата тръгнаха към колата. Минос предварително бе нает частно жилище в покрайнините на града. Двамата тръгнаха на там. Скорпиона не бе многословен. Той основно слушаше и много рядко задаваше въпроси. Минос обрисува в общи линии ситуацията. Но Скорпиона явно не бе удовлетворен от тази информация. Затова спретна на Минос подробен разпит, когато пристигнаха в жилището, относно всички дела, които се творяха в дадения регион: разположението на силите, всички сделки за последните месеци, които се осъществяваха нелегално, кой зад кого стои и в какви отношения се намират, убийствата за изминалата година и т.н.

Всичко – започвайки от хладнокръвието, спокойствието, а също така маниера и начина, по който задаваше въпро-

сите – говореше за неговия сериозен опит във воденето на разпити, както и за несъмнения му професионализъм. Този целенасочен и прецизен разговор внушаваха на Минос едновременно страх и уважение от подобен рядък майсторлък. А страха възникваше от мисълта, че заради тези проклети дискети, със сигурност щеше да стане „клиент“ на този човек. Макар бившия контраразузнавач да не бе привърженик на самоубийството, но в дадения случай знаеше, че е по-добре да си пусне един куршум в челото, от колкото да се озове в ръцете на подобен спец от елита. Когато многочасовия разговор завърши, Минос побърза да напусне жилището заедно с дълъг списък необходима за изясняване информация.

Скорпиона работеше без почивка над информацията, която постоянно му съобщаваше Минос вече няколко дена. Той му донесе практически всички документи от своя бункер, информирайки го естествено, че са взети от различни източници. Освен това Скорпиона продължаваше да „разпитва“ Минос дори за различни второстепенни личности, за които втория знаеше много малко. Този мъж все повече и повече му допадаше. Минос се смяташе за най-добрия систематизатор на събития и факти. Но след като срещна Скорпиона, беше направо шокиран от работата на този „човек – компютър“, който като прахосмукачка всмукваше цялата информация до най-малките подробности, което водеше до неочаквани резултати, събрани от хиляди незабележими фрагменти. През тези няколко дена, паралелно със своята основна работа, Скорпиона изчисляваше скритите връзки на някои сенчести лица, за които Минос с неговия богат опит в региона дори не подозираше, че съществуват. Тази бурна интелектуална активност продължи около две седмици.

Едновременно с това Скорпиона водеше и „разузнавателна“ дейност. Той живееше обикновен, незабележим за своите съседи живот. Без да бърза, сменяйки своята дегизировка, той изучи целия район. Отбеляза няколко варианта за внезапно отстъпление. В съседния район, в някаква нефункционираща мини фабрика си направи мини тайник. Това място подхождаше прекрасно за съхранението на лич-

ното му оръжие и различен вид спец техника. Скорпиона никога не държеше такива неща там, където живееше, с цел изключване възможността за случайна среща с органите на реда и произлизащите от това неприятни последици. Тъкмо за това винаги имаше резервно място идеално за съхранение на оръжие и за продължителен престой.

Този път Скорпиона си избра тази мини фабрика, отговаряща на всички негови изисквания. Обектът бе заобиколен от масивна ограда с бодлива тел. Наблизо нямаше жилищни квартали. Освен това се намираше под охрана с цел запазване имуществото на фабриката до преминаването и в нови ръце. Вярно, за охрана бяха сложили двама дядовци – пазачи. Но това беше напълно достатъчно за отпъждането на различни бездомници и подобни вредители на частната собственост, което честно казано се изискваше в дадения случай.

Оставайки напълно незабелязан за пазачите, той успя да изследва подробно територията, намирайки доста подходящо мазе. След като проникна вътре, се натъкна на дълъг коридор с множество странични врати, които често бяха задънени. Стигайки до края на коридора той отвори със своя шперц последната от вратите и откри прилична стаичка, която напълно го устройваше. В нея си направи тайник, който успя да замаскира толкова добре, че дори фабриката да заработи на пълна мощност и мазето да се напълни с хора, то едва ли някой щеше да открие, това тайно място.

Дойде деня, когато Скорпиона върна всички документи на Минос, информирайки го, че при необходимост сам ще го намери. А Минос колкото и да се опитваше деликатно да разпита Скорпиона за неговите основни изводи, втория умело избягваше директния отговор. Така Минос си тръгна с празни ръце, озадачен от тайните разчети на спеца.

☆ ☆ ☆

Скорпиона анализира огромен обем от информация и набеляза две интересуващи го кандидатури: групировката на издигащите се братя арменци и групировката на Лекаря. Всички те, по своята дейност, интереси, житейски проблеми или странности в крайна сметка влязоха в списъка на заподозрените. Скорпиона реши да наблюдава лично тези хора, защото наблюдавайки един човек, истинският спец може да каже за него много неща: по очите, жестовете, мимиката на лицето, походката, облеклото, навиците, маниера на разговор и т.н. Съществуват множество оттенъци и фини щрихи, които оставят върху личността особен отпечатък. Всичко това не е възможно да се прочете в нито един документ, а само да се види и почувства.

Владеейки великолепно изкуството на грима, сменяйки периодично своята външност, Скорпиона започна да обикаля около своите „кандидати“. Първо проследи братята. Двамата се отличаваха с непредсказуемо поведение, груби властолюбиви маниери, бурни емоции и проява на вероломна тактика в правенето на „бизнес“. Независимо на всички тези свои качества, в тяхната групировка цареше перфектна дисциплина и всички безпрекословно им се подчиняваха. Наглите им действия в областта, все по-честата проява на жестоки, насилствени методи и стремеж за завладяване на чуждата територия, говореха как братята се стремиха с всички позволени и непозволени средства към още по-голяма власт и завоюването на титлата най-голям авторитет в областта.

Вторият „кандидат“ беше Лекаря, неговата тактика на действие бе съвършено противоположна. Тайна, загадъчна личност, в чиято биография има прекалено много бели петна. Неговите действия бяха доста непонятни и влияеха косвено на промените в областта.

Скорпиона реши първо да го понаблюдава от страни. Записа се при него в качеството си на пациент. Наложи му се да почака няколко часа на опашката. Но това беше само на полза. За това време Скорпиона успя да види достатъчно. Нищо особено, което можеше да повиши неговото внимание не се набиваше на очи. На опашката имаше обикновени пациенти,

разказващи за своите болежки и хвалби по адрес на доктора, благодарение, на които Скорпиона не само събра доста информация, но и изучи психологията и начина на изразяване на болния човек, измисляйки си съответната легенда.

След като дочака търпеливо своя ред, той влезе в приемната, където седеше лекар терапевт. Жената записа в регистъра неговата фамилия и адрес (естествено измислени).

Влизайки в кабинета на Сенсей, Скорпиона започна да играе обикновен човечец:

– Ето, Игор Михайлович, нещо ме прискрипа гръбчето... Сега леко ме поотпусна. Но се страхувам отново да не ме заболи. Сега се чувства леко...

При това се наблюдаваше много странна особеност: Скорпиона колкото и да се стараеше, но никак не можеше да улови погледа на Сенсей, който го погледна в упор само един път, когато първия влезе в кабинета. Но Скорпиона изпусна тази възможност, тъй като се отвлече със затварянето на вратата. Макар и на пръв поглед, в това да нямаше нищо необичайно.

– Легнете да видим, – вежливо произнесе чекръкчията.

Скорпиона се съблече до кръста и легна върху болничната маса. Лекаря бавно премина с ръка по гръбначния му стълб, задържайки се по няколко секунди на всеки прешлен. Когато завърши своя преглед, произнесе:

– Моля станете... Няма нищо страшно. Просто мускулите ви са пренапрегнати...

Първоначално Скорпиона дори се обиди от тези бързи изводи, допускайки най-грубата грешка на специалиста – проява на неконтролируеми емоции. Седейки на опашката два часа, той се надяваше да му отделят поне 15 – 20 минути за различни процедури и разговор за неговия „болен“ гръб.

Когато Скорпиона слезе от масата, отбеляза за себе си един малък нюанс. Лекаря вече стоеше малко по-далече от него, не така близо, както при посрещането. В разговора, Скорпиона се опитваше да се приближи малко по-близо, но Сенсей незабелязано се оказваше в страни, И не просто от страни, а ако се гледа професионално, на много удачна позиция за контраатака. Макар, че Скорпиона смяташе Лека-

ря не за изпълнител, а за предполагаем поръчител.

На пръв поглед Сенсей се държеше напълно естествено, като обикновен лекар, необичайното в случая бе, че се оказа на оптимално изгодна позиция за възможна самозащита. Скорпиона обърна внимание на тази подробност повече на подсъзнателно ниво, тъй като съзнанието му бе погълнато от емоции. В последвалите пояснения на Лекаря „пациента“ остана удивен от казаното на чекръкчията само с едно просто минаване с ръка по гръбначния стълб.

– ...В гръдния отдел, в сегменти Т3-Т4, се наблюдава протрузия. А в поясния сте имал компресионно счупване на прешлен L1. Очевидно преди около шест години сте паднали неудачно от около пет метра.

Скорпиона кимна, поразен от точната преценка.

– ...Сега няма нищо страшно, – продължаваше спокойно чекръкчията. – Мускулите ви са понапрегнати... възможно е да се вълнувате... Препоръчвам ви да посетите някой плувен басейн, за да разтоварите гръбнака.

Ето как само за пет минути на Скорпиона му бе обяснена, без какъвто и да било рентген, цялата клинична картина на неговия гръбначен стълб. Естествено, би му било приятно да си поговорят още малко за неговия „болен гръб“, но за да не привлича особено внимание благодари и излезе.

След посещението на Лекаря, Скорпиона си мислеше как е възможно само с едно пипане с пръсти да се узнаят толкова много подробности за травмите на гръбначния стълб. Преди шест години той реално се бе приземил неудачно от пет метрова височина. „Невероятно, – помисли си Скорпиона. – Как ли го прави?“

Според него, Лекаря не приличаше на стремящ се към властта бандит. Много приятен човек. Съдейки по всичко тази медицинска дейност се явяваше някакъв негов особен смисъл в живота, тъй като на лице бяха интереса към професията, изключителното майсторство и широките познания в тази област. „И щом човека живее и „диша“ с това, тогава за какво са му всички тези странни фирми, при това бързо растящи, организирани на две на три? Може би има

нужда от допълнителни приходи? Само колко пенсионери имаше на опашката. А той приема всички. От подобна „благотворителност“ в наше време като нищо може да опъне петалите от глад. Не, Лекаря по скоро отпада. Не е този типаж, не е този стил и начин на мислене“.

Мозъкът на Скорпиона трескаво сглобяваше и изчисляваше всичко чуто и видяно: „По вероятно това да е групировката на братята арменци... Това е тяхна поръчка. Прекалено бързо се издигат във властта. Умно и твърдо. Трябва да разширя своята информираност по дадения въпрос. Може да имат някой професионалист при себе си? Или пък да са извикали някого от Изток, някой, който се е обучавал по време на бойните действия в Афганистан или Чечня... Не... Тук не са действали военните. Прекалено чисто е пипано на „Олимп“. Никой не е видял нищо. Военните щяха да задействат много хора, а тук почерка е на един-единствен човек...“

Той чувстваше, че отговора е някъде на близо. Но къде? В края на краищата, Скорпиона реши да се възползва от своя любим трик – да заложи цялата информация в подсъзнанието, нека то само да поработи без различни логически шумове. Това беше най-надеждният и многократно изпробван метод за получаването на верен отговор. Той отлично знаеше, че главния мозък – е своеобразна „Видеокамера“ с високочувствителен „микрофон“, който записва целия обем от влизащата информация.

Скорпиона реши да се поразсее малко от проблемите. Вече се бе стъмнило. Потънал в размисли, той бавно се разхождаше из града. Минавайки близо покрай един киносалон, той видя афиша със заглавие „Челюсти III“ и си купи билет за прожекцията.

☆ ☆ ☆

След посещението на такъв „пациент“ Сенсей постъпи по-различно от Скорпиона. Отначало направи тайнствено

обаждане. После, възползвайки се от телефонния звънец на Андрей, който просто докладваше за текущите дела, поставяйки на страни слушалката, Сенсей информира своя медицински персонал, че спешно трябва да замине в командировка. Един от неговите служители написа обява, че Игор Михайлович ще отсъства 2-3 седмици. Хората естествено се разстроиха от тази новина и я приеха посвоему.

– Да-а-а, – произнесе някаква бабичка. – Макар и съветската власт да е приключила, но хората си остават все така зависими. Къде ще се денеш пред обаждането от горе!

– Та нали и техните гърбове боледуват, – със съчувствие произнесе нейната събеседничка, посочвайки многозначително с показалеца нагоре.

– Ех, ако и главите ги боляха така за народа! – изрази своето недоволство някакъв корав дядо. – Такива дела са натворили по върховете, че хората само страдат от техните гладки мозъци...

По нататък, както често се случва, се заформи цяла политическа дискусия. Опашката зажужа, в обсъждане на политиците и ръководството, после премина към заплатите, пенсиите, низкия стандарт на живот. И това е напълно разбираемо. Опашката не е просто тълпа, това е източник на всенародната мълва, своеобразен психоемоционален генератор и „акумулатор“ на слухове. Къде, ако не на опашката пред лекаря, бабите и дядовците ще си намерят такава аудитория от внимателни слушатели и ще могат да излеят всичко, което им тежи на душата? Къде, ако не на опашката, може да се чуе „очевидния и невероятен, но напълно неоспорим „факт“, за нещо случило се с някого или някъде?

Завършвайки с приема на пациентите, Сенсей даде конкретни инструкции на сътрудниците от фирмата търгуваща с бои, предупреждавайки, че няма да го има известно време. След това взе всичко необходимо и замина в неизвестна посока.

☆ ☆ ☆

Когато Скорпиона изгледа филма, тръгна да се прибира по различни заобиколни пътища. След като си почина малко, се захвана с анализирането на ситуацията, аналитичната му дейност продължи дори, когато си легна да спи. Скорпиона разсъждаваше над бандата на братята арменци. Умората на отминалия ден каза своята дума и той се унесе.

Присъни му се странен сън: лежи си той на болничната маса чисто гол. Първоначално си помисли, че се намира на някакъв пустинен плаж. Но после започнаха да се материализират стените на кабинета на чекръкчията. Той почувства как Лекаря минава с ръка по гръбначния му стълб. Скорпиона някак си се скова от тези негови действия. Стана му неловко и срамно, че лежи чисто гол пред него, без каквато и да е защитна дреха. Лекаря махна своята ръка и се появи някакъв неописуем страх.

Скорпиона се събуди рязко, облян целия в студена пот, от този тревожен сън. Огледа се, успокои се и разбра, че е изпуснал нещо много важно в своите анализи и очевидно подсъзнанието му помага да разбере какво е то. Скорпиона започна концентрирано да си припомня визитата при чекръкчията, всичко до най-дребните подробности. Паметта му бе отлично тренирана благодарение на неговите учители. Той започна да превърта в главата си посещението на бърз каданс, след това да забавя скоростта, до момента, в който разглеждаше ситуацията кадър по кадър. Ето, лекарят минава с ръка по гръбнака. Опипва всеки прешлен не по-малко от две секунди, върху травмираните прешлени пръстите му се задържат не по-малко от 4 секунди... Завършва с огледа и... Но какво е това? В паметта на Скорпиона изплува кадъра, фиксиран с периферното зрение. Лекарят прави меко изнасяне, абсолютно нетипично за обикновен медик. До болка познато движение. Стоп! Още веднъж. Той превърташе кадъра няколко пъти, който ставаше все по-ясен и по-ясен. Никакви съмнения... Това е „тайното изнасяне“, който някога им бяха показвали на „Острова“! „Нима... Лекаря – е „островитянин“?!“

Скорпиона целия пламна от това откритие. В него се

смесиха две смутни и абсолютно противоположни чувства. От една страна, радост от подобна рядка среща със „съплеменника“, а от друга – смътна тревога, тъй като самия той бе на косъм от смъртта. Скорпиона почувства как по цялото му тяло преминаха тръпки. Отдавна не бе изпитвал подобно усещане и смяташе, че никой на тази грешна земя не е в състояние да го изплаши.

Все още, без да вярва на това потресаващо откритие, Скорпиона продължи да си спомня всяко движение на Лекаря. Превъртайки за кой ли път кадрите, той стигна до извода, че след прегледа Лекаря винаги се намираше на суперпрофесионални позиции с лице към противника и готовност за мълниеносна атака и защита. А самия Скорпион се намираше в най-неизгодното положение. Това означава, че Лекаря го е разкрил пръв. Но защо не го уби тогава? Бе достатъчен един-единствен натиск с пръст и... Скорпиона избърса потта от челото си и продължи да разсъждава. В това, че Лекаря беше „островитянин“, нямаше ни най-малко съмнение. Сега всичко се подреждаше прекрасно: множеството бели полета в живота му; стремителния ръст на фирмите му; ограничен достъп на внедрените в организацията му хора на Булба; достъп до асоциацията на бизнесмените, която бе прекрасен източник на информация. И най-накрая, чистата работа на „Олимп“. Всичко съвпадаше. От тези свои изводи Скорпиона дори започна да кълне, осъзнавайки три ясни факта от днешната им среща. Първо, като последния идиот допусна най-голямата грешка – проява на емоции. Второ, изпусна момента за ликвидация. И трето, самият той бе на косъм от смъртта. Скорпиона почувства как някъде дълбоко в него започна да шава отдавна забравения страх. В съзнанието му възникна картината, как той, в образа на вълк се бе сблъскал с мечка. Скорпиона почувства тази вътрешна сила на своя съперник с някакво шесто чувство. Моментално му стана ясно, че няма да мине номера с игра на „котка и мишка“. Трябваше да се действа безпогрешно.

Скорпиона започна да обмисля как да поправи своята грешка. „Ако предположим, че тези изнасяния на Лекаря са

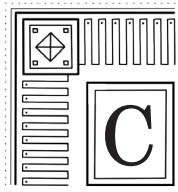
подсъзнателна реакция? Възможно е да е почувствал в мен професионалиста. Как е успял да го разбере? Как? Ръцете. Точно така! Неговите ръце. Толкова бях удивен как бе разчел информацията от моя гръбнак. Той почувства особената подготовка на мускулите. А по нататък аз се издадох сам, дори ако предположим, че Лекаря е прочел информацията по не вербален път. Но аз се държах като обикновен пациент. С мир дойдох и с мир си тръгнах. Едва ли след това си е помислил, че съм дошъл да го убивам. Това означава, че второто ми идване може да бъде възприето доста по-спокойно. Ще се направя на болен, все едно съм сецнал кръста си. Може да вляза леко провлачвайки своя крак, леко да се прегърбя. Не е проблем. Ще си измисля легенда. Сега най-главното е – как да го реализирам...“

Скорпиона мислено си избра различни мисловни комбинации за нанасяне на смъртоносен удар. Принципа на изненадата естествено отпадаше, тъй като вече се бе издал. Сега трябваше да се обмислят всички оставащи варианти и да се изберат най-подходящите. Той прекрасно разбираше, че удара трябва да бъде мълниеносен. Тъй като в играта на спецовете, където залога е – самия живот, всяка неоползотворена секунда е подарък за противника. Изпуснеш ли своята възможност – тогава се готви за мълниеносна атака.

Изчислявайки всички свои действия, Скорпиона малко се успокои и насрочи плана за действие за утре. Веднага, след като ума на професионалиста завърши със своята работа, съзнанието бе запълнено с някаква неопределена тъга. Той си спомни за „Острова“, неговите бойни другари... И сега трябваше... „Не, – отново се сепна машината професионалист. – Край. Никакви емоции повече, никакво отвличане на вниманието. Никакво мислене. Време е за сън. Работата е по-важна от всичко. Сън, сън, сън...“ Скорпиона повтори една от словесните формули за подсъзнанието си, която блокираше всички странични мисли, освен една – тази за „целта“. Това го бяха научили още на „Острова“

Глава втора

Изкуството да се скриеш от следене

Скорпиона се събуди на сутринта в пълна бойна готовност. В съзнанието му цареше пълно спокойствие – резултатът от вчерашната формула. Никакви мисли – само целта. Скорпиона се гримира както е положено и се запъти към медицинския център, сменяйки няколко автобуса. В последния автобус влезе силно накуцвайки. Играта му беше толкова правдоподобна, че дори му отстъпиха място да седне. След като слезе от автобуса, се запъти много бавно към медицинския център, изобразявайки на лицето си невероятна болка при всяка своя крачка.

Още от далече забеляза подозрителното отсъствие на колата на Лекаря и обичайната опашка от пациенти. Смътни съмнения започнаха да нахлуват в душата му. Колкото и да му се искаше да дотича бързо, но трябваше да направи усилие, продължавайки да играе старателно своята роля. Едва достигнал до сградата, той се изкачи с огромни усилия по стълбите и влезе в сградата. За негово удивление, в коридора също нямаше никого. Приближавайки вратата на клиниката, той разбра причината за подозрителната пустота бе – стъписващата обява. Прочитайки текста, Скорпиона дръпна ръчката на вратата с необичайна сила за един инвалид. Но уви. Вратата беше заключена. Скорпиона осъзна, че бе изгубил и този рунд. „Пациента“ се стовари тежко на близката скамейка. Поседя малко, а после потегли обратно към дома.

Излизайки на вън, почувства, че се случва нещо нередно. Изглежда вече го следиха. Накуцвайки и спирайки периодически да си почива, той стигна бавно до спирката, както бе положено за един тежко болен. Паралелно с това Скорпиона незабелязано изследваше обстановката и минаващите на близо хора, но не забеляза нищо подозрително: нито аварирали автомобили чакащи пътна помощ, нито аварийни служебни автомобили, нито работещи ремонтни специалисти. Кафенето срещу медицинския център бе пусто. Дори около намиращото се на близо МВР бе сравнително спокойно. Покривите на къщите бяха „чисти“. Нито в едно от таванските помещения не се виждаха отблясъци. Минувачите бяха малко: жена с дете, младо момиче, възрастен мъж с чанта. Но всички те направо летяха в сравнение с костенурската скорост на Скорпиона. Днес бе паднала бомба в сравнение с вчерашното оживление. Но все пак усещаше с всички фибри на своето тяло, че го следят. Без съмнение, тук работеха истински професионалисти. Скорпиона нямаше да се учуди ако забележи нечии очи да надничат през пукнатините на асфалта. „Островитяните“ бяха обучавани и на такива нетрадиционни начини на следене и бяха поощрявани за своето нестандартно мислене. Това, което умееха реално, можеше да потресе както фокусниците, така и фантастите.

Трябваше спешно да си обира крушите от този район, при това с обикновен градски транспорт, който независимо, че бе бавен, но винаги се движеше по зададен маршрут. Такситата и маршрутките бяха изключително рисковано начинание, още повече за заек, опитващ да се измъкне от хайка. Могат да те закарат на място, което никога не си поръчвал. И тогава без лоши чувства, драги ми пътнико! Стигайки спирката, Скорпиона буквално скочи, преди да се затворят вратите на автобуса, смайвайки с тези си действия всички пътници. Нека да хокат колкото си искат фалшивия „инвалид“! За това пък той вече си пътува спокойно и ще може да наблюдава през задното стъкло тези, които толкова силно се интересуват от неговата личност.

Запомняйки номерата и марките на движещите се зад рейса автомобили, Скорпиона спря с играта на болен пациент и мълниеносно смени два тролея, един трамвай и един автобус. Независимо от сложните врътки, той все още забелязваше две коли, които постоянно го следяха, вярно на много голяма дистанция. Освен това, когато се приближаваха имаха различни номера и дори различни шофьори – дебели, слаби, плешиви, с мустаци, с брада, с перуки. Но всички ги обединяваше неопределената им възраст, професионалното шофиране и спазването на определена дистанция след бавно движещия се градски транспорт. Освен това в колата винаги седеше един човек, следователно в следенето бе задействана цяла група с различни коли. Скорпиона чувстваше, че преследват именно него. Тъкмо за това, когато автобуса спря на последната спирка до ЖП гарата, Скорпиона въздъхна с облекчение. Влаковете бяха неговия коронен номер в изплъзването му от преследвачите. Най-сложно бе преследването на целта сред тълпата от пътници, носеща се с вълнение в различни посоки.

Скорпиона се разтвори в нея и преминавайки през чакалнята, незабележимо събори натоварената до дупка с чанти количка на някакъв човек. Когато количката се стовари с гръм на земята, привличайки вниманието на всички хора, Скорпиона вече се намираше на значително разстояние и докато всички се чудеха какво се е случило, технично отпънти куфара на един дремещ пътник с приблизително същата фигура като неговата. Той влезе в тоалетната, отвори куфара и се преоблече бързо. После натъпка бузите си с хартия и промени овала на лицето си. Сложи очилата, които намери в куфара, а в косите добави сиви петна, благодарение на белосаните стени. Чистите обувки покри с мръсна паяжина, която висеше в изобилие. По този начин в тоалетната влезе един човек, а излезе съвсем друг, при това не само на външен вид, но и в своите движения и маниери. Леко изгърбен (поради което изглеждаше по-нисък от своя обикновен ръст), натикан в десета глуха от живота „командирован инженер“, по изражение на лицето едва свързващ

двата края. Множеството специфични щрихи говореха за този образ сами за себе си: какви погледи хвърляше, когато минаваше покрай лавките с храни, как със своя кривоглед поглед поглеждаше към таблото, как си оправяше „по навик“ очилата...

Скорпиона действаше така, както го бяха учили, променяйки в себе си всичко, дори и походката. В своето време на „островитяните ликвидатори“ им преподаваха цял курс по този много важен елемент от външната мимикрия на спеца – походката, заедно с детайлното изучаване на следите оставяни от обувките и стъпалата. Скорпиона знаеше перфектно как да промени вида и размера на своите следи, индивидуалните особености на подметките и различните елементи в походката. По нея лесно се разчитат анатомичните и функционалните признаци на човека. Например дължината на крачката, говореща до известна степен и за ръста на индивида, която при нормално ходене варира от 75 – 85 сантиметра. Изхождайки от тези параметри, може да се изчисли и всичко останало. Скорпиона играеше левичар, чиято лява крачка е с 1 – 2 сантиметра по-дълга от дясната. Освен това взимаше предвид и ширината и, която характеризира разстоянието между стъпалата при ходене, вариращо от 10 – 15 сантиметра. И най-главното – ъгъла на завъртане на самото стъпало, указващ позицията на стъпалата едно спрямо друго, навън, на вътре или успоредни. Освен това има още много дребни нюанси зависещи от индивидуалните особености. Походката характеризира човека. Тя може да бъде бавна, бърза, тежка, разкривена, отпусната, подскоклива и т.н.

Общо взето Скорпиона владееше тази „наука“ доста добре. Въпроса бе в друго. Той знаеше по учебник работата на външното следене. И знаеше по какви признаци ще го търсят. Но работата бе в това, че го следеше не някакъв си обикновен преследвач, а по-скоро, „островитянин фильор“, който знаеше перфектно това, което знаеше и Скорпиона. Тъкмо за това неговото превъплъщение едва ли щеше да остане неразкрито за дълго. Следователно, докато му оста-

ваше някакво време, трябваше бързо да си плюе на петите.

Скорпиона се запъти към коловоза, от който предстоеше да потегли някакъв влак. Кондукторката прие любезно закъснелия пътник срещу щедрото възнаграждение и влака потегли. Смътното безпокойство и тук не напускаше Скорпиона. След две спирки, той се предвижи в самия край на влака и малко преди следващата спирка скочи от него.

При Скорпиона, скоковете от движещ се влак винаги се получаваха по-добре, от колкото при неговите съкурсници. Има точно правило: от влака трябва да се скача с гръб. Приземяването се осъществява със сгънати крака, а в момента на докосване на земята, човек трябва или да се претърколи или оттласквайки се от земята да продължи да бяга наравно с влака и постепенно да намаля скоростта. При това не трябва да докосва земята с ръце. Но най-главното е психическата настройка – човек трябва да бъде напълно убеден, че с него няма да се случи нищо лошо. Тогава скока минава гладко. Именно последната бариера бе най-сложната за много от неговите другари в колектива, от което произлизаха сериозни травми.

Приземявайки се благополучно, Скорпиона залегна в близкото дере докато влака не изчезна от полезрението му. След около час стигна следващата спирка, дегизиран вече като бездомник и седна в следващия пътнически влак, пътуващ в обратна посока. Обикаляйки за един ден практически целия регион и успявайки да се откъсне от своята „опашка“, Скорпиона се върна в града от съвършено друга посока и естествено с друг облик.

За всеки случай реши да се прибере в населеното място, където бе отседнал, през една клисура, за да не си прикачи отново някоя „опашка“. Но когато се приближи до него забеляза силно сияние от пламък на мястото, където се намираше къщата. Скорпиона замря като статуя: „Разкриха ме!“ В това, че светлината идваше от неговата къща, нямаше никакво съмнение. След като постоя известно време, той се обърна и тръгна в право противоположна посока. Скорпиона знаеше, че неговите преследвачи ще го чакат около

горящите руини.

Той не бе нито разстроен, нито удивен от случилото се. Знаеше едно, противника го изпреварваше с един ход. Щом Лекаря успя да го разкрие вчера на лекарската маса, следователно като нищо е дал заповед да го проследят до дома му. А Лекаря явно си имаше и група за поддръжка, очевидно все още тази от „Острова“. Прекалено професионално го изработиха. Дори на такъв опитен спец бе трудно да се откъсне от „опашката“.

В неговите очи, Лекаря израсна в сериозен, достоен за уважение противник. Съдейки по случващите се глобални събития в региона, тънката и майсторска игра, перфектно премерените действия, а също така и наличието на професионална група от фильори, то Лекаря със сигурност бе „островитянин Аналитик“ от спец групата – „Азъ“ – „Ѧ“, (наречена на първата буква от старинната руска азбука, която е част и от кирилицата). Тези момчета бяха първи във всичко. Дори на „Острова“ едни между други „азовците“ бяха наричани „асовете“, защото групата им бе съставена от най-добрите от най-добрите универсални бойци.

Скорпиона олицетворяваше целия майсторлък на спец групата „Ижица“. Тези, които измислиха това име, бяха направили странна аналогия с последната буква от старинната азбука – „Ѵ“, „Ижица“. Спец групата „Ижица“ символизираше последния звук – звука на изстрела. Освен това буквата „Йжица“, била изключена от азбуката по време на ортографическата реформа през 1917 – 1918 години. Също така, групата бе изключителна в спецификата на своята работа и носеше неофициалния характер на внезапно възмездие. Според остарялото древноруско понятие, „предписване на Ижица“ на когото и да било означавало да се направи строго внушение. Според понятията на „Острова“, да се предпише „Ижица“, означавало почти същото, но с фатален изход. Тъкмо за това някога „невинното“ старинно изказване „от Азъ до Ижица“ на „Острова“, означаваше пълноценна разработка и унищожение на отделна личност или високопоставено лице заедно и разрушаването на неговата

корумпирана власт. По времето на Андропов такива пълномащабни операции с подобни „предписания“ бяха доволно често явление за „островитяните. Те работеха както в съвместни групи, така и самостоятелно, в зависимост от сложността на операцията.

И това, че сега се сблъскаха „Азовец“ и „Ижец“, бе просто невероятно. Невероятното в цялата работа бе, че самия „Остров“ се създаваше по дългосрочна програма. И „островитяните“, въпреки логиката на подобна специфична подготовка, бяха възпитавани като едно голямо дружно семейство, стъпващо на здрав идеен фундамент. Общите цели и идеи ги съединяваха духовно, много по-силно дори от кръвни братя.

Тъкмо за това, колкото повече нагазваше в тази „поръчка“, толкова повече в него се разпалваха вътрешните противоречия. От една страна той бе щастлив от днешните „неуспехи“. От известно време Скорпиона бе станал фаталист и бе започнал да вярва в неизбежната съдба и във всички нейни проявления под формата на различни случайности. „На което му е писано да се случи, то обезателно ще се случи“ – обичаше да си повтаря той като някакво заклинание, когато се случваха необичайни събития. И това, което се случи днес го радваше вътрешно като „островитянин“, срещнал отдавна забравена сродна душа. Но от другата страна разсъждаваше студения ум на специалиста, който се упреква-ше за днешните пропуски. Може ли така да се „накисне“ и да се опетлае така позорно като заек! Освен това в него се разпалваше истинската спортна страст. Той помнеше още от „Острова“ как „азовците“ бяха постоянно посочвани за пример. Те бяха много по-малко от другите, но пък бяха най-добрите. И тъй като Скорпиона се считаше за първи сред своите другари в „Ижица“, то сега неустоимо го теглеше да премери силите си с Лекаря. Нали все пак успя да изчисли самостоятелно „Азовеца“, макар и тяхната група да не бе обучавана особено задълбочено на това? Можа. Следователно има шанс. А заедно с това и да повдигне нивото на своя майсторлък и да се издигне в своите очи.

За да се обърне играта и да се превърне от „заек“ в „ловец“, той се нуждаеше от тихичко място. Скорпиона изобщо не го вълнуваше, че къщата, в която се бе настанил изгоря. Бяха го обучили да оцелява отлично в различни условия, да си осигурява храна, пари, дрехи, документи, жилище. Той можеше с лекота да се сдобие с всичко това още сега. Но... Скорпиона Реши да поохарчи малко Минос. Разоряването на мафията със солидни суми за Скорпиона бе особено удоволствие. И не защото обичаше парите и жадуваше да ги трупа. Човек трупа пари, за да осигури своето бъдеще и това на своето семейство, а Скорпиона с неговата специфична професия нямаше нито едното, нито другото. Поне на дадения момент смяташе така. Тъкмо за това, парите при него не се задържаха дълго. Част от своите хонорари той харчеше за усъвършенстването на своето собствено въоръжение и за скъпо струваща спец техника, втората част отиваше за охолно битие, а третата част, колкото и парадоксално да звучеше за един убиец, тайно, под различни фалшиви имена, превеждаше на различни родилни и детски домове. Той си имаше своя собствена философия, която бе почерпил от древните мъдри книги – унищожавайки злото, той даваше шанс за растеж на доброто. Разбира се, неговите доброволни пожертвования бяха дреболия в сравнение с ширещата се разруха в неговата бивша необятна Родина. Но все пак по-добре от нищо. Тъкмо за това Скорпиона винаги изискваше високи хонорари за своите услуги, опитвайки се с това преразпределение да удовлетвори своята съвест.

И този път не пропусна да се възползва от предоставената му възможност да поохарчи мафията. Стигайки до града, той се обади на Минос. След един час при него бяха новите документи, желаната сума и едно „БМВ“. На въпроса на Минос, дали са му нужни хора, той само се усмихна.

– Мога да ти предложа много професионални бойци, – убедено заяви Минос, гледайки неговата реакция.

– И цяла армия да ми дадеш, за два часа от нея ще остане едно мокро място! Нямаш никаква представа с КОГО сте се сблъскали, – последните думи Скорпиона произнесе с

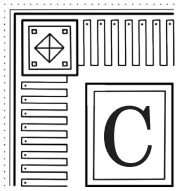
особена интонация.

Минос разбра, че неговите опасения относно играта на висшите политици, в чийто водовъртеж бе попаднал „Олимп“ се потвърдиха. Тъкмо за това, да се отърве с подобни дребни услуги, без да се забърква лично, за него беше голямо щастие.

☆ ☆ ☆

Глава трета

Хитрия капан

Скорпиона си потърси жилище и след, като намери такова го нае, както се казва, без излишни свидетели. Купувайки нужните вещи и храна, той се притаи в своето ново укритие. Освен това разполагаше с много време и можеше да си позволи да изчака Сенсей да се върне от неговата „неочаквана командировка“. Но за такъв професионалист като него, очакването не бе интересно, а и до известна степен бе унизително. Още повече, че разбираше с какво е свързана тази „спешна командировка“, а именно с разкриването на неговата личност. В тази игра на спецове побеждава този, който първи заведе противника в своя капан. Спомняйки си тези негласни правила Скорпиона започна усилено да разсъждава.

Първото, което се опита да направи бе да се постави на мястото на своя противник, един вид да влезе в неговата кожа. Щом школовката е една, следователно и начина на мислене трябва да е сходен. Скорпиона започна да разсъждава като своя противник, без да се съмнява и секунда, че и неговия противник също ще започне да разсъждава като Скорпиона. В това търсене на слаби страни двамата задължително ще си сблъскат някъде главите.

„Така, какво имаме. Лекаря разбра, че съм ликвидатор. Това е очевидно. Организира пожар. Но с каква цел? Защото си е помислил, че съм някакъв гастролиращ килър и подпалвайки жилището ще ме лиши от всички ми средства. Успях

да омотая Фильорите доста прилично. Следователно ще доложат за мен като за спец. Едва ли ще си помисли, че съм от мафията. По-скоро ще ме възприеме като призрак от миналото. Ето защо отряза така рязко всички достъпи към себе си... Така... Какво не му е известно? Първо, че аз също съм „островитянин“ и разсъждавам с неговите категории. Второ, щом подпали жилището, следователно не е в течение на моята финансова поддръжка от Минос... Аха... Тоест все още не знае „на къде духа вятъра“. Това вече е нещо... Макар... този въпрос все още да е спорен“.

Скорпиона се поставяше на мястото на Сенсей от различни позиции и от различни ъгли. Изяснявайки всички свои моменти, той започна да разсъждава как да спретне капан и да примами в него „Азовеца“ на двубой. „Ясно е, че вече не се намира у дома. А и самата му къща най-вероятно се наблюдава от фильорите. Чакат кога ще се появя и ще ги заведа при своя поръчител, има да чакат. Вече няма да се церемонят. Ще задействат цялата налична спец техника на пълна мощност. Върви и се откъсвай после от тях. Не, стига ми толкова момчета, достатъчно търчах... Тука е необходим нестандартен ход, дори за един професионалист... Така... Какво ми е оставил моя „приятел“? Затворен медицински център. Своята къща с призраци, тоест фильори и... и своята фирма „Касандра“, която работи на пълна мощност. Хъм, последното – е доста любопитен подарък... Какъв инцидент ще накара Лекаря да се появи? Пожар? Отпада. Може да е застрахована. А и какъв смисъл... Обир? Това може да заинтересува само следствието, в случай, че ги зарадва със солиден хонорар... Убийството на директора? Та дори и цялата администрация... какво ще ми даде това? После няма да мога да върна живота на хората. Това също ще е интересно единствено на следствието... А отвличането вече е друга работа... Това е идея. Какво ще се случи ако директора на фирма „Касандра“ бъде отвлечен и се поиска откуп?! Ще се назначи среща на удобно за мен място. Това определено ще предизвика интереса на Лекаря. Няма съмнение, че ще се заеме лично с тази задача. Това са неговите момчета, неговия бизнес,

кой друг ще тръгне да ги спасява ако не е той, – усмихна се Скорпиона. И за да не привличам в операцията неговите могъщи резерви, отвличането трябва да бъде извършено от аматьори, местните хулигани подхождат отлично. Тогава с решаването на този проблем ще се заеме лично той. Тъкмо тук ще премерим своите сили...“

Този план доста се хареса на Скорпиона. Лекаря няма да очаква от такъв професионалист, такова низко падение на нивото на уличните хулигани. А това е само в негов плюс. Скорпиона бе обучен да плува и в много по мътни води. Изненадата от тяхната среща ще му е само на полза. С тези си разсъждения, той разчупваше начина на своето логическо мислене. Следователно, това ще обърка и неговия съперник. Оставаше единствено да намери някакви отрепки, да се утвърди като лидер и да организира с техните ръце първата част на операцията.

На следващия ден Скорпиона отиде в най-близкия фризьорски салон. Издокарвайки вид на „рецидивист“, той се зае над създаването на новия си образ. В къщи той промени кардинално своя външен вид, на първо място чертите на лицето си. За тази цел използва различни хитроумни трикчета в гримирането, които бе научил на „Острова“. Използвайки подръчни средства, купени в супермаркета, Скорпиона увеличи „гърбицата“ и основата на носа. Също така „залепи“ ново чело, променяйки релефа му. Направи си веждите рошави. След това „усъвършенства“ овала на лицето, височината на брадичката, бузите. Сложи няколко фалшиви златни коронки на зъбите, които винаги носеше със себе си, така за всеки случай ако се наложи да се „превъплъщава“ внезапно. След това с помощта на канцеларско лепило и химически молив направи страшен белег на лицето и няколко татуировки по тялото, съответстващи на неговата легенда. На всеки бивш рецидивист от подземния свят тези татуировки щяха да разкажат целия живот на своя притежател.

Все пак света на рецидивистите – е особен свят със своите закони и правила. На „Острова“ ги обучаваха как да се сближават в престъпните среди, как да се държат в затво-

ра, при това така, все едно са осъдени на доживотен затвор без право на помилване. Трябваше да се знаят много неща, не само обичаите и традициите, но и особения диалект на престъпния свят. Щом създаваш легенда с татуировки, тогава бъди добър да отговориш на съответните въпроси за етапите на дислокация от един затвор в друг, следствените изолатори и карцерите, фамилиите на началниците на затворите и прякорите на кръстниците. Предвиждаше се всичко до най-малката подробност, обмисляха се всички възможни отговори, взимаше се под внимание всяко подозрително действие или дори различни физиологически навици. Какво да се прави, възкликваха ликвидаторите от „Ижица“, „ако в ученето ти е тежко – то в ада ще ти е леко“.

Независимо, че Скорпиона не смяташе да ходи на „гости“ при кръстника, но бе изпипал всичко както си му е реда за един закоравял рецидивист, какво да се прави, навик. Последният и най-главен щрих, бе „бичия поглед“ изпод вежди, който не оставяше ни най-малко съмнение сред околните, че дадения индивид принадлежеше към местата за лишаване от свобода.

Скорпиона потренира пред огледалото своите нови маниери, при това, без да изпуска и най-малките подробности, например като стискането с връхчетата на палеца и показалеца на недопушената цигара.

Когато вечерта образа беше готов и създателя му се бе вживял достатъчно добре, той се запъти към съседното селскостопанско градче, отличаващо се сред всички областни градчета с високото ниво на престъпност. Скорпиона го бе отбелязал още, когато изучаваше документите, които му бе донесъл Минос. Обикаляйки покрайнините на града, новопоявилия се „рецидивист“ намери най-евтината кръчма, цялата усмърдяна на палена водка и пушек от евтини цигари. Най-подходящото местообитание на необходимите кандидатури за помощници. Скорпиона си поръча халба бира и седна на една маса в ъгъла, където се откриваше прекрасна гледка към всички посетители на това долнопробно място. След час „народа“ започна да приижда. След като фиксира

един от постоянните посетители на кръчмата, някакъв алкохолик пандизчия, на когото очевидно не му стигаха парите да се напие до откат с водка, Скорпиона реши да се запознае с него и да го почерпи. За него не представляваше никакъв проблем да се сдобие с нужната му информация в техния непринуден разговор, а след това да го напомпа до безсъзнание със спиртни напитки. Самият Скорпион само се правеше, че пие и доливаше изкусно чашата на съседа, докато последния не удари глава в чинията с помия, наречена алкохолна закуска.

Във връзка с новата информация на Скорпиона му се наложи леко да коригира своя план. След около час вече се намираше в центъра на града. Той спря пред един от скъпоструващите ресторанти. След около 15 минути забеляза някакъв „нов руснак“, среден на ръст, доста обемист и с гола глава, който се опитваше да се намърда зад волана на своята разкошна кола под тежестта на увисналия жълт метал на врата му. Скорпиона „съжали“ бедния човечец и като „порядъчен гражданин“ му помогна да „седне“ зад волана на колата, освобождавайки изнемогващото му тяло от непосилната тежест на златните украшения.

Само след два часа Скорпиона вече изглеждаше като доста респектиращ човек със солиден костюм, огромен златен ланец на врата, голям златен пръстен, златен часовник и физиономия на бивш бригадир, изкарал поне десет годинки в дърводобивния сектор. Издокаран в този вид той влезе в някакъв бар, разположен в покрайнините на града. Именно тук, по думите на алкохолика, се веселеше нужната му групичка хулигани. Групата се състоеше от петима младоци, които се смятаха едва ли не за пъпа на вселената. Те не влизаха в състава на никоя сериозна банда, никога не бяха лежали в пандиза, но на съвестта им, според техните думи, тежаха грабежи, въоръжени нападения, хулиганство и едно изнасилване. Групичката бе надъхана до краен предел. Тези „изкопаеми“ идеално подхождаха за плана на Скорпиона.

Групичката се откроряваше най-много сред посетителите със своя маниер и чувство за собственост на заведението.

Скорпиона вече знаеше техните прякори от своя бивш информатор алкохолик. Не трябваше човек да е психолог, за да отгатне кой, кой е в тази страшна компания. Най-красноречиво говореха самите им физиономии: Лудия, Тухлата, Коравия, Киселия и Булдога. Последния показваше с целия си вид, че е главатар на бандата.

Появата в бара на новото лице, предизвика любопитство сред посетителите. Без да обръща внимание на погледите, Скорпиона мина важно и се настани на едно от централните места в бара. Веднага дотича услужлива млада сервитьорка. След като поръча скъп коняк, той лекичко ощипа момичето отзад, предизвиквайки нейния писклив крясък и весел смях, на който се обърна цялата интересуваща го групичка. Момчетата утихнаха и впиха погледи в неканения гост на техните владения. Особено дълго задържаха своето внимание на блестящото злато. През това време сервитьорката услужливо донесе поръчката.

Тъй като Скорпиона седеше срещу тези пичове и отпиването на скъпия коняк нямаше как да остане незабелязано от тях, той произнесе:

– Какво се пулите? Искате да ми светите маслото? – Лицемерно попита Скорпиона, правейки крива усмивка,

– Какво, не можем да гледаме ли? – надърви се Булдога.

– Да не съм ти ухажор, че да ме разглеждаш.

– Нещо сме много горди на чужда територия! – Възкликна той.

– Затвори си плювалника и кротувай... докато все още съм добър.

– Какво?! Я повтори... (*нецензурно изказване*)... я стани...

– Ако аз стана, ти ще легнеш мутра недоразвита!

– Какво, какво???

Булдога стана от стола. Заедно с него станаха и приятелчетата му. Чувствайки численото превъзходство, стъпвайки тромаво, Булдога се приближи нахакано към Скорпиона и произнесе със заплаха в гласа.

– Чиче, не искаш ли да излезем да си поговорим?!

– Скорпиона се изправи, остави чашата с неизпития ал-

кохол на масата и със същия невъзмутим глас произнесе:

Ето сега ме ядоса...

Заедно с тези свои думи той рязко удари Булдога в корема, естествено с една четвърт от своята сила, карайки го да се сгъне на две. След това нанесе втори удар и пишман боеца се раздели със съдържанието на стомаха си летейки към Лудия и Коравия, досущ като реактивен самолет оставяше своята характерната следа. Тухлата се опита да се намеси в боя, но отнесе мощен удар по челюстта, който направи физиономията му още по тухлообразна, а Киселия още преди да замахне, измете с физиономията си всички чаши на съседната маса. Изпълзявайки изпод туловището на Булдога, Лудия удари със сила с един стол своя опонент. Но стола се строши с трясък в „желязната“ ръка на Скорпиона, а Лудия получи мощен удар по главата, от който бързо оправда своя прякор с комичния вид на своите зеници. През това време Коравия се бе засилил към неканения гост с пълната убеденост, че ще го съкруши със своята мускулна маса, както неведнъж се случваше по време на уличните сбивания. Но противника в последната секунда направи крачка в страни и Коравия помитайки всичко на своя път се вряза в голямото огледало на стената. След като се съвзе, Булдога извади нож, който носеше със себе си като най-последен аргумент в своите „високоинтелигентни“ обяснения и с диво ръмжене се хвърли в боя. Скорпиона му позволи да замахне три пъти във въздуха. Нямаше да е никак естествено бившия бригадир да прояви навици на професионален убиец. След, което със сложен, демонстративен удар, в стил карате, изби ножа от ръцете на Булдога, събори го на земята и за завършек го срита от страни няколко пъти. Заедно с това нарита и Тухлата, който се свестяваше от първия удар и Киселия, който дебнешком се задаваше отзад. При това последния с квичене отлетя към близката стена, получавайки мощен удар в областта на слабините. Като цяло, Скорпиона спретна добро сбиване, демонстрирайки обикновени хватки от карането, които напълно подхождаха на неговия образ. Когато енергията на хулиганите се бе изчерпала, Скорпиона извика изплашената сервитьорка и изваждайки тлъста пачка с

банкноти, изброи няколко стотачки.

– Това е за причиненото неудобство и хаос.

Хаоса се изразяваше в натрошените съдове, трите обърнати маси, четирите счупени стола и едно голямо огледало, на което Коравия остави своя лик.

– ...И донесете още една бутилчица коняк. Че моя, без да иска се разля, – учтиво добави той.

Изплашената сервитьорка хукна да изпълнява поръчката, а Скорпиона избута цинично идващите на себе си „пишман хулигани“ и произнесе:

– Вдигнали мерника върху грешния човек... Добре, хайде сядайте, да пием за мира. Днеска съм добър.

Булдога не посмя да се заяжда, тъй като доста го боляха хълбоците. А и останалите нямаха нищо против да опитат за първи път в живота си от скъпия коняк, бързо забравяйки за недавнашния бой. Компанията седна намусено заедно с новия гост. Обидата се топеше правопропорционално с намаляването на съдържанието в бутилката и унищожаването на поредните мезета. След един час всички вече си бяха простили, а разговора потече като между стари приятели. Скорпиона се представи като минаващ „гастрольор“ с прякор Владиката. Сподели доста „правдива“ история за някои от своите „доблестни“ дела, без да забравя да спомене и своите верни помощници. От разказа му направо избиваше на сълзи, как момчетата му един път не го послушали и се озовали в ареста. Скорпиона описваше с красиви тонове, с каква лекота харчеха бързо изкараните пари и какъв прекрасен живот са имали под негово ръководство. А сега от глупост, лежаха на наровете в ареста, вместо да обикалят скъпите ресторанти с красиви момичета под ръка.

Скорпиона почувства, че бе завладял изцяло вниманието на пичовете, които го гледаха с поглед изпълнен с възхита и улавяха всяка негова дума и движение. Именно в този момент произнесе някак между другото, че се задава една задачка, която изисква такива надеждни момчета като тях. Булдога избърса своите сополи и моментално предложи своите услуги, после започна да обяснява как няма по-на-

дежден от него в целия район... Новопоявилия се Чорбаджия произнесе с многообещаващ глас, че ще си помисли, а после уреди среща за утре в близкия парк. Доволната групичка заговорнически започна да кима с глави. След „братската“ раздяла „виновника за това тържество“ поръча допълнително по една бутилка скъп коняк за всеки един от бандата. Плати сметката и визирайки своята ангажираност напусна заведението. Благодарение на този щедър подарък, веселбата продължи до късни нощи. Булдога едва не възнесе до небесата своя нов Стопанин, продължавайки да развива „програмираната“ от Скорпиона тема. Според него, целия град може да застане пред тях на колене с такъв респектиращ „кръстник“, при това съвсем скоро. Тогава ще се сипят банкноти... Същата утопия кънтеше в главите и на неговите другари.

☆ ☆ ☆

Повечето от хората дори не подозират, колко пъти на ден се поддават на хипнотичното въздействие на другите хора. Последните, естествено в повечето случаи правят това несъзнателно. Например продавачите, които ви предлагат да си купите каквато и да било вещ, която при внимателен размисъл у дома се оказва напълно излишна; или пък специалистите от сферата на услугите, които примамливо привикват клиентите на заведенията; циганите, гадателите, мошениците, аферистите... Всички те се опитват да завладеят изцяло вниманието на своята „жертва“, залъгвайки я с някаква илюзорна мечта, като питон полска мишка. Човек дори не забелязва как клъвва на въдицата и как доброволно се разделя с последните си средства. Всеки е способен да се защити от подобна хипноза. За тази цел трябва да се направят няколко много простички неща – да отведе своя поглед, рязко да стане, да се измести на страни или да извърши каквото и да е друго движение, а най-главното – е да отвлече

своите мисли с нещо странично. А ако пред вас се намира напорист мошеник, да се премине в атака с повишен тон. Тогава хипнотичното влияние изчезва.

Много по-сложно е, когато човек се сблъсква с истински професионалисти, корифеи в изкуството на хипнозата. Тук е нужна неимоверна сила на волята, за да се противостои на натиска на чуждата власт над вашето съзнание. Неслучайно хипнозата се използва във всички разузнавателни служби на водещите страни по света. Хипнозата се явява таен „взлом“ в личността, пораждащ доброволно робство.

И Скорпиона отлично знаеше това. На „Острова“, особено в групата „Ижица“, постоянно работеха и върху тяхното съзнание, и върху закалката на тяхното подсъзнание. Учеха ги да хипнотизират човека и да му оставят постхипнотично внушение, след което, дадения „човек – обект“ изпълнява абсолютно всяка заповед, при това приемайки я неосъзнато за своя собствена инициатива или идея. На ликвидаторите им разказваха за физиологията на хипноза и нейните последствия в най-малки детайли, които официалната медицина толкова умело скрива от обществото.

Скорпиона владееше добре това изкуство, но в дадения случай се ограничи с обикновено хипнотично влияние, играейки всичко на всичко силна волева личност. След като си тръгна изобщо не се съмняваше, че когато на сутринта неговите нови приятелчета изтрезнеят в своите мизерни жилища, ще се заловят с още по-голямо настървение за възможността да се изкопчат от този „мизерен живот“ и ще се превърнат в тези, на които още вчера гледаха с черна завист.

☆ ☆ ☆

На следващата вечер, точно както и предполагаше Скорпиона, петимата очакваха своя нов Стопанин на уреченото място. Един професионалист може да постигне невероятни резултати, работейки с подсъзнанието на човека,

особено младия. Веднага след като в парка се появи Скорпиона, Булдога радостно се затича към него и стисна ръката му. Очите на всички участници блестяха, макар и никой от тях да не бе слагал и капка алкохол в устите си от сутринта. Това беше блясъка на страстта, порива на младостта към извършването на необмислени действия.

Скорпиона разбра, че тези пичове ще изпълнят всичко, което им нареди, но въпреки това проведе с тях допълнителна профилактична беседа, разпалвайки още повече пламъка в очите и предаността им. Скорпиона знаеше отлично, че човек може да бъде задържан или чрез страха, или посредством материализацията на неговите мечти, или с някакви възвишени идеали, следователно играейки на избран. За всяка възраст е характерно различно предпочитание. За тези млади и енергични хора най-важното бе материализацията на техните мечти, което им предлагаше и техния Стопанин.

Усилвайки хипнотичното влияние със своята увереност, желязна воля и леки заплахи в случай на провал, Скорпиона премина към същността. Първото, което каза е, че сериозните задачи не се решават на улицата, където минават много случайни минувачи, на което Булдога реагира моментално, предлагайки своя апартамент. После купиха храна и пиячка и се запътиха към новото място.

Жилището му представляваше жалка картинка. Създаваше се впечатлението, че не е виждало с векове метла или парцал. Сред ужасната атмосфера се намираха няколко скъпи вещи – телевизор, видео, касетофон – очевидно крадени.

Майката на Булдога работеше денонощно в завода. Бащата отдавна бе изоставил семейството. Така че Булдога си живееше практически сам.

Скорпиона седна на един стол. Останалите седнаха върху постлания с някакво покривало трикрак диван, четвъртото краче представляваше камарка от няколко книги. Въздуха в стаята бе застоял, миришеше на стари вещи. Булдога се засуети, събра разхвърлените из стаята вещи и ги изсипа в един от шкафовете на гардероба. Постави пред своите гости масичка, забърса трохите и сложи мазни прибори и

чинии. Когато вкусно миришещия пушен салам и другите мезета бяха сервирани, момчетата не започваха с храненето, а гледаха своя Стопанин. След като видя тези „мъки“, Скорпиона произнесе:

– Мен не ме гледайте. Махайте на воля, че да вкарате по-бързичко своите мозъци във форма.

Скорпиона се отказа от храната не от отвращение, а от предпазливост. Когато по-късно си тръгна от апартамента, реално не бе оставил нито един отпечатък, все едно никога не е бил в него.

Докато народа омиташе храната, Скорпиона започна да разяснява ситуацията. Похищението бе представено като детайлно разработен план. Нещо повече, ролите в него бяха съобразени в съответствие с умствените и физически способности на всеки един участник от групата. Взимайки предвид техните не особено големи умствени способности, Стопанина започна да разяснява изключително детайлно първата стъпка от плана. И когато забелязваше, че са схванали всичко, продължаваше по-нататък.

Този начин на поднасяне на информацията за тях бе изключително подходящ, тъй като бяха спрели да мислят още от училищното бюро, а в този случай не бе нужно да се напрягат много. Първата стъпка от плана бе да осигурят транспорт, който нямаше нужда да се краде, а да се вземе на заем от някой будала. С това нямаше никакви проблеми. Групичката вече имаше решение на задачата, кандидатурата бе една „Жигула“. Скорпиона даде пари на Булдога за своеобразно успокоение на собственика на колата. При появата на новите банкноти с лика на Бенджамин Франклин, нещата полетяха с огромна скорост.

Булдога, както се предполагаше, прибираше голяма част за себе си, давайки на балъка някаква незначителна сума, при това в народна валута. Върху парите, които бяха отделени за оформянето на документите не посмя да посегне. Това бе и причината пълномощното да се оформи точно за три дена.

Докато се решаваше първия етап, Скорпиона се зае с на-

мирането на подходящо помещение, което удовлетворяваше всички негови изисквания в предстоящото единоборство. В края на краищата намери такова място – полуразрушена сграда с три стаи, която някога е служила като подстанция. Скорпиона я огледа много внимателно, за тази цел си бе сложил ръкавици, за да не остави случайно някакви подозрителни следи. Тази изоставена сграда се намираше в покрайнините на областния град, далече от жилищните квартали. Наблизо се намираше градското сметище. Избраното място съчетаваше в себе си всички необходими характеристики, в това число и акустични, с цел проверка уменията на „Азовеца“. В това отношение Скорпиона дори даде малка подсказка на своя противник, избирайки такова място за запис на аудиото за откупа, където се съчетаваха едновременно звука от течаща канализация, шума на някакъв голям завод и намиращата се на близо железопътна линия. За да се установят тези едва забележими звуци бе необходима специална апаратура.

През трите дена, когато помощниците оформяха документа на колата, Скорпиона изясни още един важен момент от похищението – маршрута на предвижване на директора на фирма „Касандра“, тоест Андрей. Посредством своето набито око, ликвидатора изчисли вероятната психологическа характеристика на личността на жертвата, нейните физически способности, нейната доверчивост и подозрителност, проявата на комуникативност и затвореност. Подробностите за характера, начина и на живот, разпределението на задачите през деня, често посещавани места и други, не му бяха необходими. Скорпиона единствено засече кога излиза за работа и кога се връща у дома. За себе си, естествено отбеляза вероятните обстоятелства, които биха могли да усложнят или да облекчат операцията. Той нямаше никакво намерение да споделя тази информация с „похитителите, тъй като нямаше ни най-малко намерение да организира идеалното отвличане. Все пак според неговия сценарий, за бъдещите зрители, похищението трябваше да изглежда все едно бе планирано и извършено от пълни аматьори.

☆ ☆ ☆

Веднага, след като оформиха нещата с колата, Стопанина заедно с Булдога, Киселия, Тухлата и Коравия заминаха на оглед на бъдещото място, където щяха да държат жертвата. Стопанина накара Булдога да вземе със себе си крадения касетофон. Докато Киселия шофираше, Скорпиона ненатрапчиво предложи на Булдога сам да измисли текста за откупа. Булдога възприе това като знак за особено доверие към неговата личност и започна усилено да пъхти, съчинявайки някаква страшна заплаха, под завистливите погледи на своите авери, които също се опитваха да участват в този умствен процес.

Пристигайки на мястото всички заедно огледаха полуразрушената сграда, изрядно отъпквайки, оплювайки и опипвайки всички възможни места. След около час, под смеха и подигравките на глупавата компания, записа на касетата със съобщението за откуп започна. По време на записа, Скорпиона седеше в колата по-тих от водата, единствено усили лекичко звука на радиото на местната станция.

Външно, аудиозаписа с речта на Булдога изглеждаше като заплаха на обикновен похитител. Но за специалиста това бе отворена книга, разказваща за един малоумен бандит, който бе оставил персонален отпечатък не само на своята физиономия и тези на аверите си, но и точните координати на своето местоположение. За това говореха множество характеристики, основната бе речта на Булдога, изпълнена с различни местни диалекти. Изобщо подсказките с лопата да ги ринеш. Нелитературната реч със съществени отклонения в лексиката, маниера на разговор с персонални фразеологични съчетания, уличния стил, лошото произношение на някои звукове и окончания; бавното темпо на говор и значителни паузи, объркана форма на изложението; типа и тембъра на гласа; наличието на следи „паразити“; разпределението на ударенията в думите; особеностите на

речта вследствие разстройството на речевия апарат, който при Булдога се изразяваше в неправилната артикулация при произнасянето на звуците (неговата долна челюст бе значително издадена напред). Всички тези общи характеристики разказваха за пола на човека, възрастта му, антропометричните данни, нивото на културно и интелектуално развитие, социалната среда, в която бе израснал и обитава, географския район, където се е формирала речта му, дефектите в речевия апарат, навиците, а също така и подробния психологически портрет.

Освен това при детайлно техническо изследване на магнитната фонограма, ще бъдат засечени намиращите се наблизо съучастници с техните реплики, тихите фонови звуци, според, които може точно да се определи мястото, където е направен записа. Техническите характеристики на самата касета също разкриваха доста информация, по нея не бе сложно да се определи не само класа на микрофона, но и възможните звукозаписни дефекти на самото устройство, вида на лентата, равномерността на записа, използването на многократно употребявана магнитна лента. На последната се намираше откъс от стар запис на музика от местната радиостанция заедно с нейното често повтарящо се име.

Скорпиона прекрасно знаеше всичко това и специално нагласи нещата по този начин. Първо, за да убеди за пореден път Лекаря, а ако касетата попаднеше в ръцете на милицията, то и органите на реда, че похитителите – са банда от пет „отрепки“, които за първи път в живота си се опитват да забогатеят по този нагъл начин. По отношение на него самия всичко бе чисто, не се наблюдаваха никакви косвени признаци за наличието на интелигентен организатор. Второ, обилните „улики“, които Скорпиона така умело добавяше значително съкращаваха времето за търсене и съответно по-бързото наближаване на дългоочакваната среща с „Азовеца“. Докато Булдога записваше своята реч, Скорпиона мислено отреди на Лекаря срок от три дена. При това три дена – бе прекалено щедър жест за един „Азовец“. На „Острова“ този срок, при наличието на незначителна информация за

похитителите или напълно отсъстваща такава, се оценяше на 3+ по петобалната система. За издирването се даваха максимум 36 часа, имайки предвид неизвестната местност и това, че „похитителите“ са същите тези другари, които също правеха всичко възможно да получат по-висока оценка. Така че Скорпиона улесни на своя съперник задачата, защото се намираше в движение и не бе известно кога касетата ще попадне в неговите ръце.

За това, че милицията първа може да намери „пострадалия“ той нямаше никакви притеснения. И не защото регионалните служби по борба с организираната престъпност работиха лошо. Просто Скорпиона прекрасно знаеше за цялата бумащина, която неумолимо ще забавя разследването съгласно всички правила и закони. В бюрократичната машина първо трябва да постъпи жалба от близките на похитения (при това не по рано от три дена след изчезването му) или от лицето, от което се изисква откупа. Жалбата се регистрира в книгата за отчет на всички произшествия в района, за който отговаря дадения участък, след това се предава в регионалното управление за борба с организираната престъпност. Извършва се проверка на изложените данни. Също доста пипкава работа. След това се уведомява прокурора, който включва в процеса следователя. В течение на десетдневен срок, след като следователя се е запознал с всички материали от проверката и извършил своето разследване, при наличието на основателни доказателства възбужда углавно дело и го предава на производството. Тъкмо тогава започват оперативно техническите и оперативно издирвателните дейности. Естествено всички тези документи се съпровождат с думите „незабавно“, „в най-кратки срокове“. Но доста често желанието не съответства с реалните възможности, заради прословутия човешки фактор. В държавния апарат, с издирване на отвлечени хора се занимават голямо количество служители, но много често общия резултат зависи от опита, добросъвестността и степента на професионализъм на всяка отделна личност.

☆ ☆ ☆

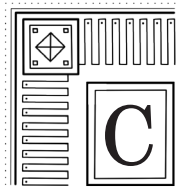
На следващия ден старичкото „Жигули“ спря пред офиса на фирма „Касандра“ Колата изчакваше леко в страни от сградата, докато не пристигна директора на фирмата и не показа своята „важна персона“ на невидимите зрители. След това колата го последва до гаража, където Андрей обикновено паркираше своето „Ауди“, преди да се прибере у дома. А от там се придвижи няколко пъти по маршрута до градското сметище.

Наближаваше петък – деня на самата операция. Булдога и неговите момчета си мислеха, че са универсални специалисти, щом при тях всичко се случваше толкова добре. В техните гладки като стъкло мозъчни гънки нямаше и нотка на подозрение защо Стопанина им толкова пришпорваше събитията. Скорпиона отново разясни сценария и последователността от действия, проверявайки дали неговите „похитители“ бяха усвоили всичко. След това им обрисува прекрасната картинка как ще се къпят в пари, след като приберат откупа и най-главното, как ще могат с размах да харчат на ляво и на дясно. И моментално ги заплаши с ужасна разправа ако някой посмее да го предаде или да прецака работата още в началото. Съдейки по страха, който се появи в очите на пичовете, бе ясно, че последното предупреждение бе стигнало до своите адресати.

☆ ☆ ☆

Глава четвърта

Отвличането

Според статистиката петъка се явяваше един от дните с повишена криминална активност, след понеделник и вторник, особено, когато ставаше въпрос за отвличането на хора. И това не е удивително. Все пак петъка – е края на работната седмица. Хората чисто механически се занимават с ежедневните си задължения, съзнанието им вече е обзето от мечти за почивка. Натрупва се умора от работната седмица, която притъпява тяхното внимание.

Андрей размотаваше крачоли по офиса в очакване на Макс. Той също се бе изморил много през седмицата, само че от безделие. Безделието – е нещо много по-страшно от тежката физическа работа. Физическата работа поне гони всички глупости от главата. Човек така се сгърчва, че не иска да мисли за нищо, мечтае единствено да се добере до леглото. Съвсем друго нещо обаче е безделието. То създава благоприятни условия за проникването в главата на най-отвратителните, мръсни, и подли мисли, които малко помалко отравят не само тялото, но и психиката, превръщайки здравия човек в патологичен неудачник. Неслучайно в много водещи страни, психичните заболявания се лекуват с древния изпитан метод на – трудовата терапия.

Андрей имаше някаква малка канцеларска работа, която прехвърляше още от понеделник. И сега в петък, когато го бе налегнало отпускарското чувство едва ли щеше да се

захване с нея. След лек размисъл той отложи работата за идния понеделник. „В края на краищата Макс ще я свърши вместо мен“, – помисли си той. В последно време Макс не спираше да прави разни неща вместо Андрей и на Андрей това дори му харесваше. Нали в документите пишеше, че той е директора, а Макс „подчинения“, нищо че имаше свой спортен клуб.

Андрей крачеше в офиса измервайки разстоянието в помещението стъпка по стъпка, човека просто не знаеше къде да се дене от налегналата го скука. Още не бе настъпил края на работния ден, а той вече бе изпил четири кафета, гледал няколко видео филма и говорил по телефона, а Макс, който бе заминал да купува стока в съседната област не идваше и не идваше. Колко можеше да чака „Негово Величество“ да се върне. Андрей започна да юрка Макс в мислите си и лека-полека да преминава към груба обвинителна риторика. Подплатения с безделие гняв, започна да завладява все повече и повече мислите на директора. И колкото повече се потапяше в своите „ефирни“ фъшкии, толкова повече в него изникваха някаква „зловонна“ обида, завист и егоцентризъм.

Намирайки се в това състояние той едва дочака 16:00 часа, което според неговите мерки означаваше края на работното време за директора на фирма „Касандра“. Хулейки Макс, той започна да се стяга към дома, а по пътя обиди и секретарката на фирмата без никаква причина. Андрей не можеше да разбере, защо днес е в такова кофти настроение. В главата му вреше каша от глупави и обидни мисли, която плискаше всичко наоколо с интензивното си кипене. В съзнанието му трайно се закотви злобата, недоволството от живота и недостига на средства за всички растящи желания. Той седна в своето „Ауди“ и потегли към дома.

Когато пристигна, паркира колата в гаража. Нервно блъсна металната врата и проклинайки в своите мисли всичко на света, се запъти към дома. Все още не бе излязъл от малката уличка, когато почувства как зад него се приближава тихо някаква кола. Директора не успя да се обърне, когато получи мощен удар по главата, от който бушуващия

поток от мисли ментално секна, запълвайки съзнанието с пълен мрак.

Андрей се свести в доста неудобно положение. Той лежеше с вързани ръце и крака и с парцал в устата. На главата си имаше някакъв смрадлив чувал, пропит с миризмата на гнили зеленчуци. Главата му тежеше като гюле. Без да разбира какво става, се опита да помръдне, но в същия момент „гюлето“ оживя и му вкара няколко удара и ритника. Тогава стопли, че се намира на земята в движещ се автомобил, а върху него се намираха три чифта крака. Овладя го мощна паника. „Кой? Защо? Какво толкова съм сторил?“ – в съзнанието му прелитаха една след друга различни страхливи мисли. Неизвестността пораждаше в него ужас и огромен животински страх за живота му. Само преди няколко минути го проклинаше, а сега го тресеше една-единствена мисъл, как да не го изгуби. Колко двулична е съдбата и какви шегички си прави с тези свои „многоуважавани“ поданици!

От натрупалото се отчаяние и непоносимата смрад на тясното пространство, Андрей започна да се щура като дребен гризач попаднал в щракналия капан. Но неговия пламък бе бързо загасен от трите чифта налагащи го крака и ръце. Завършвайки назидателната процедура, някой извика заплашително:

– Ако рипаш много ще ти теглим ножа като на свиня!

След тази ужасна фраза Андрей стана по тих от водата, а на лицето му потекоха като река сълзи и сополи. Цялата тази лепкава субстанция се смеси с пръста от чувала и се превърна в черна лепкава кал, която се размаза по лицето на директора на фирма „Касандра“. Изглежда трагичното пророчество на дъщерята на Прим, в чиято чест така смело бе кръстена фирмата, започна да се сбъдва.

Когато спря колата, мъжете го извлякоха от нея и го поведоха като овен, насочвайки го с ритници ту от ляво, ту от дясно. Спъвайки се в някакви камъни Андрей ту залиташе, ту тихо ридаеше от болката и унижението. Най-накрая го хвърлиха на студения бетонен под и започнаха безцеремонно да го ритат, без да се затормозяват много с обяснения. От

всички псувни и заплахи, които Андрей чу от своите врагове, той разбра, че за тях се явява най-голямата отрепка на света. Но защо именно него. Този въпрос не спираше да го тормози.

Думите бяха съпровождани от силни ритници в главата, гърба, корема, все едно пред тях не лежеше жив човек, а бездушно плашило. Андрей изнемогваше от парещите удари. Цялото му тяло гореше, а съзнанието устойчиво фиксираше една постоянна, непоносима болка. Болка, болка, болка и нищо друго, освен болка... Ето че дойде времето горчиво да съжалява, когато другите ученици на Сенсей съвестно тренираха и отработваха упражненията по контролиране на своя праг на болка, изучавайки бойния стил на школата „Катедо“, а той безбожно имитираше активност.

Когато Андрей отново дойде на себе си, около него вече нямаше никого. Навсякъде цареше единствено мрак. Колко бързо се сменят ценностите на човека, когато се намира под мощната преса на физическото и психическо насилие. По-рано Андрей се радваше единствено, когато получаваше своята заплата. Сега бе изключително щастлив, че го бяха оставили намира. Той дори се радваше на студения бетонен под, който поне малко убиваше парещата болка на тялото. И най-голямата радост идваше от това, че все още е жив.

Подобно чувство и позитивна нагласа вероятно идва при всеки, който се озовава в екстремни условия. Но само силните личности са способни да го укрепят и съхранят. Слабите много бързо го губят, тъй като в разума отново се възцарява познатия, мощен причинител на житейския смут – Паниката... Паниката изпълни до краен предел мислите на Андрей, а въображението му се пръскаше по шевовете от всевъзможни трагични завършеци: как ще започнат да го убиват, как ще си изгние на това място, без да бъде намерен, как отвратителните плъхове ще започнат да го гризат парче по парче... И вместо да се стегне като истински мъж, Андрей се разплака, все едно бе малко детенце, поразено от страха на собственото си въображение.

☆ ☆ ☆

На връщане от съседната област, на Макс му се счупи колата, за чийто ремонт отидоха четири часа. Тъкмо за това, когато влезе под пара в офиса, вече бе 19:00 часа. На масата лежеше бележка от секретаря и касетка. В бележката се говореше, че някакво момченце я е донесло и казало да я предадат лично на „началниците“. Прочитайки я Макс не и отдаде особено значение. Долу стояха работниците и колата натоварена до козирката със стока, която трябваше спешно да се разтовари, преброи и пренесе в импровизираното помещение наречено склад. А след това отново да се свери товарителницата.

Когато основната работа бе свършена, Макс се зае да проверява цялата счетоводна документация, сверявайки я с количеството доставена стока. Звънна телефона на рецепцията. Макс въздъхна, прекъсвайки за кой ли път своя отчет и се запъти към телефона.

– Привет, – чу се уморения глас на Сенсей.

– О, привет! – оживи се Макс.

Обаждането на шефа го зарадва. Макс го уважаваше посвоему. За него той бе човек, с когото може не само да се посъветва, но и понякога да му „поплаче в жилетката, от живота насъщен“. Шефа се обаждаше периодически във фирмата.

– Как вървят нещата?

– Не питай! Представяш ли си, днес ходих за стока и за зла участ, на пътя...

По нататък Макс започна да разказва подробно, как се скапал двигателя и колко време и усилия му отнело да го оправи.

– ...Пристигам и си викам, че поне Андрей ще ми помогне, а неговата диря отдавна бе изстинала. На това отгоре се появи някаква касета за „началниците“...

– Каква касета? – Заостри своето внимание Сенсей.

– Е, Аудио касета. Още не съм я слушал. Но Лида написа в бележката към нея, че някакво хлапе я е донесло и заръчало да я предадат лично на „началниците“... Сигурно нашите отново са измислили някоя шегичка!

– Я пусни касетата.

– Ей сега.

Макс приближи касетофона до слушалката, постави касетата и усили звука. На касетата се чу шумолене, някакви неясни звуци, някой си прочисти силно гърлото. Чу се далечен смях. След това започна нескопосаната реч на някакъв уличен хулиган, че директора на фирмата е похитен и че искат откуп 50 000 долара. И цяла тирада, заемаща половината касета, какво ще се случи с него ако не бъде платен откупа. В края на разговора наредиха да събират парите и да не съобщават в милицията, иначе няма да видят директора жив. Също така, след три дена да очакват обаждане със събраната сума. Макс леко се стъписа, а после се усмихна:

– Чу ли?! Някакъв майтап... Това е дело на нашите момчета. Ама че и шегички пускат в края на седмицата!

Макс се отпусна, но сериозния глас на Сенсей отново го накара да се съсредоточи:

– Къде е Андрей?

– Не знам. Цял ден ме нямаше в офиса, но вчера го видях... Да бе, това е някаква тъпотия. Кой е този глупак, който ще отвлича Андрей и на това отгоре ще изисква за него такава сума?!

– Така, нека да направим следното... Стой до телефона. Не ходи никъде. Ще ти звънна след 15 минути.

– Добре.

Макс постави телефонната слушалка. Той все още се надяваше, че това е някаква дебилна шега на колегите. След като поседя малко, грабна слушалката и набра домашния номер на Андрей.

– Ало, лельо Маша? Здравейте. Макс е. Андрей вкъщи ли е? Не?.. Още не се е прибрал от работа ли?.. Да.. Не бе, нищо не се е случило. Сигурно е някъде с момчетата. Веднага като се прибере нека да ми се обади в офиса или у дома.

След това Макс набра още няколко номера на познати и приятели. Но безрезултатно, Андрей бе изчезнал. След като едва успя да се свърже със секретарката чрез телефона на съседите, Макс изясни всички подробности на днешния работен ден на Андрей и озадачено върна слушалката на своето място. Изглежда това не бе шегичка. Следователно трябваше спешно да се предприема нещо, за да се спаси Андрей. „Къде ли е сега? Може да се нуждае от нашата помощ?“ В главата на Макс започнаха да се въртят купища въпроси. Още от своето детство той имаше развито дълбоко чувство за приятелство и братска солидарност. Тъкмо за това ако някой, когото смяташе за свой приятел, изпадаше в беда, Макс винаги съпреживяваше това вътрешно и се опитваше да помогне с каквото може.

Телефона отново зазвъня. Макс вдигна слушалката:

– Ало, Ало!

– Макс, аз съм – прозвуча дългоочаквания глас на Сенсей.

– Звънях, но Андрей го нямаше никъде, – Макс побърза да разкаже всичко, което успя да разбере.

– Добре. Слушай внимателно. Сега при теб ще дойдат едни хора, ще кажат, че аз ги изпращам. Дай им касетката. Разбра ли?

– Да. А после?

– А после спокойно се прибирай у дома. Аз ще уредя всичко. Ако се наложи, ще ти се обадя сутринта у вас.

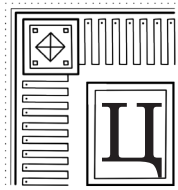
– Разбрах.

След като си казаха довиждане, Макс постави слушалката. Малко му олекна. Щом Сенсей се заема лично с работата, следователно нямаше за какво да се притеснява за резултата, тъй като нееднократно бе свидетел на това.

☆ ☆ ☆

Глава пета

Единоборството

ялата операция мина като по вода, учудващо гладко, като се има предвид не високите умствени способности на похитителите. Всяка извънредна ситуация най-вероятно щеше да ги вкара в ступор. А и директора на фирмата се оказа рядко срещан ревлив екземпляр, което само потвърди изводите на Скорпиона за бутафорните, раздути с множество слухове фирми на Лекаря. Той дори съчувства искрено на „Азовеца“. Колко търпение трябва да имаш и да поддържаш достойно играта с такъв идиот като директора!

На пост през нощта бяха останали Булдога, Тухлата и Лудия, на сутринта трябваше да ги сменят Киселия и Коравия. Стопанина им обеща да ги навести след един ден. Но реално Скорпиона бе замаскирал не далече своята кола и бе съоръжил удобен наблюдателен пункт. Той очакваше идването на „тълпата“ заедно с високия гост.

На вън бе златна есен. Истинско циганско лято. От време на време сред нощната тишина, от изоставената сграда се чуваше нечий смях, изпод врата се виждаше светлина от прожектор. Всичко си беше добре, с изключение на нетърпимата смрад от близкото сметище... Но Скорпиона бе кален. В какви къде-къде по-смрадливи места с човешки изпражнения бе летувал. Както се казва – особености на професията.

Близо към 24:00 часа зад не голямата клисура, където седеше в засада Скорпиона, откъм пътя, се чу далечен шум

на двигател. Но в тъмнината не се виждаше нито един блясък от фаровете на колата. Скорпиона се усмихна, разпознавайки познатия похват и погледна на часовника с подсветката. От момента на отвличането бяха изминали само 6 часа. „Никак не е лошо, 6 от възможни 36 часа“, – помисли си той и дори взе леко да съжалява, че облекчи толкова много задачата на своя съперник. След това зае безшумно позиция и застина в очакване на скъпите гости.

Но така и не последва шума от очакваната „тълпа“. „Нима е дошъл със своята група“, – помисли си Скорпиона. Това че Лекаря бе съхранил своята стара гвардия в пълен състав нямаше никакво съмнение. Подобно развитие на нещата явно не влизаше в плановете на ликвидатора. В тази ситуация ловеца с лекота можеше да се превърне в жертва, независимо от своя висок професионализъм. И естествено, не можеше и дума да става, за каквото и да е единоборство.

Скорпиона се приближи безшумно и се покатери на едно дърво. В даденият момент това бе най-безопасното място. Намирайки се там той можеше с лекота да контролира периметъра и до известна степен да не се опасява от изненади в гръб. Макар, че от тези „Островни“ призраци можеше да се очаква и най-невероятното.

„Иживецът“ огледа територията със своя прибор за нощно виждане. Ето, Тухлата излезе с пияна походка и се запъти към храстите. „Гостите трябва вече да са заели своите позиции. Следователно сега трябва да се случи някакво раздвижване. Точно така!“. Иззад дървото, за миг се мярна „обект №1“. „Какъв мълниеносен удар! Хъм, моите поздравления“. Тухлата моментално се трупяса с наполовина свалени панталони. Това че нямаше да се събуди в близкия час бе абсолютно сигурно. „обект №1“ смени позицията си. „Така, а къде са останалите?“ Скорпиона напрегна своето зрение и заедно с това увеличи резкостта на прибора. Но колкото и внимателно да наблюдаваше, нямаше нищо, освен движещи се дребни животни и прелитащи нощни птици. „Нима е дошъл сам-самичък? – удивено помисли Скорпиона и веднага се коригира: – Защо пък не? Нали е „Азовец“. Такива

като него, сам-самички, са изпълнявали такива невъзможни мисии..., какво остава за такава дреболия... И все пак, защо е дошъл сам?“ Наоколо действително не се виждаше нищо подозрително. „Все пак не е много разумно да разкрива своите таланти за такива дреболии. Дори и да свърши цялата работа сам, трябва да създаде такова впечатление, че директорът е бил освободен от цяла тълпа негови помощници... Никак не е добре да излиза на светло и да разваля илюзията на обикновен смъртен шеф, изтерзан от проблемите във фирмата...“ В този момент Скорпиона се досети. „Азовецът“ можеше да дойде сам единствено ако бе разбрал намека за двубой, ако знаеше, че го чака „той“. „Какво пък, още по-добре“. Скорпиона слезе безшумно от дървото. Скри прибора за нощно виждане и с меки стъпки се стопи в тъмнината, насочвайки се към сградата. Черния спец костюм го скриваше в нощта, така както и неговия противник.

Докато Сенсей се справяше с Лудия, на когото му бе хрумнала идеята да изплаши Тухлата, Скорпиона проникна незабелязано в сградата. Булдога не успя да се обърне и да погледне кой влиза в сградата, когато получи удар по дебелия си врат със страничната част на дланта, който изключи съзнанието му за доста дълго време. Ако на Булдога му бяха казали, че това бе неговия Стопанин, той за нищо на света нямаше да повярва. За какво му е на Стопанина да неутрализира своите верни песове? Той дори не можеше да си представи, че Скорпиона зачистваше бойното поле от излишни свидетели за единоборството.

Директора бе затворен в най-вътрешното помещение, достъпа, до което преминаваше през още една стая. Скорпиона бързо огледа помещението. Неговите подчинени бяха успели вече да домъкнат от сметището някакво походно легло и да си направят нещо като малка масичка, на която се търкаляха огризки и празни бутилки. Скорпиона бързо постави няколко алуминиеви кутийки от бира и шепа стъкла от счупени шишета в различни места на стаята. Запомняйки местоположението на тези „аларми“, той изключи фенерчето. Сега имаше очевидно предимство, тъй като прекрасно

знаеше стаята, разположените в нея вещи и обездвиженото тяло на Булдога в качеството си на капанче.

На „Острова“, единоборствата в пълен мрак се смятаха за най-яката битка. Учителите обожаваха да разпръскват из тренировъчните помещения купища различни дребни предмети и мебели. Само посмей да се натъкнеш на едно от тях и моментално издаваш позицията си за радост на своя противник! Най-големи пакостници бяха дребните предмети: счупени стъкла, шишета, консервени кутии, камъчета, станиоли, смачкана хартия, различни битови предмети издаващи шумолящи и звънящи звуци. Учителите имаха изключително въображение в измислянето на всякакви хитроумни препятствия. Всеки път се създаваше коренно нова обстановка с неизвестен брой противници. Само посмей да не минеш всеки етап и веднага ти добавят допълнително изпитание в стая с „изненади“! А там, където и да се докоснеш бие слаб ток. Тогава мигом се научаваш да усещаш околното пространство, спомняйки си всяко естествено и „свръхестествено“ общуване с природата на своите далечни предци.

На „Острова“ също така учеха да се слуша и да се определя и най-малкото шумолене или движение. Да се определя всеки вид хладно оръжие, намиращо се в полет или падащо на земята, хиляди различни предмети. И всеки трябваше не просто да чуе и да реагира на време, а и да определи вида и формата му.

В стаята се възцари тишина. Скорпиона сви и отпусна няколко пъти своите клепачи с цел бързото адаптиране на зрението към новите условия. Зае удобна позиция и се концентрира върху дишането, превеждайки го в бавен и плавен ритъм. Мислено настрои своя мозък към перфектна координация на всяка своя клетка от тялото с нервната система и новата честота на вътрешен ритъм. Тази бърза пренастройка бе плод на тежки и дълги тренировки на работа с мислите и техния контрол. Сърцето започна да бие по-леко. Ума стана студен, пресметлив и концентриран единствено върху целта. Всичко останало – емоциите, желанията, неочакваните физиологични прояви бяха сложени под железен контрол,

някъде дълбоко в подсъзнанието. В противен случай, ако в главата се разхождат неконтролируеми мисли, на човек веднага му се приисква да кихне, да се изкашля, да хлъцне, да се почеше и т.н. Изобщо, малко ли желания ще изникнат мигом, само защото не трябва! Това е все едно да ви помолят да не мислите за куца маймуна. И бъдете сигурни, че мигом, във вашето съзнание ще изплува нейния образ. Това се случва, не защото сте безнадеждни. А защото всеки човек, неумеещ да държи под железен контрол своите мисли (а тези хора са поне 99,99% от населението на Земята), ще пожелае да направи това, което в дадения момент му е забранено.

Буквално след няколко минути от заставането си в бойна позиция, Скорпиона почувства полъх. За голямо удивление ръждивата врата не издаде нито един скърцащ звук. Температурата в стаята започна да расте. Скорпиона почувства отдавна забравеното чувство за присъствие на родна „островитянска“ душа в това пространство. Но следвайки желязната заповед, мозъка просто фиксира дадената информация и безжалостно я изпрати в дълбините на съзнанието, възстановявайки перфектния контрол и фокус за достигането на целта. Слуха се превърна в ехолокатор. Сега всичко имаше огромно значение: всяко леко шумолене, полъх или напрежение във въздуха. Мозъка като един суперкомпютър изчисляваше трескаво постъпващата информация от околното пространство. Скорпиона започна да се движи. Макар и обикновения човек едва ли би нарекъл това движение, тъй като много наподобяваше на някакво бавно и лениво земно същество. Цялото тяло се движи незабелязано, краката едва-едва се плъзгат по земята опипвайки пространството, все едно с „хиляди мустачета антени“, които по някакъв непонятен начин превръщаха своите сигнали в усещания. Тези усещания определяха предметите на пътя и мозъка изчислява възможния безопасен обходен маршрут.

Спиране... Прочувстване... Движение... Спиране... Прочувстване... Движение... Вътре тиктакаше „хронометър“. Нужно е да се отчита и всяка секунда. Подобни „игри“ могат да продължат и по 6 и по 8 часа без прекъсване, ако ис-

каш в края на краищата да омотаеш своя противник. Но с всеки изминал час „хватката“ от това лудо напрежение ще отслабва. В края на краищата ще победи този, който най-добре умее да държи под контрол своите мисли.

Спиране... Прочувстване... Движение... Дишането, пулса и концентрацията на Скорпиона бяха в своя максимум. Той почти усещаше физически своя съперник. Но доближавайки се всеки път до предполагаемото му място, разбираше, че „Азовеца“ вече не се намира там. Лекаря се оттегляше много внимателно, бързо и изключително безшумно. Нито един от заложените капани не бе задействан. Скорпиона не се бе напрягал така от много време. Отдавна не бе изпитвал такова удоволствие от достоен противник. Чувстваше се, че Лекаря има същите навици, близък начин на мислене и действия. В така стеклата се ситуация, двамата можеха да се преследват и до сутринта! Само ще си загубиш силите и времето, и ефект никакъв! Тогава Скорпиона разбра, че „Азовеца“ нямаше намерение да го напада, а да му покаже своята класа. Добре, – помисли си той. – Сменяме тактиката.

„Иживецът“ реши да тръгне на пълен контакт. Той приведе своето дишане от равен към ускорен режим и премина рязко на скоростна тактика, използвайки доста хитроумен подход, наречен от наставниците на „Острова“ „гордиев възел“. Той започна да се движи с висока скорост в различни посоки, разсичайки с ръце цялото пространство, все едно бе сенокосачка. Нетренирания човек щеше да умре от тази зловеща атака още в първите секунди. Военните спецове можеха да издържат максимум 3 минути. „Островитянина“, който познава тази тактика обезателно се премества в центъра на „възела“, където трябва да предприеме мерки срещу съкрушителните удари. Но изглежда „Азовеца“ също премина към тази тактика, тъй като Скорпиона, в края на краищата, се озова сам в този „възел“.

Но „Иживецът“ запази хладнокръвие и в тази ситуация. Избягвайки завършващия удар, той използва тактиката от близкия бой наречена „лепкави ръце“. Тази тактика даваше значително преимущество в тъмнината, ако целта на боеца

е максимално бързо и целенасочено да стигне до противника и да го унищожи, както казваха на „Острова“, по зададени координати. Но пред него се намираше специалист, прекрасно владеещ всички техники от този секретен бой. Той не позволяваше на Скорпиона да нанесе смъртоносен удар, но и самият не нанасяше такъв, независимо, че „Иживеца“ допускаше няколко пъти груби грешки. „Азовецът“ нямаше намерение да се възползва от тях. Защо? В дадения момент просто нямаше кога да се размишлява над тази тема. Боя между специалисти – сам по себе си е тежък бой, а боя между „островитяни“ си бе уникално явление в живота. Защото боя като такъв просто отсъстваше. За „островитянина“ има просто цел, която трябва да бъде поразена максимално бързо. Формулата на този бой е една: в минимален срок да се нанесат максимален брой смъртоносни удари. Всичко се случва за броени секунди. Скоростта е невероятна. Едва ли страничния наблюдател, ако имаше такъв, щеше да забележи някакви удари и блокове. Не, нямаше да види нищо. Просто щеше да почувства рязкото увеличение на температурата на околната среда и нагнетяване до краен предел на атмосферата в даденото пространство.

Боя на двете сенки продължи няколко секунди. Но за това пък какви грандиозни секунди! Скорпиона работеше на пълна мощност. В този момент се биеше не обичайния Скорпион. Той бе изчезнал. Имаше само една тренирана супермашина, суперчовек, който се сражаваше на предела на своите възможности. По скоро имаше двама такива Суперчовека с еднакви заложени програми. Техните мозъци дори не анализираха ударите, както правиха обикновените бойци. Вместо сложната верига от реакции, когато чрез човешкото зрение мозъка оценя ситуацията, анализира я, взима решение, след това предава тази команда в малкия мозък (двигателния център), а от него по нервите дава сигнал на мускулите, – при тях работеше директно подсъзнателната памет. Единия противник още не е вдигнал ръката да нанесе удар, а другия вече прави блок срещу този удар.

Това е висш пилотаж в Изкуството на Големия бой – ра-

боти се на предвиждане, където се активира малкото пихтиесто мозъчно вещество наречено – епифиза. Тази тайнствена и до ден-днешен не изучена шишарковидна жлеза често се споменава в старинните книги, в това число в древния трактат „Изкуството на войната“, като РИНГСЕ „съзряващо кехлибарено зрънце, разкриващо на Майстора психическото зрение на Третото око, даряващо го с духовно зрение“. Очевидно, учителите от „Острова“ се бяха застраховали доста добре, както със съвременни знания, така и със знанията от дълбока древност, с идеята да отгледат уникална „порода“ Войни, не само на грубо физическо ниво, но и на тънкото подсъзнателно ниво. Последното се бе оказало прекалено загадъчно за съвременната наука. Затова ги спасяваше добре забравеното Старо, благодарение, на което учителите успяха да постигнат изключителни резултати – да проникнат в тайния килер на подсъзнанието. Както е известно, новото – е добре забравено старо.

В подобно единоборство между двама Майстори печели този, който владее по-добре силата на мисълта и духа. Най-сложното единоборство за човека не се явява физическата схватка, а вътрешната съпротива на собствените негативни сили. И Скорпиона загуби този бой с гръм и трясък. Не защото мускулатурата му бе по-слаба, а защото в мозъка му, независимо от „желязната завеса“, която бе спуснал, се шмугна една негативна мисъл. Една-единствена! Но това бе напълно достатъчно да изкара мозъка от перфектния работен ритъм. Ако противника му не бе равен по сили, това нямаше по никакъв начин да се отрази на боя.. Но Сенсей не бе просто Майстор, той бе супер Майстор с титанична сила на Духа. Тъкмо за това този момент се превърна в решаващ за изхода от единоборството. Частица от секундата невнимание и тялото на Скорпиона излетя далече на страни, срутвайки се на земята. Скорпиона разбра, че загуби играта. Лошите мисли започнаха да проникват все по-често в съзнанието му. С това той окончателно се обрече на загуба. Истинския бой бе завършил, остана баналната техника. „Иживецът“ реши да използва всички свои смъртоносни шансове до край. Падай-

ки на земята той бързо се претърколи и отскочи на страни. Приклекна на едно коляно и метна два метателни ножа по посока на противника, но по звука разбра, че не достигна някаква част от секундата да порази целта. Докато летяха ножовете, Скорпиона се възползва от шума и моментално смени своята позиция. Но не успя да достигне своята нова позиция, когато буквално на няколко милиметра от ухото му, с мощно свистене, прелетя „ответния поздрав“. Според логиката, човек би се дръпнал инстинктивно на страни, но Скорпиона продължи да действа против логиката. Той не тръгна да бяга някъде, а приседна ниско на земята, разплувайки се като жабок, плътно долепен до земята. Полета на втория нож удиви тотално Скорпиона. Той прикова дрехата на дясната му ръка към дългата дървена дъска, намираща се на земята зад него. Мощния удар изненада Скорпиона и той дръпна рязко своята ръка. Но ножа се бе забил дълбоко и от това дърпане „Иживеца“ си извади рамото и разкъса дрехата. За обикновения човек болката щеше да бъде непоносима. Но за Скорпиона тя оставаше на някакво далечно ниво на възприятието. Неслучайно го учеха да не чувства болка по време на боя.

Трябваше спешно да си обира крушите. Като последен аргумент с цел прикритие, Скорпиона взе в лявата си ръка пистолета със заглушител, откри огън и хукна към вратата. Той стреляше отлично и с лявата си ръка. По слух определи, че противника сменяше своите позиции с изключителна скорост. И едва направил 3 изстрела, когато в отговор получи няколко куршума. „Азовецът“ нямаше намерение да го убива и се целеше по крайниците.

Скорпиона успя да избяга от сградата, накуцвайки с единия крак, мястото, където бе прострелян. Разстоянието до колата, намираща се до клисурата бе около 100 метра. Но не успял да дотича, когато чу свистящ куршум, който разряза защитния костюм и рамото му, причинявайки силна пареща болка. Скорпиона моментално падна на земята, претърколи се няколко пъти и започна да стреля, променяйки постоянно своята позиция. Макар и да бе тъмно, но куршу-

мите ту от едната страна, ту от другата се забиваха в земята там, където току-що се намираше противника. Създаваше се впечатлението, че ако някой от двамата бе проявил и едно невнимание, то щеше да получи кървава дупка с диаметъра на противниковия куршум.

С голям зор Скорпиона успя да достигне до полянката, криволичейки между дърветата. С последни усилия дотича до колата. Двигателят на „БМВ-то“ изрева и колата полетя с бясна скорост. Пътя, водещ от сметището към асфалтовия път бе изключително разбит. Скорпиона се носеше с пълна газ, държейки волана със здравата си ръка. Колата подскачаше силно. Отзад се появи белия „Москвич“, който се движеше с последни силици, не желаейки да изостава. „БМВ-то“ бе корава марка, но вносна, предназначена не за такива „древнославянски“ чукари. И ако вземем предвид, че зад кормилото седеше руснак, чиито гени от поколение в поколение предаваха страстта към високите скорости, тогава може да си представим с каква скорост се унищожаваше вносната кола. Добре, че акуратните немци нямаше как да видят, какво се случва с тази красавица, иначе щяха да получат инфаркт.

„Москвича“ се движеше не по-зле от „БМВ-то“ по родните пътища, дори се отърва с много по-леки „травми“ от това безпощадно шофиране. Все пак тези пътища бяха неговата стихия. Както се казва, „у дома и стените помагат“. В нашия случай пътя. „Москвича“ почти успя да настигне „БМВ-то“ като му оставаха едва няколко метра, за да го настигне. Но в този момент минавайки завоя започна равния асфалтов път. В тази ситуация бе абсолютно невъзможно „БМВ-то“ да бъде настигнато от „Москвича“. Но дори и изоставайки безнадеждно, „Москвича“ упорито се носеше далече зад западната кола и малко преди входа към града, двигателя му загасна.

– Ах да му се невиди...

Сенсей излезе от колата и изгледа бързо изчезващите светлини на „БМВ-то“. Обекта отново бе изгубен.

☆ ☆ ☆

След около 40 минути, на сметището пристигнаха баретите, чийто ръководител бе Володя, един от бойците в старшата група на Сенсей. През това време, Тухлата, Булдога и Лудия започнаха да се свестяват. Веднага като видяха как от всички страни наизскачаха въоръжени мъже в камуфлажи, вместо да вдигнат ръце и да застинат на място, се разбягаха в различни посоки, за което получиха такъв поучителен урок, който запомниха за цял живот.

Натовариха ги в колите и ги откараха в някакво ужасяващо държавно учреждение, а след това многократно повториха предишния урок, при това толкова убедително, че „похитителите“ изпяха на един дъх цялата информация за плана на отвличането, без да изпускат и една запетайка. Заплахите на Скорпиона в сравнение с тази беседа се оказаха детска игра. По късно баретите им вкараха и една допълнителна порция вразумяващи „разяснения“, които силно стимулираха искрената изповед на хулиганите относно всички грехове от своята бурна младост, при това в подробен писмен вид. За първи път в живота си, „страшните похитители“ се сблъскаха със собствените си чела в суровата буква на закона, която ги накара за много дълъг период да си избият от ума мислите за посягане на някого или нещо чуждо. Благодарение на добросърдечните началници, които се смилиха над хулиганите и ги подведоха под отговорност не в отвличане, а по другите доброволно споделени грехове, „похитителите“ се отърваха от страшното обвинение по 126 алинея от наказателния кодекс за отвличане на човек.

☆ ☆ ☆

Скорпиона се сниши в своята бърлога и започна да леку-

ва раните си. В подобни случаи той никога не се обръщаше за помощ в болничните заведения. На „Острова“ ги учеха да се справят със собствени сили и подръчни материали, дори ако бе необходима операция за изваждането на куршум от раната. Превъзмогвайки мъжки силната болка, Скорпиона се превърна едновременно в хирург, медицинска сестра и пациент. Взимайки аптечката от колата той се дотътри до дома. Раната на бедрото си бе успял да превърже още в колата.

Първото нещо, което трябваше да направи сега бе да оправи изваденото рамо. Той завърза дясната ръка към дръжката на една от вратите в апартамента и сядайки рязко си намести ръката. Ставата отиде на мястото си.

След това се зае с най-сложното. Свали временната превръзка. Акуратно разряза дрехата около мястото на раната. Огледа раната. Имаше късмет. Куршума бе преминал покрай бедрото и беше предизвикал само разкъсване на кожата. Отново прикри раната с превръзката и започна да се подготвя към операцията в домашни условия.

Отвори аптечката и извади кислородната вода, малко памук и бинт. Взе хирургическия конец и игла. Самия конец потопи в чаша с водка, иглата нагря на огъня до червено и я сгъна.

Когато всичко бе подготвено за операцията той отново махна превръзката. Дезинфектира раната с кислородната вода. Наниза напоения с водка конец в импровизираната хирургическа игла и притискайки кожата от двете страни с чиста ръка започна да шие. Шевовете не бяха обикновени, а разположени доста на гъсто, през 2 – 3 милиметра, за да може раната да зарасне по бързо и да не се разкъса при натоварване.

След като завърши тази трудоемка операция, Скорпиона отново обработи раната с кислородна вода. Кръвотечението намаля. След това намаза с йод повърхността около раната. Извади някакъв мехлем с название „спасител“ от аптечката и намаза раната с него, а най-отгоре я покри с широк лейкопласт.

Физическите му страдания бяха дреболия в сравнение с душевните. Това, което се случи, го потресе до дълбините на душата му и предизвика още по-голямо изумление. Съзнанието го разкъсваше на части от загубата, глупавата травма, която сам си нанесе и позорното бягство от бойното поле. Но от друга страна беше щастлив, че се отърва само с това, тъй като почувства в единоборството, че се бе сблъскал с много по-могъща сила и волята, за която изобщо не предполагаше. Стори му се, че със своите действия дърпаше лъва за мустаците, изпитвайки неговото търпение. Сега „Иживецът“ разбра, колко глупава и смешна бе идеята да се организира това единоборство. Беше доста срамно да си признае, че като професионалист не можеше по никакъв начин да противодейства на „Азовеца“. И всичко това след толкова много години натрупан опит. За такъв спец, за какъвто се имаше, това бе истински позор! От друга страна, цялата тази история предизвикваше още по-голямо възхищение и уважение към своя противник. Лекаря се държеше повече от достойно, дори някак приятелски, „по островитянски“. Той имаше няколко шанса да убие Скорпиона. Защо не се възползва от тях? Нали разбираше прекрасно за какво бе организирано всичко това.

Никога до сега в неговото съзнание не се бе случвал подобен разкол, никога до сега не бе преживявал подобна вътрешна борба по отношение на своята жертва. Тези разнопосочни разсъждения го наведоха на мислите за неговия живот и тази тайна, която не смееше да разравя в своето съзнание. Прекалено много душевна болка предизвикваше! Но днес всичко се случи от само себе си.

Скорпиона добре знаеше кой е Лорда, за какво нищожество му се налагаше да работи. Но до голяма степен не му пукаше за този факт. Дори го устройваше това високо положение на своя „работодател“. В него бушуваше жаждата за Мъст.

Скорпиона бе възпитаван да служи предано на своята Родина. Той имаше всичко: огромна перспектива, вътрешен огнен порив, висока офицерска чест, патриотизъм. И всич-

ко това за благото и процъфтяването на неговата необятна страна. А сега нищо не бе останало, тъй като откраднаха най-ценното, което притежаваше – Родината. Разрушиха всички идеали. Унищожиха страната. Как го бяха хвърлили на произвола на съдбата, както милиони други негови съграждани. И какво имаше на около? Бандити, мафия, кал и печал. Всичко срещу, което се бе борил някога, изплува изведнъж на повърхността и започна да отравя хората със зловонната си миризма, покривайки със своята нечиста пелена властта, без да дава възможност за глътка въздух на потъващите хора... Това се нарича – дишайте си колкото искате там долу нашите душливи миазми, отравяйте по-бързо своето съзнание. И гледаш как всички „долу“ се превръщат в послушни зомбита. А който успее да доплува до върховете – ще стане също толкова омазан. Отдавна е известно: че ако се омажеш с фъшкии, дълго време няма да можеш да се очистиш и ще отравяш въздуха около себе си.

Скорпиона се ядоса на цялата тази несправедливост. Това бе причината заради, която се нае да работи за Лорда – бандита, в чиито ръце бе съсредоточена огромна власт. Скорпиона вече не се интересуваше кой е на върха. Той имаше една цел – да очисти, колкото се може повече бандити, което също така му позволяваше да е винаги във форма и да се изхранва. Сега отново можеше да използва своите умения в полза на делото. Мисълта, че не убива нормални, порядъчни граждани го утешаваше. По този начин високопрофесионалния ликвидатор стана вълк единак с пречупен дух и огромна жажда за мъст.

До днес Скорпиона следваше своите цели непоколебимо, но се сблъска със Сенсей. Това не бе обикновено единоборство. Това беше нещо много по-дълбоко, докосващо потайните струни на душата. Той чувстваше това на някакво подсъзнателно ниво и невъзможността да преведе тази информация на обикновен съзнателен език го вбесяваше адски много. Все едно някой вътре в него бе разклатил трона на негово Величество Отмъщението, заобиколено от царството на злото, което кипваше още повече от това непонятно дви-

жение и плискаше във всички посоки своите гневни мисли. „Абе какъв е този „Азовец“?“ – мислеше си Скорпиона, поддавайки се на стихийната вътрешна борба. – Кой? Той води своя собствена игра на страната на бандитите! Бандитите... бандитите... бандитите... – в главата му се понесе ехо, все едно някой нарочно натискаше неговата психика с подобни манипулации. – Следователно и самият той е бандит. А аз съм ликвидатор... Професионалист... И трябва...“

Но нещо дълбоко в неговите гърди стенеше, нещо пречеше, нещо се съпротивляваше на злите мисли. То бе много слабо, но постепенно набираше сила и се разрастваше. Бавно, много бавно, но устойчиво. Злото все пак победи в този рунд, потискайки с огромната сила на волята, която все още бе на негова страна, всички опити на непонятното чувство изникващо от дълбините на душата. И веднага, след тази малка вътрешна победа на злото, Скорпиона отново се зае с разработката на своя противник. Сега вече нямаше намерение да премерва сили, а да покаже своя, изшлайфан до блясък, коронен номер – умението да си служи със снайпера.

☆ ☆ ☆

Глава шеста

Лов на „стръв“

Скорпиона прекрасно разбираше, че Лекаря също ще се заеме с неговото разкриване. И тъй като първия бе залегнал на дъното, логичния ход на Лекаря бе да се покаже някъде наяве и да примами Скорпиона от неговото леговище. Така да се каже да се направи на „стръв“. Това бе най-логично предположение след всичко, което се бе случило. „И къде може да се покаже или по-скоро покрай кого? – размишляваше Скорпиона. – До този, който ще ми предаде по цялата верига тази информация. Най-вероятно Лекаря вече знае, че имам някого във върховете, щом толкова бързо успях да се „реанимирам“ и включа отново в играта. Безусловно неговите фильори вече бяха разбрали по изгорената къща, кой е бил нейния наемател, следователно са на ясно, че моя източник на информация е Минос. А той от къде черпи своята информация? От местните бандити. А с кого от тях е свързан Лекаря? С Булба. Естествено, не директно. Но внедрените от него хора в редиците на Лекаря го информират за цялата му активност... Денис и Тома, ако не ме лъже паметта... Точно така... Съдейки по това как ги е ограничил, пускайки ги да препускат в една писта, означаваше, че отдавна ги е разобличил. Тоест, двамата за него са просто разменна монета. От тук идва извода: че за да ме накара да изляза ще се върти около тях. Но покрай кого?“

Скорпиона напрегна своята памет и започна детайлно

да си спомня всичко, което бе свързано с Денис и Тома от документите, които му бе предоставил Минос. След това направи сравнителен анализ на психологията и начина им на живот. По всичко личеше, че най-логичния вариант бе Тома. Той бе вързан много плътно към своята работа и посещаваше основно 3 места: жилището, офиса и любимото му кафене. От време на време Тома ходеше и на срещи с бизнесмени. Но най-често те самите идваха при него в офиса. Този график напълно устройваше Скорпиона. Още повече, че Тома обичаше да организира веселби в кафенето, на които канеше едва ли не половината град. Ето ти го и разпространението на слуховете! За разлика от Тома, Денис бе миткало. Съдейки по неговите действия, правеше това, каквото му скимнеше в главата. Прекалено хлъзгав и изключително неудобен тип. След тези свои изводи Скорпиона предрече по-нататъшната съдба на този бандит.

Все пак не бе възможно Скорпиона да се раздвои и да дебне Лекаря на две места! Трябваше да не се допускат грешки в предвижданията и да се създадат всички необходими условия, противника да се появи именно там, където Скорпиона ще го очаква във все оръжие. За тази задача най-удобния от двамата бе Тома. Следователно Денис трябваше някак да се неутрализира или в краен случай да се убие.

☆ ☆ ☆

Веднага, след като раните на Скорпиона заздравяха, той седна зад волана и тръгна да обикаля адресите, където можеше да се намира Денис. И тук паметта не го подведе. След известно време на издирване, той успя да го намери. Веднага му лепна прякора „Конска муха“, тъй като със своя живот доста напомняше на кръвосмучещо двукрило насекомо, преносител на различни нечистотии и болести. Още при първата среща, „Иживецът“ успя да го идентифицира и дори се учуди, тъй като лицето му донякъде приличаше на

това зловредно насекомо. Дали това бе грешка на природата или отпечатък от неговата вътрешна натура, породен от този тъй пагубен начин на живот? Във всеки случай Скорпиона нямаше намерение да достига до същността на този въпрос. Нека с това да се занимават философите заедно с етимолозите и психолозите. Неговата задача се ограничаваше само с отстраняването на това кръвосмучещо „насекомо“ от своя път, за да не развали грандиозните му планове със своето присъствие.

Скорпиона незабелязано се лепна зад него. Бяха необходими три дена за неговото проследяване. Всичко се потвърди, в това число и дръзката му криминална дейност. Скорпиона реши да го ликвидира без излишен шум. Изчезването на такава личност като „Конската муха“ нямаше да предизвика никакви подозрения. Подобни бандити често сменят своите господари – хранилки, често дори работейки за няколко такива едновременно. Изчезва едната и веднага на нейното място се появява друга изгладняла Конска муха.

Но случайността накара Скорпиона да промени своя план. За да не се натоварва излишно с визуалното проследяване на неопределената траектория на полет на своята жертва, Скорпиона съвсем незабелязано, когато Денис преминаваше през навалицата на пазара, му лепна микрофон и проследяващо устройство. Сега вече спокойно, седейки в своята кола, можеше да наблюдава неговото движение и да предвижда какви мисли прелитаха през главата му. Когато Скорпиона вече бе решил да ликвидира Конската муха, чу нещо любопитно от микрофона. Той се приближи и установи визуален контакт. Действително, Конската муха, заедно с други двама бандити ступваха някакъв солидно облечен бизнесмен, изисквайки „учтиво“ своите проценти и дълг. Яростно го заплашваха, че ще му изгладят физиономията с ютията в собствения му дом, посочвайки прозорците от втория етаж на близката сграда. В края на краищата Конската муха бе решил да изпълни своята закана, видимо надявайки се да измъкне от него не само дълга, но и предполагаемите валута и злато, намиращи се в апартамента. Завлякоха бизнесмена до входа на дома му.

Фиксирайки този разговор, Скорпиона се ориентира мълниеносно. Изяснявайки адреса на жилището, той се обади на ОБОП и съобщи анонимно за изнудването и грабежа на съответния адрес и буквално след половин час забеляза как се задаваше тихичко обоповския микробус, как във входа влязоха няколко солидни мъже със сивкави сака с издутини от левите им страни. След тях плътно пристъпваха четири барети в пълно бойно снаряжение. След това изслуша цялата пикантна лексика на двете страни при внезапното посещение, както и заплахите на потърпевшия, обещаващ да ги тикне в затвора за целия остатък от техния живот. После дойде ред на заключителното извеждане на бандитите с щракнати белезници от входа. Направо като на кино, вярно, с гледка от последния ред.

Сега вече Скорпиона можеше да не се притеснява за каквито и да било проблеми свързани с Конската муха в близките години. Прекалено високо бе положението на отупания бизнесмен, а и обоповците обработиха с финес изнудвачите! Изглежда лъжицата не бе за тяхната уста. Много по-добре, един товар по-малко от плещите!

Конската муха проклинаше своя живот. А глупака дори не се досещаше, че трябваше да лиже обувките на този бизнесмен, тъй като ако не бе той, на другия ден щеше да лежи в суровата пръст с дупка в челото.

Скорпиона се улови на мисълта, че се радваше на даденото обстоятелство като малко дете, което току-що бе направило пакост. Настроението му се подобри. „Това пък какво е? – помисли си неговото Его. – От къде се взе тази радост от несъстоялото се убийство в един закоравял, лишен от всякакви емоции супер убиец като мен? Нима губя своето вътрешно лице? От каква дупка изникна това съжаление към закоравелия бандит?“ Империята на Злото и Отмъщението отново взе да набира обороти. Ледената пелена започна да забулва всички подстъпи към дълбините на Скорпиона. От една страна той съжаляваше, че бе постъпил така, но скоро се успокои, анализира всички обстоятелства и се убеди, че бе направил всичко изключително точно, логично и най-главното, чисто и секретно.

☆ ☆ ☆

Така, оставаше да се заеме с Томата, с чието проследяване нямаше никакви грижи. При него всичко си бе постаро-му. Скорпиона дори успя да разбере, че в края на работната седмица Томата смяташе да организира поредната грандиозна веселба. Лекаря трябваше да се възползва от тази възможност, за да пусне „стръвта“ за Скорпиона. Томата оставаше единствения бърз и надежден канал на днешен ден за доставяне на информацията. Но дори и Лекаря да бе разкрил намеренията на Скорпиона да го причака на това събиране, той нямаше как да предвиди едно нещо: Скорпиона смяташе да действа против своята логика, която говореше, че убиеца трябва да се намира в тълпата от гости. Лекаря ще си помисли, че убиеца е вътре в заведението, а Скорпиона ще го посрещне от вън, около единствения път водещ към кафенето на Тома.

Разбира се, Скорпиона разбираше отлично, че след всичко случило се, Лекаря ще дойде най-вероятно със своето невидимо оръжие – групата от „Острова“. Макар предишния път това де не се бе случило. Странно, но факт. Ако тогава фильорите му бяха отцепили района, Скорпиона със сигурност нямаше да може да се измъкне, но и да бе успял, поради някакво щастливо стечение на обстоятелствата, със сигурност щеше да бъде проследен до своето леговище. В този случай след час, максимум два, капана щеше да щракне, без да даде възможност на жертвата дори да помирише стръвта. А до сега, Скорпиона не бе забелязал никаква странна активност, а и вътрешния му глас мълчеше, стоейки без работа някъде сред дебрите на подсъзнанието. Изводът бе един, леговището все още не бе разкрито.

Сега се налагаше да действа много по-предпазливо. Залога бе неговия професионализъм, по-важен дори от собствения му живот. От тук изникваше необходимостта всичко да се предвиди и обмисли повече от внимателно. Трябваше

да се анализират, както най-добрите обстоятелства, така и най-лошите. А според най-лошия сценарий всички околни сгради, входове, покриви, мазета, канализации, строежи ще бъдат пазени от фильори. Тези „катерачи–преследвачи“ щяха да проверят всяко ъгълче в района до най-малката подробност, всички опасни места щяха да се контролират. Всяка подозрителна персона още преди да мигне, ще бъде обезвредена, а ако не бъде, ще си има сериозни главоболия. С една дума – спец елит. „Не, тук трябва нестандартно за един професионалист решение. Едновременно просто и достъпно. Това трябва да бъде варварски метод, спонтанен, като при някой маниак – сериен убиец. Маниак? Защо пък не... Върви си той, не пипа никого. И изведнъж. Бам! Идиотизъм?! Точно. Но все пак има нещо. Най-важното в тази работа – е да се пречупи собствения, традиционния начин на мислене, който може да бъде предвиден и от противника. В тази ситуация играта е по ръба на острието. И все пак в нея трябва да присъства точност и пресметливост“.

Скорпиона премисляше няколко варианта. Но всички бяха сравнително стандартни. Превъплъщавайки се на застарял оръфан бездомник той тръгна да изследва местността покрай кафенето. Има такова старо, любимо за „островитяните“ правило: Ако искаш да разгадаеш фокуса и да забележиш това, което другите не виждат в упор, трябва да не се съсредоточаваш в ръцете и лицето на манипулатора. Трябва да се абстрахираш и да търсиш самия обект. Тъкмо това се опитваше да направи Скорпиона въртейки кръгчета в района. Той изучаваше и запомняше всяка, дори и най-малка дреболия, на своя път. Както се казва, безполезна информация не съществува. Всичко зависи от това, в коя глава се намира. Дори главата да сърби и да изглежда непрегледна, това не означава, че в нея не пулсира супер разсъдлив мозък.

Кафенето се намираше между сградите на микрорайона, който бе издигнат в последните 5 години преди рухването на Съюза. Тъкмо за това там имаше много ненужни боклуци, все едно нарочно оставени от строителите за бъ-

дещите поколения. Безобидния бездомник, без да бърза се разходи из квартала, събирайки в своята разнебитена количка всякакви боклуци и случайно търкалящи се бутилки. Опитното око на професионалиста изследваше купища скрити местенца, но хората на Лекаря ще съсредоточат вниманието си именно върху тях. Ако естествено решат да го подсигурят със своето невидимо прикритие. Трябваше да се измисли нещо оригинално.

Скорпиона се качи на покрива на един девететажен блок, залегна до края му и извади неестествено скъп бинокъл с усилена оптика за своя оръфан вид. Ако някой обикновен човек го бе видял в този момент, със сигурно щеше да си помисли, че го е откраднал отнякъде. Но едва ли щеше да се обади в милицията, тъй като манталитета на повечето граждани бе „мен това не ме засяга“.

Далече зад главното шосе се намираха обработваеми площи. Единствения асфалтов път водещ от микрорайона към шосето, преминаваше през пустошта, цялата изпълнена с малки хълмчета покрити с гъст, изсъхнал буренак. Посред пустошта бяха разхвърлени няколко големи бетонни панела и множество ръждиви железарии. Мястото беше добро за засада, но не беше това, което търсеше ликвидатора. Погледа му бе привлечен от резкия 90 градусов завой посред пътя. Там всека кола намаля значително скоростта. Южно от този завой се намираше камара с дребен чакъл: 360 метра от главното шосе и 40 метра от завоя на пътя, водещ към микрорайона. Това бе това, което търсеше. 60 – 80 метра – идеално разстояние за изстрела! Макар за Скорпиона и 360 метра да не бяха никакъв проблем. Но в този случай риска бе напълно излишен. Нещата трябваше да се решат с един-единствен изстрел.

Спускайки се от „небесата“, Скорпиона се приближи с паянтова походка на умиращ от скука бездомник към камарата с дребния филц, тя действително бе най-доброто място за засада. Откъм северната си страна имаше пряка видимост към пътя. Следователно нямаше за какво да се притеснява от случайните отблясъци на снайперската оптика, естест-

вено ако лекаря реши да дойде по светло. А това бе напълно вероятно, тъй като Лекаря, според данните на Минос, не бе любител на подобни събирания. „Следователно ще се появи или преди събитието или след него, едва ли ще дойде по средата, макар, че... Най-вероятно това ще е по-рано, нали все пак трябва някакво време слуха да се разнесе сред тълпата, преди да се е насмукала с алкохол. Извода: Лекаря може да дойде в промеждутъка от 15:00 до 19:00 часа. По това време все още е светло. Това е добре, тъй като видимостта ще е отлична, но е лошо откъм маскировката, ще трябва бая да се понапъна“.

Скорпиона обиколи камарата с филца. Явно някога е била доста голяма, като количество можеше да стигне за два такива пътя. Но сега, поради нуждите на страдащия народец бе намаляла с 3/4. Ако съвсем незабележимо се заравни, може да се създадат условия за перфектния изстрел. „Така, а това пък какво е?“ Не далече се търкаляше дълга желязна П образна кутия. Бездомника бавничко клекна до нея, все едно си почиваше от неспирното скитане, а после направо полегна, правейки се, че дреме. „Отлично!“ Кутията почти съответстваше на неговия ръст. В главата на Скорпиона се пробуди инженера изобретател, използващ сложни математически изчисления. „А какво ще стане ако изгреба във филца улей, поставя вътре кутията и я засипя с него, връщайки предишната форма на камарата с филц. Входовете ще маскирам старателно. Мястото вътре ще е напълно достатъчно да залегна заедно със снайпера. Така... оптималната височина на филца... далечината... траекторията на куршума... излиза точно където трябва, дори може под определен ъгъл... скоростта на полета... вятъра... силата на вятъра... влажността... топлината... прозрачността на въздуха...“ По нататък започнаха подробни технически разчети. Но главната задача по осигуряването на маскировка в зоната на предполагаемата акция бе успешно решена. Великолепно!

Бездомника отново клекна, прозя се и сладко се изтегна, все едно му се бе присънила бутилка бира и две големи пар-

чета хляб и салам. Връщайки се към действителността въздъхна тежко, изправи се със стон и се запъти към близкия храст да облекчи нуждата. Трябваше не само да се подготви мястото на срещата, но и да се измисли начин за екстремална евакуация.

Обмисляйки всички перипетии на изминалата партия, Скорпиона бе много по взискателен към себе си относно новия сценарий. Трябваше да се предвидят всички възможни и невъзможни непредвидени ситуации, не трябваше да се изпуска от поглед нито един дребен детайл. Той както никой друг знаеше, че такива дребни и незначителни моменти повличат след себе си големите неприятности, особено в неговия занаят.

След като се разходи из пустошта и събра в едно пликче сухи кучешки изпражнения, незабелязано го сложи до камарата с филц. Вечерта ще ми потрябва. След това се помота сред малките хълмчета, разположени от другата страна на пътя. И за да довърши своята игра (все пак не можеше веднага след една разходка сред пустошта да изчезне от зоната), Скорпиона обиколи микрорайона и влезе в него само, че от другата страна. Там видя голям боклукчийски контейнер – истинска радост за бездомника, който преливаше с различни отпадъци на очевидно доста заможни граждани. Очите му започнаха да светят и той започна с огромно удоволствие да се рови в него. Не бяха минали и 5 минути от тази невъобразима радост, когато получи мощен шут по задните части.

– Ах ти мизерник! На чия територия ровиш?! – прозвуча отзад страшния глас.

„Дядото боклукчия“ се огледа. Пред него стояха два бездомника около 40те със заплашителни лица.

– Аз, аз... момчета... Аз просто минавам, – започна да се оправдава „дядото“. – От къде да знам, че вие тук... това...

– Ей, бързо си обирай крушите! – заплашително извика втория и с всичка сила ритна чантата с бутилките на „дядото“.

– Изчезвам, изчезвам... – започна да се оправдава, спешно събирайки своите разсипани неща.

Връщайки се назад и забелязвайки, че никой не го следи, „дядото“ хукна с всички сили към ъгъла на близката сграда. После внимателно погледна от своето безопасно място. Бездомниците събираха някакви картонени кутии. „Дядото“ хъмна ехидно и обиколи от любопитство един квартал. Точно така... Там стоеше някаква раздрънкана кола със служебни номера, в която седяха още трима мъже с мърлява външност. Скорпиона се усмихна. Може ли такова нещо, да се сблъскам чело в чело с милиционерската служба по външно наблюдение! Правят ми се на бездомници. Пред престъпниците изглеждат доста убедително, а пред специалиста са пълен смях. Все едно сивия вълк да се дегизира като стара баба преди идването на Червената Шапчица. Какво да се прави, времената са тежки, такова е и положението в държавните служби. Както им плащат, така и работят. С техните заплати остава единствено да се правят на бездомници, дори не трябва да търсят спец костюми. В домовете им, гардеробите са пълни с такива. Скорпиона се усмихна и си помисли: „С нашата стремглаво растяща престъпност, в окръга няма да остане нито един истински бездомник. Няма да отстъпят и педя от територията си играейки на шпиони. Може само с едно стъпало, но все пак стоят по-високо от тях, следователно и силиците им са повече“.

Към вечерта Скорпиона вече беше изпипал всички подробности. Сега бе необходима груба физическа сила за реализацията на инженерния план. Той бе свикнал да работи самостоятелно, без свидетели, в това число при изграждането на собствените засади. Освен това имаше навици в много професии – монтьора, заварчика, строителя, дърводелеца, стругаря и цяла камара други специалности, които можеха да потрябват в многостранната дейност на „Ижица“. Но за днешната задача трябваше сериозно натоварване на мускулите. А раните едва започнаха да заздравяват. Наложи се да прави изключение. Без да мисли дълго той се гримира като селянин, седна в колата и се запъти към покрайнините на града. Обикаляйки из улиците, в едно ъгълче забеляза „Лада Нива“ покрита с брезент. По всички признаци си ли-

чеше, че колата не бе пипана скоро. Следователно нейния стопанин е или в отпуска или в командировка. В Скорпиона се разпали чувството на патриотизъм и без да му мисли много смени „БМВ-то“ за родната „Нива“, естествено временно. Как би се удивил стопанина на тази приказна метаморфоза, намирайки под брезента вместо вярната си „жаба“ чуждоземна красавица! Направо нямаше да повярва на очите си.

„Нивата“ подхождаше отлично на новия образ на Скорпиона. Той безпроблемно запали колата и се запъти към съседното градче. По пътя се сдоби с инструменти и водка. Минавайки през града сви по някакъв черен път и след 3-4 километра навлезе в някакво малко селище. Местенцето бе тихо и доста отдалечено от шосето. Съдейки по жителите, които гледаха след минаващата „Нива“ като на някакво рядко явление, бе очевидно, че тук се водеше заседнал живот. Местния автобус изглежда пътуваше много рядко до съседния град. Тъкмо такова място му трябваше на Скорпиона. Обикаляйки из селището той забеляза двама скучаещи мъже алкохолици, които очевидно искаха да пият, но нямаха пари да си купят.

Скорпиона спря колата и погледна през отвореното прозорче. Мъжете с любопитство погледнаха към него.

– Здравейте, мъжаги!

– Здравей.

– Как е живота?

– Какъв ти живот?! Сам виждаш, умряла работа!

– Имам работа. Искате ли да ударите едно рамо?

За по-голяма убедителност на своите намерения Скорпиона демонстративно се протегна към своя портфейл. Мъжете се сепнаха, все едно излязоха от дълга летаргия и бързичко се приближиха.

– Какво трябва да се прави? – с интерес попита единия от тях, облизвайки пресъхналите си устни без да отделя поглед от портфейла.

– Дребна работа, да се прехвърли малко филц! Обещах на жената да направя в своя парцел малко подобрение за напояването на градината, ама все не ми остава време. И сега

като се заяде, та направо изпадна в истерия! Утре се кани да отиде с тъщата да провери какво съм направил. А аз... е, сами много добре разбирате... Парцела е само „причина за отсъствието“...

Алкохолиците се усмихнаха, показвайки своите пожълтели зъби. Разказите за неуредиците в живота на хората винаги влизат под кожата на слушателя, който с жажда поглъща всяка дума. На тази въдица кълват всички мъже, от големите правителствени служители до последния алкохолик. Този интерес е скрит дълбоко в животинския инстинкт, в нереализирани желания и фантастични мечти на хората. Тъкмо за това слушат с огромно удоволствие подобни разкази. И което не е маловажно, запомнят точно това от цялата среща.

Когато Скорпиона заинтригува своите „работници“, те му отговориха с усмивки на уста:

– Защо да не помогнем, щом имаш такъв зор. Тъщата – братле, е сериозна работа... Колко плащаш?

Скорпиона започна да се пазари, разигравайки виртуозно своя образ. Когато се договориха за цената, моментално извади половината от сумата като капаро. За човека няма по убедителен аргумент от шумолящите пари в ръката му. Допира до банкнотите, особено ако дълго време са отсъствали в портфейла на човека моментално вдига настроението и прави хората много по-сговорчиви. Шумолейки с ценните хартийки, човек започва да пресмята колко неща може да си купи с тях. Механизма на Егото – „това е мое – да не си го пипнал“ – моментално влиза в действие.

Взимайки парите в своите ръце, алкохолиците моментално ги преброиха и изчислиха колко литра водка могат да си купят. Тези сметки и предстоящото пиршество бяха най-убедителния аргумент. Без да се замислят скочиха в колата с разпалени от предстоящите покупки очи.

Веселия мъж с „Нивата“ през целия път им разказваше за своите похождения и множество вицове. Слушайки го в захлас и споделяйки своите най-съкровени мисли, двамата мъже го приеха за свой човек. Те бяха толкова захласнати,

че не обърнаха внимание на продължителността на пътуването, на непрогледния мрак и най-важното на странната работа на парцела. Пристигайки на мястото, пийнаха по малко водка от бутилката, която съвсем „случайно“ се бе оказала в колата с идеята да се „сгреят“. В съзнанието на двамата алкохолици бе останало само това, което с помощта на веселите разкази на Скорпиона бе нарисувало тяхното въображение.

– Ето тук смятам да си направя една къщичка следващата есен, а там килер, сауна... Вие сте много стабилни мъже, задължително ще ви поканя на освещаването... Може ли такива дупки, дявол ги взел! Наскоро помолих един тракторист да изоре мястото, а той дошъл нафиркан до козирката и орал, както и където му падне, така си и остана всичко на вили и могили. Дано да му... Нищо, дъждовете ще го позаравнят... И така, за какво разказвах? А! Отидох при тая Света. Тъкмо се бяхме награбили дибидюс голи, когато мъжа и отключва вратата...

Скорпиона не спираше да дърдори и да осветява камарата с фенерчето, където работеха двамата слушатели. Това бе единствената светлина сред непрогледния мрак на пустошта. От блоковите в микрорайона тук-таме светеше някое жилище. По самия път, както и в самия микрорайон нямаше никакво улично осветление. Всички преминаващи трябваше да се предвижват едва ли не на четири крака заради непрогледния мрак.

Завършвайки успешно работата и допивайки бутилката водка, работниците със смях влязоха в „Нивата“. По пътя щедрия и доволен „стопанин на парцела“ реши да им направи подарък и купи две бутилки водка от един денонощен магазин. Когато пристигнаха на родна земя, алкохолиците вече бяха тотално насмукани. Единственото, което успяха да направят бе да се доберат до своята ограда и да се размажат на земята, потъвайки в мъртвешки сън.

През това време абсолютно трезвия „собственик на участъка“ се върна обратно и внесе леки корекции в своето инженерно чудо, превръщайки го в идеално прикритие. След

това разхвърля наоколо кучешките фъшкии, които бе събрал сутринта с цел отвращаването на случайните пишман „строители“ да събират филц от тази купчина. За какво му е да взима от кирливия филц, когато до него стои камара с чист? И за да отчая тотално любопитните персони да си навират носа, където не им е работата, Скорпиона сложи, едва ли не пред входа, смачкано хилаво куче, чието мъртво тяло бе намерил по пътя връщайки се назад. Както се казва, в стопанството всичко може да потрябва.

Преди да се развидели „Нивата“ отново се намираше на своето старо местенце с прилежно почистени улики и отпечатъци от неизвестните гости.

☆ ☆ ☆

След като се наспа, Скорпиона се запъти към своя „участък“ да се порадва на среднощния труд. Минавайки покрай камарата с филц той остана доволен от своята работа. Местните жители, отивайки и връщайки се от работа всеки ден, гледаха основно в краката си и много рядко на страни. За тях местността бе абсолютно същата, както и преди. Скорпиона обаче се стараеше не заради тях, а заради фильорите. Обикновения човек не е способен да забележи такива дреболии. Потънали в мислите на своите житейски грижи, едва ли някой щеше да забележи дори и цялата камара филц да бе изнесена за една нощ. Щяха да си спомнят за нея едва тогава, когато им потрябва малко филц. А фильорите са съвсем друга работа. Те буквално фотографират всяко ъгълче със своя зорък поглед, а после сравняват преди и след, за несъответствия. И ако забележат такива, веднага ще започнат да изясняват до най-малки подробности кой, защо и как е шетал там. Общо взето тези момчета няма да позволят на спеца да се отпусне, принуждавайки го всеки път да повишава нивото на своята квалификация.

Вечерта Скорпиона прескочи до своето резервно убежи-

ще в мини фабриката. Всичко си бе тихо и спокойно, както преди. „Маркерите“ бяха на своите места. Той извади от тайника дипломатическо куфарче. Въведе кода и отвори ключалката. В дипломатическото куфарче се намираха частите на снайпера. Скорпиона ги извади, без да бърза и ги огледа. След това с обикновено движение фиксира дулото в ложата, монтира приклада от другата страна, постави оптическия мерник, пълнителя и нави заглушителя. Снайпера бе готов.

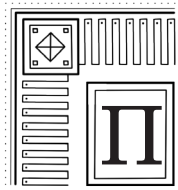
Скорпиона махна капачето на оптиката и излизайки в коридора го провери. Внезапно в далечния му край изскочи малко мишленце, което така и не успя да стигне до своята дупка, отдавайки безвъзмездно своя живот в полза на експеримента на homo sapiens‘а

Доволен от точността, Скорпиона отиде в края на коридора и постави мишката в найлоново пликче, за да не оставя следи от своята дейност. След това разглоби внимателно снайпера и го постави обратно в куфарчето. Взе куфарчето със себе си, замаскира тайника, постави „маркерите“ по местата им и се оттегли незабелязано.

☆ ☆ ☆

Глава седма

Съдбоносният изстрел

Последните дни преди решаващото сражение Скорпиона си отспиваше и възстановяваше своята физическа форма. Колкото и да му се искаше да отиде и да погледне своето „велико съоръжение“, той не можеше да си го позволи. Подобна суета преди решаващия момент можеше да привлече излишното внимание на странични любопитни очи. А това бе абсолютно ненужно. Нещо повече, именно при такива излишни проверки, много често неговите другари на „Острова“ бяха разкривани и тези поучителни уроци не бяха давани даром.

Най-накрая настъпи дългоочаквания ден или по-скоро времето около полунощ. Преди лягане, Скорпиона още веднъж даде точни заповеди на своето подсъзнание за предстоящия ден. Той се събуди точно в 3:00 през нощта. Глътна стимулиращо хапче, което му гарантираше напълно нормално съществуване в близките две денонощия. Сглоби снайпера и го настрои. После го загъна в мека тъкан и понесе със себе си към колата.

На вън все още бе непрогледен мрак. Скорпиона пътуваше по празното шосе. Пристигайки на своето място, паркира колата под навес близо до една вила, намираща се от страни на шосето граничещо с пустошта. Съдейки по нейния вид собственика не се бе мяркал отдавна. Очевидно я бе зазимил и едва ли щеше да се появи преди пролетта. Но дори и да се бе появил, Скорпиона нямаше намерение да оставя живи

свидетели. Днес бе решен да завърши започнатото, каквото и да му струваше това.

Взимайки своя ценен товар, загънат в парцал, той се запъти към камарата с филц. Светна с фенерчето. Мъртвото куче се намираше в същото положение, както го бе поставил. Всички „маркери“ наоколо – пречупените под определен ъгъл стъбла на бурени, куришки, капачки от бира в различни позиции и всякакъв подобен боклук лежаха така, както ги бе оставил. Това говореше, че не бяха минавали дори бродещи кучета, какво оставаше за човек.

Скорпиона отвори входа към нишата, който бе прикрит с вратичка, изкусно оплетена от клонки, бурени и тел, която изглеждаше отвън като обикновена камара с клечки и боклуци. Внимателно постели меката тъкан на пода, мушна снайпера и се намуши вътре. С помощта на вързана за вратичката тел я затвори.

След като се намести, отново огледа снайпера с фенерчето. След това отмести плътната сива тъкан на импровизираното прозорче, което бе замаскирано от вън с клечки. Съмваше се. Отново провери оптиката, стреляйки по една ръждива консервена кутия. Скорпиона винаги се отнасяше с особено внимание към оръжието си. Винаги го доставяше лично и много внимателно, защото знаеше отлично, че един небрежен удар може да разстрои оптиката и тогава всички усилия отиват по дяволите.

Изстрела го удовлетвори напълно. Той сложи предпазителя на снайпера и го постави до себе си. Прикри отново прозорчето. Сега трябваше да се отпусне и да си почине. Тома ще започне своята дейност не по-рано от 11:00 Но фильорите на Лекаря могат да се появят много по-рано, ако вече не бяха тук. Познавайки отлично техните навици Скорпиона реши да се застрахова и да пристигне по тъмно.

Той се обърна по гръб и се отпусна, опитвайки се да дремне. Обикновения изнежен от домашния уют човек, не би могъл да се отпусне и да дремне върху филца. А спеца, кален от суровите природни условия, дори не обръщаше внимание на тази дреболия, която щеше да породи в съз-

нанието на обикновения човек много излишни негативни емоции. Тялото на Скорпиона си почиваше, но слуха му беше на стража, улавяйки и най-малките външни шумове. Той слушаше колко души преминаваха в едната, в другата посока и колко коли. Цялата информация се фиксираше и разпределяше прецизно в различни категории.

Точно в 10:45 Скорпиона отвори очи и безшумно изпъна своето тяло, привеждайки го в нужния тонус. След това започна да напряга и отпуска различни мускулни групи. Това бе специално физическо упражнение, което не позволяваше на крайниците да изтръпват. Освен това подобни движения подобряваха кръвообращението, а следователно по-добрата работа на мозъка и всички останали органи. След това Скорпиона внимателно се преобърна по корем и повтори упражнението с останалите мускулни групи.

Когато завърши с упражнението отвори внимателно маскировката на прозорчето. Деня бе ясен, а видимостта отлична. Края на пътя вливащ се в шосето и завоя намиращ се не далече от филца се виждаха отлично. „Иживецът“ започна своето наблюдение, разгрявайки периодически своите мускули.

Близо към 15:00 часа Скорпиона вече лежеше в пълна бойна готовност, прегръщайки снайпера. Вътре в него цареше студенина и пресметливост. Никакви емоции. Той се сля със своето оръжие, превръщайки се с него в едно единно цяло. Независимо, колко добър в своите технически характеристики бе един снайпер, той все пак си оставаше просто парче желязо, което изискваше нужните умения. Казват, че оръжието е просто едно допълнение към специалиста. Най-главното – е самия стрелец, неговото умение да контролира виртуозно своето тяло и психика, а всичко взето заедно дава своя резултат – идеалния изстрел. Скорпиона беше истински Ас в своя занаят. Той бе ошлайфал своите умения до такова съвършенство, че където гледаше окото, там отиваше и куршума.

Наблюдавайки спокойно през окуляра, той внезапно почувства сигнал за тревога, което го накара да се съсредоточи още повече. Затвори очи. Вдиша и издиша спокойно три

пъти и отново погледна в оптиката. Буквално след няколко минути по шосето се зададе червена „Мазда“. Зад кормилото седеше някакъв млад човек, а до него... Да, това беше неговия дългоочакван обект... Лекаря. Цялото тяло и съзнание на снайпериста се концентрираха в предстоящия изстрел.

Колата сви по пътя, водещ към микрорайона. Мерника се движеше заедно с „Маздата“. Разстоянието неумолимо се скъсяваше. Триста метра... двеста... сто... Колата започна да намаля своята скорост наближавайки завоя. Осемдесет! Сега! Скорпиона издиша и замря. Улавяйки момент между ударите на сърцето, той плавно натисна спусъка. Куршума излетя от цевта и с бясна скорост се насочи към целта, създавайки след себе си завихряне на пространството. Полета му бе много кратък, някаква частица от секундата. Скорпиона, който нямаше как да види този полет, но го усещаше на интуитивно ниво, внезапно видя в оптиката нещо невероятно. Задното стъкло на колата се пръсна на хиляди парченца, предното си бе останало цяло, а целта – невредима! Скорпиона не вярваше на очите си. Не можеше да бъде! Това бе абсолютно нереално! Той бе предвидил всички фактори. Според всички физични закони, такова нещо не може да се случи. Просто не можеше!

През това време „Маздата“ вместо да даде газ, наби спирачки, видимо поради неопитността на шофьора. Колата леко се завъртя и спря на около 20 метра от завоя, предоставяйки прекрасна възможност на Скорпиона да извърши втори изстрел към целта. Страничното стъкло, където седеше Сенсей беше отворено. В този момент той завъртя глава и погледна към Скорпиона. Неговите очи! Скорпиона за първи път през живота си видя неговите очи. Това беше невероятно въздействащ и пронизващ до дълбините на съзнанието странен поглед. Той не беше нито унищожителен, нито агресивен. Напротив, излъчваше абсолютно спокойствие, някакво отдавна забравено минало, много близко и родно чувство. Неестествено спокойния поглед на Лекаря все едно изгаряше мисловните бариери и ограничения в съзнанието на Скорпиона, все едно унищожаваше всичко негативно и

пробиваше целеустремено безкрайните поля на подсъзнанието, където зад девет земи и девет морета се намираше изгубената душа.

Нещо в Скорпиона се скъса и потече като мощен поток през слънчевия сплит. Това „нещо“ носеше и някаква лекота сред непоносимата болка, която го изпълваше до краен предел и го душеше безжалостно. Изведнъж почувства как в него въстават духовете на всички негови жертви, все едно бе настанал деня на Страшния съд. Болката изпепеляваше съзнанието му. И ако не беше това паралелно невероятно чувство на лекота, което се вихреше спираловидно в слънчевия му сплит, то тази болка щеше да доведе нещастната му същност до самоубийство.

Въпреки логиката на ликвидатора, вместо втори изстрел Скорпиона замръзна на място, без да откъсва поглед. Той просто не можеше да го откъсне, тъй като „доброто“ в него не искаше това да се случи. Тъкмо обратното, то се стремеше с всички сили да излезе навън. Но „лошото“ все още владееше тялото. Именно то, в края на краищата го принуди надигащото се добро да се върне обратно навътре, криейки се в дебрите на съзнанието от парализиращия поглед на Лекаря.

Цялото това събитие сякаш се случваше в някаква друга реалност, в някое друго измерение от вечността. А реално траеше само секунда.

Стреснатото от произшествието момче бързо се свести и рязко натисна педала на газта. „Маздата“ излетя по посока на микрорайона. Заедно с това Скорпиона бързо излезе от своето укритие и без да изпуска от ръка снайпера хукна към храстите, а от там към своята кола. Преодолявайки мълниеносно разстоянието, Скорпиона скочи в „БМВ-то“, запали гуми и полетя в неизвестна посока.

Колата летеше с бясна скорост по шосето, изпреварвайки колите една след друга. Скорпиона погледна в страничното огледало и фиксира „Форд“, който се движеше след него и не искаше да изостава. Той прекрасно разбираше, че този път нито Лекаря, нито неговите хора ще го изпуснат.

Двете коли се носеха с бясна скорост към неизвестността.

Но големия въпрос бе – той от тях ли бягаше или от себе си, от тази убийствена вътрешна борба. Съзнанието му се заливаше от множество напълно противоположни чувства. От една страна искаше да зареже всичко и да се скрие в някой далечен манастир, от друга страна изгаряше от желание да обърне колата и да се сблъска чело в чело с Лекаря, да го застреля в упор и да си свърши работата, дори с цената на собствения живот. След това се улови на мисълта, че изобщо не иска да произвежда този дяволски втори изстрел, а да се срещне още веднъж с погледа на Лекаря. Да се срещне с него като приятел, а не като враг. Нещо го теглеше неистово да си поговори с него за своята изтерзана душа, за своя проклет живот и изгарящата обида. След това в него избухна изгаряща злоба. Скорпиона се мяташе като риба на сухо, спомняйки своя живот и изпращайки мислено всички политици по дяволите. Вече изгаряше от желание да свети маслото на тази гнида Лорда. Представяйки си как влиза в разкошния му кабинет и изпразва целия пълнител в челото му. Скорпиона вече не понасяше да бъде просто една пешка, марионетка в чуждите ръце. Той разбра, че колкото и да стреля, цялата тази кал само ще нараства с огромна сила. Куршумите му няма да помогнат. „Куршумът... какво накара куршума да се отклони? По всички закони трябваше да порази своята цел... Лекаря е просто един от многото бандити. Той също подлежи на унищожение... Трябва да се върна и да завърша започнатото... Куршумът... Погледът...“ В съзнанието на Скорпиона отново изплува този странен поглед. Душата му започна да прелива от топли вълни на братска любов към сродната душа. „...Но обстоятелствата! Проклет свят с неговите идиотски правила. Защо не хвърля всичко и не изчезна някъде. Където и да е, та дори и в горите тилилейски... Кой съм аз? Вълк единак... Бясно псе... Точно! А бесните песове подлежат на унищожение... Унищожение! Аз и ТОЙ знаем това...“

Скорпиона направи рязък завой и се насочи директно към своето тайно място. Вече нямаше какво да губи. Идваше момента на истината. Откъсвайки за малко от своите пре-

следвачи, Скорпиона спря рязко до мини фабриката, грабна снайпера през рамо и без дори да заключи колата хукна към бетонната ограда. Преодолявайки я с лекота той се насочи към тайното леговище. В Скорпиона течеше грандиозна битка. Изпълваха го абсолютно противоположни чувства... Мазето имаше само един вход. Скорпиона прекрасно разбираше, че следващия, който влезе през тази врата ще бъде Лекаря. Той реши да използва този последен момент, момента на срещата, за да постави окончателно всички точки над „і“.

Разполагаше с няколко минути... Той изтича до стаята в дъното на коридора, отключи я, свали снайпера от гърба, погледна го и го хвърли на страни. Извади от тайника пушка тип помпа. Зареди я с патрони и излезе в коридора. Коридорът зад него бе задънен с масивна стена и сянката, в която се намираше го скриваше изцяло. Той свали предпазителя на оръжието и застина в очакване като статуя. Скорпиона беше готов на всичко. Той реши да заеме именно тази позиция, макар и да имаше около себе си други, по-надеждни стратегически укрития. Просто вече не искаше да се крие никъде. Всеки човек можеше да влезе в мазето само от едно място, там, от където идваше светлината. Освен това като професионалист, Скорпиона знаеше, че нямаше как да бъде разкрит бързо на това място, тъй като от двете страни на коридора имаше множество врати. Човека, който влезе в мазето няма да знае от къде ще дойде атаката, следователно вниманието му ще е насочено към страничните стаи. Във всички случаи ще достигне края на коридора и ще се срещнат. Следователно Скорпиона ще запази своето стратегическо предимство и ще може да стреля първи в този своеобразен дуел.

Във въздуха увисна тежка звъняща тишина. Неумолимо изтичаха последните секунди преди срещата. Напрежението нарасна до краен предел... Следващите събития сякаш промениха картината на възприятие на Скорпиона и всичко започна да тече с много по-бавна скорост. Вратата на мазето се отвори бавно. Също толкова бавно влезе и Сенсей. Той се обърна към него и разпери в страни своите ръце. Нямаше оръжие. В тази поза Сенсей започна бавничко да

се приближава към Скорпиона. Всяка крачка създаваше в коридора глух тътен, който резонираше в сърцето на ликвидатора. Сенсей вървеше под светлината от лампата. Ето че напусна границите на нейните фотони... Но светлината не напускаше неговата фигура, а продължаваше да го следва, преливайки в безпределната бездна на недосегаемия мрак. От това зрелище секваше дъха.

Скорпиона първоначално реши да пусне Лекаря по-близо. Но колкото по-далече отиваше, толкова повече го следваше светлината и колкото повече се приближаваше към края на коридора, толкова повече Скорпиона разбираше, че светлината идваше от самия Лекар. Това беше отвъд границата на реалността. По гърба му преминаха тръпки. Слънчевия му сплит се активира и от него потекоха нови непознати до този момент чувства. Нещо прекрасно и възвишено го обхвана отвътре...

Настъпи критичния момент... Последен шанс за изстрел... Говореше професионалиста в него, който оставаше все по-далече и по-далече, изместван от сияещото съзнание, преливащо от непознато одухотворено и възвишено възприятие...

„Бог с нея, със Смъртта, когато наблюдаваш пред себе си вечността, когато пред теб се разтваря друга, възвишена реалност, коренно различна от този кален свят и неговото битие! Какво е човешкия свят в сравнение с истинската Вечност? Просто ИЛЮЗИЯ. Нищо. А какво представлява живот в това нищо? Блеснала за миг сянка с Божия искра в себе си. Искра, унищожила със своя пожар сянката – ето това е смисъла на живота. Заради този единствен смисъл съдбата ни дарява с множество шансове. Заради него сблъсква различни сенки на своите кръстопътища, за да може силната искра да запали слабата. Единствено мощната искра се превръща в пламък. Единствено пламъка е способен да освети другата реалност, показвайки пътя към своя истински дом... Защо не знаех това по-рано? Защо всичко това се разкрива пред мен едва сега, на рубикона на Живота и Смъртта... Колко глупаво

разпилях своите сили... Колко силно боли от изживяния живот на сляпо... Колко е страшно да бъда роб на своите сенки...“

Сенсей дълго стоеше пред Скорпиона. Двамата мълчешком гледаха очи в очи... Скорпиона щракна предпазителя и хвърли оръжието на страна. Очите му се изпълниха със сълзи и започнаха да застилат гнусната реалност с прозрачната пелена на изгарящите сърцето капки. За първи път от много години потекоха като река върху мъжественото му лице. Скорпиона не се опитваше да ги сдържа. Сълзите му сякаш изхвърляха цялата кал, която се трупаше толкова години във вътрешната душевна тъмница, сякаш отмиваха цялата тази болка, която с непосилната си тежест смазваше съвестта. Той почувства облекчение, огромно облекчение. Вече му бе все едно какво ще се случи с неговото тленно тяло, с тази илюзорна сянка на битието.

Скорпиона седна с гръб към страничната стена и хвана с ръце своята глава. Той ридаеше тихо... Последно бе плакал така в своето детство, когато почина неговата майка. Но тогава това беше детска болка. А сега изгаряща сърцето и мозъка мъжка болка на един зрял войн. Той не се срамуваше от своите сълзи. Това бяха сълзи на вътрешно покаяние.

Сенсей се приближи и мълчаливо седна до него като добър стар приятел, готов да сподели в страшната минута горчивината и отчаянието. Той извади пакет цигари и му предложи. Извади запалката и му помогна да запали. Скорпиона започна да се успокоява от тези сгряващи душата действия. Когато щракна запалката, той забеляза с крайчето на окото си как от ъгъла на задънената стена, където доскоро се намираше се размърда трета сянка и седна срещу тях. Човекът свали своята маска, разкривайки своето лице с рядка рижава брада. На Скорпиона му стана ясно, че ако не беше пуснал оръжието сам, нямаше никакви шансове за съдбоносен изстрел.

Последните капки сълзи се стичаха от измъченото лице. Скорпиона чувстваше вътре в себе си пълно опустошение. И все пак му стана по леко от преди. „Иживецът“ разбра,

че никой няма намерение да го убива. Той също нямаше никакво желание да убива, когото и да било. А и за какво? Сега се чувстваше сред своето истинско семейство. Нека после да става каквото става. А сега е щастлив. Най-накрая след толкова мъчителни години на разлъка той се намираше сред свои хора... СВОИ... много повече дори от родни братя. Скорпиона отново се бе върнал в своето семейство, което някога бе изгубил безнадеждно. В него започна да се събужда великия Дух на Война. Все едно изобщо не ги е имало всички тези черни, изгубени години, тази кал и вътрешно скитане на пречупената душа. Всичко, което изпитваше в момента бе дългоочаквана наслада от потресаващото чувство: „Аз съм сред своите“.

– Е, не момчета, не ви разбирам, – хъмна отец Йоан. – Уж избрахте живота, а веднага грабнахте в ръка тази отрова. Знаете ли, че капка никотин може да убие цял кон?

– Ами да не пуши тогава, – с усмивка произнесе Сенсей.

Тримата се разсмяха, разливайки отдавна сдържаните емоции.

Хумора бързо разреди атмосферата на скованост и недоверие. Когато утихна дружния смях, Сенсей се представи:

– Сенсей. Спецгрупа „Аз“

– Вано. Спецгрупа „Аз“

– Скорпион. Спецгрупа „Ижица“

След това топло си стиснаха ръцете. С това ръкостискане бе казано всичко, което премълчаваха устата и сърцето. Рухнаха всички остатъци от илюзорните бариери. И независимо от студеното мазе, вътрешно ги сгряваше чувството за родния дом.

– Всичко се получи толкова глупаво, – искрено произнесе Скорпиона. – Прости ми братко.

– Забрави, – махна с ръка Сенсей. – Какво ли не се случва в живота.

– Затова пък се поразкършихме отлично, – произнесе Вано. – Направо както едно време в „особено сложни условия“ в тренировките на „Острова“.

– Така си е, – усмихна се Сенсей.

– Вие също ли имахте такива изпити? – с усмивка произнесе Скорпиона.

– Аз си мислих, че само „ижевците“ ги гонеха в „особено сложни условия“, като „най-мързеливите и мудни“.

– О-о-о, – възкликна Сенсей. – До болка познати думи.

– Да, сигурно са навиквали така всички, – разсмя се Вано. – Ако ги слушаше човек, сигурно най-мързеливите и мудни щяхме да бъдем ние.

И обръщайки се към Сенсей, добави с усмивка:

– Помниш ли когато на първи генерала ни организира занятие? И главното с каква цел?!

– А, когато дойде проверката... Сигурно целия „Остров“ след това е умирал от смях.

– Да, да, – и обръщайки се към Скорпиона, Вано започна да разказва: – Тогава ни навести проверка. И както си му е реда, организираха показни изпити. Хвърлиха ни неизвестно къде. Както винаги без пари, без документи, без храна. Добре поне, че бяхме с дрехи, проверяващите все пак контролират. И за това мерси, един проблем по-малко. Хвърлиха ни от самолета така, че обезателно да цопнем в някакво езеро, за тези с късмет естествено, а за другите – с носа в блатото... Задачата беше следната – за 72 часа да проникнем в територията на охраняемия обект в самия команден пункт А. И за да не ни се стори живота прекалено сладък ни измисляха всякакви препятствия. Не стига, че обекта беше реално действащ стратегически държавен обект, контролиран от КГБ, естествено с всички свои аналитически и технически благинки, но и бе на такова разстояние, че достигането му бе възможно единствено на предела на физическите възможности. Освен това, по следите ни пуснаха ГРУ, един вид да не се отпускаме. Хвърлиха групите ни в различни места. Двамата се приземихме в 22:00 часа. Следователно трябваше да се явим пред началството точно след три денонощия не по-късно от този час... И за да не изложим със Сенсей честта на нашия командир и да покажем цялата доблест на нашата млада гвардия, се явихме пред генералите 12 часа по-рано от крайния срок. А те тъкмо очаквали една от дру-

гите групи, която закъснявала с повече от 5 часа. Та ни посрещат люти, та люти, без дори да попитат коя група сме!

Тогава генерала ни чете такова конско относно нашите лениви натури, че ум да ти зайде! Представяш ли си, а нашия командир с доволна физиономия си стоеше на страна през трите часа, докато не се върна закъсняващата група... Да, поне да бяхме дремнали някой друг час.

Мъжете се разсмяха.

– И как завърши всичко? – Попита Скорпиона.

– Еми как. Медали не ни дадоха, но затова пък ни поощриха... Освен това на закъснялата група и олекна доста от това, че генерала бе останал без дъх от тричасовия конски маратон.

– Ааа, значи за вас говореха всички?! – С възхищение произнесе Скорпиона. – Викам си, колко позната история.

– Да, с нас на „Острова“ не можеше да се скучае.

– Вие момчета, сте жива легенда! Помня, когато ви сочеха за пример, когато ни стовариха в московските катакомби. Там има толкова тунели, свят да ти се завие! Кой само не е копал там, от Грозни до Сталин. Помня, когато ни организираха „съревнование“, истински сървайвър сред канализационните нечистотии...

Троицата потъна в спомените от отминалите години. Мъжете намираха все повече и повече допирни точки, общи моменти и куриози в този непринуден разговор.

– Мене най-много ме дразнеха ежегодните тестове в психофизическата лаборатория, – шеговито се възмути Скорпиона и добави гордо: – Може ли такова нещо! За 40 минути трябваше да отговорим на 362 въпроса!

Сенсей и Вано се спогледаха с удивление.

– Ама, че са ви глезели! – С усмивка произнесе Вано. – Ние за 60 минути трябваше да отговорим на 758 въпроса. На това отгоре трябваше да анализираме отговорите и да нарисуваме животното, с което се асоциираме.

Скорпиона чак свирна от изненада.

– Сенсей, много бих искал да те попитам, с кое животно се асоциира? – С усмивка произнесе Вано.

– Кое, кое... маймуна, естествено. Това е единственото животно, което се отнася и към умните и към красивите.

Всички се разсмяха. Много неща обединяваха тези хора, но на първо място това бе незабравимия „Остров“, незабравимата закалка на духа.

– Да, какви времена само бяха. А сега дори дявола ще се уплаши ако види какво се твори. Пълен бардак. Всички крадат, все едно са на олимпиада, кой по-бързо, кой по-ловко, кой повече от другите. Политическия капитал, дявол го взел, лежи на чуждата кръв и кости. И най-главното, който награби повече, той слага ръка върху властта. Не им стига всичко това, ами и са неприкосновени, както е положено в цивилизованото „общество“...

– Нищо. Всички тези явления са временни. Всичко има своето начало и край. След бурята природата се очиства. Когато се оттекат калните реки, ще изгрее слънце и ще изсуши земята, – Спокойно произнесе Сенсей.

– Струва ми се, че от тези катастрофични последици и от това разединение на Съюза няма да последва нищо хубаво. Войни, кръв, разруха...

– Нищо, нищо. След разединението обезателно ще последва обединение. Това е в кръвта на славяните... Това, че членовете от семейството са се скарали на масата по време на обяда все още не означава нищо, тъй като за вечеря всички отново ще седнат заедно на масата примирени. Духовната същност на славяните превъзхожда техните амбиции. Здравият разум винаги ще възтържествува. Славяните задължително ще се обединят в бъдеще. И не е важно как ще се нарича това обединение. Но това ще бъде едно от най-могъщите духовни обединения на света. Другите народи също ще поискат да живеят по този начин. Това ще бъде „страната“ на новото хилядолетие... И сега с удивителна точност се сбъдват всички предпоставки за зараждането на този нов етап в човечеството. Света ще се разтресе и здравомислието отново ще се върне при хората.

– Остава само да се надяваме, – въздъхна Скорпиона.

– Не. Не трябва да се надяваме, а да вярваме, – поправи

го Сенсей.

– Много ми се иска. Но кой ще ни поведе към това? На кого може да се има доверие в наше време? Толкова съм видял сред миазмите на властта, че! И не видях нито един, на когото може да се има доверие.

– Вярата трябва на първо място да бъде в самия себе си. Да се вярва, че и при нас ще настанат добри времена. Тогава ще се появят тези, на които ще пожелаем да гласуваме доверие и ще започнат да правят това, което трябва да бъде направено. Силната вяра има свойствата да се материализира. Това е природен закон. А срещу природата не може да се върви. Затова трябва да се започне с изхвърлянето на боклука от собствената глава.

– Разумно. „Според вашата вяра ще ви се въздаде“, – произнесе замислено отец Йоан. И сепвайки се добави: – Представяш ли си ако всеки човек се заеме с вътрешно почистване на своите мисловни дебри, гледаш като нищо настъпил златния век!

– А ти какво си мислиш? – с усмивка произнесе Сенсей. – Какво представлява златния век? Това е общия резултат на множеството частни вътрешни победи.

– Да, много по-лесно е да отстраня някого, от колкото да се преборя с вътрешния си враг, – с горчивина произнесе Скорпиона.

– Няма как да избягаш от себе си, независимо, колко напъваш другите със своите амбиции. Само ще си навредиш... Намирайки се в тялото, всеки човек преживява своя личен Армагедон, заемайки позицията на своите добри или лоши мисли. Човек е свободен в своя избор. Именно този вътрешен избор е нещото, което го движи, нещото, което формира неговата по-нататъшна съдба. А в своята маса и съдбата на народа. Така, че вярата, братко, е уникално явление в човешкото общество. Никой не я вижда, но ясно усеща нейните последствия...

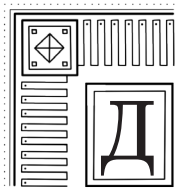
Така си седяха тримата приятели в забутаното мазе на мини фабриката, разсъждавайки за всичко на света, за високите житейски ценности, за хората и личностите, за себе

си и своите мисли, за идеалите и действителността. Все едно не можеха да се наприказват, все едно искаха изведнъж да излеят своите души, все едно са близки роднини, които не се бяха виждали много дълго време. Тримата чувстваха своето духовно единство, близостта на своите съдби. Вътрешно, всеки се радваше посвоему: Скорпиона като блудния син, който се бе върнал в домашното огнище, Вано беше щастлив, че всичко завърши така благополучно, а Сенсей се радваше на мислите на Скорпиона, който ги изливаше искрено в слух. Той се радваше, че никой от „островитяните“, където и да ги бе отвяла съдбата, не се бяха поддали на временната вълна и не бяха потънали духом в калта на властта. Висшата власт е най-суровото изпитание дори за съвършената душа. Жаждата за власт изгаря човека отвътре, изпепелява неговото Духовно начало. Малцина са тези, които могат да устоят пред империята на мощното Его. Сенсей се радваше, че наставниците от „Острова“, както и да обработваха психиката на „островитяните“, колкото и да залагаха различни психологически установки в тяхното подсъзнание, все пак не се бяха престарали. Бяха успели, изключително удачно да сгънат пръчката. Подсъзнанието – е тънка работа, все още неизучена от науката. Малко да натиснеш не където трябва – и човека може да остане роб за цял живот. А ако натиснеш на правилното място – гледаш как душата започва да си пробива път и как се слива с личността. И тогава човека постига своята дългоочаквана Свобода, стъпва в непознатия свят, в единение с Бога.

☆ ☆ ☆

Глава осма

Последната капка

До вилата на генерал-полковника, намираща се в неописуемо красивата гориста местност се стелеше успокояваща слуха тишина. Нямаше как обаче да се каже същото за вътрешните покои на сградата. Там течеше оживено обсъждане на информацията, която можеше да доведе до такъв обрат, че десетки висши държавни лица, нагазили до ушите в калта, да хукнат през глава да спасяват своите кожи. От ръка в ръка се предаваше черна папка.

– Е, това беше, спукана му е работата на Лорда...

– Да-а-а, с такива данни...

– Все още не сме използвали всички компромати от дискетите. Трябва да ги хвърлим на пресата. От тази отрова всички негови верни хлебарки ще се разбягат като пощурели.

– Това е сигурно!

– Тази папчица ще е още по яка от дискетите. Главата ми не го побира, как Сенсей успя да се докопа до тази информация! Да, сега Лорда ще напусне за доста дълго време своите владения!

– Точно.

– Между другото, след 4 дена се кани да посети земите на своята разрушена империя, един вид по държавни дела.

– Какво, последен опит да възстанови изпепелените мостове ли?

– Точно така.

– А не е ли това след дъжд качулка?

– Нищо, нека ходи. Излезе ли от своето леговище такъв радушен прием ще му организираме, със сол без хляб, че ще му държи влага за цял живот!

Присъстващите се разсмяха.

– Да си призная честно не вярвах, че всичко ще мине толкова успешно.

– И слава Богу, че всичко мина толкова гладко...

– Ей, златни момчета имаме... Свалям шапка на Сенсей!

– Не ми говори, уникален кадър. Рядко съчетание на аналитичен ум, професионални качества и човешки достойнства.

– Да, този спец е първи след Бога в своя занаят. С такива скромни сили успя да осъществи такава грандиозна операция.

– Човекът трябва да се поощри, толкова се стара! Запишете в личното му досие поощрение и лична благодарност от мен...

Присъстващите се засмяха едва забележимо от тези щедри мисли на възрастния генерал, който прояви своята любов по този старомоден начин.

☆ ☆ ☆

В името на своята безопасност Лорда реши да не лети със своя самолет, влака също не го устройваше, за това реши да пътува по стария, изпитан метод – с кортеж от автомобили. Кортежа се състоеше от шест бронирани джипа със сребрист цвят и тонирани прозорци. Лорда решаваше в последния момент в кой от тях да се настани. Останалите бяха натъпкани до козирката с въоръжени до зъби мъже от личната му охрана. Отпред и отзад, кортежа бе съпровождан от милиционерски автомобили със сини лампи. А далече напред и на определено разстояние отзад цивилни

автомобили на служителите от девето управление.

Лорда се опасяваше сериозно за своя живот. В последно време живееше само в столицата, чувствайки от всички страни могъщ натиск. Неговия „айсберг“ се топеше със страшна сила, тъкмо за това пътуването бе толкова необходимо. То носеше в себе си онази призрачна надежда, която умираше последна.

Пътят разсичаше безкрайните поля, чието съзерцание навяваше тъга и унасяше към дрямка. Лорда задряма. По това време някъде по трасето, на един от неговите плавни завои се уговаряха три незабележими „туфи“.

– Всичко наред ли е? – тихо попита Сенсей.

– Да, – също толкова тихо отговори Скорпиона. – Направо като в най-добрите американски семейства.

– А при теб? – Сенсей попита Вано.

– Тип-топ.

– Прекрасно.

Природата беше застинала в своята есенна премяна. Единствено прелитащите от време на време ята с гарги нарушаваха нейния покой.

– Каква тишина само, – с нескрито удоволствие произнесе Скорпиона. – Бях забравил какво е да слушаш така природата... О..., гледайте, заек.

– Тихо, да не го изплашим, – прошепна Вано.

Заека се спря не далече от живите „туфи“. След това ослуша всички посоки със своите дълги уши и застана на задните си лапи, за да разгледа по-добре местността. Подуши въздуха. И без да забележи нищо подозрително, продължи търсенето на храна. Дори се увлече до такава степен, че мина на броени сантиметри от застиналите наблюдатели.

– Ама, че е слепунгер този заек, – тихичко произнесе Скорпиона, когато заека се отдалечи. – Стъпка ни, без да му мигне окото.

– Това е женска зайка, – уточни Сенсей.

– А... сега разбрах, защо не ни е забелязала. Очевидно е бързала да отиде при мъжкия заек...

Приятелите се разсмяха тихо.

– Колко време имаме? – попита Вано

– Още три часа ще нагряваме тревичките, – отговори Скорпиона, поглеждайки своя часовник.

Покоя и тишината на околната среда навеждаха неволно към размисли. Природата все едно специално провокираше човека. Облаците бавно предвижваха своите черни сенки по полето, от време на време, правейки света ужасно сив и скучен. Но когато светваше слънцето всичко отново грейваше в ярките багри на есента, радвайки окото със своята неповторима гледка. Тази странна игра на илюзорната реалност все едно заличаваше границите на времето и пространството, отнасяйки човешките мисли в съвършено други сфери на битието.

– Колко е странен този свят, – произнесе замислено отец Йоан, завладян от играта на цветовете. – Двойствен. Също както и вътрешния свят на човека. Колкото многочислени и разнообразни са пътищата, по които дявола идва до нашите помисли и ни откъсва от Бога, изпълвайки ни със злоба и ненавист, толкова са и тези водещи към Светия Дух – пътищата на Вярата, сърдечната любов към Бога, ближния... Но бедата е, че мрачните помисли – са цели легиони дяволски – опитващи се по всякакъв начин да блокират пътищата към доброто.

– Точно, – съгласи се Скорпиона, оглеждайки се на страни. – Имам впечатлението, че хората живеят затворени в себе си, бъхтят се, страдат, сами се пържат в своите мисли, рисуват някакви измислени проблеми. А след това се опитват да прехвърлят всичко това на околните, които са затънали не по-малко от тях в тинята. Самите сме в калта до шия, а той ни предлага от своята. От тук и излиза, че всеки се фокусира само върху себе си. И така цял живот. А по-нататък – е смъртта. Пита се: за какво е съществувала тази сянка, блеснала за миг сред вечността?

– Абсолютно вярно, – потвърди Сенсей.

– Хората са смешни, – продължи Скорпиона. Живота – е миг, а те се ограждат така с материя, все едно се канят да живеят вечно.

– Всичко това идва от ненаситната мания за величие и егоцентризма – вечния препъникамък на народите... – произнесе Сенсей. – На скоро имах разговор в офиса. Дойде един познат бизнесмен и се оплаква от своя приятел – нашия общ богат познат. Та този бизнесмен някога беше сила, но Фортуна е непредсказуема, обърнала му гръб и всичко рухнало. Останал само с голямото желание да си стъпи отново на краката. Общо взето свестен човек. Та той не се предал, а се мобилизирал и измислил начин как с малки разходи да натрупа голям капитал. Отишъл тогава при този богатия бизнесмен със своето предложение. Трябва да призная, че предложението си бе доста добро и изгодно за двете страни. Богатия го приел в дома си, при това не в кабинета, а в кухнята и по време на разговора му казал следното: „Погледни, имам къща за половин лимон гущери, четири коли, бизнес. Мога да си позволя всичко! А ти кой си? Ти си гол като охлюв...“ Най-интересното, че този бизнесмен не спираше да се оплаква през цялото време, един вид: „Той на МЕН ли ги говори тия?! Че аз вчера бях като него...“ Погледнах неговата хипертрофирала мания за величие и единственото, което можех да му кажа бе: че на него и неговия „партньор“ не им трябва огледало. Могат да гледат един на друг и да се успокояват.

– Ами да, не вижда гредата в своето око, но затова пък вижда треската в чуждото, – с усмивка произнесе Скорпиона.

– Какви ти трески? Цели дъбове имат в очите си, – уточни Сенсей.

Приятелите се засмяха. А отец Йоан както винаги добави своята поучителна реч, натъртвайки на буквата „о“:

– Всичко това, чада мои, произлиза от това, че дявола тържествува в мислите. Тогава човека се дразни от всичко, към всяко добро дело се преизпълва с отвращение; думите и постъпките на другите по отношение на него самия тълкува посвоему и вижда в тях зъл умисъл. Затова се ядосва на хората, изпитва към тях дълбока ненавист, гневи се и мисли за отмъщение. Както е казано в Библията: „По плодовете му

ще го познаете“...

– Да, отче, много точно казано, – с усмивка произнесе Сенсей.

Двамата се спогледаха и се разсмяха.

– И какво искаш, – шеговито произнесе Скорпиона. – Човек понася най-тежко това, което не му се дава.

– Ех, ако хората се обичаха едни други, – замечтано произнесе отец Йоан.

– В какъв смисъл? – лукаво го погледна Скорпиона.

– В духовен, сине мой, в духовен, – добави отец Йоан и добави със сериозен тон: – Всички говорят за любов към ближния, но малцина са тези, които реално изпитват това чувство. Всички само се преструват и градят тайно или явно върху тези свои думи двореца на плътското самолюбие.

– Какво да се прави, такава е човешката природа, – произнесе Сенсей. – Мозъкът у човека, още от самото му раждане е програмиран на работа с честотите на Животинското начало, макар освен тази честота, да има и много други програмни нива. Но човека го мързи, не се стреми да се усъвършенства, тъкмо за това се търкаля в материята като свиня в кална локва. Яде, спи, весели се. А когато идва времето да ляга на масата врещи като заклан, без да разбира, защо природата постъпва толкова жестоко, та нали плътта е най-одухотворената му част, на която е служил много повече, от колкото на Бога, и всячески и е угаждал много повече, от колкото е помагал на ближния. Ако човек остане на това материално ниво, тогава изцяло се подчинява на природните закони като всяко едно животно. А за материята природните закони са прости: тя се грижи за своите чада до тогава, докато са млади и се размножават. Мине ли репродуктивния период моментално губи интерес към тях. Веднага ги нападат болестите, клетките получават сигнал за стареене, материята се съсухря и умира, без да е нужна на никого, просто е изпяла своята песен. Тоест човек остава роб на своето Животинско начало и претърпява поражение по всички фронтове. Всичко това започва да го терзае и гнети. Защо? Защото в същността си човека се явява високоор-

ганизирано същество и освен материалното начало, в него има и духовно, което го отличава от животното. Той чувства подсъзнателно вечната частичка в себе си и това го кара да се съмнява в мимолетността на своя живот, кара го да търси неговия смисъл и накрая Бога.

– И това е така от началото на времената, – произнесе дълбокомислено отец Йоан.

– Нищо подобно, – възрази Сенсей. – По-рано, първите хора са живеели в Бога. В тях доминирало духовното начало, а материалното е било заглушено. Живеели много години. Не знаели какво е това болест, защото просто не боледували. И живеели толкова, колкото искали – по 1000 години и повече. Нещо повече, развивали се до 25 – 35 годишна възраст, съхранявали младостта си в по-голямата част от живота си. А после, когато искали да се върнат при Бога не умирали, а осъзнато отпътували към Него като зрели духовни същества, оставяйки омръзналата им материална обвивка на естествените процеси. Тъкмо за това казвали, че умиращия човек отива при Бога. Това са отгласи от далечното минало.

– Интересно, а как се състарява клетката и самия организъм? – попита Скорпиона.

– Е, как... Всяка клетка прилича на молекулярна фабрика и реално е способна да работи и да се възпроизвежда без каквито и да било признаци на умора или стареене безкрайно дълго.

– Това не е възможно! – Тихичко възкликна отец Йоан.

– Защо да не е? Ето ти нагледен пример. Едноклетъчните същества се размножават по безполов път (например амебата, инфузорията), при благоприятни условия са способни да щамповат своите „клонинги“ колкото си искат пъти. Всичко това отдавна е известно на учените. Между другото, никой от тях никога не е виждал „възрастна“ бактерия.

– Да, но човека не е бактерия, – възрази отец Йоан.

Скорпиона се усмихна и изказа в слух внезапно дошлата му мисъл:

– Работата е ясна, та нали човека е бил създаден в по-

следния работен ден, когато Бог вече бил уморен.

Приятелите отново се разсмяха. И когато смеха утихна, Сенсей продължи:

– Просто при човека, както при всички висши гръбначни си има свой програмен „хронометър“ определящ както сроковете на живот, така и броя цикли на делене на клетките. Веднага, когато делението на клетките спре, започва стареенето. Но човека, за разлика от животните е способен да управлява своя „хронометър“, тъй като му е дадена свише силата на мисленето. И това не е някаква религиозна измислица. Това е естествена вълнова физика и генетика. Тъй като и мисълта и клетката имат един и същ произход – вълнов.

Вано и Скорпиона гледаха мълчаливо към Сенсей, очевидно опитвайки се да „настигнат“ неговата мисъл. Сенсей погледна озадачените им лица, усмихна се и произнесе с въздишка:

– Добре, забравете.

– Какво означава „забравете“?! – Полушеговито се възмути отец Йоан и дружелюбно добави: – Щом чадо мое си започнало да глаголиш, върви до край, докато не си получил един по физиономията.

– Истинно говориш, свети отче, – добави Скорпиона.

– Стабилен аргумент, – с усмивка отвърна Сенсей. – Щом нещата така стоят, слушайте гласа на разума. Така, каква е природата на стареене на човешкия организъм? Надявам се знаете, че в ядрото на всяка клетка, заедно с множеството белтъчини и всякакви други молекули се намират и 46 дълги молекули или както още ги наричат, двойно сплетени нишки ДНК, по една за всяка хромозома. В началото на всяко делене се получава делене на всяка молекула ДНК. Това е много интересен процес. Всяка хромозома се явява здраво сплетена дълга нишка ДНК. Копира се още преди да се „оплете“ с помощта на ДНК ензима – полимераза. Образно казано, ако сравним ДНК-то с железопътна линия, то този ензим се явява машината поставяща релсите. Той пътува по релсите, които сам поставя до себе си. Но когато достига своеобразна задънена улица, тоест единия от двата края

на молекулата ДНК, тъкмо тук според мнението на вашите учени се случват нарушения, а в действителност, просто програмирано спиране на процеса. Този ензим просто не доизгражда края на хромозомата, тоест теломера. Тъкмо за това при всяко делене нишките на ДНК-то стават по-къси. Следователно броя на клетъчни деления намаля, а накрая въобще свършва. Ето ти го молекулярния механизъм на природното стареене.

Макар човека, подчертавам още веднъж, благодарение на своя уникален мозък, а също така и силата на волята и духа, да е способен осъзнато да програмира сроковете на своето телесно съществувание. Затова стареенето като такова е напълно противоестествено за човека като високоорганизирано биологично същество, тъй като в него е заложена цяла система и множество програми за защита от биологическата смърт.

– Пълни измислици, – не издържа Вано. – къде са реалните Доказателства?

– Има колкото искаш! Говориш така, защото самия не си вниквал в смисъла на този въпрос. Вземи например същото това молекулярно ниво. Слава Богу, през 1985 година учените най-накрая откриха ензима, който активно достроява теломерите. Тоест реално доказали, че клетката е способна да се възпроизвежда безкрайно.

Добре че успели да си изяснят, че ензима или така наречената теломераза, се намира в зародишните полови и стволови клетки, тоест тези, чието постоянно делене лежи в основата на обновяването на кръвта и някои тъкани, например кожата и вътрешността на червата. Нещо повече, за първи път теломеразата била открита в едноклетъчните организми, по-късно я намерили в раковите клетки, а още по-късно и в яйчниците, тоест в половите клетки.

– Бедните евнуси, – полушеговито полусъчувствено произнесе Скорпиона.

Мъжете се разсмяха.

– Нима раковата клетка може да се дели безкрайно? – Произнесе Вано.

Как да ти кажа. До 90% от раковите клетки съдържат активна теломераза. Учените отдавна са доказали, че тези клетки просто игнорират феномена на стареенето и могат да се делят доста дълго време. Ето ти един красноречив пример, който можеш да провериш в медицинската литература. От Хенриета Ламбърт, която починала през 30-те години на XX век, били взети ракови клетки, които до ден-днешен продължават да се делят в десетки биологични и медицински институти по света. Но в човека съществуват механизми, които са способни да блокират раковите клетки. Просто учените все още не са ги открили.

– Все едно, – никак не можеше да миряса отец Йоан, – това, че открили този телом... телом... както и да е, тази изгъзица, това все още не означава нищо. Открили са го – добре. Туморите, ясно. А къде са фактите за подмладяването?

– С лопата да ги ринеш! Просто по-рано никой не е обръщал внимание на тези факти. Разбираш ли, по-рано тези факти не са се вписвали в рамките на „научните концепции“, тъкмо за това прашасвали в архивите. Все пак ги е имало тези феномени! А и сега информацията е достъпна до повечето хора чрез СМИ. Известни са много случаи, когато „хронометъра“ отмерващ биологичното време на организма или се е ускорявал рязко, дори при децата, които в своята юношеска възраст са се превръщали в старци, или обратното, хората са се подмладявали. Стоматолозите например много често са се сблъсквали с подобни феномени, когато при дълбоките старци или старици изведнъж започнали да никнат зъби, както при малките деца, или израствали по 3 – 4 пъти. Известни са случай, когато в дълбока старост по „непонятни причини“ тялото започвало да се подмладява. За тласък към подобни промени служили именно измененията в генетичната структура на организма.

Какво са гените? Това е специфичен набор от нуклеотиди в хромозомите, които се подреждат в холографски решетки. Учените вече са достигнали до понятието, че тези структури излъчват светлина, подобна на лазера и радиовълни. Но все още не им е известно, че основната информация на

гена се съдържа именно във вълновата структура на ДНК програмите! Нищо, всичко с времето си.

Дълбок поклон за това, че поне обърнаха внимание (след толкова години на постоянни потвърждения) на генеративните клетки, на същия този безсмъртен „генеративен вектор“ на яйцеклетката, благодарение, на който хората съществуват толкова време. Света най-накрая дочака момента, когато от устите на научните „светила“ излязоха думите, че за хората стареенето в действителност – е противоестествен процес. Излиза, че има „спящи“ резерви! Остава съвсем малко до пълната победа над смъртта – да се изкарат резервите от своя покой и да се накарат да работят пълноценно. Е какво пък това също е постижение. И гледаш след това как част от хората започнали да възприемат живота по-здраво, как започнала да се разкъсва пелената на безконтролните мисли в умовете им, мисли, на които придават толкова голямо значение, как се замислили над елементарни неща като, от какво например е изграден техния организъм, техния микрокосмос. Това вече ще е първата стъпка по пътя към познанието на Бога и техния вътрешен свят...

– И механизмите за управление на „хронометъра“ , контролиращ биологическото време ли? – Попита Скорпиона.

– И него, – отговори Сенсей. – Макар тези механизми да са били известни на хората още в дълбока древност под формата на специални духовни практики. И в тях няма нищо сложно. Както се казва, който иска, той ще успее. Всичко се крие в самия човек, в неговия природен мързел, в нежеланието му да се труди над себе си ежедневно. Когото и да попиташ, всеки иска да бъде светец, а реално никой не иска да положи усилия за това. Защо? Защото трябва да се контролираш ежесекундно, да се занимаваш с различни практики. Излиза, че всички хора искат да бъдат светци, но за мнозина това се явява мечта породена от тяхното самолюбие. А когато стане въпрос за работа над себе си, не остава никой. Това се случва, защото поставят пред себе си съвсем различни житейски цели, основната, от които е – реализацията на целите на тяхното материално начало, удовлетворяващо

собственото им Его. Ето тук е целия парадокс. А колкото посилно доминира материята в човека, толкова повече деградира в духовен план, толкова повече природата съкращава сроковете на неговия живот. Защо днес достигайки 50 години, хората се смятат вече за стари? В мнозина започват да се появяват признаците на прогресивното стареене. Макар и в последно време Животинското начало да се опитва да удължи живота на човека с помощта на различни медикаменти. Но нима можем да наречем това живот? Това е жалко съществувание. И реално това са просто броени години. Защо сроковете се съкращават катастрофално? Защото човек се материализира, а щом се материализира, следователно попада под законите на природата, както всеки друг животински вид. Тоест в него преобладава пясъка вместо водата.

– Пясъка вместо водата? – Попита учудено Скорпиона. – как да го разбираме?

– Е, това е образно сравнение, ако предположим, че пясъка е материалната субстанция, то водата – е духовната. Човекът външно е като песъчинка на брега на океана, която цял живот се опитва да заеме своето място под слънцето, кой по-близо, кой по-далече от брега. Тя е индивидуална и самотна, независимо, че е заобиколена от безброй подобни песъчинки. Понякога, когато пясъка се нагрява до много висока температура, придобива течна форма, превръщайки се в стъкло – глупаво, прозрачно стъкло, изключително крехко и чупливо при удар. Но най-често песъчинките живеят самотен вътрешен живот. Много рядко, когато на пясъка капва животворна капка от океана, тя безусловно радва със своето прохладно докосване група от песъчинки. Но само за един кратък миг, тъй като се изпарява много бързо и песъчинката отново става самотна, спомняйки си за капката като за някакъв мит или изобщо забравяйки за нейната живителна прохлада. Когато идва голяма вълна пясъка става влажен и тогава започва да си мисли, че е избран и принадлежи на океана. Това може да се сравни с религиозните дейци. Един вид хем са близо до Бога, но си остават пясък – твърд и материален. Когато човек започне да съзрява духовно, образно

казано попада в океана. Живота на тази песъчинка минава в предвижване към дъното му, където получава шанс. Ако в нея преобладава повече от материалното, тя пада на дъното и се превръща в мокър пясък. И отново и се налага да чака дълго време, за да бъде изхвърлена на брега на живота, за да се добере до спасителната повърхност на океана. Но ако в нея има повече от духовното и тя прави своя окончателен избор в негова полза, тогава се разтваря изцяло във водите му до последния химически елемент и се превръща в капка от океана – част от голямото цяло, скрепено от гравитацията на Любовта. И ако пясъка под слънцето може единствено да се нагрява, то водата има свойството да се превръща в пара. Простичко казано капката с лекота може да преминава в съвършено друго състояние и да опознава други светове в своя собствен полет. – Сенсей помълча, а после добави: – Така че, човека е съставен от сухото – материалното и влажното – духовното. При това второто в него е много повече. Тъкмо за това и шансовете му да се слее с океана са значително по-големи.

След всичко изречено настъпи тишина. Всеки се бе потопил в своя вътрешен свят, мислейки за вечното и това, което го тревожеше. Скорпиона наруши първи мълчанието. Намирайки се под влиянието на казаното, той произнесе:

– Да, окончателния избор... Този избор ме съпровожда цял живот. Много странен избор. Все едно някой създава всички условия именно в посоката с най-малко съпротивление, а ме товари с тежки проблеми, когато избирам посоката с голямо съпротивление.

– Този „някой“ се явяваш ти самия, това, което доминира в твоята глава и устойчиво работи на подсъзнателно ниво. Подсъзнанието – безусловно е мощна, но глупава сила. То не различава „добрата“ от „лошата“ мисъл. За него всяка мисъл е заповед, която трябва да бъде изпълнена. За каквото си мисли най-често човек, това и получава в живота. И тези твои лабиринти на обстоятелствата, които създават всички условия по посока на най-малкото съпротивление, не са нищо повече от твоя подсъзнателен избор.

– Но... на „Острова“ ни учеха на много неща, особено контрола над мислите.

– Контрола може да бъде различен. Едно е да се учиш да контролираш емоциите си, за да насочваш мислите си към целта и да укротяваш страха. Цялото това обучение е било насочено за създаването на бойна супермашина, човек супероръжие. До колкото ми е известно именно във вашето спецподразделение се е прилагало активно зомбирането, „основно почистване“ на подсъзнателно ниво. И съвсем друго нещо е – контрола над мислите с намерението за разкриване на Духовното начало в човека, за развитието на душата.

– Да, зомбирането – е страшно нещо, – произнесе отец Йоан, мислейки за нещо свое.

– Нима при вас не е имало подобно нещо? – Попита подигравателно Скорпиона. – Нали сте универсални бойци. Логически, трябва да сте отнесли най-много от него.

– Тъкмо за това мозъците ни рестартираха, – полушеговито произнесе Вано.

– Всичко е много по-просто, спокойно отговори Сенсей. – Нашия учител беше съвършено друг, човек с дълбок вътрешен свят, не като вашия. От тук изтичат и последствията, така умело скривани от половината началство на „Острова“.

– Да, велик мъж беше, – кимна Вано. – Интересно къде ли е сега?

– Някъде в Москва, – сви рамене Сенсей. – Съвсем остаря Старчето.

– Значи ви е провървяло. А аз сигурно съм съвсем безнадежден, – с горчива усмивка произнесе Скорпиона. – Остава само едно – да си тегля куршума...

– ...и да загубиш по всички фронтове битката със своето Животинско начало! – завърши Сенсей. – Пълна глупост! Човек трябва да изживее това, което му е отредено. Щом си жив, щом осъзнаваш своя проблем и говориш за него, следователно нещата не са толкова лоши. Ако Бог ти е дал възможността да ЖИВЕЕШ, следователно все още имаш ШАНС да коригираш своята посока в духовно направление и да станеш много по-добър! Тогава за нищо на света не из-

пускай този ШАНС и не позволявай на своето животинско начало да те управлява със своите мръсни мисли.

– А какво ще кажеш за хипнозата?

– До голяма степен, ако човек е развит духовно и в него доминира духовната същност над материалната, той няма да се поддаде нито на внушението, нито на хипнозата. Нещо повече, това може леко да го подразни, тъй като при опит за внушение материалната същност опитва да се подчини, а духовната... меко казано и е все тая. Съзнанието остава ясно. Човек просто не възприема подобно кодиране, било то хипноза, внушение, 25-ти кадър, невролингвистично програмиране или нещо друго.

– И как да поправя своя покрив, че ей ги, колко пробойни са зейнали? – с усмивка произнесе Скорпиона.

– Простичко. Взимаш инструментите и работиш. Слава Богу, в нашия свят все още са се съхранили достатъчно, при това можеш не само да поправиш покрива, но и да построиш великолепен храм за своята душа. Вземи например най-разпространените инструменти, като медитацията и молитвата, които в своята същност са много близки, тъй като изключват Животинското начало. Но работейки с тези инструменти трябва да се има предвид и един съществен момент. Много религии и секти, практикувайки например молитвата, възнасят хвала на Бога с молби за нещо добро за себе си в материален план. Тъкмо това е една от най-големите уловки на Животинското начало. Ако в молитвата доминира материалния интерес, тогава се стимулира не Духовното, а Животинското начало.

Отец Йоан се замисли и произнесе:

– Искаш да кажеш, че молейки се по този начин на Бога, хората реално се молят на дявола?

– Може да се каже и така, – отговори Сенсей.

– Но нали самия Христос е дал на хората молитвата: „Отче наш, Който си на небесата! Да се свети Твоето име; да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята; насъщния ни хляб дай ни днес и прости нам дълговете ни, както и ние прощаваме на длъжниците

си; и не ни въвеждай в изкушение, но ни избави от лукавия“. Нали в текста се говори и за хляба...

– Това безусловно е силна молитва. А това с хляба... все пак не трябва да се забравя двойствения смисъл на думите Христови – за тълпата, и за тези, които ще го разберат. Тъкмо за последните, под хляба се подразбира духовната храна.

– Интересно, а ако молиш за здраве, това към кое се отнася, към материята или към духа? – С любопитство попита Скорпиона.

– Причините за болестите се крият именно в духовното ниво, управляващо тази материя.

– Между другото, на миряните от нашата църква им се разрешава да молят Господа, както за духовни блага, така и за материални. Тъй като е казано: „Молете, и ще ви бъде дадено; търсете, и ще получите; почукайте и ще ви се отвори; молещия ще получи; търсещия ще намери; почукалия ще влезе“.

– Съвършено вярно. Простичко казано, в каквото вярвате, това и ще получите. Това е същата тази заповед към подсъзнанието, за която вече споменах. Но едно е, когато човек вярва в Бога в името на своя духовен растеж, и съвсем друго нещо, когато „вярва в Бога“ с цел материална изгода. Още повече, когато човек със своето ограничено съзнание изисква от Бога доказателства за Неговото съществуване. Хората много често молят: „Господи, ако Те има, дай ми (кола, къща и т.н.) и ще повярвам в Теб“. Бог им дава, а те искат още и още. Защо се случва така? Защото материалната същност е ненаситна. Човекът е като свинята, колкото и дадеш, толкова ще „изяде“. Кой си ти, че Господ да ти доказва своето съществуване?! Ти си този, който идва в този свят, за да докажеш на Бога, че си Човек, а не животно. А ако индивида изисква със своето ограничено съзнание доказателства от Бога, нека се погледне първо в огледалото! И ако се съгласи, че е произлязъл от маймуната, следователно е маймуна. За какво и е на маймуната да търси Бога? На нея и трябва да търси банани...

Отец Йоан се усмихна:

– Правилно глаголиш!

– Ако човек чака и си мисли, че някой му е длъжен нещо и че ще свърши нещо вместо него, то това е знак, че трябва да се замисли и да запретне ръкави. Всеки човек преживява своя Армагедон, дори и този, който според мнението на околните, живее щастливо и богато. Реално никой не знае какво се случва вътре в човека. Именно вътрешния свят е най-главната причина, заради, която човек е бил дарен с живот, за да може благодарение на този вътрешен свят, игнорирайки всички материални препятствия на Животинското начало, да пристигне при Бога като зряло духовно същество. Но повечето хора дори не забелязват своя личен Армагедон, а чакат общия. Дори не чакат. За това толкова много се е казало и изписало, толкова много са плашили с различни дати, че просто им е интересно да видят дали наистина ще настъпи.

– Много точно, – с усмивка произнесе Скорпиона. – Наймного спонсори има в края на света.

– Точно така, – потвърди Сенсей. – И дори да настъпи този апокалипсис, какво от това? Добре, ще имат 15 секунди да осмислят: „Ето, апокалипсиса наистина дойде“. И после? Та нали апокалипсиса, както и всичко останало в този свят са просто една илюзия. Добре, ще се разруши света, ще загине пясъка, на негово място ще се донесат камъни. Но океана както го е имало, така и ще го има.

– Хъм, хората чакат общия Армагедон, защото Бог ще въздаде на всеки, и на праведника и на грешника, – възрази отец Йоан.

– Бог още приживе е дал на всекиго това, което заслужава. Нещо повече, Той не оставя просто така индивида със заслужения резултат, но и му предоставя много шансове да го подобри, да обогати своята духовна същност. Но мнозина, заради преобладаващите в тях мисли с материална насоченост не виждат дори и това. Крещят с цяло гърло: „Защо Бог ми даде такъв живот?“ Един вид, съседа е още по-зле от мен, но е по-богат. Тъкмо такива хора биват привличани от сектите, където след Армагедона обещават „рай в тялото за

праведниците“. И човек с радост слуша тези глупости, вярва на тези хора и тръпне в очакване на този пуст Армагедон, защото тази мисъл тайничко гали неговата ненавист, черната завист, самолюбие, един вид вижте ме, какъв съм „праведник“, а съседа – „грешник на грешниците“ – ще загине в геената огнена заедно със своето богатство. Всичко това са пълни глупости! Хитрите и умните хора отлично знаят всичко това и трупат цяло състояние върху тази животинска потребност. Човекът може да бъде спасен единствено от своята вътрешна Любов, тъй като не е способен да даде на Бога нищо, освен Любовта си... А общия Армагедон се отличава от личния единствено с разнообразието на шансове и някои специфични детайли относно човешките души след смъртта на техните биологически тела. Това е.

– В смисъл? – не разбра Скорпиона.

– Е, ако човек изцяло се затлачва с материя, тогава след смъртта се унищожава напълно, разлага се на енергии до пълна анихилация. А ако развива своята духовна същност, след смъртта продължава да съществува като индивид, независимо от материята.

Отец Йоан се усмихна и произнесе:

– Така говориш, все едно си бил на съвещание с Бога и Ангелите – Архангелите. Разбирам, че всеки трактува Библията посвоему, но не и до такава степен.

– Какво общо има Библията с това? Съществуват много по-древни и достоверни източници, тези намиращи се в Шамбала, върху чиито основи са се формирали древните религии, а по-късно, от чиито частични сведения и самата Библия. Винаги са се давали едни и същи знания, при това не само за миналото, но и за далечното бъдеще, в това число и за нашето време.

– Много интересно. Например? – попита Вано.

– Ама разбира се. Ето например, в библиотеката на Шамбала, в Асирийския отдел на VII век преди н.е., в раздела на Ашшурбанипала се пазят доста любопитни глинени таблици на Шумерската цивилизация, разказващи за времената, когато шумерите със своята култура пристигнали в земите

на южното междуречие на Ефрат и Тигър.

– Не разбрах, в чий раздел на библиотеката? – попита Скорпиона.

– На Ашшурбанипала.

– Това пък кой е?

– Асирийския цар, ако ти е интересно, управлявал от 669 до 633 г. преди н.е. Приказната му столица се наричала с мелодичното име – Ниневия. Чувал ли си за нея? – С усмивка произнесе Сенсей.

– Майтапиш ли се? – произнесе Скорпиона. Аз не зная къде се е намирала Асирия на земното кълбо, а ти ме питаш за Ниневия.

Мъжете се разсмяха тихичко.

– Нищо, – отговори Сенсей. – Сега ще възстановим празните полета във файловете. Знаеш ли къде се намира Ирак? – Скорпиона кимна. – Ето, а Ниневия се е намирала на територията му върху хълмовете Куюнджик и Тел-Неби-Юнус (днешен Мосул), докато не била разрушена през 612 г. преди н.е. от войските на вавилонците и мидяните.

Скорпиона събра въздух в гърдите си и отговори:

– Хайде, да се върнем към табличките.

Мъжете отново се засмяха тихо.

– Щом си рекъл за табличките, нека да е за табличките, – добродушно произнесе Сенсей. – Та така, в тези клинописни таблички е записан доста не тривиален текст предсказание за далечното бъдеще под формата на етимологичен мит. Изобщо шумерите много обичали да обличат знанията, които им били давани в музикални форми, етимологични митове, диалози – спорове за преимуществата. Това напълно ги устройвало, тъй като и самите знания са се възприемали полесно от самите хора, и предаването им от поколение в поколение дори и в устна форма се случвало без особена загуба на текста. И ако пропуснем началото, където се разказва за това, как анунаките споделили тази история за бъдещето с хората...

– Какви са тия? – отново попита Скорпиона.

– „Хората от небето“. „Ан“ на шумерски означава „небе“...

Та, като пропуснем това, то текста в глинените клинописни таблички гласи следното: „В онези първи дни, когато се зараждал рода човешки, на Небесната Планина и Земята се събрали седем велики бога: Ан, Уту, Енки, Енлил, Нанна, Инанна и Ишкур. Дълго обсъждали Съдбата на хората гледайки през вълшебното Световно колело на движението. В много от изреченото имало съгласие. Но се заформил спор за кръстопътя на рибите с водите Ейя, когато видели какво творят хората във властта на дракона Мушхуш. Боговете не били спорели така от Времената на Алт-Ланда и дори от предишните дни на великата вода. Колкото повече се възмущавал бога Енлил, владиката на ветровете, въздуха и живота, толкова по-силни и опасни ставали за хората вихрите в Световното колело на движението и разкривали даровете на подземното царство, пускайки на бял свят болестотворните демони – азаги. Колкото повече се сърдил Ишкур, толкова по-често на кръстопътя святкали мълнии, а от мрака излизали дракони с огнени опашки. С тях спорел Енки, създателя на човека, повелителя на Абзу (Световния Океан), а в отражението на времената се повдигали водите, потапяйки бреговете. И Инанна защитавала Енки, богинята на плодородието, любовта, войната, разрушенията и разприте, насочвайки към Земята своите стрели, земята треперила, избухвали огньовете на дракона Мушхуш. Дори лунното божество Нанна променила своето лице, потискайки своите мисли. Само един Ан, бащата на боговете съхранявал спокойствие, поглеждайки към Уту, бога на справедливостта, очистването и истината, Съдията на хората, пазителя на слънчевото божество, изпращащия оракули. Уту се изправи мълчаливо в своето великолепно сияние и прикри погледите с лъчите зад гърба си от отразения гняв на техните вселени. Всичко стихна за миг във вълшебния кръг на мирозданието. Ан се усмихнал и отворил своята длан. Сияещата светлина пронизала пространството. Боговете мигом се примирили, възродили славните яне, давайки им сила да победят дракона Мушхуш. Кръстопътят засия с нова светлина, радвайки очите на боговете. Света на хората

се променил“.

– Е и? – Нетърпеливо попита Скорпиона. – Какво означава това?

– Просто така, – сви рамене Сенсей, – нищо особено, ако не се взима предвид „кръстопътят на рибите с водите Ейя“ – това е смяната на епохата Риби с епохата на Водолея, която ще започне след някакви си десетина години.

Приятелите с удивление погледнаха към Сенсей.

– А тези „яне“ – кои са? – Отново попита Скорпиона.

– Еврика! – възкликна Вано. – Та това сме ние, славяните.

– Нормално, – шашардисано произнесе Скорпиона. – Какво излиза, че тези разказвачи на приказки са знаели какво ще се случи в нашето време?

– Кой? Древните шумери – ли са разказвачи на приказки? – С усмивка възкликна Сенсей. – Бих казал, че са достоверни историци. А разказвачите на приказки са се появили много по-късно, с развитието на цивилизацията и появата на религиозната власт. Ето ги кои са разказвачите на приказки, разказвачите на всички разказвачи! Какво само не са съчинявали, криейки основните знания под плявата на своята власт над хората. До ден-днешен един от друг крадат текстовете, сменяйки имената на основните герои и викат с цяло гърло, като търгаши на пазара, че истината се продава само при тях. Колко може да се търгува с името Божие! – Искрено се възмути Сенсей. – Знанията са се давали от Великите за всички хора, а не за някаква жалка шепа егоисти с хипертрофирала мания за величие, които свободно да ги модифицират и скриват от хората. Глупци! Така или иначе света ще разбере в нужния час това, което му е писано да знае.

– Е, нали не всички в религиите са егоисти, – възрази отец Йоан.

– Не всички. Но 90% от служителите на религиите търгуват с „опиум“ за народа.

– Точно! – с усмивка произнесе Скорпиона и обръщайки се към отец Йоан произнесе с усмивка: – Свети отче, а, свети

отче, по колко го даваш опиума?

– За теб, сине мой, с отстъпка, – парира го той и след малко добави: – Петдесет процента...

В тишината на заобикалящата природа се чу тих смях. След поредица от шегички и приятелски „любезности“ разговора отново премина в руслото на извечните разсъждения.

– И все пак не мога да разбера, – произнесе Скорпиона, – как древните шумери са можели да знаят за нашето време? Добре, предполагам, че е възможно да се предвидят вариантите за близкото бъдеще. Но да се говори за неща, които ще се случат след хилядолетия? Аз нямаше да рискувам.

– Не си блъскай главата с глупости, – с ирония произнесе Сенсей. – За това, което ще се случи са знаели не само шумерите. Изобщо, в която и епоха да бръкнеш с пръст, навсякъде е пълно с предсказания за нашето весело време.

– Я дай, бръкни още някъде с пръстче, – шеговито помоли Вано.

– Няма проблеми, – отговори Сенсей. – Ето, моля, нека вземем друг отдел от библиотеката на Шамбала – Египетския, например втората половина на първото хилядолетие преди н.е. Раздела за Александрийската библиотека...

– Това не е ли тази, която изгоряла? – Похвали се със своите знания Скорпиона.

– Да. Част от нея изгоряла през 47 г. преди н.е., – произнесе замислено Сенсей, все едно си спомняше тези събития. – Слава Богу, че Межаните са успели да реагират бързо на тази поредна човешка глупост в Александрия и успели да спасят най-ценното.

– Межане? – Попита Скорпиона.

– Не е важно... И така, в този отдел има изключително рядка книга с пророчества, написана от ръката на самия Заратустра.

– Заратустра? Това да не е Зороастър? – попита отец Йоан.

– Същия. Много добър човек, голям приятел на Ригден Джаппо.

– Чел съм за Зороастър в източните легенди, – сви рамене Вано. – Но не може да се каже дали е бил реална личност.

– Кой, Заратустра ли? – Удиви се Сенсей. – Реален е и още как. Живял е в Бактрия при цар Виштаспу.

– Да, зная, чел съм. В своята младост се оттеглил във високата планина, където някакъв езически бог му разкрил ново учение.

– Ново? – усмихна се Сенсей. – Да, че си чел, чел си, а смисъла, както си е влязъл, така си е излязъл. Знаеш ли какво представлява „високата планина“ или кой се крие зад това име, както се изрази, „езически бог“, който няма нищо общо с езичеството?

– И кой е това? – С нетърпение попита Скорпиона.

– Ахура Мазда – това е едно от многото имена на Ригден Джаппо. Заратустра го наричал така.

– Как, как? Мазда? – попита Скорпиона и добави шеговито: – Ама че работа! Сега е ясно от кого са откраднали марката на автомобила гадните капиталисти. Да, чевръсти момчета.

Мъжете се усмихнаха

– В дадения случай капиталистите нямат нищо общо, – поясни Сенсей. – За да ти стане по-ясно ще поясня, че Ахура Мазда в превод от древноперсийски означава „Владиката на Мъдростта“, или „Вездесъщия Владика“. По-късно името Ахура Мазда в своя гръцки вариант вече звучало като Ормузд, Оромаз. В своите проповеди Заратустра споменавал Ахура Мазда като доброто начало, което се обляга върху Духа на огъня и правдивия ред – Арта, притежателя на вездесъщото слово; Мъдрия заобиколен от множеството благи, които заедно с него олицетворяват божествената седморка „Амеша спента“.

– Какво, какво? – Не разбра Скорпиона.

– Е, „Безсмъртно Въздействащите“ или „Дарителите“, много по-късно били наричани в преводите като „Светите“.

– Отново седмица от „Безсмъртно Въздействащи“, – отбеляза Скорпиона. – При шумерите сега при този мъж.

– Какво искаш? Нали знанията са едни и същи, просто са се давали в различни времена на различни хора. Между другото, – Сенсей обърна своя поглед към Вано, – Заратустра наричал владиката на злото „Друджа“, което в превод означава „Лъжа“. По-късно името „Друджа“ в юдейската трактовка звучала като „Ашмадай“, а вече в древногръцката – „Асмодей“. Така че много неща били заимствани от персите.

– И какво от това? Чел съм я тази „Авеста“. Да, там се разглеждат въпросите на демонологията, есхатологията, задгробния живот, края на света и Възкресението, Страшния Съд и т.н. Там се споменава и за щастливия век, за различни молитвени текстове. Но целия този религиозен мироглед е толкова абстрактен! И между другото, там се призовава за отстояването и разпространението на зороастризма със силата на оръжието. Това вече не влиза в ничии разбирания за доброто.

– Хъм, в „Авеста“?! – С усмивка произнесе Сенсей. – Поне да беше прочел, заради едното приличие историческите източници, как се е писала и създавала тази „Авеста“ в този вид, в който е дошла до наше време. Същата история, както с „Корана“ и „Библията“. Същия почерк при използването на Знанията с цел създаването на религиозна структура.

Та нали Заратустра е написал със своята ръка само една книга, книгата на „Мъдростта“, която едва не изгоряла при пожара в Александрийската библиотека. Очевидно за някого това е било много изгодно – да унищожава следите от далечното минало. Освен това, най-близките ученици на Заратустра, които изпратил по света да адаптират знанията от науката на Шамбала за профаните, написали седем книги. Впоследствие тези записи били многократно изкривявани при преписването, много от информацията се подменяла с възгледите на тогавашните властимащи жреци, които в крайна сметка трансформирали всичко това в религия. Но, независимо от тази силна материализация на текста, идеите на Заратустра оказали значително влияние върху християнството, исляма и до ден-днешен тревожат умовете човешки, намиращи се в търсене на Бога. Защо? За-

щото в тях са останали зърна. А Заратустра – е цяло поле от узрели класове. Той проповядвал просто и ясно, така, както му разказвал Ригден Джаппо.

– Е, не, наистина ми стана изключително интересно, какво толкова му е разказвал, че мъжа се просветлил?! – С любопитство попита Скорпиона.

– Същото, което и на всички. Например, че няма нито положителни, нито отрицателни върховни божества. Всички са синове на „Безкрайното време“, както наричал Заратустра в своята книга бог Ервана...

– Невероятно, звучи направо като Нирвана, – удиви се Скорпиона.

– Тъкмо за това иде реч! И човекът – не е някаква играчка в ръцете на висшите сили, а личност, притежаваща свобода на избора, способна със своята активност не само да повлияе на тържеството на световната справедливост, но и на ръста на своята собствена духовна, безсмъртна същност. И така нататък... А относно предсказанието на нашето време в книгата на Заратустра има изключително интересно пророчество. Вярно, текста е във формата на древноперсийски стих. Тъкмо за това в руския превод неговото звучене, имащо своя особена метрична древноперсийска тоналност, ще бъде по-различно. – Сенсей погледна озадачените лица на своите приятели и тутакси се поправи: – Принципно за вас това няма кой знае какво значение. Важен е – смисъла.

Той се замисли за малко, видимо припомняйки си текста и произнесе:

– Започва така:

„О, добри, прекрасни приятелю, Ахура Мазда!
Питам те, кажи ми истината.
Тъй като знаеш всичко:
За проявените намерения
Както демоничните, така и човешките;
За делата, които са замислени,
За думите, които все още не са изречени,
За мислите, не придобили все още
Своята явна Сила.

Предай ми от уста в уста
Мъдрите слова за това,
Което на света му предстои
След хиляда, хиляда години".
Тогава Ахура Мазда изрекъл
Следните правдиви слова:
„Казвам правдата, изричам истината.
След хиляда, хиляда години и още половина
Двукраките хора ще се умножат на земята
Числото им ще е дванадесет
Три пъти по хиляда.
Ще се съберат в уречения час всички,
Които са се раждали много пъти преди това.
Четири пътя ще се разкрият пред очите им.
Три от тях лъжливи – слугите на Друджа,
Девите на мрака ще ги тласкат на там.
Четвъртият път е на Арти – пътя на Духа и Истината.
Нейната пътека води през пропастта.
Славните, смелите хора ще се прославят,
Когато видят този път водещ към спасението.
Хората ще бъдат надарени с успех.
И за тяхната смелост и истина
Ще ги чака награда – богатството на Душата
И мощта на всички неща.
Светът ще се разцепи на две части.
Зло мислещите ще останат отзад с девите,
Служителите на Друджа.
Природата ще превърне в прах
По-голямата част от тях. Те са – края на крайщата.
Благо мислещите ще тръгнат заедно със славните,
Правейки своя избор в мислите, словата и делата си.
Те ще сътворят от края – Начало...
...Нима слабосилните са ми нужни
Човека, чието слово – е прах и лъжа?
На Всемогъщия в своя Дух, пожелавам слава,
Творящ добро по света.
Нека се яви, на самия край,

Силата Арти ще му помага.
Мъдър е стоящия в тълпата на ръба на световете
Който успее да чуе словото Ахура.
Изборът е даден. Всеки е свободен да избира
Своя жребий на злото или доброто,
А заедно с доброто и свободата“
И отговорих аз:
„Проницателен си ти, мой Мъдри приятелю,
Нека щедростта ти дойде при нас достойните,
Нека волята на Ахура да пребъде!“

– Ама че стихче! – удивено произнесе Скорпиона.

– Ти какво искаш?! Истока – е тънка работа Серьожа, – с усмивка произнесе Сенсей.

– Да, – замечтано произнесе отец Йоан, подпирайки се с лакти на земята. – Истокът – е люлката на човешката Цивилизация. Не е учудващо, че там има такива пророчества.

– Подобни пророчества има навсякъде, – произнесе Сенсей, поглеждайки към часовника. – И не само в Истока, но и в Запада, Севера и Юга.

– Дори в Африка и Америка?! – с усмивка произнесе Скорпиона. – И на кого ще пророкуват там? На папуасите или на червенокожите индианци ли?

– Я, бледолики, сподели истината с това Лъжливо Ухо. Толкова ми е омръзнал вече, бога Око – Ухо – Нос със своя тривиален език! – Подражавайки на героите от индианските филми, произнесе Вано.

– Слушам и изпълнявам, о велики покровителю на офталмолозите и оториноларинголозите!

Мъжете се разсмяха. А Вано продължи, поглеждайки към Скорпиона:

– Все пак приятеля на Винету е казал истината: за да се научи човек да говори, са му необходими две години, а за да си държи езика зад зъбите шестдесет.

– Я се разкарай, – с усмивка произнесе Скорпиона. – Аз просто използвам рационално времето, възстановявам празните полета в своите файлове. А ти братко Голям Зъбльо, после ще ми благодариш, че нашия брат Великия Мъл-

чаливец ни е споделил днес толкова тайни.

– Голям Зъбльо?! Е не, чу ли, чу ли как само ме нарече?! – Иронично се възмути Вано и заплаши шеговито: – Добре, добре, Лъжливо Ухо, ще дойде време и ще ти припомня!

– Радвай се, че поне се обръща към теб с братко, – смеейки се произнесе Сенсей. – Че ако започне със сестро...

Трите незабележими туфи се разтресоха тихо от смях.

– Бива си го народа, – произнесе Вано. – Потекоха ми сълзи от смях.

– Ето, ето, – потвърди Скорпиона и се обърна към Сенсей: – Не, а ако говорим сериозно. Нима древните американци също са знаели за далечното бъдеще?

– Естествено. Само че тогава все още ги е нямало американците, – с усмивка произнесе Сенсей. – А само онези народи, които населявали по това време Мезоамерика. Като известните на днешен ден – олмеки, ацтеки, толтеки, маи... Ето, нека да вземем например маите – цивилизацията, която днес удивлява половината свят. В своето време тяхната култура, социално устройство, математичните, астрономичните познания оставяли европейците далече зад гърба си. Ако хората не бяха такива егоисти, дори благодарение само на знанията на маите, които наследили от своите далечни предци, събирани и пазени с такова внимание, човечеството щеше да направи огромен скок в своето развитие. Който изобщо не може да се сравнява с тази жалка плюнка на днешната цивилизация, наречена технологичен прогрес, с който толкова се гордеят хората. Те просто нямат ни най-малка представа на какво са способни!

– И къде са тези знания днес? – Попита Скорпиона.

– Къде, къде? По-голямата част била унищожена от слугите на католическата църква през XVI век като ерес. Каквото успели да спасят Съкровениците от тази поредна човешка глупост, това и останало за бъдещите поколения.

– Имаш предвид нас?

– Не зная, не зная, – сви с рамене Сенсей. – Може вас, а може и някой друг... – И добави бързо: – Времето ще покаже. От която страна се проявим, това и ще получим. Така, в

библиотеката се намира древната книга на маите, името и се превежда като „Предсказанията на Птичия човек“. Там е записано следното: „Когато Мам (Земята) въздъхне и се обърне на едната си страна, времената ще се сблъскат и ще усилят своя бяг. Ще се оплете края на краищата с края начало. Шест от тринадесетте богове неочаквано ще изпуснат своите жезли. Ах Кин (Слънцето) ще бъде зъл, както никога, и като никога агресивен, изтривайки човешката памет...“ Между другото този казус при тях е свързан с 2003 – 2005 години, а изобщо календара им е изчислен до една конкретна дата – 21 Декември 2012 година.

– И после какво, за всички идва края ли? – попита Скорпиона.

– Може да дойде края, а може и да не дойде. Просто това ще бъде времето за Избор, от което ще зависи бъдещето на човечеството.

– Да, щом това е времето за Избор, ако бях на мястото на маите също не бих рискувал да описвам по-нататъшните събития, – с горчива усмивка отбеляза отец Йоан.

– Хъм, интересно, там се споменават следните подробности за събитията, предшестващи тази дата, и по-точно за северните земи, тоест Северна Америка: „... В тази страна ще се засели бог Ишчкел Ок, хората ще станат негови роби“. Което се превежда като – неволни поклонници. Изобщо, Ишчкел Ок – при маите е кръвожаден бог, който изисква постоянни жертвоприношения, – поясни Сенсей. – По-нататък е написано: „Когато глупавият син заеме мястото на баща си, две птици ще разрушат термитниците. В дома ще се настанят страха и тревогата. Огъня ще унищожи хиляди гнезда човешки... Небето ще се разтвори и ще се разгневи, а водите ще въстанат срещу страната, където ще се засели Ишчкел Ок. Мъдър е този, който чуе словото на Птичия човек, долетяло до портите на промяната“.

– И какво означава това? Хитлер капут? – шеговито произнесе Скорпиона.

Сенсей сви рамене:

– Ще поживеем и ще видим.

– Дам... А за нашите земи казано ли е нещо?

– За нашите земи интересни неща са разказали келтите, или както ги наричали римляните – гали. Ето къде били Мъдреците! Истински Съкровеници. Много дълго време си сътрудничели тясно с Шамбала. Между другото древните друиди наричали Ригден Джаппо също със свое име – основно Дагда (добрия бог) или Руад Рофецца (Ruaidh Rofhessa), което се превежда като „Червеното на съвършената наука“. Резултата от подобно сътрудничество бил на лице. В тези древни времена друидите създали почти съвършено общество. После естествено, се намерили „мекерета“, които да покварят цялото Учение, създавайки от Истината Неистина. Но най-първите друиди били действително потресаващи личности.

Най-интересен бил факта, че древните друиди почти нищо не са писали, независимо, че я владеели прекрасно, както и знанията по астрономия, астрология, математика и дори физика, макар последната наука да се е наричала с друго име и да се е използвала с цел изучаване на човешката същност.

– Чакай малко, следователно тези, които притежавали знанията, не ги записвали? – С удивление попита отец Йоан. – А какво се е случвало с приемствеността в поколенията?

– Тъкмо тук е и работата. Те предавали на живо знанията от поколение на поколение, смятайки, че във всяко ново поколение, във всеки ученик, знанието се ражда отново. Разбираш ли?! Тоест не са го набивали тъпо в главите като някаква неизменна форма, която трябва да бъде спазвана безпрекословно. То постоянно се подмладявало и актуализирало. Нали хората имат различни възприятия, от тук и самото знание може да приема различни форми, без да губи своя смисъл. Между другото към това мнение се придържали Буда, Иисус и Мохамед, давайки знанията в устна форма и работейки директно с човека. А и кой в онези времена е бил грамотен, за да прочете необходимите знания? Жреците на религиите, които смятали живите Велики за свои най-големи „конкуренти“?

Така че друидите по това време били прави посвоему в отношение на писмеността. Всичко, което писали, – са били много кратки текстове на табличките под формата на основни смислови възли. Един вид пищови ако паметта случайно им изневери. Те също имат доста интересно пророчество. Ако се разшифроват „възлите“ върху табличките от серията пророчества „Колелата на времето“, тогава предсказанието касаещо нашата земя ще бъде приблизително следния: „По време на хаоса колелата на времето ще донесат смут сред природата и човека... в светлицата (светло парадно помещение) на младата славна дъщеря Борисфена, на почетното място ще възседне дважди наказания, който ще се подпре с едната ръка върху кръста, а с другата върху полумесеца... Ще се съберат тогава славните сестри на Борисфена на една маса... и ще изгонят Деспота, криещ се в сенките на ъглите, и манипулиращ тайно... Дома на родителя ще възсияе в своята предишна слава“.

– Е и? – Попита Скорпиона.

– Какво? – Възкликна Сенсей.

– Е, с жените е ясно, но с мъжете не съвсем.

Отец Йоан направи комична физиономия и се възмути:

– Е не, не може да бъде! Борисфен – е древното название на Днепър. Аз... и другото разбрах.

– А-а-а, – произнесе Скорпиона. – Викам си, познато име... Така, така, така. Значи Днепър. Сега ще го разнищим. – Скорпиона се замисли. – Точно така, древногръцкото название – е Борисфен. Източника се намира във Владайските възвишения в Русия. Реката също така преминава през Беларус и Украйна. Дължината и е 2201 километра. Влива се в Днепърския лиман в черно море... Май, това е всичко! – С облекчение въздъхна той. – Тук моите енциклопедични файлове свършват.

Отец Йоан с удивление погледна на Скорпиона:

– Браво бе! Трябва да предупреждаваш... честните хора, че умееш да боравиш с езика. За малко да поуча инфаркт!

Мъжете се разсмяха.

– Не, наистина, нещо не разбрах както трябва, кой е

този, който ще седне върху почетното място? – попита Скорпиона.

– Дважди наказания, – произнесе отец Йоан.

– Че там във върховете и без това е пълно с такива красавци. Кой от тях?

– Нищо, не се бой, ще дойде време, ще разберем, – с усмивка произнесе отец Йоан.

След като се посмяха, приятелите замлъкнаха за известно време.

– Не, Сенсей, кажи ми, ако в Шамбала се пази подобна информация, тогава защо Шамбала не се прояви и не покаже тези неща на хората? – отново попита Скорпиона.

– И какъв е смисъла? Разбираш ли, на умния човек не са му нужни никакви доказателства. Напълно достатъчно му е да погледне наоколо, за да разбере какво се случва. А на глупеца и егоиста дори и хиляда пъти да му посочиш древните културни съкровища, ако ще и танец да му изтанцуваш, всичко ще бъде на вятъра! Глупеца все едно няма да разбере, а егоиста ще си мисли, как да изкара повече пари от тези знания. Всичко произлиза от тъпото материално мислене, в тази кост. – Сенсей почука по своето чело. – Материалните доказателства са необходими единствено на хората, които буксуват в материята. На хората стъпили на Духовния път им стига и намек, тъй като интуицията им ще им разкаже останалото. А на духовно развитите личности изобщо не са им нужни думи. Те и така ще разберат всичко прекрасно... А относно проявлението на Шамбала, ти просто не можеш да си представиш какво е това нещо. Ако Шамбала реално се прояви, Земното кълбо ще опустее откъм хора.

– Как така?

– Как да ти го обясня по просто... Помниш ли когато разказвах за Иисус как се опитали да го реанимират?

– Да.

– Така, Иисус като Велика Душа, влизал в своето тяло практически моментално, при това, каква следа останала върху плащаницата. Човекът, който не е подготвен духовно, няма да може да издържи на проявата на Бодхисатвата от

Шамбала, ако втория се появи в своя истински облик, а не затворен в материална обвивка още от раждането си в света. Като правило, само духовно подготвения човек може да издържи Неговите високочестотни вибрации, човек свободен от материята и нравствено чист. Защо? Защото този човек отглежда в себе си Духовното начало и се променя изцяло със собствени усилия, променя своя вътрешен и астрален свят. В него доминират Любовта и Добротата, тоест, мозъка му започва да функционира на съвършено друга честота. Тъкмо за това появата на истинната същност на Бодхисатвата няма да му навреди.

Съвсем друго нещо е неподготвения човек, чийто мозък работи на обикновената честота на Животинското начало. Неговата нервна система няма да издържи, тъй като функционира в съвсем друг вълнов режим. Човек моментално ще умре от досега с тези вибрации, не телесно, тялото ще си остане, просто нервната му система ще изпуши.

А сега си представи какво ще се случи, ако Шамбала се разкрие на хората, в повечето от които преобладава Животинското начало? Ще оцелеят единици. И после какво? Отново Ной, отново ковчези, отново целия проект от начало? – С горчивина произнесе Сенсей и махна с ръка. – Хайде по-добре да не мислим за това.

– Хайде, – одобрително кимна Скорпиона, но не издържа и половин минута. – А относно седемте бога. И преди съм срещал информация за това. Освен всички народи, които назова, това го има и при древните египтяни и при индийците. Само че при едните са седем, а при другите – осем върховни бога стоят. Както разбирам източника на информация се явява Шамбала. Следователно истината трябва да е някъде близо?

– Принципно, да. Седем са Бодхисатвите, които управляват Шамбала. Осмия – е Бог, който управлява всичко, в това число и тях самите. А това, че седморката се споменава толкова често, това е свързано с тяхната непосредствена дейност. Когато човек се развива духовно (в течението на един живот, но най-често по пътя на множеството реинкар-

нации), то в крайна сметка стъпва, както казват будистите, на последното стъпало, преди да стане Буда. Образно казано, завършва този жизнен земен университет и се опитва да защити своята „диплома“, правото да стъпи на по-високо стъпало. А седморката на Бодхисатвите се явява своеобразна изпитна комисия.

– А Ригден?

– А Ригден е просто неин председател, това е всичко. И ако човек действително е достоен, те го пропускат от това измерение в по-висшите сфери, на йерархичните стъпала на „полубоговете“. Ако е недостоен, го оставят за следващата реинкарнация.

– Йерархичните стъпала на „полубоговете“? Това да не е нещо като стълбата на Яков в Библията, – отбеляза отец Йоан.

– Съвършено вярно. Така че човека до голяма степен като зряло духовно същество, както и да го въртиш, може да премине в по-висшите светове само през едни „Порти“, през едно измерение – Шамбала, или както и да я наричат, явяваща се своеобразен кръстопът на световете.

– А относно фактора време? – попита Скорпиона.

– Времето – е нещо субективно и по принцип материално. За Шамбала няма нито вчера, нито утре. При тях е винаги днес. Тъкмо за това могат да бъдат, в което време си поискат, ако искат в миналото, ако искат в бъдещето... Така че „Портата към Рая“, както казва религията, за всички е една и съща и неизменна.

– А пътя към тях?

– А пътищата към Портите Божии на земята са много. Колкото хора има, толкова и реалности, толкова пътища към Бога. Хората се намират в постоянно търсене. Виж само, колко динамичен стана света днес, колко добре е развит човека в интелектуално отношение. Вече не се задоволява с тесните рамки на ограничената информация. Неговото вътрешно търсене изисква значително разширение на мирогледа. Защо? Защото хората са съзрели духовно благодарение на предишните реинкарнации. Много от тях се

намират в своя последен етап на развитие на душата, тъкмо за това търсят усилено. Тези хора дори са белязани със знак.

– Знак? – Попита отец Йоан. – Какъв знак?

– Имат розово петно в основата на черепа в района на първи и втори шиен прешлен на гръбначния стълб, който може дори да навлиза в зоната на окосмяване.

Скорпиона погледна с голямо удивление на Сенсей:

– От самото рождение ли?

– Не. Всеки си има свой цикъл. Тъкмо за това петното може да се появи във всеки един момент в живота. Това е свързано със сроковете на предишната реинкарнация.

– А ти сигурен ли си, че това е Божий знак, а не от дявола? – попита Вано.

– Сигурен съм, – с усмивка произнесе Сенсей.

– Какво общо имат тук Бога или дявола, – намеси се в разговора Скорпиона, опипвайки с ръка своя врат. – Все пак трябва да има някакво обяснение на физическо ниво. Може човек да се е ударил или още нещо?

– Ако човек се бе ударил, щеше да има синина. А това е – червеникаворозово петно. То се появява вследствие на особения режим на работа на епифизата в главния мозък. При тези хора дадената жлеза е по-развита, от колкото при другите. Те може и да не обръщат внимание, но през целия им живот проявяват изключително силна интуиция, Любов към Бога, стремеж към познание. Тяхната душа постоянно търси Бога.

– Да бе, – махна с ръка отец Йоан, – какво общо има жлезата? Какво общо има тази материя към душата и прераждането?

– Директно, – отговори Сенсей. – Човекът има малко „аз“, част, от което свързва съзнанието с душата и голямо „АЗ“ – това е самата душа. Малкото „аз“ е смъртно. Но тази негова част, която го свързва с душата, запазва информацията за вътрешните духовни постижения на човека чрез голямото „АЗ“...

– Чакай малко, – Скорпиона прекъсна Сенсей, – „какво означава вътрешните духовни постижения“? А какво се

случва с доброто и злото, които човек извършва във външния свят?

– Каквото и да прави човек във външния свят, всяко негово действие се отразява чрез подсъзнанието в неговия вътрешен свят... По време на следващото прераждане цялата тази информация или „опит“ от предишните прераждания, която се предава заедно с голямото „АЗ“, тоест душата, се съхранява в една от основните части на новото малко „аз“. А именно в холограмите на шишарковидната жлеза, която се явява генералния директор на целия организъм. А това петно се появява вследствие активната дейност на енергиите на епифиза. Макар реално да няма голямо значение. Всичко това не означава, че човек е постигнал нещо особено в този си живот, а говори за това, че е постигнал сериозни резултати в духовно отношение в предишния си живот и почти е заслужил да се приближи към Бога и да излезе от кръга на реинкарнации. В този живот му се дава ШАНС: или окончателно ще спечели своя Армагедон и ще се освободи, или ще загуби – и всичко започва от начало. Простичко казано ако човек не се е подвел по своята материална същност, която започнала да доминира в него и го е отвела, свинчето от океана, то той започва да кипи в бурно търсене на духовна „храна“. А развитата интуиция дава сигнал за назрялата необходимост за търсене на необходимите знания. Макар и знанията като такива, и по конкретно, тези, които си представят хората, не играят особена роля в духовното развитие. Това е просто правилния бутон за осмисляне и укрепване доминацията на Душата в империята на собственото съзнание, както и за укрепване на вътрешната Вяра. Тези хора, които са узрели духовно за сметка на опитността от предишните реинкарнации, или просто са запретнали ръкави и търсят от религия в религия, или хора свободни в своето възприятие, в подходящия момент отворят някаква книга и прочитат истината или пък чуват правилните дими. И човек бива озарен и се пробужда, все едно звънящ будилник. Тоест човек се събужда и започва да разбира, че тази реалност, която е възприемал като живот, всъщност се явява един сън. Събужда се човека,

но как да се вдигне от леглото, мисли си, че не знае как и се върти все едно е новородено. А трябва просто да се изправи и да тръгне. Всичко е толкова просто.

Когато в разговора настъпи мълчание, Скорпиона тутакси се възползва.

– Момчета, просто няма да повярвате, аз също имам такова петно, – с възхищение произнесе той, опипвайки отново своя тил. – Знам със сигурност, че преди не съм имал такова. Нали в „Ижица“ минавахме изключително подробен медицински преглед, в това число и оглед за отличителни белези, различни петна, белези и тем подобни. Съвсем наскоро се подстригах в ролята на бандит. Гледам петно. Веднага си помислих, че съм се ударил някъде. А то не изчезва!

– Всичко това са пълни глупости, – произнесе отец Йоан. – Тези петна... Човек ще пристигне по-бързо до Бога ако се отрече от светския живот и започне да Му служи със своята вяра и истина чрез Христовата църква.

– Чрез религията?! – С усмивка възкликна Сенсей.

– Чрез религията. И това е потвърдено от столетията.

– Столетията? – С усмивка произнесе Сенсей. – Добре, щом смяташ така ми кажи, за всички тези хилядолетия колко са били прислужниците на религията и колко са станали истински светци? Виждаш ли каква е пропастта между тях? И защо се случва така? Защото сред всички тези хора само единици имали толкова силна вяра в Бога и успели да усилят в себе си до толкова силата на Любовта, че не само въдворили ред в своя вътрешен свят, но и придобили тази божествена сила, пред която бледнеят всички прегради и страхове, в това число и от Смъртта. Всички останали, независимо, че са били ревностни служители на религията, така си и останали сива тълпа, различаваща се от миряните единствено по расото, което са надянали на гърба си. Всеки човек може да израсне духовно и да се освободи в рамките на дадения му живот. И не е задължително да става отшелник или да бъде в паството на някоя религия или секта. Вътрешният свят не се променя особено от преместването на човека в пространството. Само човека е способен да го промени ако

пожелае силно...

– Където и да се намира, – добави Скорпиона.

– Да, – потвърди Сенсей. – Така че не всичко в този свят е просто така. Ако съдбата те е хвърлила на мястото, където се намираш сега, следователно това е нужно за нещо. И на първо място е нужно на самия теб, да разбереш и осъзнаеш нещо. А за да извисиш своя духовен свят, трябва просто да се откажеш от злото, от затварянето на съзнанието в материята, да погледнеш със здрав поглед на себе си и заобикалящия те свят. И най-главното, да промениш своя вътрешен свят, да въдвориш ред в своите мисли, изцяло да преминеш на страната на доброто. Това е лесно. Всеки може да го направи. Та нали на Бога не му е нужно нищо от теб, освен твоята Любов, която се проявява в искрената Вяра и добрината към околните. Именно силата на Любовта ти помага да израснеш духовно и разкрива пред теб тези знания, които довеждат до твоето пробуждане.

– Правилно глаголиш, сине мой, – произнесе с усмивка отец Йоан. – Но не съм съгласен с това, че свещениците си избират лесен път. Ела ти да послужиш малко, да послушаш греховете на хората, косите ти ще настръхнат!

– Ти си мислиш, че това е някакво привилегировано служене пред Бога? Твоята служба – е обикновена работа на един психолог. Въпроса не е в работата, а в това променяш ли се ти самия вътре в себе си и в каква посока.

– Вижте момчета, интересни неща говорите, – вклини се в разговора Скорпиона. – Но нещо не мога да схвана вашите тънкости. Сенсей, обясни ми, каква е разликата между „Учението и Учителя“, които постоянно споменаваш в своите разговори и „Религия и Свещеник“, за които през цялото време глаголи нашия „роден отец“, – и кимна към Вано.

– Разликата е огромна, – произнесе Сенсей. – За да ти стане ясно ще ти го обясня образно. И така, какво представлява Учението? Представи си човек вървящ по безкрайната пустиня на живота под яркото слънце на всевъзможните проблеми. Той изпитва нетърпима жажда, пронизваща цялото му тяло, целия му духовен свят. Тъкмо за това той

търси източника на чиста вода, стреми се да се изпълни като празен глинен съд с животворна влага. И ето, че намира в пустинята кладенец. Към кладенеца има закачена кофа с верига. И така, Учението – е веригата. Учителят – кофата. И човек благодарение на Учението с помощта на Учителя може да извади от кладенеца кристалночиста вода и да напои своя разум и тяло до насита. А кладенецът с животворната вода – е неговия вътрешен духовен свят скрит дълбоко, неговата душа. До голяма степен, душата – е частица от Бога. Задачата на Учителя е да извади с помощта на Учението от дълбините на душата Истината, която е скрита в нея. Тъй като нищо от това, което е отвън не е в състояние да му донесе такава полза и реално осъзнаване на Бога, както достигнатите съкровища на Душата в своите собствени дълбини. Казано е, че във всеки човек се намира Бога. Тъкмо от този неизчерпаем източник Учителя вади вода и утолява жаждата на човека.

– А религията?

– А религията, да ме простят всички, може да се сравни със сребърна лъжичка, прикрепена със златна верижка за тоалетната чиния, от която на жадните се дават нечистотиите на материалното битие. Съдържанието в лъжичката, – също е течност, в нея има частички от източника, но вече преработена от хората и объркани с материални изпражнения. Тъкмо за това не утолява жаждата и намирисва на фекалии.

Мъжете се засмяха.

– Да, сине мой, словата ти са до болка обидни, – произнесе отец Йоан и въздъхвайки добави: – Но същността им е Истинна.

Всички мълчаха известно време. Отец Йоан се замисли, гледайки някъде в далечината, подпря с ръка брадичката си и произнесе:

– Сенсей, а защо не създадеш Учение и не се превърнеш в същата тази кофа за жадните?

Сенсей се усмихна и отговори:

– Не, благодаря. Тъй като няма нищо по-глупаво в света

от кофа, прикована до пресъхнал кладенец.

Скорпиона сериозно погледна Сенсей и промълви:

– Но нали не всички кладенци са пресъхнали! Та нали има такива пътници в пустинята на живота, които действително изпитват истинска жажда!

Сенсей втренчено погледна Скорпиона с някакъв необикновен поглед, добър и в същото време пронизващ дълбините му, така че, се разтрепери целия, и отговори:

– Повярвай ми, който наистина изпитва жажда в пустинята на живота, на него винаги ще му бъде даден източник! Ще му се наложи единствено да приложи усилие и да се напие от собствените си шепи. И няма да му се даде повече кофа, защото вече е прикована върху везните.

– Извинявай, но не те разбрах съвсем.

– Ако поискаш и се замислиш над моите думи, ще разбереш. А ако не разбереш, то не си бий главата, не ти е дадено.

Очите на отец Йоан се оживиха, все едно направи някакво велико откритие. Той възхитено изрече:

– Слушай! А везните – това са…

В това време Сенсей рязко го притисна към земята, накланяйки и своята глава.

– Замри!

Скорпиона моментално реагира със същите действия.

– Какво става? – Шепнейки попита отец Йоан.

– Прелетяха орлите, – отговори тихо Сенсей и приповдигна леко своята глава.

– Кой? – Не разбра Вано, който все още бе завладян от своето откритие.

– Деветката, – кимна Сенсей по посока на пътя.

Всички насочиха своите погледи към шосето. Вано погледна с бинокъла на отдалечаващата се западна кола с номера от девето управление на държавната сигурност.

– Да, скоро и той ще се появи, – тихо произнесе Вано.

– Така мъжаги, всички по местата, – заповяда Сенсей.

☆ ☆ ☆

Лорда бе задрямал от еднообразното пътуване. Тогава му се присъни много странен сън. Разхождайки се сред някакъв голям панаир, той забеляза доста необичайно съревнование, в което можеше да вземе участие всеки, който пожелае. Състезанието се провеждаше на някаква безкрайно висока отвесна скала с девет нива. На всяко ниво стоеше гордо по един скъпоценен камък, а на най-високото ниво някакъв огромен предмет от масивно злато и хиляди блещукащи диаманти. Ценния предмет примамваше погледа с отразената слънчева светлина и далечните отблясъци, които хвърляше. Оказа се, че има много желаещи да достигнат до този предмет. Всички, подобно на мравки, се катериха по скалата кой както можеше.

„Как ли го правят?“ Прояви любопитство Лорда. Той се приближи към стената, сложи върху нея ръка и тя мигом се залепи все едно бе намагнитизирана. Това му хареса. Тогава сложи и своя крак. Ефекта бе същия. Лорда тръгна да се катери на горе. Нещата не изглеждаха вече толкова сложни. Но проблема бе, че имаше прекалено много желаещи, което затрудняваше движението. Лорда забеляза, че някои се опитваха да изпреварват останалите катерейки се по техните тела. При това доста успешно. Лорда бързо усвои това „правило“ и бързо се превърна в един от лидерите. В него се разпали силна страст. Той се устреми нагоре, но в един момент едва не го събориха от скалата. На този етап всички играчи бяха доста силни. Никой не желаеше да пропуска другите нагоре и моментално събаряше всеки, който за миг бе отвлякъл своето внимание. Лорда погледна на долу. Височината вече бе доста внушителна. Народа приличаше на шарено безлично петно. Неочаквано покрай него прелетяха двама съперника с изкривени от ужас лица. Очакваше ги ужасна смърт. Двамата се разбиха долу и от тях останаха две кървави петна. Тогава Лорда се изплаши за своя живот.

Стиснал зъби, той продължи да лази нагоре, събаряйки по същия брутален начин своите съперници. Ако не ги унищожи той, те ще унищожат него. Злобата растеше и се проявяваше под формата на зверско ръмжене. Всички наоколо

ръмжаха и се заплашваха. В този момент Лорда забеляза, че дрехите на тези, които се катереха най-първи, започнаха да се късат, а през цепките започнаха да се появяват кичури козина. Панаира и хората отдавна бяха изчезнали от поглед, виждаха се единствено бели облаци, застилащи бездната със своята илюзорна мекота.

Когато разстоянието до едно от деветте нива бе буквално една ръка се разгоря ужасна схватка, не за живот, а на смърт. Хората със зверска външност късаха един на друг гръкляните и се впиваха със зъби и нокти в противниковите тела. Някои политаха надолу вкопчени един в друг, други пазеха и не пускаха никого нагоре. Оцелелите се стремяха да завладеят заветния връх. Лорда обаче и тук се оказа най-хитър. Той изчака докато силните се самоунищожат и се покатери на върха справяйки се лесно с останалите противници.

Заветния рубин преливаше с яркочервените си вътрешни тонове, изгаряйки ръцете със своя ярък блясък. Лорда гледаше като хипнотизиран неговите съвършени форми. Тогава съвсем случайно промени ъгъла на зрение и видя в отражението ужасно животно, каквото няма в природата. Лорда с отвращение дръпна на страни рубина. После отново се опита да го разгледа, но вече под друг ъгъл на зрение, стараейки се да погледне в дълбочина на камъка. Там забеляза малка черна точка. Той фиксира своя поглед върху нея, което я накара да расте със страшна скорост.

Лорда моментално се озова в това голямо черно пространство. Той стоеше на върха на скалата, заобиколен от тъмни хора, които протягаха своите ръце на горе, все едно гласуваха. Техните действия бяха много странни. Защото в знак на съгласие от ръцете им потече пурпурна кръв и нейния поток повдигаше все по-високо и по-високо неговия каменен трон.

Лорда вече не обръщаше внимание на хората. Неговия поглед бе устремен към върха на върховете, където блестеше масивния златен предмет с диаманти. Лорда започна да се приближава, вече оставаше съвсем малко... Само една

педя разстояние. Лорда се напъна с всички сили, стигаше все по-близо... Вече докосваше леко огромния скиптър на властта. Но внезапно ярка мълния разцепи небето, а след нея прозвуча оглушителен гръм. Лорда се изпусна и с див крясък полетя в бездната...

☆ ☆ ☆

Кортежа се появи на хоризонта.

– О, ето ги и нашите гости, – прошепна Сенсей.

– Виждаш ли четвъртата кола. Лорда е вътре. По номерата мога да кажа, че това е колата, на която се бе качил в столицата... – Скорпиона взе дистанционното управление и погледна през бинокъла, а след това попита лукаво: – Не носиш ли случайно резервни панталони?

– Не, – с усмивка отвърна Сенсей. – За какво са ти?

– Как за какво? Знаеш ли колко ще са му нужни сега на Лорда...

Сенсей взе бинокъла и погледна внимателно. После го свали и започна да се вглежда внимателно към движещия се в далечината кортеж. Затвори очи и се съсредоточи. Отново отвори очи и след няколко секунди концентрация каза на Скорпиона, без да откъсва поглед от колоната с коли:

– Не. Почакай. Лорда е в шестата кола.

– Как така в шестата? – Не разбра Скорпиона. – Но...

– Казвам ти – в шестата е.

Скорпиона погледна с недоумение към Сенсей, но не тръгна да възразява, само уточни по военному:

– Целта е – шестата?

– Да.

– Разбрано.

Кортежа се приближи до завоя. Когато премина шестата кола се чу страшен взрив. Шофьорите едва успяха да овладеят автомобила, който влезе в банкета. Движещата се след тях милиционерска кола направи рязък завой и замръзна

на пътя. Останалите коли бързо обърнаха. Вратите им се отвориха и отвътре се изсипаха, все едно от някакъв улей, множество бойци, които веднага заеха отбранителна позиция, включително и около незначително пострадалия автомобил на боса.

Когато започна подробно претърсване на местността, „доброжелателите“ отдавна си бяха вдигнали чукалата. А Лорда през това време с максимална скорост пътуваше към столицата. Този атентат беше последната капка, която препълни чашата на страха и опасенията. В главата му пулсираше една-единствена мисъл – да остане жив и по-бързо да си плюе на петите от тази варварска страна. Вече нямаше какво да губи.

☆ ☆ ☆

Бившият полковник от ГРУ крачеше бавно по есенния парк, шумолейки сред нападалите златисти листа. Той се опитваше да разсъждава за насъщния живот. Но унилото настроение навяваше съвсем други мисли, за изживяния живот, за старостта, за смъртта. Последната мисъл го стресна и той се опита да я отпъди. Не можеше да умре, без да е завършил своето най-важно дело. Не можеше да умре, осъзнавайки, че Минокс все още е жив. Този човек олицетворяваше за него цялата мерзост, кал и предателство на света. Доста често, когато си мислеше за него, представяйки си как се къпе в своя разкош, той изпитваше патологична омраза. Вече съжаляваше за своето обещание, което бе дал на неизвестната личност, че няма да пипа Минокс, докато не получи особен знак. От тогава бе изминала почти половин година, а от тази тайнствена личност нямаше ни вест ни кост. „Може да е забравил? Може този боец от невидимия фронт вече да не е сред живите? А Минокс все още е на свобода, все още диша с пълни гърди... Макар и последните знакови събития на „Олимп“ говорят за това, че тези момчета пипат

много здраво. Как само успяха да унищожат такава мощна корупционна машина! И как успяха да извъртят така хитро нещата?! Не, все пак мога да бъда спокоен за бъдещето на своята Родина, щом такива орли не спират да проявяват своя невероятен професионализъм... Все пак въпроса касаещ хора като Минокс – е въпрос на време. И независимо, от нечие желание – въпроса вече е решен, – разсъждаваше си полковника. – Имам усещането, че някой нарочно помогна на цялата тази нечистотия да излезе наяве и да покажи своето истинско лице. Дявола не е толкова страшен, когато покаже своя облик. Когато след дъжда изникват мухоморките и дяволските гъби, просто отиваш и ги прекършваш. Дори не е нужно да се напрягаш много да ги различаваш, тъй като прекрасно се различават с отровния си вид. Да, кой знае какъв е замисъла на Бога в земните дела, недостъпни за човешкия разум? Както да пресмяташ и да предвиждаш, колкото и информация да притежаваш, отново няма да можеш да предвидиш всичко. А и кой е способен на това? Единствено тези, които наблюдават всички тези дела на нашата грешна Земя...“

Слънцето огряваше простора със своите нежни лъчи. Полковникът погледна към небето, което светеше от чистота. Неговия необикновен цвят плавно преминаваше от лазурно синьо до тъмносиньото на далечния космос. Човекът вдъхна с пълни гърди от придошлите блажени чувства и тази безкрайна красота. След това спусна своя възхитен поглед на земята и отново се потопи в мислите за своите дребни злободневни грижи.

Полковникът сви в познатата улица. Премина с бърза стъпка през няколко хитри алеи със замаскирани входове. После през няколко входа със задни изходи и след като се убеди, че не го следи никой се запъти към секретната квартира, наследство от тъщата, където пазеше своите важни документи. Днес там трябваше да се състои среща със сериозни хора, за която бе разбрал едва преди един час. Тъкмо за това бързаше да стигне в жилището и да го подготви.

Полковникът от ГРУ влезе във входа и се изкачи на чет-

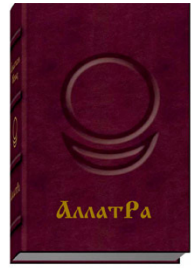
вртия етаж. Внимателно огледа ключалките. Вътре в тях, си седяха два тънки косъма, под същия ъгъл, както ги бе поставил преди време. Все същата кал, която бе сложена на точно определено място и форма, си стоеше по горния ръб на вратата. Незабележимата паяжина си стоеше там, където я бе оставила човешката ръка. Полковникът остана доволен от видяното и извади своите ключове. Ключалките бяха направени по поръчка. Той се бе застраховал много добре. Щраквайки няколко пъти благодарение на поредица от хитри движения той отвори желязната врата. След това провери всички „маркери“ на втората врата и прилагайки същите усилия към втората врата, влезе в жилището.

Полковникът остави няколко отпечатъка по наслоения прах на пода, клекна и огледа внимателно неговата повърхност. Всичко изглеждаше както трябва, нито една прашинка не бе разтревожена. По вратите на стаите така си стояха всички „маркери“. Полковникът внимателно огледа всички свои „стрелки указатели“ и започна спокойно да се съблича. Помещението миришеше на застояло, личеше, че не бе проветрявано от много дълго време. Стопанинът отиде в кухнята и отвори прозореца. Отвън всички прозорци имаха решетки.

Полковникът си направи ароматно кафе и пийвайки си от него се запъти към хола. Когато отвори вратата замръзна на място. Очите му се разшириха от ужас и удивление. Гърба му се покри с дребни капчици пот. Ръката му инстинктивно изпусна чашата и тя се пръсна на хиляди малки парченца. На масата, по средата на стаята, лежеше огромен букет свежи яркочервени рози.

☆ ☆ ☆

Други книги от същия автор

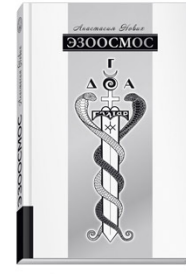

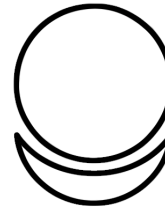

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България